

วิเคราะห์นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบูลย์

ปริญญานิพนธ์
ของ
พิชากร กรัตนุดะ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

เมษายน 2546

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

895.913

VI 6437

ว.3

วิเคราะห์นโยบายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบูลย์

บทคัดย่อ

ของ

พิชากร กรัตนุตตะ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

เมษายน 2546

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖

พิชากร กรัตนุตตะ. (2546). วิเคราะห์นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์. ปรินิพนธ์-
นิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์, อาจารย์สุภัค มหาราการ.

ปรินิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาวิเคราะห์นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์
จำนวน 15 เรื่อง ในด้านกลวิธีการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติและความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติ
โดยใช้วิธีวิจัยเอกสารและเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่าด้านการสร้างโครงเรื่อง วิมล ศิริไพบูลย์สร้างโครงเรื่องที่ใช้ความขัดแย้ง
ระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ การเปิดเรื่องนิยมเปิดเรื่อง
ด้วยการบรรยายฉากและบรรยายภาค ด้านการดำเนินเรื่องนิยมใช้กลวิธีการเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน
และสร้างความสนใจใคร่รู้ด้วยการใช้ลางบอกเหตุเป็นสำคัญ การปิดเรื่องนิยมปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม
ด้านการสร้างตัวละครเน้นการสร้างตัวละครมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติ ด้านการสร้างฉากและ
บรรยายภาคใช้วิธีการสร้างฉากและบรรยายภาคให้มีลักษณะเหนือธรรมชาติ เพื่อให้รู้สึกได้ว่าตัวละครมีพฤติ-
กรรมลึกลับสอดคล้องกับความมหัศจรรย์ของเรื่อง

ด้านความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติผู้เขียนสะท้อนออกมาในรูปแบบของความเชื่อ
แบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ

1. ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายและชาติภพ เป็นความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณที่ไม่ดับสูญ
2. ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นความเชื่อเรื่องพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในการบันดาล
สิ่งต่างๆ ทั้งในด้านการให้ความช่วยเหลือและลงโทษผู้ทำผิด
3. ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต เป็นความเชื่อที่ปรากฏมากที่สุดมากที่สุด โดยเชื่อว่าพลังจิตเป็น
พลังอำนาจที่อยู่ในตัวมนุษย์สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ถ้าได้รับการฝึกฝน
4. ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ เป็นความเชื่อในเรื่องเวทมนตร์คาถาที่จะทำให้เกิดอำนาจเหนือ-
ธรรมชาติ
5. ความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์ เป็นความเชื่อในการบอกเหตุร้ายที่จะเกิดขึ้นในเวลาต่อมา

AN ANALYSIS OF WIMOL SIRIPAIBOON'S SUPERNATURAL NOVELS

AN ABSTRACT

BY

PICHAKORN KARATNUTTA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Thai
at Srinakharinwirot University
April 2003

Picharkorn Karatnutta. (2003). *An analysis of Wimol Siripaiboon's supernatural novels*.

Master thesis, M.Ed. (Thai). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University.

Advisor Committee: Assoc. Prof. Akkara Buntip, Supak Mahavarakorn.

The aim of this thesis is to analysis the Wimol Siripaiboon's 15 supernatural novels in terms of creating the plots and opinions about the supernatural by analyzing the documents and presenting them as description.

According to the novel's structures, Wimol Siripaiboon made the plots with conflicts between man against supernatural and the conflicts of man against beings. To begin the story, it is frequent to describe with atmosphere and scene and then writer describes the stories as telling consequently step by step. Thereby, it increases the interesting form the readers with omen. Furthermore, the writer ended the stories with murders by creating the actor's characteristics who have supernatural abilities and writer also creates supernatural atmosphere. This is because readers will automatically think that magic related to the ,miracle of the stories.

The reflection from the story of supernatural from writer will be explained in terms of beliefs in 5 categories.

1. The beliefs of after dead and live emphasizing in the eternal spirit.
2. The beliefs of magic power that believes in the power of holy in terms of creating many things on both bad and good sectors.
3. The beliefs in the power of mind, this is the writer's belief. The writer believes that the power of man will be able to use if they are practiced.
4. The beliefs of magic power, this is the belief of magic power that will make the supernatural power.
5. The belief of omen, this is the belief of forecasting the situations that will happen.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยอย่างสมบูรณ์ เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาเป็นอย่างสูงจากรองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์ ประธานกรรมการ และอาจารย์สุภัค มหาวรากร กรรมการที่ปรึกษากิจการงานทั้งสองได้กรุณาให้แนวคิดและคำแนะนำอันมีค่า ตลอดจนสละเวลาตรวจแก้ไขข้อบกพร่องด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดียิ่งตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในน้ำใจและความกรุณาของท่านเป็นอย่างสูง และขอกราบขอบพระคุณอาจารย์วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจัน และผู้ช่วยศาสตราจารย์วิมลศิริ ร่วมสุข ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ทำหน้าที่เป็นกรรมการสอบปากเปล่า อีกทั้งให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์วิพุธ โสภวงศ์ อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา และอาจารย์พรธาดา สุวัณนวิธ ที่ให้ความกรุณาให้คำแนะนำแก้ไขเค้าโครงปริญญานิพนธ์ด้วยความเมตตาเป็นอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณครู-อาจารย์ ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งนำมาสู่ความสำเร็จในปัจจุบัน ตลอดจนทุกแหล่งเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ขอขอบพระคุณอาจารย์สุวดี ภูประดิษฐ์ และ อาจารย์บุปผา บุญทิพย์ ที่ให้คำแนะนำและให้กำลังใจเป็นอย่างดีในการทำปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งใจในความกรุณาของอาจารย์ทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และทุนกานดา ณ ถลาง ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ทุนอุดหนุนในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณอาจารย์พนิดา ฉัตรานนท์ ที่กรุณาตรวจและให้คำแนะนำในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณคุณสุวิมล บุญยะเกียรติ และ คุณศิริสุข นิธิพานิช ที่ช่วยกรุณาแปลบทคัดย่อภาษาอังกฤษให้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณณฤมล ชันมณี และคุณพิศมร แสงสัตยา ที่ช่วยจัดพิมพ์ คอยให้กำลังใจด้วยความห่วงใยและเอื้ออาทรเสมอมา ตลอดจนช่วยเหลือผู้วิจัยในด้านต่างๆเป็นอย่างดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งใจเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณ คุณสิริทิพย์ เพ็ญจันทร์ คุณกรกช เพ็ญจันทร์ คุณวีระยศ เพ็ญจันทร์ คุณสันทนา สะโนว์ คุณธิดารัตน์ โกศลสาระสินธุ์ คุณสิริณา อ่ำถนอม ตลอดจนปิยะมิตรทุกท่านที่ให้กำลังใจและการช่วยเหลือผู้วิจัยในด้านต่างๆระหว่างการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จเรียบร้อยไปได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ ร้อยเอกสมปอง กรัตนุตตะ และ คุณกาญจนา เพ็ญจันทร์ บิดา-มารดา ผู้ให้การสนับสนุนและส่งเสริมทางด้านการศึกษา ตลอดจนให้ความรักและปลั่งใจอันยิ่งใหญ่ที่นำมาซึ่งความสำเร็จในปัจจุบัน

อนึ่งคุณประโยชน์ที่จะพึงมีที่ได้จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นเครื่องแสดงความกตัญญู ผู้วิจัยขอมอบไว้บูชาพระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

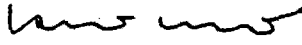
พิชากร กรัตนุตตะ

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

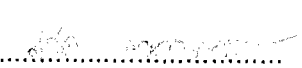
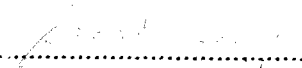
วิเคราะห์นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบุลย์

ของ
นางสาวพิชากร กรัดนุตตะ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร ทะวานนทร์)
วันที่ ๒๕ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

 (รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์)	ประธาน
 (อาจารย์สุภัค มหาวรากร)	กรรมการ
 (อาจารย์วิรุฬห์รัตน์ ไฉนงัน)	กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
 (ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิมลศิริ ร่วมสุข)	กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	4
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
2 วิเคราะห์กลวิธีการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์.....	24
โครงเรื่อง.....	24
การสร้างความขัดแย้ง.....	24
ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ.....	24
ความขัดแย้งที่ปฏิเสธสิ่งเหนือธรรมชาติ.....	25
ความขัดแย้งที่มีต่อโชคชะตา.....	26
ความขัดแย้งที่มีต่อตัวละครมนุษย์.....	26
ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์.....	27
การเปิดเรื่อง.....	29
การเปิดเรื่องด้วยการสร้างนาฏการ.....	29
การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา.....	32
การเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย.....	33
การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยากาศ.....	33
การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละคร.....	38
การดำเนินเรื่อง.....	39
การลำดับเหตุการณ์เรื่องราว.....	40
การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน.....	40
การเล่าเรื่องย้อนต้น.....	45
การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่สลับกัน.....	46
การสร้างความสนใจใคร่รู้.....	47
การสร้างปมปัญหา.....	47
การอำพรางข้อเท็จจริง.....	49

สารบัญ(ต่อ)

บทที่		หน้า
2 (ต่อ)	การใช้ลางบอกเหตุ	50
	การปิดเรื่อง	52
	การปิดเรื่องแบบมีความสุข	52
	การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม	52
	ตัวละคร	69
	ตัวละครมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติ	69
	ตัวละครอมมนุษย์	83
	เทพ	84
	วิญญาณ	90
	มนุษย์ต่างดาว	93
	ฉากและบรรยากาศ	97
	การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความมืดและความเจ็บของธรรมชาติ	97
	การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า	98
	การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความลึกซึ้งของสถานที่	100
	การสร้างฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความเชื่อ	101
	การสร้างฉากและบรรยากาศโดยการใช้สัญลักษณ์	103
	การใช้ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเป็นสัญลักษณ์	103
	การใช้ฉากชื่อเรื่องเป็นสัญลักษณ์	105
	การใช้สิ่งของเป็นสัญลักษณ์	105
3	วิเคราะห์ความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายของวิมล ศิริไพบูลย์	107
	ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายและชาติภพ	107
	ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย	107
	ความเชื่อเรื่องชาติภพ	112
	ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์	115
	ความเชื่อเรื่องรูปลักษณะของสิ่งศักดิ์สิทธิ์	116
	ความเชื่อเรื่องพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์	117
	ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต	123
	โทรจิต	124
	การสะกดจิต	126
	การรักษาโรคด้วยพลังจิต	128

สารบัญ(ต่อ)

บทที่		หน้า
3 (ต่อ)	การพยากรณ์.....	131
	การเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิต.....	132
	พลังแสงรังสี.....	135
	การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสพิเศษ.....	136
	ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์.....	138
	เวทมนตร์คาถาที่ใช้ป้องกันตัว.....	139
	เวทมนตร์คาถาที่ใช้รักษาโรคภัยไข้เจ็บ	140
	เวทมนตร์คาถาที่ใช้ในการขับไล่ผี.....	141
	เวทมนตร์คาถาที่ใช้ทำเสน่ห์.....	141
	ความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์.....	142
	ลางสังหรณ์ที่เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ.....	143
	ลางสังหรณ์ที่เกิดแก่ร่างกาย.....	143
	ลางสังหรณ์ที่เกิดจากความฝัน.....	144
4	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	147
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	147
	อภิปรายผล.....	149
	ข้อเสนอแนะ.....	149
บรรณานุกรม		150
ประวัติย่อผู้วิจัย.....		155

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันแม้ว่าความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้พัฒนาก้าวหน้าไกล แต่ในขณะเดียวกันคนในสังคมยังคงมีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องลึกลับเหนือธรรมชาติ ที่ไม่สามารถหาเหตุผลทางวิทยาศาสตร์มาพิสูจน์ได้ เช่น ความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องโหราศาสตร์ โสยศาสตร์ ภูตผีวิญญาน ซึ่ง/ศิริพร จิตะฐาน กล่าวถึงความเชื่อในเรื่องของอำนาจเหนือธรรมชาติ สรุปได้ว่า ระบบความเชื่อ พิธีกรรม และศาสนาเป็นวัฒนธรรมที่มีอยู่ทุกสังคม ไม่ว่าจะเป็นสังคมที่เจริญแล้วหรือสังคมที่ล้าหลัง เพราะมนุษย์ในสังคมทุกระดับย่อมต้องเผชิญกับภาวะจิตไม่มั่นคง ไม่สบายใจ รู้สึกต้องเสียดและไม่มั่นใจในอนาคต เมื่อถึงเวลานั้นพิธีกรรมและศาสนาจะช่วยบำบัดรักษาจิตใจให้เขาเหล่านั้น พิธีกรรมต่างๆตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อที่ว่ามีอำนาจบางอย่างเหนือธรรมชาติ ซึ่งอาจเป็นพระเจ้า เทวดา หรือ ผีเป็นผู้ทำให้เกิดภาวะหรือสถานการณ์ ดังกล่าว และผู้มีอำนาจเหนือธรรมชาติจะช่วยให้สถานการณ์อันเลวร้ายคลี่คลายไปในทางที่ดีได้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมาริราช. 2533 : 5)

จากข้อสรุปข้างต้นแสดงให้เห็นว่ายังมีคนบางกลุ่มที่ยังมีความเชื่อเรื่องอำนาจจากสิ่งเร้นลับหรือเรื่องเหนือธรรมชาติ ดังจะเห็นว่ามนุษย์ยังคงยึดสิ่งเหนือธรรมชาติเป็นที่พึ่งทางใจ เมื่อไม่สบายใจก็มีการบนบานศาลกล่าวอ้อนวอนขอต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนเคารพนับถือ หรือมีความเชื่อเรื่องทรงเจ้าเข้าผี และการแสดงปาฏิหาริย์ของเจ้าพ่อเจ้าแม่ตามลำนำทรง หรือกราบไหว้บูชาปรากฏการณ์ที่ผิดธรรมชาติ เช่น กราบไหว้ต้นกล้วยที่ปลีออกกลางลำต้นโดยเชื่อว่ามียิ่งศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่ เพื่อขอให้บันดาลโชคลาภดังที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน

วลีรัตน์ สิงห์รา กล่าวถึงความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติว่ามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้คนทั้งด้านความคิดอ่าน จินตนาการ และการแสดงออก(วลีรัตน์ สิงห์รา. 2528 : 10) ดังนั้นความเชื่อดังกล่าวจึงถูกบันทึกและสะท้อนออกมาในนวนิยายประเภทลึกลับสยองขวัญ นวนิยายประเภทลึกลับเหนือธรรมชาติ นวนิยายประเภทจินตนิยาย และนวนิยายประเภทศาสนาและจิตวิญญาณ ผู้เขียนมักนำเรื่องเหนือธรรมชาติซึ่งเป็นความเชื่อดั้งเดิมของมนุษย์มาเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์งานให้น่าสนใจ โดยพยายามที่จะเสนอความรู้ ความคิด และจินตนาการเกี่ยวกับภูตผีปีศาจและเหตุการณ์มหัศจรรย์เหนือธรรมชาติ ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดคล้อยตามและเพลิดเพลินไปกับจินตนาการได้อย่างมีเหตุผล นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักวิชาการหลายแขนง จึงทำให้นวนิยายดังกล่าวมีคุณภาพน่าสนใจ และเป็นที่นิยมในกลุ่มผู้อ่านที่ชอบเรื่องเหนือธรรมชาติ

นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติก็ให้ความบันเทิงเช่นเดียวกับวรรณกรรมหลักหนึ่งส่วนใหญ่ คือ ให้ความเพลิดเพลินในจินตนาการ ให้ความรู้สึกตื่นเต้น ระทึกใจ และให้ความท้าทายในการโต้เถียงโต้กลับความสะพรึงกลัวในรูปแบบต่าง ๆ อันเป็นสัญชาตญาณส่วนหนึ่งของมนุษย์ นวนิยายประเภทนี้จึงตั้งอยู่บนสมมติฐานของความเชื่อตามแนวคิดของพุทธศาสนาและให้สาระแนวคิดเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมโดยปริยาย ไม่ว่าผู้เขียนจะมีเจตนาหรือไม่ก็ตาม สาระของนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของไทยจึงมีเอกลักษณ์เฉพาะเป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่ง(วนิดา บำรุงไทย. 2542 : 80)

ยุรฉัตร บุญสนิท กล่าวถึงการเขียนนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติว่า การเขียนเรื่องเหนือธรรมชาตินั้นเป็นแนวที่เขียนได้ยากแนวหนึ่ง เพราะเรื่องเหนือธรรมชาติในทำนองอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์นั้นไม่สามารถให้เหตุผลที่พิสูจน์ได้อย่างปกติ นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติอยู่บนพื้นฐานของความไร้สาระเหลวไหล งดงามาย ฉะนั้นการเขียนเรื่องในแนวนี้ให้ดูหนักแน่นจึงไม่ใช่เรื่องง่าย(ยุรฉัตร บุญสนิท. 2530 : 76)

นอกจากนี้ ทฤษฎี เสมา ยังกล่าวถึงการเขียนนวนิยายประเภทนี้ว่า ผู้เขียนต้องใช้จินตนาการในการสร้างเรื่องราวให้น่าสนใจ มีสีสัน ตื่นเต้น สนุกสนาน เร้าใจ มีเหตุการณ์ ปรากฏการณ์หรือภาวะพันวิสัยของความลึกลับเกี่ยวกับภูตผี ปีศาจ ประกอบกับความเชื่อในเรื่องผี วิญญาณ ที่ยังปรากฏอยู่ในสังคมทุกชาติทุกภาษา วรรณกรรมแนวนี้นี้จึงได้รับความนิยมจากผู้อ่านมาทุกยุคสมัย(ทฤษฎี เสมา. 2541 : 3)

นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติเป็นนวนิยายที่น่าสนใจ เพราะเรื่องเหนือธรรมชาติทำให้ผู้อ่านรู้สึกเพลิดเพลินไปกับจินตนาการของผู้เขียน ถึงแม้ว่าในปัจจุบันวิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วแต่ยังคงมีบางสิ่งเป็นเรื่องลึกลับไม่สามารถหาเหตุผลมาอธิบายได้ และเรื่องลึกลับเหล่านี้ยังไม่เป็นที่ยอมรับของนักวิทยาศาสตร์ทั่วไป เรื่องเหนือธรรมชาติจึงยังคงเป็นเรื่องน่าสนใจ ทำทาย และน่าศึกษาการเขียนนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติต้องอาศัยกลวิธีการสร้างเรื่องให้น่าสนใจ และตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักวิชาการแขนงต่างๆเพื่อความสมจริงและเป็นที่น่าเชื่อถือ

วิมล ศิริไพบูลย์ ที่คนทั่วไปรู้จักกันดีในนามปากกา ทมยันตี โรสลาเรน ลักษณะวดี กนกเรขา และมายาวดี เป็นนักเขียนที่เขียนนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติไว้มากมายเรื่อง แต่ละเรื่องเป็นที่ยอมรับในหมู่นักอ่าน ผลงานของ วิมล ศิริไพบูลย์ เป็นนวนิยายที่มีคุณภาพ เพราะผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้านต่างๆ เช่น ประวัติศาสตร์ วรรณคดี ศาสนา จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ประวัติวิทยา เมตาฟิสิกส์ ไสยศาสตร์ มาผสมผสานกับการจินตนาการได้อย่างแนบเนียน และมีกลวิธีการแต่งที่สร้างเรื่องให้น่าเชื่อถือโดยอธิบายด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์เนื้อเรื่องจึงดูสมจริง น่าเชื่อถือ และเกิดความติดคล้อยตาม นอกจากให้ความเพลิดเพลินบันเทิงใจแล้วยังให้ความรู้ในด้านต่างๆได้เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยเห็นว่า วิมล ศิริไพบูลย์ เขียนนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติได้อย่างน่าสนใจ มีกลวิธีการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติด้วยการผูกเรื่องราวจากตำนาน นิทาน ประวัติศาสตร์ วรรณกรรมไทยและต่างประเทศ มีการผสมผสานเรื่องราวต่างๆกับจินตนาการของความเชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติที่สอดร้อยเข้าด้วยกันอย่างกลมกลืนและตั้งอยู่บนแนวคิดทางพุทธศาสนา อีกทั้งพยายามอธิบายเรื่องเหนือธรรมชาติด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์และวิชาการด้านต่างๆ ซึ่งทำให้ผู้อ่านรู้สึกที่น่าเชื่อถือ นวนิยายของ วิมล ศิริไพบูลย์ จึงควรแก่การศึกษาให้เข้าใจกลวิธีการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติและความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติอย่างละเอียดลึกซึ้ง อันจะเป็นประโยชน์แก่การศึกษานันทนาการในแนวนี้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์
2. เพื่อวิเคราะห์ความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายของ วิมล ศิริไพบูลย์

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ทำให้ทราบกลวิธีการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติ ตลอดจนการสอดประสานความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติด้วยศาสตร์แขนงต่างๆ เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือและความสมจริงตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ และความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายของ วิมล ศิริไพบูลย์

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการวิเคราะห์นวนิยายของ วิมล ศิริไพบูลย์ จะศึกษาเฉพาะนวนิยายที่มีเรื่องเหนือธรรมชาติ ซึ่งผู้เขียนใช้นามปากกาต่างกัน รวม 15 เรื่อง ดังนี้

เรื่อง	นามปากกา	ปีที่พิมพ์รวมเล่ม
1. เงา	โรสลาเรน	2510
2. รักที่ต้องมนตรา	ทมยันตี	2511
3. พิชสวาท	ทมยันตี	2514
4. รัศมีจันทร์	ลักษณะดี	2516
5. ทิพย์	ทมยันตี	2518
6. เทพบุตรสุดแสน	ทมยันตี	2524
7. ทวิภพ	ทมยันตี	2530
8. กฤตยา	ทมยันตี	2531
9. ไอ้คุณผี	กนกเรขา	2532
10. ฌาน	ทมยันตี	2532
11. จิตา	ทมยันตี	2534
12. มายา	ทมยันตี	2535
13. ไฉนวี	ทมยันตี	2536
14. อติตา	ทมยันตี	2539
15. ราชาวดี	ทมยันตี	2540

นิยามศัพท์เฉพาะ

นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติ หมายถึง นวนิยายที่ผู้เขียนใช้จินตนาการสร้างเรื่องราวให้มีเหตุการณ์ ปรากฏการณ์ หรือสภาวะพันวิสัยที่มนุษย์จะกระทำได้

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยเอกสารและเสนอผลงานแบบพรรณนาวิเคราะห์ มีขั้นตอนการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1. ศึกษานวนิยายของ วิมล ศิริไพบูลย์ จำนวน 15 เรื่อง ตามรายละเอียดที่กำหนดในขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า
2. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์นวนิยายและเรื่องเหนือธรรมชาติ เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์
3. วิเคราะห์หลักวิธีการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายของ วิมล ศิริไพบูลย์ โดยพิจารณาจากความสอดคล้องขององค์ประกอบนวนิยายกับการสอดประสานความคิดในการแต่ง
4. วิเคราะห์ความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยาย ของ วิมล ศิริไพบูลย์
5. เสนอผลการค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แบ่งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์นวนิยาย
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเหนือธรรมชาติในวรรณกรรม

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์นวนิยาย

การเขียนนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติให้มีเรื่องราวน่าสนใจนั้น ผู้เขียนจะต้องมีกลวิธีการแต่งอย่างแนบเนียน โดยสร้างเรื่องให้น่าสนใจ น่าติดตาม และน่าเชื่อถือ ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดคล้อยตาม การวิเคราะห์กลวิธีการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายของ วิมล ศิริไพบูลย์ พิจารณาจากโครงเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศ ซึ่งทำให้เกิดความสมจริงในการเขียนเรื่องเหนือธรรมชาติในนวนิยาย ดังนี้

โครงเรื่อง

โครงเรื่องของนวนิยายเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดส่วนหนึ่ง กาญจนา วิชญูปกรณ์ กล่าวว่า ความสำคัญของการสร้างโครงเรื่องนั้นอยู่ที่ การเรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ โดยเน้นเหตุผล และเน้นให้ผู้อ่านติดตามเรื่องอย่างกระหายใคร่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป(กาญจนา วิชญูปกรณ์. ม.ป.ป. : 28) ฉะนั้นกลวิธีในการสร้างโครงเรื่องจึงเน้นความสำคัญตั้งแต่การเปิดเรื่องไปจนถึงจบเรื่อง ดังนี้

การสร้างความขัดแย้ง

ความขัดแย้งนับว่าเป็นส่วนสำคัญของโครงเรื่องที่ทำให้เรื่องน่าสนใจใคร่ติดตาม รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ กล่าวถึงความขัดแย้งว่า ความขัดแย้ง หมายถึง อุปสรรคที่เกิดขึ้นแก่ตัวละครอันเป็นผลให้ตัวละครนั้นไม่สามารถบรรลุผลตามความปรารถนา และมีความสำคัญในการกำหนดโครงเรื่องเพราะแม้ว่าจะวางแผนเรื่อง

ให้ดำเนินไปแล้วก็ตาม แต่ตัวละครจะประกอบพฤติกรรมได้ขึ้นอยู่กับความขัดแย้งอีกทีหนึ่ง (รินฤทัย สัจจพันธุ์. 2521 : 200)

สายทิพย์ นุกุลกิจ กล่าวถึงกลวิธีการสร้างความขัดแย้งในการดำเนินเรื่องว่า ความขัดแย้ง คือ ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวละคร และตัวละครจะต้องหาทางคลี่คลายปัญหาให้ได้ในตอนจบ แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์
2. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ
3. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม
4. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับอำนาจเหนือธรรมชาติ
5. ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวละครเอง(สายทิพย์ นุกุลกิจ. 2537: 127)

การเปิดเรื่อง

การเปิดเรื่องเป็นบทบาทที่ผู้แต่งต้องการปูพื้นฐานให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวละคร เหตุการณ์ เวลา สถานที่ เพื่อเตรียมให้ผู้อ่านรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก่อนที่เรื่องจะดำเนินไป (ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา. 2542 : 113)

กาญจนา วิชญูปกรณ์ กล่าวถึงกลวิธีการเปิดเรื่องว่า ตามปกติในเรื่องสั้นและนวนิยายจะต้องเปิดเรื่องเพื่อสร้างความสนใจให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป ผู้เขียนมีวิธีการเปิดเรื่องต่าง ๆ กัน ดังนี้

1. การเปิดเรื่องโดยการสร้างนาฏการหรือการกระทำของตัวละครในเรื่อง
2. การเปิดเรื่องโดยใช้บทสนทนา
3. การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายหรือการพรรณนา(กาญจนา วิชญูปกรณ์. ม.ป.ป. : 28)

การดำเนินเรื่อง

การดำเนินเรื่องประกอบด้วยกลวิธีต่างๆ ดังนี้

การลำดับเหตุการณ์เรื่องราว

วนิดา บำรุงไทย กล่าวถึงการลำดับเหตุการณ์เรื่องราวว่า ผู้แต่งอาจใช้ได้หลายวิธี ดังนี้

1. เล่าเรื่องไปตามลำดับปฏิทิน คือ การเสนอเรื่องตามลำดับของเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนไปถึงจุดจบของเรื่อง
2. เล่าย้อนต้น คือ การเปิดเรื่องในตอนที่มีเหตุการณ์ตอนเริ่มเรื่อง อาจเป็นตอนกลางเรื่อง ตอนจบเรื่อง หรือตอนใดตอนหนึ่งในเรื่อง แล้วจึงเล่าย้อนต้น
3. เล่าเหตุการณ์ที่เกิดต่างสถานที่โดยสลับกัน และอาจมีจุดที่เหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างสถานที่นั้นมารวมกัน ซึ่งอาจแยกกันไปดำเนินเรื่องต่างสถานที่และกลับมารวมกันอีกครั้งได้(วนิดา บำรุงไทย. 2542 : 132)

การสร้างความสนใจใคร่รู้

วนิดา บำรุงไทย กล่าวถึงการสร้างความสนใจใคร่รู้ว่าเป็นกลวิธีที่ผู้เขียนใช้ระหว่างการดำเนินเรื่อง เพื่อตรงความสนใจของผู้อ่านให้อยากติดตามเรื่อง จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการเร้าใจผู้อ่านให้ใจจดใจจ่อกับเรื่องโดยตลอด การสร้างความสนใจใคร่รู้มีหลายวิธี ดังนี้

1. การสร้างปมปัญหา โดยทั่วไปในนวนิยายแต่ละเรื่องจะต้องมีปมปัญหาสำคัญของเรื่องอยู่แล้ว แต่สำหรับนวนิยายขนาดยาวนั้นมักมีการสร้างปมย่อยๆ เพื่อเร้าใจผู้อ่านในระหว่างการดำเนินเรื่อง
2. การใช้ลางบอกเหตุ เป็นวิธีชี้แนะให้ผู้อ่านคาดเดาได้รางๆว่าจะมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นกับชีวิตตัวละคร ที่พบบ่อยๆคือความฝันและลางสังหรณ์ บางครั้งผู้เขียนอาจใช้วิธีแนะเรื่องราวหรือเหตุการณ์ข้างหน้าด้วยวิธีการเล่าเรื่องในลักษณะบ่งชี้ให้เห็นเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นต่อไปรางๆ (วนิดา บำรุงไทย. 2542 : 132-132)

นอกจากนี้ สายทิพย์ นุกูลกิจยังกล่าวถึงการสร้างความสนใจใคร่รู้มี 3 วิธี ดังนี้

1. การบอกใบ้ให้ผู้อ่านได้ทราบถึงเหตุการณ์สำคัญที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอย่างคร่าวๆล่วงหน้าด้วยการบอกใบ้ทางคำพูดหรือการกระทำของตัวละคร การสร้างความสนใจใคร่รู้ด้วยวิธีนี้ ทำให้ผู้อ่านคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าได้บ้างว่าน่าจะมีเหตุการณ์สำคัญอะไรเกิดขึ้น แต่ผู้อ่านไม่ทราบว่าการคาดคะเนของตนจะถูกต้องหรือไม่จนกว่าจะได้อ่านเรื่องจนจบ การสร้างความสนใจใคร่รู้แบบนี้ นอกจากจะมีผลทำให้ผู้อ่านต้องคอยติดตามเรื่องอย่างใจจดใจจ่อจนจบเรื่องแล้ว ยังมีผลทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่องด้วย
2. การอุปเรื่องราวที่ผู้อ่านต้องการทราบไว้ก่อน เพื่อบอกให้ทราบเมื่อถึงเวลาอันสมควร การที่ผู้อ่านจะเกิดความสนใจใคร่รู้ตามแบบวิธีนี้มักเป็นเพราะผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครเอกของเรื่องต้องเผชิญกับปัญหาเฉพาะหน้าที่มองเห็นหนทางที่ยาก หรือมีอะไรติดตามหลังจากเกิดวิกฤตการณ์ขึ้นแล้ว
3. การจบบทแต่ละบทโดยยั่วให้ผู้อ่านอยากรู้ อยากเห็นต่อไป สำหรับวิธีนี้จะนิยมใช้กับนวนิยายมากกว่าเรื่องสั้น ในการจบตอนย่อยๆ แต่ละตอนมีข้อความกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจที่จะติดตามอ่านต่อไป มิฉะนั้นก็จะใช้วิธีเล่าเรื่องราวบางส่วนที่น่าสนใจไว้อย่างคร่าวๆ เพื่อล่อให้ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็นของเรื่องต้องติดตามอ่านในตอนต่อไป ดังเช่นนวนิยายที่ลงเป็นตอนๆตามนิตยสาร เป็นต้น (สายทิพย์ นุกูลกิจ. 2537 : 129-130)

การปิดเรื่อง

สายทิพย์ นุกูลกิจ กล่าวถึงกลวิธีการจบเรื่องว่า การจบเรื่องนับเป็นตอนที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะเป็นตอนที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกประทับใจ หรือผิดหวังในการติดตามเรื่องที่อ่านได้ ผู้แต่งจึงมีกลวิธีการจบเรื่องแบบต่างๆ ดังนี้

1. การปิดเรื่องแบบมีความสุข
2. การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม
3. การปิดเรื่องแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมาย
4. การปิดเรื่องแบบทิ้งท้ายหรือทิ้งปัญหาให้ผู้อ่านขบคิด(สายทิพย์ นุกูลกิจ. 2537 : 131-132)

ตัวละคร

ตัวละคร หรือ Character มีความจำเป็นต่อโครงเรื่อง ทั้งนี้เพราะว่าเรื่องราวและโครงเรื่องมีความสัมพันธ์กัน ตัวละครเป็นเครื่องมือที่นักเขียนใช้แสดงทัศนะหรือวัตถุประสงค์ในการเขียน

เปลื้อง ณ นคร กล่าวถึง ศิลปะการสร้างและการเสนอตัวละครเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของนวนิยาย ตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายจะอยู่ในเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. ตัวละครจะต้องมีลักษณะที่มีชีวิตชีวาเหมือนบุคคลจริง ๆ ไม่ใช่เป็นเพียงหุ่นที่ผู้เขียนชักเชิดไปตามเรื่อง
2. ตัวละครทุกตัวมีความจำเป็นแก่เรื่อง คือ ถ้าตัดตัวละครตัวใดตัวหนึ่งออกจะทำให้เสียรสของอารมณ์หรือเสียเรื่อง
3. การกระทำหรือพฤติกรรมต่างๆของตัวละครมีเหตุผลรองรับ ทั้งนี้ผู้เขียนที่มีฝีมือจะต้องแสดงให้เห็นให้ผู้อ่านรู้สึกว่าการกระทำของตัวละครเป็นจริงเหมือนมีชีวิตจริง เป็นไปได้อย่างสอดคล้องกับบุคลิกลักษณะของตัวละคร
4. ตัวละครต้องมีลักษณะที่คงเส้นคงวา แต่อาจแปรเปลี่ยนได้โดยที่มีเหตุผลแรงจูงใจที่ชัดเจน ซึ่งถ้าผู้เขียนไม่เปิดเผยให้ผู้อ่านเข้าใจในทันทีก็อาจแสดงให้เห็นตอนท้ายของเรื่อง(เปลื้อง ณ นคร. 2535 : 202)

กลวิธีการสร้างตัวละคร

กาญจนา วิชญาปกรณ์ กล่าวถึงการพิจารณาประเภทของตัวละครว่า ผู้พิจารณาต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของผู้แต่งว่าต้องการแสดงสิ่งใด ประเภทและบทบาทของตัวละครสอดคล้องและสมเหตุสมผลกับวัตถุประสงค์หรือไม่ ตัวละครสมจริงหรือไม่ ดังนี้

แนวการสร้างตัวละคร

แนวการสร้างตัวละครนี้จะสอดคล้องไปกับแนวคิด จุดมุ่งหมาย เนื้อหาของเรื่องและประเภทของเรื่องสั้นและนวนิยายมีอยู่ 5 แนว คือ

1. สร้างให้สมจริง คือ ทั้งลักษณะและธรรมชาติของตัวละครเปลี่ยนไปตามเวลาสิ่งแวดล้อม
2. สร้างแบบเหนือจริง คือ อาจเหนือจริงเฉพาะด้านกายภาพ หรือพฤติกรรม หรืออาจจะเหนือจริงทั้งสองด้านก็ได้ เพื่อเน้นความตื่นตะลึงแก่ผู้อ่าน
3. สร้างตามอุดมคติ คือ การสร้างให้มีลักษณะที่ควรจะเป็น ดีกว่าที่เป็นอยู่ ที่มีอยู่และที่ปรากฏอยู่
4. สร้างแบบบุคลาธิษฐาน คือ ผู้แต่งจะให้ตัวละครที่มีโฉมมนุษย์มีบทบาทและพฤติกรรมราวกับเป็นมนุษย์
5. สร้างโดยใช้ตัวละครแบบฉบับ คือ การสร้างตัวละครที่บุคลิกลักษณะคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามเวลา สถานที่ หรือสภาวะแวดล้อม

กลวิธีในการเสนอตัวละคร

กลวิธีในการเสนอตัวละครผู้แต่งจะแสดงลักษณะนิสัย ความคิด พฤติกรรม และคำพูดตลอดจน รูปร่างหน้าตาให้ปรากฏแก่ผู้อ่าน แบ่งเป็น 3 วิธี คือ

1. เสนอตัวละครโดยตรง ผู้อ่านทราบบุคลิกลักษณะนิสัยได้อย่างแจ่มแจ้ง

1.1 จากบรรยายกาศ หรืออธิบาย หรือการพรรณนาให้เห็นบุคลิกลักษณะทั้งหมดของตัวละคร ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างของตัวละคร นิสัยตัวละคร หรือความคิดของตัวละคร

1.2 จากบทสนทนาของตัวละครตัวนั้นกับตัวละครอื่น หรือบทสนทนาของตัวละครอื่น ที่กล่าวพาดพิง และแสดงให้เห็นบุคลิกลักษณะและลักษณะนิสัยโดยตรง

2. เสนอตัวละครโดยอ้อม วิธีการนี้ผู้แต่งจะใช้การเปิดเผยลักษณะนิสัย ตลอดจนบุคลิกลักษณะของตัวละครออกมาทีละน้อยมีวิธีการ ดังนี้

2.1 นาฏการของตัวละคร

2.2 ความคิดของตัวละคร

3. เสนอแบบผสม คือ ใช้หลายๆวิธีปะปนกันไป(กาญจนา วิชญ์ปกรณ. ม.ป.ป. : 45-48)

รินฤทัย สัจจพันธุ์ กล่าวถึงเทคนิคเกี่ยวกับการสร้างตัวละคร ดังนี้

1. ให้ตัวละครเป็นตัวนำเรื่อง ตัวละครเด่นกว่าโครงเรื่อง เนื้อเรื่องดำเนินไปเพื่อแสดงให้เห็นลักษณะนิสัยใจคอและพฤติกรรมของตัวละครเด่นชัดขึ้น

2. เน้นเรื่องมากกว่าตัวละคร ตัวละครมีบทบาทไปตามโครงเรื่องที่วางไว้แล้ว ผู้อ่านต้องการติดตามเรื่องมากกว่าการวิเคราะห์ตัวละคร

3. เน้นเทคนิคกระแสน้ำลึก ทำให้เนื้อเรื่องกลมกลืนประสานกับความคิดของตัวละคร เป็นการแสดงทั้งเรื่องและลักษณะของตัวละครไปในโอกาสเดียวกัน

4. เทคนิคการสร้างตัวละครให้สมจริง โดยใช้แนวจิตวิทยาและความเป็นจริงในชีวิต ตลอดจนการสร้างตัวละครให้มีลักษณะนิสัยหลายอย่าง และมีการเปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์

5. เทคนิคการสร้างตัวละครแบบเหนือจริง หรือมีลักษณะเป็นมายาแปลกเกินไปกว่าปรกติมนุษย์ส่วนใหญ่

6. เทคนิคในการสร้างบรรยายกาศแบบเสกซ์ (Sketch) คือ บรรยายตัวละครโดยละเอียดทุกแง่มุม

7. เทคนิคในการแนะนำตัวละครอย่างแนะ โดยการให้ตัวละครอื่นแนะนำให้รู้จักตัวละคร หรืออาศัยการกระทำ ความคิดของตัวละครนั่นเอง แนะนำให้เกิดทัศนคติต่อคนอ่าน(รินฤทัย สัจจพันธุ์. 2521 : 216)

นอกจากนี้ เถกิง พันธุ์เถกิงอมร ยังกล่าวถึงตัวละครเหนือธรรมชาติ สรุปได้ดังนี้

ในการสร้างตัวละครต้องคำนึงความสมจริงและความสมเหตุสมผล วรรณกรรมบางเรื่องจะต้องมีตัวละครเหนือธรรมชาติ เนื้อความเป็นจริง มีพฤติกรรมที่ผิดแปลกผิดปกติธรรมดาของมนุษย์ทั่วไปที่มนุษย์ธรรมดาไม่อาจทำได้ เช่น มีอิทธิฤทธิ์ ล่องหนหายตัว เสกเป่าเวทมนตร์คาถา เราจะพบตัวละครลักษณะนี้ได้จากวรรณคดีเก่าๆ ไม่ว่าจะเป็นขุนช้างขุนแผน ลิลิตพระลอ พระอภัยมณี เป็นต้น ส่วนวรรณกรรมร่วมสมัยจะพบตัวละครประเภทลึกลับหรือเหนือจริงได้ในนวนิยาย เช่น จินตวิทย์ วิวัชณ์ ทมยันตี และแก้วแก้ว (เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. 2541 : 699,734)

ฉากและบรรยากาศ

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร กล่าวถึงฉากและบรรยากาศว่า ฉากในนวนิยาย หมายถึง เวลาและสถานที่ที่ตัวละครใช้แสดงพฤติกรรม มีความหมายรวมไปถึงบรรยากาศส่วนประกอบของฉากนอกจากเวลา สถานที่ยังรวมสภาพแวดล้อมด้วย ส่วนบรรยากาศ หมายถึง กลิ่น สี แสง เสียง และสัมผัส บรรยากาศจะปรากฏร่วมกับฉาก(เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. 2541 : 885)

ฉากเป็นส่วนประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งของนวนิยาย ผู้แต่งจะต้องมีแนววิธีการนำเสนอที่ช่วยเสริมให้เรื่องน่าติดตาม ต้องสร้างเรื่อง ที่สำคัญต้องช่วยให้ภาพและจินตนาการแก่ผู้อ่านด้วย แนวการสร้างฉากสรุปได้ดังนี้

1. ฉากแนวเหมือนจริง คือ การสร้างฉากตามที่มีอยู่จริง ๆ หรือสร้างให้เหมือนกับฉากจริง ๆ ที่มีอยู่ การสร้างในลักษณะนี้ต้องคำนึงถึงความสมจริง ความสมเหตุสมผล และถูกต้องตามความเป็นจริง
2. ฉากแนวอุดมคติ ฉากและบรรยากาศประเภทนี้อาจไม่สมจริงหรือสมเหตุสมผลเหมือนฉากในแนวเหมือนจริง เพราะเป็นฉากและบรรยากาศที่ผู้เขียนกำหนดขึ้นตามความคิดตามจินตนาการว่าเหตุการณ์นั้นๆในเรื่องนั้นๆสมควรมีฉากและบรรยากาศในลักษณะใด ตามโครงเรื่องที่กำหนดไว้ตั้งแต่ต้น
3. ฉากแนวเหนือจริง การสร้างฉากในลักษณะนี้ส่วนใหญ่จะปรากฏในนวนิยายและเรื่องสั้นแนวเหนือจริงหรือเหนือธรรมชาติ ซึ่งนักเขียนอาจได้ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ จากคำบอกเล่าของผู้รู้และจากจินตนาการที่เห็นว่าเหมาะสมกลมกลืนกับเหตุการณ์และโครงเรื่องนั้นๆ มีข้อสังเกตว่าฉากและบรรยากาศในนวนิยายและเรื่องสั้นแนวเหนือธรรมชาติ ถึงแม้จะไม่เคร่งครัดในเรื่องความสมจริงและความถูกต้องตรงตามสภาพความเป็นจริงแต่ต้องคำนึงถึงความสมเหตุสมผลเช่นกัน เพื่อมิให้ผู้อ่านเกิดความสับสน(เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. 2541 : 878-885)

กลวิธีการนำเสนอฉากและบรรยากาศ

กลวิธีการนำเสนอฉากเป็นศิลปะ โดยมีบทบาทสำคัญในฐานะเครื่องมือในการกล่อมเกลานำผู้อ่านให้ผู้อ่านเกิดการจินตนาการ ดังที่ วนิดา บำรุงไทย กล่าวถึงกลวิธีเกี่ยวกับฉาก สรุปได้ว่า

1. การใช้ฉากจริงและฉากสมมุติ การใช้ฉากจริง สถานที่จริงมีส่วนดี แต่ผู้เขียนจะต้องไม่บรรยายให้ภาพของฉากนั้นๆผิดไปจากความเป็นจริง ส่วนฉากสมมุติเป็นฉากที่นักเขียนใช้จินตนาการผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงความเป็นจริงมีความสอดคล้องและความเป็นไปได้
2. การเสนอฉากอย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวว่า การบรรยายจะมีทั้งแบบที่โน้มน้าวให้ผู้อ่าน "เห็น" และแบบที่เราให้ผู้อ่าน "รู้สึก" ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการเสนอฉากในลักษณะที่ต้องการผลแบบใดแบบหนึ่งหรือทั้งสองแบบ มีส่วนสำคัญดังนี้
 - 2.1 สร้างอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งเป็นผลจากบรรยากาศโดยทันที เช่น อารมณ์เศร้ายามฝนตก หรือความสดชื่นในฤดูใบไม้ผลิ
 - 2.2 โน้มน้าวให้เกิดความรู้สึกด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ซึ่งจะก่อให้เกิดความสนใจ ความเป็นไปได้ในพฤติกรรมของตัวละคร รวมทั้งทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าได้เข้าไปอยู่ในบรรยากาศนั้นๆด้วย
 - 2.3 ให้ภาพชัดเจนเหมือนมีชีวิต ส่วนใหญ่เกิดจากการใช้โวหารเปรียบเทียบ หรือสัญลักษณ์ที่เหมาะสม

2.4 ใช้บุคลาธิษฐาน เป็นการทำให้ฉากหรือบรรยากาศมีชีวิตจิตใจ หรือประหนึ่งว่าเป็นสิ่งมีชีวิตขึ้น

2.5 ใช้สำนวนคมคายที่น่าสนใจ เช่น ปฏิทรรศน์(Paradox) และการเปรียบเทียบ(Contrast) ให้รายละเอียดในสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจ หรือข้อมูลที่ยังไม่ได้นำเสนอในเรื่องมาก่อน เช่น การใช้คำอธิบายเกี่ยวกับดอกไม้ ต้นไม้ หรือสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งที่พบได้ในสถานที่เฉพาะ ทั้งนี้การบรรยายฉากหรือบรรยากาศในลักษณะที่กล่าวนี้จะต้องไม่ทำให้การดำเนินเรื่องล่าช้าหรือเสียหายไป

3. ความสอดคล้องระหว่างตัวละครกับฉาก ไม่ว่าผู้ประพันธ์จะเสนอฉากอย่างมีความหมายหรือมีความสำคัญอย่างมากเพียงใดก็ตาม สิ่งที่สำคัญจะต้องไม่ลืมว่า ฉากเป็นองค์ประกอบที่มุ่งรองรับเหตุการณ์เรื่องราวหรือพฤติกรรมของตัวละครให้โดดเด่นขึ้น หรือมีความลึกซึ้งในอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่านยิ่งขึ้น (วนิดา บำรุงไทย. 2542 : 157-163)

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติ

ความเชื่อเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะกำหนดการแสดงออกของคนในสังคมไทย กล่าวอีกนัยหนึ่งว่าความเชื่อเป็นตัวกำหนดคตินั้นๆในสังคมนั้นๆ ทั้งนี้เพราะเมื่อคนในสังคมมีความเชื่อในเรื่องใดย่อมประพฤติปฏิบัติหรือแสดงออกด้วยประเพณี พิธีกรรม และอื่นๆให้สอดคล้องกับความเชื่อนั้นๆ(จิราภรณ์ ภัทราภานุภัทร. 2528 : 3)

ทัศนีย์ ทานตวนิช กล่าวถึงความเชื่อว่า "ความเชื่อคือการยอมรับนับถือหรือยึดมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งที่มีตัวตนหรือไม่ก็ตามว่าเป็นความจริงหรือมีอยู่จริง การยอมรับหรือการยึดมั่น อาจมีหลักฐานเพียงพอที่จะพิสูจน์ได้หรืออาจไม่มีหลักฐานพิสูจน์ได้ สิ่งเหล่านั้นให้เห็นจริงก็ได้หรืออาจไม่มีหลักฐานที่จะพิสูจน์ให้เห็นจริงก็ได้" (ทัศนีย์ ทานตวนิช. 2523 : 224)

ทวีศักดิ์ ญาณประทีป กล่าวถึงความเชื่อสรุปได้ว่า คนในสังคมที่อยู่ร่วมกันย่อมมีความเชื่อและยึดถือปฏิบัติตามความเชื่อนั้นเป็นทำนองเดียวกัน ฉะนั้นความเชื่อจึงน่าจะมีบทบาทต่อพฤติกรรมของคนในสังคมด้วยคือ

1. ความเชื่อเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของคนในสังคมให้อยู่ร่วมกันดี คนที่อยู่ร่วมกันในสังคมจำเป็นต้องกระทำพฤติกรรมบางอย่างเพื่อความสุข

2. ความเชื่อเป็นสิ่งที่สะท้อนความคิดและจินตนาการ

3. ความเชื่อเป็นกำลังใจของคน คนเราทุกคนไม่ว่าเพศใด วัยใด ยุคใด สมัยใด ต่างต้องการกำลังใจด้วยกันทั้งสิ้น

4. ความเชื่อเป็นเครื่องเตือนใจไม่ให้ประมาทลิ้มตน(ทวีศักดิ์ ญาณประทีป. 2530 : 3-4)

จิราภรณ์ ภัทราภานุภัทร ศึกษาความเชื่อเรื่องคติความเชื่อไทย แบ่งออกเป็น 7 ประเภท สรุปได้ดังนี้

1. ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติ ได้แก่ปรากฏการณ์ต่างๆของธรรมชาติที่มนุษย์ยังไม่สามารถอธิบายได้ เช่น ความเชื่อเกี่ยวกับการกำเนิดจักรวาล และสรรพสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ

2. ความเชื่อเรื่องการเกิด การตาย และช่วงเวลาที่สำคัญในชีวิต ทั้งนี้เพราะคนยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ตีใจเกิดความวิตกกังวลว่าคนเราเกิดมาจากอะไร เมื่อตายไปแล้วไปไหน ความเชื่อนี้แสดงออกมาในรูปของพิธีกรรมเกี่ยวกับชีวิต

3. ความเชื่อเกี่ยวกับประเพณีการนับถือผี ซึ่งเป็นความเชื่อดั้งเดิมในสังคมไทยก่อนที่จะมีการนับถือพุทธศาสนา เช่น คนในสมัยก่อนมีความเชื่อในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดและการนับถือผี ถึงแม้ว่าคนไทยส่วนใหญ่จะนับถือศาสนาพุทธและคติฮินดู แต่ก็ยังมีความเกี่ยวพันกับการนับถือผีซึ่งมีมาแต่ดั้งเดิมอยู่นอกจากจะมีความเชื่อในเรื่องผีแล้วยังคงมีความเชื่อในสิ่งแวดลอมอื่นๆที่ถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์และมีอำนาจพิเศษ

4. ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ เป็นความเชื่อดั้งเดิมก่อนที่จะมีการนับถือพุทธศาสนา

5. ความเชื่อเกี่ยวกับครวเรือนและที่อยู่อาศัย ได้แก่ ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับเครื่องใช้ไม้สอยในครัวเรือน เช่น เตาไฟ เชื่อว่ามีผีประจำอยู่

6. ความเชื่อเกี่ยวกับอาชีพ เนื่องจากอาชีพบางอาชีพต้องศึกษาจากครูหรือต้องมีการเสี่ยงอันตราย จึงเกิดความเชื่อในการเรียนหรือประกอบอาชีพขึ้น

7. ความเชื่อซึ่งเป็นลักษณะผสมผสานของความเชื่อต่างๆเข้าด้วยกัน(จิราภรณ์ ภัทรภาณุภัทร.

2528 : 12-22)

ความเชื่อของชนชาติไทยตั้งแต่ดั้งเดิมก็เหมือนกับชนชาติอื่นในสมัยโบราณ คือ เชื่อในสิ่งที่มองไม่เห็นตัวตน โดยเข้าใจว่ามีอิทธิฤทธิ์อำนาจเหนือคน อาจจะบันดาลให้ดีหรือร้ายแก่คนได้ ความเชื่ออันนี้คือความเชื่อในสิ่งเหนือธรรมชาติ ที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ใดๆ แต่ความเชื่อเช่นนี้ก็มิใช่ว่าจะมีอิทธิพลเหนือความคิดและการกระทำของคน ไม่ว่าจะเป็นยุคใดสมัยใดความเชื่อในสิ่งเหนือธรรมชาติบางชนิดก็อาจจัดอยู่ในรูปของศาสนาตั้งเดิม ก่อนที่จะพัฒนามาเป็นศาสนาใหม่ๆในปัจจุบัน(มารยาท กิจสุวรรณ. 2526 : 6,14)

จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความเชื่อของมนุษย์ที่ได้ยึดสิ่งเหนือธรรมชาติเป็นที่พึ่งทางใจ ความเชื่อเหล่านี้แสดงอยู่ในรูปแบบของความเชื่อในเรื่องต่างๆ ดังนี้

ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายและชาติภพ

มีผู้รู้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายและชาติภพไว้ ดังนี้

ความเชื่อเกี่ยวกับชีวิตหลังความตายเป็นความเชื่อเรื่องวิญญาณ ในทฤษฎี Ancestor Worship ของ เฮอร์เบิร์ต สเปนเซอร์ กล่าวว่า "ทุกหนทุกแห่งในโลกยุคปฐมบรรพ เราพบว่ามนุษย์มีความเชื่อเรื่องความมีอยู่แห่งวิญญาณของคนที่ยาไปแล้ว คือ รูปแบบแรกที่สุดของศาสนาจากการนับถือดวงวิญญาณของบรรพชนนี้เอง ศาสนาอื่นๆจึงเกิด"(พันเอก(พิเศษ)นวม สงวนทรัพย์. 2537 : 9)

พร รัตนสุวรรณ กล่าวว่า จิตหรือวิญญาณเป็นสิ่งที่ไม่ตายไม่สูญไปพร้อมกับร่างกายที่ตาย และเข้าใจอีกว่าคุณสมบัติต่างๆของวิญญาณซึ่งทางพุทธศาสนาเรียกว่า เจตสิกนั้นก็สูญไปพร้อมกับร่างกายที่ตาย แต่จะติดตามวิญญาณไปทุกหนทุกแห่ง เช่น การที่คนเราเกิดมามีอุปนิสัยใจคอไม่เหมือนกัน มีระดับสติปัญญาไม่เหมือนกัน มีโชคชะตาวาสนาไม่เหมือนกัน ซึ่งตามความไม่เหมือนกันนี้ได้มาตั้งแต่เกิดแล้ว อันนี้คือข้อพิสูจน์ที่แสดงให้เห็นว่าวิญญาณไม่สูญ คุณสมบัติของวิญญาณก็ไม่สูญ(พร รัตนสุวรรณ. 2525 : 85)

ปนาพันธ์ นุตร์อำพันธ์ กล่าวว่าศาสนาพุทธชี้ให้เห็นว่าที่แท้ความตายไม่ใช่สิ่งน่ากลัวอะไร เพราะทุกคนเกิดมามีชีวิตผ่านการเกิด การแก่ การตายทั้งสิ้น เมื่อหลักหนึ่งสิ่งเหล่านี้ไปไม่พ้นเราจึงควรเรียนรู้ให้ได้เข้าใจว่าไม่ควรถือว่ากลัวความตาย แต่เราควรกลัวและควรหลีกเลี่ยงหลักหนึ่งคือความชั่ว ต้องคอยบังคับควบคุมไม่ให้เราทำชั่ว เพราะผลกรรมของการกระทำจะนำไปสู่วิบากกรรมที่ส่งผลต่ออนาคตข้างหน้าของตัวเอง ส่งผลต่อการเกิดว่าจะเกิดในที่สว่าง หรือจะไปเกิดในที่มืด บางครั้งผลแห่งวิบากกรรมอาจส่งผลขณะเรายังมีชีวิตอยู่ในชาตินี้ โดยไม่ต้องรอถึงชาติหน้า(ปนาพันธ์ นุตร์อำพันธ์. 2542:187)

วลีรัตน์ สิงหรา กล่าวว่า ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย คือ ความคิดความเชื่อของมนุษย์ที่เชื่อว่าคนเรามีวิญญาณอยู่ในตัว เมื่อตายร่างกายจะเน่าเปื่อยผุพังแต่วิญญาณยังคงอยู่ วิญญาณนั้นจะไปสู่ภพภูมิใหม่ และทุกศาสนาจะถือว่าผู้ตายนั้นมีที่ไปอยู่สองแห่ง คือ สวรรค์เป็นแหล่งความสุขเพื่อเป็นรางวัลของ ผู้ประพฤติชอบ และนรกคือสถานที่ทรมานสำหรับคนชั่ว เรื่องชีวิตหลังความตายจึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณ ความเชื่อเรื่องการเกิดใหม่ ความเชื่อเรื่องการติดต่อระหว่างมนุษย์กับวิญญาณ ภูตผี ปีศาจ และ เทวดา(วลีรัตน์ สิงหรา. 2528 : 50)

ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์

มีผู้รู้กล่าวถึงความเชื่อที่เกี่ยวกับการกำหนดโชคชะตาของมนุษย์และอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ ดังนี้

ด้านความเชื่อเรื่องโชคชะตาของมนุษย์ ดังนี้

วลีรัตน์ สิงหรา กล่าวถึงความเชื่อเรื่องโชคชะตาของมนุษย์ไว้ว่า เป็นความเชื่อที่ว่าสิ่งเหนือธรรมชาติสามารถกำหนดหรือบันดาลความเป็นไปในชีวิตมนุษย์ อาจให้ประสบกับสิ่งที่ตีความสุขหรือประสบกับสิ่งชั่วร้ายต้องได้รับทุกข์เวทนา(วลีรัตน์ สิงหรา. 2528 : 50)

สะอาด รอดคง กล่าวว่า ความเชื่อเรื่องโชคชะตาของมนุษย์ คือ ความเชื่อที่ว่าโชคชะตาของมนุษย์ อาจเกิดจากการบันดาลของเทพเจ้า หรือเกิดจากอำนาจเวทมนต์ คาถา และคำสาป อำนาจดังกล่าวนี้จะทำให้มนุษย์มีชะตากรรมไปต่าง ๆ นานา อาจเป็นไปในทางดีหรือร้ายก็ได้(สะอาด รอดคง. 2533 : 484)

ด้านความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ดังนี้

เรไร สิบสุข กล่าวว่า อิทธิฤทธิ์ คือ อำนาจศักดิ์สิทธิ์ของเทพเจ้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่รวมถึงภูตผีปีศาจด้วย อำนาจนี้สามารถบันดาลให้เกิดสิ่งต่างๆ หรือปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ(เรไร สิบสุข. 2521 : 240)

บุญมี เมธางกูร กล่าวว่า "อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ แปลว่า ความศักดิ์สิทธิ์ที่นำอิศรารักษ์พันวิสัยที่สามัญชนจะทำได้"(บุญมี เมธางกูร. 2522 : 315)

สะอาด รอดคง กล่าวว่า "ความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ คือความเชื่อการกระทำบางอย่างอันพันวิสัยที่มนุษย์จะกระทำได้นั้น อาจเกิดจากอำนาจเหนือธรรมชาติหรือเกิดจากการใช้พลังจิตของเทพยดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์และวิญญาณ ซึ่งกระทำการดังกล่าว อาจเป็นเพื่อช่วยเหลือ ทำร้าย หรือเพื่อแสดงฤทธิ์ก็ได้"(สะอาด รอดคง. 2533 : 525)

ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต

ปรากฏการณ์เรื่องพลังจิตของคนเรามีมานานแล้วแต่ในระยะแรกมักเป็นเรื่องเล่าต่อกันมาเป็นเพียงคำกล่าวอ้างในรูปของอำนาจจิตทางไสยศาสตร์เกี่ยวกับเรื่องของวิญญาณ การศึกษาเรื่องนี้ตามหลักวิทยาศาสตร์ยังไม่มี การศึกษาเรื่องพลังจิตตามหลักวิทยาศาสตร์อย่างจริงจังเริ่มมีขึ้นเมื่อประมาณ

หนึ่งร้อยปีมานี้เอง คือ เริ่มจากการก่อตั้งสมาคมการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ชื่อ Society For Physical Research (มีชื่อย่อว่า SPR) ขึ้นในลอนดอน ประเทศอังกฤษ เมื่อปี พ.ศ. 2425 อีกสามปีต่อมาก็มีการตั้งสมาคม SPR ในอังกฤษและอเมริกา แต่ระยะแรกนักวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ยังเชื่อกันว่า พลังจิตเป็นเรื่องเหลวไหลเป็นความเชื่อมกมาย และเป็นเรื่องหลอกลวง ผู้ที่มีบทบาทสำคัญทำให้การศึกษาเรื่องพลังจิตเป็นที่ยอมรับในวงการวิทยาศาสตร์และได้ศึกษาตามหลักวิทยาศาสตร์อย่างแท้จริง คือ ดร.เจ.บี.ไรน์ (J.B.Rhine) แห่งมหาวิทยาลัยดุก (Duke University) ที่คารโรไลนาเหนือ ท่านนี้ได้คิดตั้งคำว่า อีเอสพี (ESP) จากคำเต็มๆว่า Extra Sensory Perception ขึ้นมา และคำนี้ก็เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายมาจนทุกวันนี้ (ชัยวัฒน์ คุประตกุล. 2523 : 52)

ปัจจุบันมีผู้ให้ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพลังลึกลับที่เกี่ยวข้องกับจิตภายในร่างกายของมนุษย์ที่เรียกว่า พลังจิต จากการศึกษาค้นคว้าของนักปจิตวิทยาที่ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพลังจิตและพลังลึกลับของมนุษย์ในเชิงวิทยาศาสตร์ จากกลุ่มในประเทศตะวันตกที่ได้มีการศึกษาค้นคว้าอย่างจริงจังกล่าวถึงประเภทหรือปรากฏการณ์ที่เกี่ยวกับอำนาจจิต พลังจิต หรือปจิตวิทยา สรุปได้ดังนี้

1. เม็นทอล เทเลพาตี(Mental Telepathy) คือ การส่งกระแสจิตหรือโทรจิตอ่านจิตใจของบุคคล
2. ฮีพโนติซซึม(Hypnotism) คือ การสะกดจิต
3. เฟท ฮีลลิง(Faith Healing) คือ การรักษาโรคด้วยพลังจิตหรือพลังอันลึกลับ
4. แคลร์ไวแอนซ์(Clairvoyance) คือ การเข้าฌานหรือการเพ่งสมาธิรับรู้ด้วยตัวเอง
5. พรีคอกนิชัน(Precognition) คือ การพยากรณ์หรือทำนายเหตุการณ์หรือทำนายสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต
6. ไชโคไคเนซิส(Psychokinesis) คือ การใช้พลังจิตหรือพลังอันลึกลับในระยะไกลบังคับวัตถุให้เคลื่อนที่ได้
7. ออราส์(Aura) คือ พลังแสงรังสีที่ห่อหุ้มอยู่รอบๆพืช สัตว์ หรือมนุษย์
8. เบรน คอนโทรล(Brain Control) คือ การควบคุมสมอง
9. ไมนด์ แพทโทรล(Mind Patrol) คือ การตรวจสอบทางจิต
10. อายเลสส์ ไซต์(Eyeless Sight) คือ การมองเห็นภาพด้วยปลายนิ้วมือ
11. แอสโตรโลยี(Astrology) คือ เรื่องโหราศาสตร์
12. โดวซิง(Dowsing) คือ การสำรวจแหล่งน้ำและแร่ธาตุๆที่อยู่ใต้พื้นธรณี
13. แอคุพังก์เจอร์(Acupuncture) คือ การฝังเข็ม
14. พร็อพเพซี(Prophecy) คือ การทำนาย
15. ไชโคโทรนิคส์(Psychotronics) คือ การค้นคว้าพลังลึกลับภายในร่างกาย
16. อี.เอส.พี.(E.S.P. Extra Sensory Perception) คือ การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสพิเศษ หรือสัมผัสที่หก

17. เลวีเตชัน(Levitation) คือ การใช้พลังอันลึกลับในการยกวัตถุ ทำให้ตัวเองรู้สึกลอยตัว หรือ หายตัวได้(บรรยง บุญฤทธิ์. 2523 : 14-15)

ไชย ณ พล กล่าวถึง พลังจิตและอานุภาพของจิต สรุปได้ว่า อานุภาพจิตมีคุณสมบัติเบื้องต้น สามประการ คือ 1) สื่อหรือส่งให้แก่กันได้ 2) เหนี่ยวนำได้ 3) ควบคุมได้ ได้แก่

1. การสื่อหรือส่งให้แก่กัน คือ การสื่อพลังจิตให้มี 3 วิธี คือ การนึกถึง การเพ่ง และการแผ่
2. เหนี่ยวนำได้ คือ การเหนี่ยวนำจิตใจเป็นกลไกธรรมชาติของพลังจิต การที่จะดึงดูดสิ่งต่างๆ ให้เข้ามาหรือเหนี่ยวนำให้เป็นไปได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับอำนาจจิต ปกติแล้วจิตที่มีพลังสูงกว่าย่อมดึงดูดและเหนี่ยวนำจิตที่มีพลังอ่อนกว่าได้ และจิตที่มีพลังอ่อนโยนกว่าย่อมรบกวนจิตที่มีพลังสูงกว่าได้
3. ควบคุมได้ คือ การควบคุมจิตใจ พลังจิตสามารถควบคุมได้ทั้งภายในและภายนอก

ควบคุมภายใน คือ ความสามารถควบคุมอารมณ์ ควบคุมความคิด และควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้โดยกำหนดหรือสั่งตนเอง บุคคลที่ควบคุมตนเองได้โดยสมบูรณ์ย่อมสามารถควบคุมคนอื่นได้ด้วย การสะกดจิต การทรง และการเข้าสิง การควบคุมและถูกควบคุมด้วยพลังจิตด้วยวิธีต่างๆ กันนี้ย่อมเป็นไปตามระดับอำนาจของจิตใจ ผู้ใดสามารถควบคุมตนเองได้อย่างสมบูรณ์ ผู้อื่นย่อมไม่อาจควบคุมได้ ผู้ใดที่ไม่อาจควบคุมตนเองได้ย่อมมีโอกาสที่ผู้อื่นจะควบคุมได้(ไชย ณ พล. 2532 : 192-196)

นอกจากนี้หลักวิชาการทางศาสนาพุทธมักกล่าวถึงเรื่องกสิณและฌานในเรื่องของการฝึกจิตให้มีสมาธิ หรือมีอำนาจทางจิต

พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่า กสิณ คือ เครื่องมือที่ช่วยทำใจให้มั่นคง เป็นสมาธิ โดยถือเอาวัตถุอันใดอันหนึ่งเป็นอารมณ์ คือเป็นเครื่องเพ่งดู คัมภีร์วิสุทธิมรรคกล่าวถึงผลอันจะพึงได้จากทำกสิณ ดังนี้

1. ปฐวีกสิณ ใช้ดินเป็นอารมณ์ ผู้ใดทำสำเร็จย่อมสามารถบันดาลให้ริมิตให้เกิดแผ่นดินขึ้นในอากาศหรือบนน้ำแล้วขึ้นไปเดิน ยืน และนั่งได้
2. อาโปกสิณ ใช้น้ำเป็นอารมณ์ ผู้ใดทำสำเร็จย่อมสามารถทำแผ่นดินให้กลายเป็นน้ำ ผุดตาในแผ่นดินได้อย่างน่า บันดาลให้ฝนตก ทำให้ที่ต่างๆ กลายเป็นน้ำ เป็นทะเลได้ อาจทำให้แผ่นดินและภูเขาไหลหวั่นได้
3. เตโชกสิณ ใช้ไฟเป็นอารมณ์ ผู้ทำสำเร็จย่อมบันดาลให้ไฟลุกหรือดับลงที่ไหนก็ได้ จะทำให้แสงสว่าง ให้เห็นรูปด้วยทิพย์จักขุก็ได้
4. วาโยกสิณ ใช้ลมเป็นอารมณ์ ผู้ทำสำเร็จย่อมบันดาลให้ลมเกิดได้ตามชอบใจ
5. นิลกสิณ ใช้สีเขียวเป็นอารมณ์ ผู้ทำสำเร็จอาจนิรมิตรูปสีเขียวทำให้เกิดความมืดคลุ้มขึ้นได้
6. ปิตกสิณ ใช้สีแดงเป็นอารมณ์ ผู้ทำสำเร็จอาจนิรมิตรูปสีแดง อธิษฐานอะไรก็ได้
7. โลหิตกสิณ ใช้สีแสดเป็นอารมณ์ ผู้ทำสำเร็จอาจนิรมิตรูปแสดทำให้กลายเป็นสีแสดได้
8. โอทาทกสิณ ใช้สีขาวเป็นอารมณ์ ผู้ทำสำเร็จย่อมทำสีใดๆ ให้กลายเป็นสีขาวได้ ทำตนเองมิให้ยุ่งเหยิง ปลุกคนอื่นให้ตื่นจากหลับกำจัดความมืดให้คลาย ทำให้แสงสว่าง และทำให้เห็นรูปใดๆ ได้
9. อาโลกกสิณ ใช้แสงสว่างเป็นอารมณ์ ผู้ทำสำเร็จย่อมมีความสามารถอย่างเดียวกับที่กล่าวแล้วในทางโอทาทกสิณ

10. ปริจินนาภาสกลิน ใช้ช่องว่างเป็นอารมณ์ ผู้ทำสำเร็จย่อมสามารถกระทำแผ่นดินและภูเขา หรือสิ่งที่แข็งทั้งหลาย เช่น ฝา และ กำแพงให้กลายเป็นอากาศ เดินลอดสิ่งเหล่านั้นไปได้ (พลตรีหลวงวิจิตร วาทการ. 2532 : 23-24)

ฌาน คือ การเพ่ง ที่เพ่งจนจิตแน่วแน่มีอารมณ์เป็นหนึ่ง แบ่งเป็น 2 รูป คือ รูปฌาน 4 อรูปฌาน 4 ความเพ่งรูปเป็นอารมณ์มี 4 คือ

1. ปฐมฌาน มี องค์ 5 คือ วิตก วิจาร ปีติ สุข เอกัคคตา
2. ทุติยฌาน มี 3 องค์ คือ ปีติ สุข เอกัคคตา
3. ตติยฌาน มี 2 องค์ คือ สุข เอกัคคตา
4. จตุตถฌาน มี 2 องค์ คือ อุเบกขาและเอกัคคตา

อรูปฌาน ความเพ่งในอรูปเป็นอารมณ์มี 4 คือ

1. อากาสนัญญายตนฌาน เพ่งต่ออากาศ
2. วิญญาณณัญญายตนฌาน เพ่งต่อวิญญาณ
3. อากิญจัญญายตนฌาน เพ่งต่อความไม่มีอะไร

4. เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน เพ่งต่อความมีสัญญา อรูปฌานทั้ง 4 นี้มีองค์ 2 องค์ คือ อุเบกขาและเอกัคคตาเหมือนกันหมด ต่างกันแต่อารมณ์และความเพ่งในฌานนั้นๆ(กนุตสิริ ภิกขุ. 2530 : 245)

จากข้อความข้างต้นยังมีผู้รู้ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับความเชื่อในเรื่องพลังอำนาจจิตในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

การติดต่อสื่อสารทางจิต

ซินโฮสธ หัตบาเรอ กล่าวถึงเรื่องการติดต่อสื่อสารทางจิต(Telepathy) จากการทดลองทางวิทยาศาสตร์ กล่าวว่า "สมองมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การสื่อสารแบบโทรจิต กล่าวคือ เมื่อจิตของผู้ส่ง มีคำสั่ง โดยนึกภาพหรือนึกเสียงไปยังสมองให้ส่งข่าวสารไปยังผู้รับ สมองของเขาก็จะติดต่อสื่อสารไปยังสมองของผู้รับ จากนั้นสมองของผู้รับก็จะรายงานไปยังจิตของเขาเพื่อให้ทราบอีกต่อหนึ่ง"(ซินโฮสธ หัตบาเรอ. 2541 : 62)

การสะกดจิต

ซินโฮสธ หัตบาเรอ กล่าวถึงการสะกดจิตว่า การสะกดจิต คือ การที่มนุษย์รับฟังคำสั่งของผู้ชำนาญในการสะกดจิตแล้วประมวลข้อมูลรายงานออกมาได้ เช่น ได้มีการศึกษากันอย่างมากมายและมีการบันทึกเป็นหลักฐานว่าเหตุการณ์ที่ผู้ถูกสะกดจิตรายงานออกมานั้นเป็นไปอย่างถูกต้องตรงตามความเป็นจริงทุกประการ ส่วนวิธีการสะกดจิต(Hypnotism) หรือการที่สมองของมนุษย์ถูกควบคุมด้วยจิตของผู้อื่นมีเทคนิค วิธีการสะกดจิต คือ ผู้สะกดจะต้องพยายามใช้คำสั่งให้ผู้ถูกสะกดยอมรับให้ตนเองหลับ เมื่อทดลองว่าผู้ถูกสะกดตกอยู่ในสภาวะหลับดีแล้ว ผู้สะกดก็จะทดลองออกคำสั่งด้วยวาจาด้วยเสียงอันดังพอที่หูของผู้ถูกสะกดจะรับฟังได้แล้วสมองของเขาจะรับไปปฏิบัติตาม ส่วนใหญ่ใช้ในการรักษาอาการผิดปกติทางจิต คือ สั่งให้

เขาย้อนไปในอดีตเพื่อค้นหาสาเหตุของอาการผิดปกตินั้นแล้วนำมาแก้ไข(ชินโอสถ หัตถาเรอ. 2532 : 15,70-71)

นอกจากนี้ พร รัตนสุวรรณ กล่าวถึงเรื่องการสะกดจิตว่า "คนที่มีอำนาจจิตบังคับคนอื่นได้ดีหรือสามารถจะฝึกให้เป็นคนที่สามารถสะกดจิตคนอื่นได้นั้น จะต้องเป็นคนที่มีความคล่องแคล่วเหมาะสมมาตั้งแต่เกิดไม่ใช่ใครๆก็ฝึกกันได้ ทั้งนี้ก็เพราะคนที่มีความคล่องแคล่วเหมาะสมนั้นจะต้องมีมาตั้งแต่เกิด"(พร รัตนสุวรรณ. 2525 : 86)

การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสพิเศษ

การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสพิเศษหรือประสาทสัมผัสที่ 6 เรียกว่า พลังจิต อี.เอส.พี. หรือ Extra Sensory Preception หรือที่คนทั่วไปเรียกว่า Sixth Sense วินิตา ดิถียนต์ กล่าวว่า "คนเรารับรู้สิ่งต่างๆ ด้วยตา หู จมูก ลิ้น กาย ซึ่งเราเรียกว่าสัมผัสทั้งห้า ถ้านอกจากห้าอย่างนี้เราอาจเรียกได้ว่าสัมผัสที่ 6" (สอาด รอดคง. 2533 : 107)

ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์

มีผู้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ไว้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กล่าวว่า ไสยศาสตร์ คือ ระบบความรู้ในลัทธิว่าด้วยเวทมนตร์คาถาที่มีอำนาจลึกลับและอยู่เหนือเหตุผล ซึ่งช่วยสร้างความเชื่อมั่นทางจิตใจและสมาธิแก่ผู้ปฏิบัติ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2517 : 14)

จิตโส อยู่สุชี กล่าวว่า "ไสยศาสตร์ หมายถึง เรื่องของอำนาจลึกลับที่อยู่เหนือธรรมชาติ ซึ่งไม่อาจทราบและพิสูจน์ได้ด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ ได้แก่ เรื่องผีสิงเทวดา ฤกษ์ยาม เครื่องรางของขลัง เวทมนตร์คาถา ความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติเพื่อผลประโยชน์บางประการ" (จิตโส อยู่สุชี. 2539 : ก)

พระยาอนุมานราชชน ได้กล่าวถึงไสยศาสตร์ไว้ในสารานุกรมไทยว่า "อักขรหรือข้อความที่ผูกขึ้นซึ่งถือกันว่ามีอำนาจลึกลับเร้นอยู่นั้น เมื่อนำเอาไปใช้ตามลัทธิที่กำหนดไว้ เช่น บริกรรม เสกเป่า หรือสวดขับตลอดจนปลุกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สามารถใช้เป็นประโยชน์ในทางปิดเป่าหรือป้องกันสิ่งร้ายซึ่งเชื่อว่าเป็นเสนียดจัญไร หรือเนื่องจากการกระทำของภูตผีปีศาจ เป็นต้น ให้เคลื่อนหายหรือคลาดแคล้วไป หรือถ้าเข้ามาแล้วก็ขับไล่ไล่ส่งให้ปลัดหนีไปด้วยวิธีที่เรียกว่าแก้อาถรรพณ์ หรือปัดรังควาน เป็นต้น อีกอย่างหนึ่งใช้ในเรื่องที่เรียกว่าวิทยาคมทำกฤตยาคุณไสย เพื่อให้ไปกระทำแก่ผู้อื่นตามต้องการ" (พระยาอนุมานราชชน. 2505 : 3037)

เทพย์ สาริกบุตร กล่าวว่า "ไสยศาสตร์เป็นวิทยาการสาขาหนึ่ง อันว่าด้วยการใช้มนต์คาถาเสกเป่าทำให้เกิดอิทธิฤทธิ์ขึ้น สามารถบันดาลให้เป็นไปตามปรารถนา เช่น การรักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ให้นายไปได้ด้วยการเสกเป่า การรดน้ำมนต์ หรือการประกอบพิธีกรรมต่างๆ เพื่อให้ประสบความสำเร็จ ความมีโชคความเจริญรุ่งเรือง" (เทพย์ สาริกบุตร. 2514 : 1)

ความเชื่อเรื่อง เวทมนตร์คาถา แบ่งออกตามลักษณะของการใช้งานได้เป็น 7 ประเภท คือ

1. เวทมนตร์คาถาที่ใช้ป้องกันตัว ใช้การกระทำพิธีปลุกเสก สิ่งของต่าง ๆ เพื่อการอยู่อย่างคงกระพัน

2. เวทมนตร์คาถาที่ใช้ทำร้ายผู้อื่น เป็นอาคมให้เครื่องติดขัด เคลื่อนหลุดจากที่
3. เวทมนตร์คาถาที่ใช้แสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ เป็นการแสดงฤทธิ์ต่าง ๆ เช่น ล่องหน หายตัว
4. เวทมนตร์คาถาที่ใช้ประสาน เป็นอาคมที่ใช้ประสานบาดแผล ให้สนิทเป็นเนื้อเดียวกัน
5. เวทมนตร์คาถาที่ใช้แก้โรคต่าง ๆ เป็นอาคมใช้รักษาโรค
6. เวทมนตร์คาถาที่ใช้กันและแก้ภูตผี เป็นอาคมกันผีหลอก หรือขับไล่ผีที่เข้าสิง
7. เวทมนตร์คาถาที่ใช้ทำเสน่ห์ เป็นอาคมทำให้คนรัก ปลุกเสกสิ่งของให้คนรัก(เทพย์ สาริกบุตร.

2500: 95)

ความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์

มีผู้รู้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์ ดังนี้

ลางสังหรณ์ เป็นเรื่องเกี่ยวกับความเชื่อว่า ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ใด ๆ ขึ้นในอนาคตมักจะมีสิ่งบอกเหตุก่อน(วลีรัตน์ สิงหรา. 2528 : 50)

สะอาด รอดคง กล่าวว่าความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์และความฝัน คือความเชื่อว่าลางสังหรณ์และความฝันที่เกิดขึ้นกับใครนั้น อาจนำมาทำนายทายทักถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ทั้งในทางที่ดีและทางร้ายได้ซึ่งสิ่งที่จะเกิดขึ้นนั้น อาจเกิดกับเจ้าตัวผู้ฝันเองหรืออาจเกิดกับบุคคลที่ใกล้ชิด เช่น ญาติสนิท มิตรสหาย เจ้านาย ผู้มีพระคุณ รวมทั้งข้าทาสบริวารก็ได้(สะอาด รอดคง. 2533 : 502)

มณี พยอมยงค์ กล่าวว่า ความฝันเป็นความเชื่อที่มีมาแต่โบราณ ตามคติของไทยเชื่อว่าความฝันจะเป็นลางหรือเป็นนิมิตบอกเหตุการณ์เกี่ยวกับฝันว่าจะร้ายหรือดีประการใด

ความฝันถือว่าเป็นเหตุร้ายหรือเป็นนิมิตที่ดีก็ได้ และความฝันนั้นสามารถทำนายหรือไม่ ขึ้นอยู่กับลักษณะอันประกอบด้วย สภาพร่างกายและจิตใจ โดยสาเหตุแห่งความฝันมี 4 ประการ คือ

1. ธาตุวิปริต เป็นความฝันเกิดจากธาตุไม่ปกติ เช่น หิวเกินไป อิ่มเกินไป เป็นความฝันที่ไม่แน่นอน ไม่สามารถทำนายได้

2. อุปาทาน เกิดจากประสบการณ์หรือความพึงใจ ประทับใจ เป็นความฝันที่ไม่แน่นอนอาจทำนายผิดพลาดได้

3. เทพยาดาลใจ เกิดจากแรงบันดาลใจให้เข้าฝัน ความฝันแบบนี้สามารถทำนายได้

4. บุญนิมิต เป็นความฝันที่เป็นลางบอกเหตุล่วงหน้า ความฝันแบบนี้สามารถทำนายได้ (มณี พยอมยงค์. 2516 : 179-180)

3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติในวรรณกรรม

เรไร สืบสุข วิเคราะห์ไสยศาสตร์ในวรรณคดีไทยสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น พ.ศ.2325-2349 สรุปได้ว่า ความเชื่อในเรื่องไสยศาสตร์ที่ปรากฏในวรรณคดี มีดังนี้

1. ความฝัน
2. ลางและนิมิต
3. โหราศาสตร์
4. เวทมนตร์

5. เวทมนตร์คาถาประกอบวัตถุและพิธีกรรม

6. อิทธิฤทธิ์

7. การเสี่ยงทาย

ความเชื่อในเรื่องไสยศาสตร์มีผลต่อการสร้างสรรค์ผลงานของกวีในด้านต่างๆ คือ

1. การดำเนินเรื่อง วิธีการเหล่านี้กวีเลือกใช้ในการดำเนินเรื่องตอนที่มีการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของตัวละครสำคัญๆ เช่น จะมีคู่ครอง จะมีการพลัดพรากหรือประสบอันตราย นอกจากนั้นวิธีการดำเนินเรื่องดังกล่าวยังช่วยสร้างบรรยากาศและอารมณ์ให้สอดคล้องกับเรื่อง

2. การสร้างตัวละคร ลักษณะตัวละครจากวรรณคดีที่เลือกมาศึกษาส่วนใหญ่กวีจะกำหนดให้มีความรู้ความสามารถทางไสยศาสตร์ทั้งตัวละครสำคัญและตัวประกอบ และทั้งที่เป็นมนุษย์และอมมนุษย์ การกำหนดให้ตัวละครเป็นผู้มีความรู้ความสามารถทางไสยศาสตร์เป็นการสะท้อนให้เห็นค่านิยมเกี่ยวกับความเชื่อในเรื่องนี้ของคนในสมัยก่อนได้อย่างชัดเจน

3. การใช้สัญลักษณ์ สัญลักษณ์ที่เกี่ยวกับความเชื่อทางไสยศาสตร์ที่กวีเลือกใช้นั้น ส่วนใหญ่จะเข้าใจง่ายด้วยเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป

ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนในสมัยนั้น พฤติกรรมที่เห็นได้ชัดเจน คือ พฤติกรรมที่ประพฤติดุปฏิบัติสืบทอดต่อมาเป็นประเพณี เช่น เรื่องเกี่ยวกับการเกิด การตาย เป็นต้น จึงเป็นข้อสรุปได้อย่างหนึ่งว่าประเพณีส่วนใหญ่ของไทยสืบเนื่องมาจากความเชื่อทางไสยศาสตร์(เรไร สืบสุข. 2521)

วลีรัตน์ สิงหราช วิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของจินตวีร์ วิวัธน์ ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

ด้านโครงเรื่อง ผู้ประพันธ์สร้างความขัดแย้งหลักที่ทำให้เกิดเรื่องราวในนวนิยายแต่ละเรื่องเป็น 4 ลักษณะ คือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ความขัดแย้งระหว่างสิ่งเหนือธรรมชาติกับสิ่งเหนือธรรมชาติ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ผู้ประพันธ์มักใช้ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ซึ่งมีสาเหตุมาจากความรักอันเป็นกิเลสของมนุษย์และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ มีสาเหตุมาจากการรักษาโบราณสถานและโบราณวัตถุ

ด้านตัวละครพบว่า ตัวละครมีลักษณะเด่น คือ ตัวละครแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครมนุษย์ที่มีพฤติกรรมเหนือธรรมชาติและตัวละครอมมนุษย์ ตัวละครที่มีพฤติกรรมเหนือธรรมชาตินั้นเป็นเพราะได้รับอิทธิพลภายนอกที่เป็นสิ่งเหนือธรรมชาติและเป็นมาแต่กำเนิด ส่วนตัวละครอมมนุษย์มี 2 ประเภท คือ เทพและภูติผีปีศาจ ตัวละครเหนือธรรมชาติเหล่านี้จะมีบทบาทเกี่ยวข้องกับมนุษย์ทั้งด้านดีและร้ายมีลักษณะเป็นตัวละครแบบสถิตมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงและมีลักษณะเหนือธรรมชาติที่คล้ายคลึงกันอันมีผลสืบเนื่องมาจากข้อจำกัดทางโครงเรื่องและเน้นพฤติกรรมเหนือธรรมชาติมากกว่าอุปนิสัยตัวละคร

ด้านฉากและบรรยากาศพบว่า ฉากที่ จินตวีร์ วิวัธน์ นำมาใช้คือ ฉากธรรมชาติหรือฉากสมจริง และฉากเหนือธรรมชาติ ก่อให้เกิดบรรยากาศของความลึกลับตื่นเต้น สยองขวัญ หรือความมหัศจรรย์ให้กับเนื้อเรื่อง

ในด้านแหล่งที่มาของเรื่องเหนือธรรมชาติในนวนิยายของ จินตวีร์ วิวัธน์ มีทั้งตำนาน ประวัติศาสตร์ โบราณคดี วรรณกรรมทั้งไทยและต่างประเทศ ตลอดจนความเชื่อทางศาสนาและความเชื่อในสิ่งเร้นลับ

แหล่งที่มาจากตำนาน ได้นำเค้าโครงเรื่องและลักษณะบางประการของตัวละครมาใช้ในนวนิยายเรื่องมาแต่หิมพานต์ มายาพิศवास ภูตพระจันทร์ พรายพระกาฬ

แหล่งที่มาทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี ได้นำมาประกอบกอบกวมิหลังของตัวละครเอก การสร้างฉากและบรรยากาศในนวนิยายเรื่องอมฤตาลัย ไถ่เงาปีรามิด

แหล่งที่มาทางวรรณกรรมไทยและต่างประเทศ ได้นำความคิดและจินตนาการเรื่องเหนือธรรมชาติเป็นข้อมูลในการสร้างนวนิยายในด้านเค้าโครงเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศ ได้แก่ นวนิยายเรื่องมาแต่หิมพานต์ สาบณาสিংห์ นรสิงหาวตาร อมฤตาลัย วังไวภูณท์ สาวสองพันปี ลมในพุ่มกุหลาบ

แหล่งที่มาจากคติความเชื่อทางศาสนา ได้นำเรื่องราวของเทพเจ้าในศาสนาพราหมณ์หรือฮินดูมาเป็นตัวละครในนวนิยายเรื่องอาถรรพณ์เทวี

แหล่งที่มาทางความเชื่อในสิ่งเร้นลับ (Superstition) ได้นำความเชื่อเรื่องความฝันและลางสังหรณ์มาประกอบการสร้างพฤติกรรมตัวละคร และช่วยเน้นข้อขัดแย้งระหว่างมนุษย์โดยทั่วไปเกี่ยวกับชีวิตหลังความตาย โชคชะตาของมนุษย์ เวทมนตร์คาถา เครื่องรางของขลัง ลางสังหรณ์ และอำนาจจิต ดังต่อไปนี้ เรื่องชีวิตหลังความตายนั่นกล่าวถึงวิญญาณว่าเป็นสิ่งที่มีอยู่จริง มีพลังเหนือธรรมชาติ การเกิดใหม่ของวิญญาณในภพภูมิต่างๆ ตลอดจนการติดต่อกันระหว่างมนุษย์กับวิญญาณ ภูตผีปีศาจ และเทวดา ได้แก่ การบันดาลของเทพเจ้า อำนาจของเวทมนตร์และคำสาป เรื่องเวทมนตร์คาถาและเครื่องรางของขลังมีการกล่าวถึงอำนาจศักดิ์สิทธิ์ของเวทมนตร์คาถา สามารถบังคับอำนาจอื่นๆได้ เช่น วิญญาณ ภูตผีปีศาจ ช่วยให้มนุษย์ฝ่าฟันภพเคราะห์บางประการของธรรมชาติ และมีอำนาจทำให้วัตถุบางอย่างใดอย่างหนึ่ง เกิดอำนาจศักดิ์สิทธิ์ที่ เรียกว่า เครื่องราง ของขลัง ซึ่งสามารถใช้ป้องกันความชั่วร้ายต่างๆได้ เรื่องลางสังหรณ์สะท้อนความเชื่อลางสังหรณ์เป็นปรากฏการณ์ที่นำไปสู่เหตุการณ์จริง ในเรื่องอำนาจจิต สะท้อนความเชื่อเรื่องการสื่อสารด้วยจิตหรือโทรจิต(Telepathy) และการใช้อำนาจจิตบังคับผู้อื่นได้ หรือการสะกดจิต(Hypnotism) ความเชื่อต่างๆเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าวรรณกรรมไม่ว่ายุคใดสมัยใดก็ยังสะท้อนความเชื่อดั้งเดิมของมนุษย์ที่สืบทอดกันมาแต่ดึกดำบรรพ์ แม้ว่าปัจจุบันวิทยาศาสตร์จะเจริญก้าวหน้าไปมากเพียงใด แต่ก็ไม่สามารถพิสูจน์เรื่องเร้นลับเหล่านี้ให้เห็นจริงได้ ความเชื่อนี้ยังคงมีอยู่ในสังคมมนุษย์ต่อไป และวรรณกรรมประเภทนี้ยังคงเกิดขึ้นอยู่เรื่อยๆ ทั้งนี้เพราะสามารถสนองจินตนาการและอารมณ์ของผู้อ่านที่มีต่อเหตุการณ์แปลกประหลาดมหัศจรรย์เหนือธรรมชาติ(วลิรัตน์ สิงหรา. 2528)

สะอาด รอดคง วิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว จากนวนิยาย 7 เรื่อง คือ แก้วราหู นางทิพย์ แต่ปางก่อน จอมนาง มนตรา หนุมทิพย์ แดนดาว โดยศึกษาค้นคว้าเรื่องกลวิธีในการแต่ง และการประเมินคุณค่านวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว ตลอดจนความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว

ด้านกลวิธีในการแต่งและการประเมินคุณค่านวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว จากการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว 7 เรื่อง พบว่ากลวิธีที่ใช้นั้นมีบางอย่างที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกันแต่บางอย่างต่างกัน ดังนี้

โครงเรื่อง พบว่านวนิยายทั้ง 7 เรื่อง มีส่วนประกอบของโครงเรื่องเหมือนกัน สิ่งที่ต่างกันออกไปคือ รายละเอียดบางประการเกี่ยวกับประเภทของโครงเรื่องและประเภทของความขัดแย้ง

ตัวละคร พบว่าตัวละครในนวนิยายเหนือธรรมชาติ แบ่งออกเป็นสามประเภทได้แก่ ตัวละครมนุษย์ที่มีพฤติกรรมเป็นมนุษย์โดยทั่วไป ตัวละครมนุษย์ที่มีพฤติกรรมเหนือธรรมชาติและตัวละครที่ไม่ใช่มนุษย์ การที่นวนิยายมีตัวละครแต่ละประเภทขึ้นอยู่กับแนวคิดของเรื่อง

บทสนทนา มีบทสนทนา 4 ประเภท ได้แก่ บทสนทนาที่ช่วยในการดำเนินเรื่อง บทสนทนาที่ช่วยแนะนำตัวละคร บทสนทนาที่ช่วยให้บทประพันธ์น่าอ่านน่าสนใจ และบทสนทนาที่สร้างความสมจริง การที่นวนิยายมีบทสนทนาครบทุกประเภทนี้เองที่ช่วยให้เรื่องสนุกสนานน่าติดตาม

ฉากและบรรยากาศ แก้วแก้วสร้างฉากและบรรยากาศในนวนิยายเหนือธรรมชาติได้อย่างเหมาะสมกับนวนิยายแนวนี้ จนผู้อ่านเห็นภาพและเกิดจินตนาการตามไปได้ ฉากที่ปรากฏในนวนิยาย ได้แก่ ฉากธรรมชาติหรือฉากสมจริงและฉากเหนือธรรมชาติ การที่นวนิยายแต่ละเรื่องเน้นฉากและบรรยากาศแต่ละประเภทมากน้อยต่างกันก็สืบเนื่องมาจากโครงเรื่อง ตัวละคร และแนวคิดของเรื่องนั่นเอง

แก่นเรื่อง แก่นเรื่องหรือแนวคิดของเรื่องเกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาติมีปรากฏครบในนวนิยายทั้ง 7 เรื่อง

แนวคิดประเด็นหนึ่งที่ปรากฏในนวนิยายทุกเรื่อง คือ แนวคิดเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมซึ่งสะท้อนออกมาจากพฤติกรรมของตัวละครต่างๆ

ความเชื่อที่ปรากฏในนวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว เกี่ยวกับความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ มี 6 ประเภท

1. ความเชื่อเกี่ยวกับโชคชะตาของมนุษย์ โดยเชื่อว่าโชคชะตามนุษย์เกิดจากการบันดาลของเทพเจ้าและเกิดจากอำนาจเวทมนตร์คาถา หรือชะตากรรมของมนุษย์บางคนอาจเกิดจากการใช้พลังเหนือธรรมชาติของเทพ วิญญาณ
2. ความเชื่อเรื่องเวทมนตร์คาถาและเครื่องรางของขลัง มักขึ้นอยู่กับนวนิยายเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเทพ วิญญาณ หรือมนุษย์ที่มีพฤติกรรมเหนือธรรมชาติมากน้อยเพียงใด ถ้ามีอยู่มากความเชื่อเรื่องนี้ก็มากไปด้วย
3. ความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์และความฝัน ความเชื่อที่เป็นที่ยอมรับคือความเชื่อเรื่องลางที่ปรากฏทางกาย ซึ่งล้วนแต่เป็นลางร้ายทั้งสิ้น และผู้มีลางสังหรณ์ส่วนใหญ่มักมีเหตุการณ์เกี่ยวข้องกับสิ่งเหนือธรรมชาติ ส่วนเรื่องความฝันมักเกิดจากการดลบันดาลของเทพและวิญญาณเป็นสำคัญ
4. ความเชื่ออำนาจจิต สะท้อนให้เห็นว่าพลังจิตเป็นสิ่งที่มิได้ทั้งมนุษย์ เทพ และภูตผีปีศาจ
5. ความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ สะท้อนให้เห็นความเชื่อที่ว่าเทพ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ และวิญญาณอาจแสดงอิทธิฤทธิ์เพื่อช่วยเหลือ ทำร้าย หรือแสดงฤทธิ์ได้
6. ความเชื่อเกี่ยวกับวิญญาณ มีความเชื่อเกี่ยวกับพลังเหนือธรรมชาติของวิญญาณที่อาจปรากฏรูปร่าง เสียง กลิ่น หรือปรากฏในฝัน และมีความเชื่อเรื่องการตายและเกิดใหม่ ตัวละครจะมีรูปร่างหน้าตา นิสัยใจคอเหมือนคนบางคนในอดีต(สะอาต รอดคง. 2533)

ปัญญา บริสุทท์ ศึกษาโลกทัศน์ของคนไทยวิเคราะห์จากวรรณคดีคำสอนในสมัยสุโขทัยสรุปได้ว่า ศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชแสดงหลักฐานว่าคนสุโขทัยมีความเชื่อ 2 อย่างในชีวิต คือ นับถือศาสนาพุทธเถรวาท(แบบลังกา) และมีความเชื่อในเรื่องผีสางเทวดาอันเป็นลัทธิดั้งเดิมก่อน

พุทธศาสนา เช่น มีความเชื่อในพระชะตุมุขหรือแม่ย่าอันเป็นเทวดารักษาเมืองสุโขทัย ศิลาจารึกวัดป่ามะม่วง มีได้กล่าวถึงเรื่องเหนือธรรมชาติ เพียงแต่กล่าวว่าคนไทยสมัยนั้นมีความสนใจศึกษาเล่าเรียนพุทธศาสนา มาก สุภาสิตพระร่วงแสดงความเชื่อทางไสยศาสตร์ของคนไทยโบราณ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าคนไทยนับถือพุทธ ศาสนาที่ตาม แต่ก็ยังนับถือผีบางเทวดาควบคู่ไปด้วยตามคติโบราณที่เชื่อถือกันมา ส่วนเรื่องไตรภูมิพระร่วง ซึ่งเป็นวรรณคดีพุทธศาสนาโดยตรง แสดงให้เห็นความเชื่อทางพุทธศาสนาเน้นหนักเรื่องของกรรมดีกรรมชั่ว คือชี้ให้เห็นว่าถ้าทำความดีจะไปเกิดในภพที่มีความสุข เช่น สวรรค์ หรือทำใจให้บริสุทธิ์สะอาดจะได้ไปในภพ ที่บริสุทธิ์ เช่น พรหมโลก และถ้าทำความชั่วด้วยการทำผิดต่างๆจะต้องไปเกิดในที่ที่ทรมานทุกข์ทรมาน หรือที่ที่ไม่ สุขสบาย เช่น เปรต ติริจัน และอสุรกาย (ปัญญา บริสุทธิ์. 2533)

นาวาเอกไพโรจน์ นรชาติธำรงวิทย์ วิเคราะห์ความเชื่อในพระอภัยมณีพบว่า มีความเชื่อด้าน ต่างๆ ปรากฏอยู่ 3 ด้าน คือ

ความเชื่อทางด้านไสยศาสตร์ที่พบมีความเชื่อเรื่องเวทมนตร์คาถา เครื่องรางของขลัง สิ่งมหัศจรรย์ และผีบางเทวดา ความเชื่อทางด้านไสยศาสตร์จะปรากฏและมีบทบาทมากที่สุดโดยเฉพาะเรื่องเวทมนตร์ คาถาเกี่ยวกับการเรียกลมเรียกฝน สุนทรภู่จะนิพนธ์มาใช้ในการเรียกลมเรียกฝนมาใช้ในการดำเนินเรื่อง

ความเชื่อด้านโหราศาสตร์ที่พบ ได้แก่ ลางบอกเหตุ การจับยาม ดวงชะตา ความฝันและการ สะเดาะเคราะห์ ความเชื่อด้านโหราศาสตร์มีบทบาทที่จะกำหนดเรื่องราว และพฤติกรรมของตัวละครใน แต่ละเหตุการณ์ให้ดำเนินไปอย่างเหมาะสมและมีสัมพันธภาพ

ความเชื่อทางด้านพุทธศาสนาที่พบได้แก่ เรื่องกรรม วัฏสงสาร นรก สวรรค์ นิพพาน และอาณิสส ของการบวช โดยพบว่าความเชื่อทางด้านพุทธศาสนามีบทบาทสำคัญยิ่ง คือ ช่วยคลี่คลายปมปัญหาสำคัญ อันเป็นจุดวิกฤตของเรื่อง(นาวาเอกไพโรจน์ นรชาติธำรงวิทย์. 2533)

ขนิษฐา ตันติพิมล วิเคราะห์ความเชื่อเชื่อในนิทานคำกลอนของสุนทรภู่ แบ่งออกเป็น

1. ความเชื่อเชื่อเกี่ยวกับตัวละคร หมายถึง ตัวละครที่มีความสามารถเกินปกติวิสัยมนุษย์ ธรรมดาสามัญ มีความเก่งกล้าสามารถและมีพฤติกรรมที่นอกเหนือไปจากวิสัยมนุษย์ธรรมดาทั่วไปอันพึง กระทำได้ ซึ่งเป็นลักษณะที่เกินจริง เช่น ตัวละครที่เป็นเทพ ตัวละครเป็นมนุษย์ที่มีปาฏิหาริย์มีความสามารถ เกินปกติวิสัยมนุษย์ธรรมดาทั่วไป เป็นมนุษย์ที่มีกำเนิดผิดแปลก ตัวละครมนุษย์ มี 8 ชนิด คือ ยักษ์ ผีเสื้อน้ำ อสูร คนธรรพ์ วิทยาธร กิณรี ภูตผีปีศาจและผีกองกอย ส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาพราหมณ์ และตัวละครที่เป็นสัตว์เดรัจฉาน

2. ความเชื่อเชื่อเกี่ยวกับสิ่งวิเศษ หมายถึง สิ่งต่างๆที่มีลักษณะผิดแปลกประหลาดไปจากสิ่ง ที่เคยเห็นในชีวิตประจำวัน มีคุณลักษณะพิเศษมีอิทธิฤทธิ์ทางวิญญู

3. ความเชื่อเชื่อเกี่ยวกับไสยศาสตร์ หมายถึง ความเชื่อเกี่ยวกับอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ แบ่งออก เป็น เวทมนตร์คาถาและอาคมที่สามารถบันดาลให้เป็นไปตามความต้องการได้ เครื่องรางของขลังที่มีความ เชื่อในสิ่งของที่สามารถให้อยู่คงกระพันหรือช่วยป้องกันอันตรายต่างๆได้ และความเชื่อเรื่องโชคกลางหรือ นิमितฝันที่เชื่อว่าสามารถบอกเหตุการณ์ไม่ว่าร้ายหรือดีได้

ความเชื่อที่ปรากฏในนิทานคำกลอนของสุนทรภู่พบว่าความเชื่อเกี่ยวกับตัวละครและ ความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งวิเศษเป็นความเชื่อที่มีลักษณะเด่นกว่าความเชื่อทางไสยศาสตร์ เพราะเป็น สิ่งที่สุนทรภู่ได้จินตนาการขึ้นเองเป็นส่วนใหญ่(ขนิษฐา ตันติพิมล. 2535)

วินิตา ดิถียนต์ ศึกษาอิทธิพลของ มารี คอเรลลี ต่าวรรณกรรมไทย พบว่านวนิยายแนวลี้ลับเหนือธรรมชาติของ มารี คอเรลลี ที่ได้รับความนิยมในการแปลและดัดแปลง ที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายของ วิมล ศิริไพบูลย์ มี 2 เรื่อง คือ เรื่อง The Sorrows of Satan และ เรื่อง Ziska

เรื่อง The Sorrows of Satan นำมาแปลโดย อมราวดี คือ เรื่องขุนคลัง และนำมาดัดแปลงเป็นนวนิยายไทยมี 3 เรื่อง คือ เรื่องคำของคน ของ มาลัย ชูพินิจ เรื่องก่อนอุษาสาง ของ พนมเทียน และเรื่องเงาของวิมล ศิริไพบูลย์ ซึ่งใช้นามปากกาโรสลาเรน

เรื่อง The Sorrows of Satan ดัดแปลงเป็นนวนิยายในลักษณะที่แตกต่างกัน ดังนี้

เรื่องคำของคน ของ มาลัย ชูพินิจ ดัดแปลงตัวละครและฉากเป็นไทยทั้งหมด ส่วนบรรยากาศแนวคิด และสำนวนยังคงมีลักษณะเป็นตะวันตกอยู่มาก

เรื่องก่อนอุษาสาง ของ พนมเทียน ดัดแปลงตัวละครและฉากเป็นไทยทั้งหมดและดัดแปลงกำเนิดพญามารลูซีเฟอร์ตามที่ปรากฏในศาสนาคริสต์เป็นเทพนิยายของอรุณเทพในศาสนาฮินดูแทน ถึงแม้ว่าในเรื่องมีการอ้างพระศิวะแทนพระผู้เป็นเจ้าในศาสนาคริสต์ แต่เนื้อเรื่องเห็นได้ชัดว่าเป็นการดัดแปลงจากเรื่องกำเนิดอาดัมและอีฟในคัมภีร์ไบเบิล ส่วนด้านรายละเอียดยังคงเดิมไว้

เรื่องเงา ของ วิมล ศิริไพบูลย์ นำเค้าโครงเรื่องและตัวละครสำคัญมาแต่ง ผู้เขียนได้อ้างที่มาของเรื่องในนวนิยายเรื่องมงกุฎหนามโดยใช้นามปากกาทมยันตี นวนิยายเรื่องเงาได้ดำเนินเรื่องเหมือนกับต้นฉบับทุกบททุกตอน แต่เหมือนกันอยู่ 3 ประการ คือ

1. มีความคิดเกี่ยวกับนรก สวรรค์ ความดีความชั่ว ทำนองเดียวกันทั้งที่เป็นคนละศาสนา
2. ทศนะที่มีต่อพญามารแทนที่จะเป็นปีศาจแห่งความเลวร้ายกลับเห็นว่าพญามารคือเทพผู้ถูกลงโทษ มีแต่มนุษย์เท่านั้นที่จะช่วยได้ด้วยการทำความดีและปฏิเสธการล่อลวง
3. มีตัวละครลักษณะตรงกัน

ส่วนเรื่อง Ziska นำมาแปลโดย อมราวดี คือ กงเกวียน และนำมาดัดแปลงเป็นนวนิยายไทย คือ เรื่องพิษสวาท ของ วิมล ศิริไพบูลย์ ในนามปากกา ทมยันตี ได้นำเค้าโครงเรื่องและตัวละครสำคัญมาแต่ง โดยเปลี่ยนฉากอียิปต์เป็นกรุงเทพฯปัจจุบันและโยนย้อนกลับไปในสมัยอยุธยาตอนปลาย แทนที่จะเป็นอียิปต์โบราณ และเปลี่ยนแปลงการจบเรื่องให้สอดคล้องกับพุทธศาสนา(วินิตา ดิถียนต์. ม.ป.ป.)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่กล่าวข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจะได้ใช้เป็นแนวทางในการศึกษานวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติในของ วิมล ศิริไพบูลย์ ดังนี้

การศึกษาการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบูลย์ ผู้วิจัยพิจารณาจากองค์ประกอบต่างๆ ของเรื่อง ซึ่งมีผู้เสนอแนวทางในการวิเคราะห์ไว้อย่างหลากหลาย เพื่อให้มองเห็นลักษณะเหนือธรรมชาติในนวนิยาย ผู้วิจัยจึงนำทฤษฎีต่างๆมาปรับใช้ในการวิเคราะห์ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. โครงเรื่อง
 - 1.1 การสร้างความขัดแย้ง
 - 1.2 การเปิดเรื่อง
 - 1.3 การดำเนินเรื่อง
 - 1.4 การปิดเรื่อง

2. ตัวละคร

2.1 ตัวละครมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติ

2.2 ตัวละครอมมนุษย์

3. ฉากและบรรยากาศ

3.1 การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความมืดและความเจ็บของธรรมชาติ

3.2 การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า

3.3 การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความลึกซึ้งของสถานที่

3.4 การสร้างฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความเชื่อ

3.5 การสร้างฉากและบรรยากาศโดยใช้สัญลักษณ์

การศึกษาวิเคราะห์ความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายของวิมล ศิริไพบูลย์
ผู้วิจัยจึงนำทฤษฎีต่าง ๆ มาปรับใช้ในการวิเคราะห์ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายและชาติภพ
2. ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์
3. ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต
4. ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์
5. ความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์

บทที่ 2

วิเคราะห์กลวิธีการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์

นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติเป็นเรื่องราวของความลึกลับซึ่งไม่สามารถพิสูจน์ให้เห็นจริงได้ ผู้เขียนนวนิยายประเภทนี้จะต้องมีกลวิธีการสร้างเรื่องให้น่าสนใจ น่าติดตาม น่าเชื่อถือ ด้วยกลวิธีการสอดประสานความคิดในการแต่งโดยการผสมผสานศาสตร์แขนงต่างๆ เพื่อให้เกิดความสมจริงทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและได้รับความเพลิดเพลิน

เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษานวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์ พบว่ามีองค์ประกอบสำคัญในการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติ ดังนี้

1. โครงเรื่อง
2. ตัวละคร
3. ฉากและบรรยากาศ

1. โครงเรื่อง

จากการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์ พบว่าผู้เขียนสร้างโครงเรื่องโดยอาศัยการสอดประสานความคิดจากวรรณกรรมไทยและต่างประเทศ ตำนาน นิทาน ประวัติศาสตร์ พร้อมทั้งอธิบายเรื่องเหนือธรรมชาติด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของพุทธศาสนา ตลอดจนความเชื่อของคนในสังคมได้อย่างกลมกลืน สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้เพลิดเพลินไปกับจินตนาการ เพื่อให้เห็นกลวิธีการสร้างโครงเรื่องอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของ วิมล ศิริไพบูลย์ ผู้วิจัยได้ศึกษาดังประเด็นต่อไปนี้

- 1.1 การสร้างความขัดแย้ง
- 1.2 การเปิดเรื่อง
- 1.3 การดำเนินเรื่อง
- 1.4 การปิดเรื่อง
- 1.1 การสร้างความขัดแย้ง

จากการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์ พบว่าผู้เขียนใช้การสร้างความขัดแย้ง 2 วิธี คือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติและความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ดังนี้

1.1.1 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ

จากการศึกษาพบว่า วิมล ศิริไพบูลย์ ใช้ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติเป็นความขัดแย้งของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งเหนือธรรมชาติ พบว่ามี 3 ลักษณะ คือ ความขัดแย้งที่ปฏิเสธสิ่งเหนือธรรมชาติ ความขัดแย้งที่มีต่อโชคร้าย ความขัดแย้งที่มีต่อตัวละครมนุษย์ ดังนี้

1.1.1.1 ความขัดแย้งที่ปฏิเสธสิ่งเหนือธรรมชาติ

จากการศึกษาพบว่า วิมล ศิริไพบูลย์ ใช้ความขัดแย้งที่ปฏิเสธสิ่งเหนือธรรมชาติ เช่น ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต ความเชื่อเรื่องชาติภพ ที่มนุษย์ถือว่าเป็นเรื่องมมาย หลวไหล พบว่ามี 5 เรื่อง คือ ทิพย์ ผาน จิตา มายา และไวยณวี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เรื่องทิพย์

เรื่องทิพย์ ผู้เขียนได้นำความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สอดประสานความคิดกับวรรณคดีไทยและประวัติศาสตร์ต่างๆมาสร้างเรื่องราวให้น่าสนใจ โดยนำเสนอความขัดแย้งของชายหนุ่มที่ไม่เชื่อเรื่องอำนาจจิต เป็นเรื่องราวของชายหนุ่มคนหนึ่งได้รับอุบัติเหตุและพบกับความผิดปกติของคนที่สามารถล่วงรู้ความคิดของผู้อื่นได้ เมื่อมาพบกับหญิงสาวคนหนึ่งที่สามารถล่วงรู้ความคิดผู้อื่นได้เหมือนตน ผู้หญิงคนนั้นมีลักษณะแปลกประหลาดไม่เหมือนกับคนทั่วไป ทำให้ชายหนุ่มเกิดความสงสัยและต้องการหาคำตอบที่เกี่ยวกับตัวเธอ

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้หญิงสาวเล่าถึงความเป็นมาและหน้าที่ของตนที่มายุ่นบนโลกเพื่อศึกษาการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ และสิ่งที่เธอได้จากการศึกษาคือความรักที่พวกเขาไม่มี จากนั้นเธอก็กลับไปยังดินแดนที่เธอจากมา

เรื่องผาน

เรื่องผานผู้เขียนได้นำนิทานเรื่องเมากลีลูกหมาป่า ตำนาน และวรรณคดีมาสอดประสานความคิดเกี่ยวกับเรื่องอภินิหารทางพุทธศาสนา และอธิบายเรื่องเหนือธรรมชาติด้วยวิทยาศาสตร์ โดยนำเสนอความขัดแย้งของมนุษย์ที่ปฏิเสธความเชื่อเรื่องอำนาจจิตว่ามีจริง เป็นเรื่องราวของหญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกเลี้ยงดูจากสัตว์และเติบโตในป่า ได้เห็นความมหัศจรรย์ของอภินิหารทำให้เกิดความสงสัยและพยายามที่จะหาคำตอบถึงสิ่งที่ได้พบเห็น จึงเรียนรู้และสามารถฝึกปฏิบัติได้ด้วยตนเอง

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้หญิงสาวได้เข้ามาอยู่ในสังคมเมือง เพื่อแสดงให้เห็นว่าพลังอำนาจจิตสามารถปฏิบัติให้เห็นจริงได้

เรื่องจิตา

เรื่องจิตา ผู้เขียนได้นำความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องของอำนาจจิตมาสอดประสานความคิดกับวิทยาศาสตร์และหลักการทางพุทธศาสนา โดยนำเสนอความขัดแย้งของมนุษย์ที่ปฏิเสธความเชื่อเรื่องอำนาจจิต เป็นเรื่องราวของเด็กหญิงคนหนึ่งที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากคนทั่วไป คือมีพลังจิตสามารถใช้พลังจิตทำสิ่งต่างๆที่เด็กทั่วไปไม่สามารถทำได้ สร้างความประหลาดใจให้กับบุคคลรอบข้างเป็นอย่างมาก เพราะหากดูรูปลักษณะภายนอกของเด็กหญิงนั้นเหมือนคนธรรมดาทั่วไป ทำให้บุคคลเหล่านั้นไม่เชื่อเรื่องอำนาจจิตและสิ่งเหนือธรรมชาติ

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้เด็กหญิงสร้างความศรัทธา และความเชื่อมั่นจากการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ การแก้ไขปัญหาดังๆ และความสามารถในการพยากรณ์เหตุการณ์ล่วงหน้า ตลอดจนแนะนำให้รู้จักปฏิบัติด้วยตนเอง เมื่อเด็กหญิงได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนในการแนะนำแนวทางปฏิบัติชีวิตตามหลักศาสนา เพื่อเป็นการชดใช้หนี้กรรมที่เกี่ยวเนื่องกับบุคคลรอบข้างแล้วเด็กหญิงจากไปด้วยความตาย

เรื่องมายา

เรื่องมายา ผู้เขียนได้นำเรื่องเกี่ยวกับเทวศาสตร์ พุทธศาสตร์ จิตศาสตร์มาสอดประสานความคิดกับวิทยาศาสตร์ โดยนำเสนอความขัดแย้งของหญิงสาวที่ปฏิเสธความเชื่อเรื่องชาตภาพ เป็นเรื่องราวของหญิงสาวคนหนึ่งได้พบชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะแปลกประหลาดไม่เหมือนคนทั่วไป หญิงสาวมีความรู้สึกคุ้นเคยกับชายหนุ่มมาก ชายหนุ่มสะกดจิตหญิงสาวเพื่อกระตุ้นเตือนความทรงจำในอดีตชาติของเธอ ทำให้เธอสงสัยความเป็นมาของเธอในอดีต แต่ด้วยความเป็นสาวสมัยใหม่ทำให้เธอไม่เชื่อเรื่องชาตภาพ

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้ชายหนุ่มพาหญิงสาวไปที่ปราสาทหินและใช้อิทธิฤทธิ์บันดาลให้หญิงสาวเห็นเหตุการณ์ในอดีตชาติที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน และแนะนำให้หญิงสาวปฏิบัติสมาธิเพื่อหญิงสาวจะได้เห็นอดีตชาติด้วยตนเอง ในที่สุดหญิงสาวก็เชื่อเมื่อพิสูจน์ด้วยตัวเอง

เรื่องไวษณวี

เรื่องไวษณวี ผู้เขียนได้นำความเชื่อเกี่ยวกับศาสนาเรื่องเทพเจ้าของศาสนาฮินดู พร้อมทั้งสอดประสานความคิดเกี่ยวกับเรื่องของอำนาจจิต กับหลักการทางพุทธศาสนาและวิทยาศาสตร์ในการสร้างเรื่องราว ผู้เขียนเสนอความขัดแย้งของมนุษย์ที่มีต่อความเชื่อเรื่องอำนาจจิต โดยนำเสนอเรื่องราวของหญิงสาวคนหนึ่งที่สามารถล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าและเห็นสิ่งต่างๆ และในบางครั้งหญิงสาวรู้สึกเหมือนตัวเธอมีสองคนในร่างเดียวกันทำให้หญิงสาวรู้สึกสับสน ขณะเดียวกันผู้คนรอบข้างก็ไม่เชื่อเรื่องอำนาจจิต

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้หญิงสาวค่อยๆ รับรู้ความเป็นมาและหน้าที่ของตนเองที่มีต่อมนุษย์ และเชื่อเรื่องพลังอำนาจจิตในตนเอง จากนั้นแสดงให้เห็นมนุษย์ได้เห็นและยอมรับเรื่องพลังอำนาจจิต

1.1.1.2 ความขัดแย้งที่มีต่อโชคชะตา

จากการศึกษาพบว่า วิมล ศิริไพบูลย์ ใช้ความขัดแย้งที่มีต่อโชคชะตา มีเพียงเรื่องเดียวคือ เทพบุตรสุดแสน ดังนี้

เรื่องเทพบุตรสุดแสน

เรื่องเทพบุตรสุดแสน ผู้เขียนได้นำเรื่องการเมืองและปัญหาสังคมมาสอดประสานความคิดกับวรรณกรรม ตำนานเกี่ยวกับเทพ และความเชื่อเกี่ยวกับสวรรค์ โดยนำเสนอความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในใจของชายหนุ่มที่มีต่อโชคชะตาของตนเอง เป็นเรื่องราวของชายหนุ่มที่ต้องเผชิญกับชะตากรรมที่เลวร้ายของตนเอง ต่อมาโชคชะตาได้ทำให้ชายหนุ่มได้พบและได้รับความช่วยเหลือจากเทวดา ทำให้ชายหนุ่มเกิดความขัดแย้งในโชคชะตาของตน ในที่สุดชายหนุ่มตัดสินใจที่จะดำเนินชีวิตด้วยตนเอง โดยปฏิเสธความช่วยเหลือจากเทวดา

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้ชายหนุ่มตัดสินใจปฏิเสธการช่วยเหลือจากเทวดา และพยายามต่อสู้ชีวิตด้วยตนเองโดยการออกหางานทำ

1.1.1.3 ความขัดแย้งที่มีต่อตัวละครมนุษย์

จากการศึกษาพบว่า วิมล ศิริไพบูลย์ ใช้ความขัดแย้งที่มีต่อตัวละครมนุษย์ มีเพียงเรื่องเดียว คือ ไอ้คุณผี ดังนี้

เรื่องไอ้คุณผี

เรื่องไอ้คุณผี ผู้เขียนนำเสนอความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ที่เป็นวิญญาณ เป็นเรื่องราวหญิงสาวคนหนึ่งถูกลอบทำร้ายแต่วิญญาณหนุ่มได้เข้ามาช่วย เมื่อหญิงสาวรู้ว่าชายหนุ่มที่ช่วยเหลือเป็นวิญญาณจึงพยายามที่จะขับไล่แต่วิญญาณหนุ่มไม่ยอมไป

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้วิญญาณหนุ่มเข้ามาช่วยเหลือแก้ปัญหาต่างๆ ของหญิงสาวทำให้เกิดความรักความผูกพันต่อกัน เมื่อหญิงสาวรู้ว่าวิญญาณหนุ่มจะต้องไปสู่โลกของวิญญาณ เธอจึงพยายามหาวิธีเพื่อให้วิญญาณหนุ่มอยู่ต่อไป และการตายของวิญญาณหนุ่มนั้นผิดตัว ซึ่งคนที่ต้องถึงแก่ความตายคือน้องชายฝาแฝดของวิญญาณหนุ่ม และทางยมโลกแก้ไขข้อผิดพลาดโดยให้วิญญาณหนุ่มกลับเข้าสู่ร่างกายของน้องชายเมื่อน้องชายตาย

1.1.2 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์

จากการศึกษาพบว่า วิมล ศิริไพบูลย์ ใช้ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ พบว่ามี 8 เรื่อง คือ พิศาสวาท กฤตยา ราชาวดี รักที่ต้องมนตรา รัศมีจันทร์ เภา ทวิภพ และอติตา ดังนี้

เรื่องพิศาสวาท

เรื่องพิศาสวาท ผู้เขียนได้นำเค้าโครงเรื่องจากเรื่อง Ziska ของ Marie Corelli หรือ กงเกวียนแปลโดย อมราวดี มาสอดประสานความคิดกับประวัติศาสตร์ไทยในสมัยอยุธยา โดยนำเสนอความขัดแย้งระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาวในอดีตชาติที่มีสาเหตุมาจากความรัก หญิงสาวถูกคนรักฆ่าตายเพื่อให้เฝ้าสมบัติแต่หญิงสาวเข้าใจผิดคิดว่าชายหนุ่มทรยศ เมื่อตายไปวิญญาณของหญิงสาวจึงเฝ้าติดตามชายหนุ่มที่กลับชาติมาเกิดใหม่ให้มารับโทษทัณฑ์ที่ได้ทำไว้กับเธอ

ผู้เขียนได้คลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้ชายหนุ่มระลึกชาติได้ และยอมรับโทษทัณฑ์ที่กระทำไว้ แต่หญิงสาวอีกคนหนึ่งที่ยังรักชายหนุ่มยอมสละชีวิตตายแทน ทำให้วิญญาณสาวเข้าใจถึงความรักที่มีแต่ความเสียสละยอมเป็นวิญญาณเฝ้าสมบัติต่อไป

เรื่องกฤตยา

เรื่องกฤตยา ผู้เขียนได้นำเรื่องราวของประวัติศาสตร์อียิปต์ในการสร้างเรื่องให้น่าสนใจ โดยนำเสนอความขัดแย้งของชายหนุ่มในอดีตชาติที่หลงรักเจ้าหญิงแต่ไม่สมรัก เมื่อเจ้าชายคนรักของเจ้าหญิงสวรรคต ชายหนุ่มขัดขวางไม่ให้ประกอบพิธีศพตามความเชื่อ แต่เจ้าหญิงฝ่าฝืนกระทำพิธีศพและยอมตายตามเจ้าชายคนรักเป็นสาเหตุทำให้ชายหนุ่มแค้น และสาปไม่ให้ดวงวิญญาณของเจ้าชายไปสู่ภพภูมิ ด้วยความรักของเจ้าหญิงเมื่อตายไปดวงวิญญาณก็ได้เฝ้าติดตามหาชายหนุ่มเพื่อให้แก้คำสาปจนพบในชาติปัจจุบัน ชายหนุ่มรับปากช่วยปลุกวิญญาณเพื่อแก้คำสาปแต่ก็พบอุปสรรคต่างๆ มากมาย

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้ชายหนุ่มเข้าใจในความรัก และพยายามปลุกดวงวิญญาณของเจ้าชายเพื่อแก้คำสาปจนสำเร็จถึงแม้จะถูกขัดขวางด้วยอุปสรรคต่างๆ

เรื่องราชาวดี

เรื่องราชาวดี ผู้เขียนได้นำความเชื่อเรื่องจิตวิญญาณมาสอดประสานความคิดด้วยหลักการทางพุทธศาสนาและวิทยาศาสตร์ โดยนำเสนอความขัดแย้งของมนุษย์กับมนุษย์ เป็นเรื่องราวของหญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกฆาตกรรมและถูกฝังริมแม่น้ำ ต่อมาชายหนุ่มคนหนึ่งต้องการที่ดินบริเวณนั้นทำให้เขาพบกับ

วิญญาณสาวในร่างของหญิงสาวที่มีพฤติกรรมแปลกประหลาดและมีความเป็นอยู่อย่างลึกลับ ชายหนุ่มเกิดความสงสัยเกี่ยวกับหญิงสาวหลายเรื่อง ทั้งเรื่องความลึกลับ เรื่องการตายและมรดกของเศรษฐีคนหนึ่ง หญิงสาวเข้าไปเกี่ยวพันด้วย และในขณะเดียวกันนั้นหญิงสาวรับอาสารักษาบุตรเลี้ยงของชาติหนุ่มที่เป็นโรคปัญญาอ่อนทำให้ชายหนุ่มไม่ไว้วางใจ และพยายามที่จะพิสูจน์ความจริง

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้หญิงสาวทำให้ชายหนุ่มเห็นเหตุการณ์ที่เธอถูกฆาตกรรม และด้วยพลังจิตแรงกล้าทำให้เธอมีกำหนดรูปเกิดเป็นโอปาติกะมากลับแก้แค้นและทวงสิทธิ์ของตน ทำให้ตนไม่ได้ไปผิดไปเกิดเหมือนดวงวิญญาณอื่น ๆ

เรื่องรักที่ต้องมนตรา

เรื่องรักที่ต้องมนตรา ผู้เขียนได้นำวรรณคดีเรื่องพระลอมาดัดแปลง โดยนำเสนอความขัดแย้งระหว่างหญิงผู้สูญเสียคนรักกับศัตรูต่างเมือง ซึ่งเป็นเรื่องราวของหญิงคนหนึ่งสูญเสียคนรักในการทำสงคราม ทำให้เธอคิดแก้แค้นศัตรูด้วยการทำทุกวิถีทางโดยไม่คำนึงถึงผลเสียต่างๆที่จะเกิดขึ้น เธอทำเสน่ห์ให้ศัตรูมาหลงรักหลานสาวเพื่อที่จะฆ่าศัตรู โดยใช้หลานสาวเป็นเครื่องมือในการแก้แค้น แต่หลานสาวไม่เห็นด้วยกับการกระทำครั้งนี้จึงพยายามขัดขวาง

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งด้วยการให้ความช่วยเหลือศัตรูของหลานสาวครั้งนี้กลายเป็นความรัก และให้หลานสาวตัดสินใจยอมสละชีวิตตายพร้อมกับศัตรูที่เป็นที่รัก

เรื่องรัศมีจันทร์

เรื่องรัศมีจันทร์ ผู้เขียนนำเสนอความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ เป็นเรื่องราวของหญิงสาวที่มีความมักใหญ่ใฝ่สูง ทะเยอทะยานต้องการครอบครองดินแดน จึงจัดศัตรูทุกคนที่ขัดขวาง และทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อที่ตนเองจะได้ครอบครองอำนาจ การกระทำต่างๆของหญิงสาวทำให้เกิดเรื่องราวยุ่งยากต่างๆเกิดขึ้น

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้ชายหนุ่มกับหญิงสาวคู่หนึ่งเข้ามาเปิดเผยแผนการและขัดขวางการกระทำของหญิงสาวผู้มีความทะเยอทะยาน ผลสุดท้ายหญิงผู้นั้นก็จบชีวิตลงด้วยการฆ่าตัวตายเป็นการยอมรับความพ่ายแพ้ที่เกิดขึ้น

เรื่องเงา

เรื่องเงา ผู้เขียนนำเค้าโครงเรื่องจากเรื่อง The Sorrows of Satan ของ Marie Corelli หรือขุนคลัง แปลโดย อมราวดี มาสอดประสานความคิดกับวรรณคดีไทยเรื่องไตรภูมิกถา โดยนำเสนอความขัดแย้งของมนุษย์สองฝ่ายที่มีลักษณะตรงข้ามกันคือความดีและความชั่ว เป็นเรื่องราวของหญิงสาวสองคนคนหนึ่งทำแต่ความดีมองโลกในแง่ดี ไม่ว่าใครจะคิดร้ายหรือคิดไม่ดีต่อก็ไม่สนใจทำแต่ความดีจึงเป็นที่รักของคนทั่วไป ส่วนหญิงสาวอีกคนหนึ่งทำแต่ความชั่ว โดยเห็นว่าการทำความดีนั้นไม่เห็นจะได้อะไรเป็นผลตอบแทนกลับมาจึงไม่เกรงกลัวต่อบาปกรรมที่ก่อไว้

ผู้เขียนได้คลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยจบลงด้วยความตายของหญิงสาวทั้งสอง โดยมีพญามัจจุราชเป็นผู้ตัดสินความดีความชั่วของคนทั้งสอง หญิงสาวที่ทำแต่ความดีเมื่อตายไปวิญญาณไปสู่สุขคติเสวยสุขบนสวรรค์ ส่วนหญิงสาวที่ประกอบแต่กรรมชั่ว เมื่อตายไปต้องไปชดใช้หนี้กรรมยังนรกได้รับความทุกข์ทรมานเป็นเครื่องตอบแทน

เรื่องทวิภพ

เรื่องทวิภพ ผู้เขียนได้นำภาพยนตร์ชุด “เจาะเวลาหาอดีต”(Back to the Future) ของ สตีเฟน สปีลเบิร์กและเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างไทยกับฝรั่งเศสในสมัยรัชกาลที่ห้านำมาสอดประสานความคิดกับวรรณกรรมและวิถีชีวิตของคนไทยในสมัยนั้นได้อย่างกลมกลืน โดยนำเสนอความขัดแย้งระหว่างความคิดของคนสมัยใหม่ที่มีต่อคนในสมัยโบราณ เป็นเรื่องราวของหญิงสมัยใหม่คนหนึ่งที่มีความคิดเห็นขัดแย้งเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาคาถาการณ์ในอดีต ทำให้หญิงสาวได้เดินทางไปยังภพในอดีตและได้เห็นถึงปัญหาความขัดแย้งระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นในสมัยนั้น

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้หญิงสาวพยายามที่จะแก้ไขปัญหาคาถาการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต การที่เธอเข้าไปมีส่วนช่วยในการแก้ไขปัญหาก็ทำให้เธอเข้าใจถึงเหตุผล และการตัดสินใจในการแก้ไขปัญหาก็เกิดขึ้น เมื่อปัญหาต่างๆคลี่คลายลงด้วยดีเธอตัดสินใจอยู่กับชายหนุ่มคนรักในภพอดีต

เรื่องอดีต

เรื่องอดีต ผู้เขียนได้นำประวัติศาสตร์ไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้นมาประพันธ์ที่ไทยสุรินทร์พม่า และตำราพิชัยสงครามในการผูกเรื่องราวต่างๆ พร้อมทั้งสอดประสานความคิดเกี่ยวกับเรื่องการค้าเงินชีวิตและภูมิปัญญาของไทยได้อย่างกลมกลืน โดยนำเสนอความขัดแย้งระหว่างความรู้ความคิดของคนสมัยใหม่ที่มีต่อคนในสมัยโบราณ ที่คนสมัยใหม่มักดูถูกความคิดของคนในสมัยโบราณว่าล้าหลัง เหลวไหล โดยเริ่มต้นให้ชายหนุ่มคนหนึ่งที่เป็นตัวแทนของคนสมัยใหม่ ได้เดินทางไปในอดีตเพื่อรับรู้เหตุการณ์ต่างๆในประวัติศาสตร์

ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งเมื่อชายหนุ่มได้รู้เห็นภูมิปัญญาชาวบ้านในด้านต่างๆ และรับรู้การแก้ไขปัญหาคาถาด้วยสติปัญญา และความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวในการรักษามรดกของเมืองของคนในสมัยโบราณ ทำให้ชายหนุ่มเข้าใจความรู้ความคิดของคนในสมัยโบราณและเดินทางกลับมายังชาติปัจจุบัน

1.2 การเปิดเรื่อง

จากการศึกษาการเปิดเรื่องในนวนิยายของวิมล ศิริไพบูลย์ พบว่าผู้เขียนใช้การเปิดเรื่อง 3 วิธี คือ การเปิดเรื่องด้วยการสร้างนาฏการ การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา และการเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย ดังนี้

1.2.1 การเปิดเรื่องด้วยการสร้างนาฏการ

จากการศึกษาพบว่าผู้เขียนใช้การเปิดเรื่องด้วยการสร้างนาฏการ เพื่อแสดงให้เห็นความลึกลับของเรื่อง ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ เกิดความสนใจใคร่ติดตามเหตุการณ์ พบว่ามี 4 เรื่อง คือ พิชสาวาทวิภพ ไชยณวิ และอดีต ดังนี้

เรื่องพิชสาวาท

เรื่องพิชสาวาท ผู้เขียนเปิดเรื่องในตอนต้นเป็นการบรรยายให้ผู้อ่านได้ยินเสียงแตรรถ ในขณะที่เดียวกันมีการสร้างนาฏการให้เห็นการเคลื่อนไหว คือ ประตูเหล็กที่เปิดกว้างออก และภาพรถที่กำลังเคลื่อนที่ถูกเบรคโดยกระทันหัน แล้วต่อด้วยพฤติกรรมของตัวละคร คือ ชายหนุ่มชะงักหน้าออกมา ดังข้อความต่อไปนี้

เสียงแตรรถที่ก่ดกระชั้นดังยาว...นาน...ทำให้ประตูเหล็กโปรงบานใหญ่เปิดออกกว้าง

รถสปอร์ตสีขาวตัดตาทำท่าจะแล่นเลยไป แต่แล้วก็กลับเบรคโดยกะทันหัน คนขับเป็นชายหนุ่มผิวค่อนข้างขาวจัด ชะโงกหน้าออกมาตามเด็กชายร่างผอมเกร็งที่เกาะประคองอย่างสนใจว่า...

(พิชสวาท. 2534 : 1)

จากข้อความข้างต้นภาพประตูลักษณ์ที่เปิดกว้างออกอาจสื่อให้เห็นถึงการเปิดเผยสิ่งลึกลับบางอย่างภายในบ้านนั้น และการใช้รถสปอร์ตสีขาวตัดตาที่คนทั่วไปไม่นิยมใช้เพราะเป็นสีที่ไม่เป็นมงคล เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้เกิดจินตนาการต่อสิ่งลึกลับในเรื่อง

เรื่องทวิภพ

เรื่องทวิภพ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการสร้างนาฏการให้ผู้อ่านเห็นภาพการเคลื่อนไหวของรถสีดำที่แล่นด้วยความเร็ว และโยกซ้ายโยกขวาแข่งรถคันอื่นในระยะที่กระชั้นชิดจากนั้นก็พุ่งหายไป ต่อมารถคันนั้นเครื่องเกิดสะดุดและหยุดลงคือ ๆ แต่เหลือแรงเฉื่อยที่พอจะประคองรถให้จอดข้างทางได้อย่างเรียบร้อยดังข้อความต่อไปนี้

รถสีดำเป็นมันปลาบตัดกับโครเมี่ยมสีขาววาววับนั้นปรูดปราดโยกซ้ายโยกขวา แม้ช่องว่างระหว่างรถเมล์และรถปิคอัพที่ติดู่กระแซะกันมาระยะเพียงแค่วีลว่ คนขับจะต้องกุมพวงมาลัยเที่ยงตรงมันด้วยประสาทอันว่องไว แต่รถคันนั้นก็แทรกเข้าไปให้คนอื่นเสียวี่ไฉไลแล้ว ก็พุ่งหายด้วยระยะเวลาอันน้อยนิด

“โอ้ฉิบหาย!”

รถกระบะที่คิดว่ามีตอนแน่นอนอยู่แล้วตะโกนคำอย่างมีโมโห

“ซึ่งไปหาพอมึงเหอะ?”

แต่รถคันสีดำติดฟิล์มดำก็กลับหายไปเสียแล้ว...รถที่วิ่งเรียบเครื่องยนต์กระหึ่มตอบรับสนองการเซนจ์เกียร์ฉับไว จู่ ๆ เครื่องก็สะดุด คนขับเปลี่ยนเกียร์ต่ำ หากพอลปล่อยคลัตช์ เครื่องก็กระชากดับเอาคือ ๆ ทว่าเหลือแรงเฉื่อยพอที่คนขับจะหมุนพวงมาลัยประคองรถให้จอดเทียบทางเท้าได้ทันไม่ใหญ่ให้สนิทเรียบร้อย

(ทวิภพ. 2536 : 1-2)

จากข้อความข้างต้นภาพรถที่แล่นด้วยความเร็ววิ่งแข่งรถคันอื่นอย่างฉับไว แสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของตัวละครที่มีความประมาท และแสดงให้เห็นว่ารถคันนั้นอยู่ในสภาพดี ต่อมาเครื่องเกิดสะดุดและดับลงกะทันหัน ประกอบกับผู้เขียนใช้รถสีดำซึ่งเป็นสีที่แสดงให้เห็นถึงความลึกลับ ทำให้ผู้อ่านคาดเดาว่าต้องมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นแน่นอน เพราะรถที่อยู่ในสภาพดีไม่น่าจะดับกะทันหันต้องเกิดสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ผิดปกติและมีความสำคัญต่อการดำเนินเรื่องอย่างแน่นอน

เรื่องไวษณวี

เรื่องไวษณวี ผู้เขียนเปิดเรื่องในตอนต้นด้วยการบรรยายให้ผู้อ่านได้ยินเสียงโอมจากพิธีสวดสรรเสริญมหาทศคา กระแสเสียงนั้นดังกระหึ่มกึกก้องกังวานไปทั่วทุกทิศ ในขณะที่เดียวกันมีการสร้างนาฏการให้เห็นภาพการเคลื่อนไหว คือ มีแสงสว่างแปลบปลาบทำให้ความมืดของสถานที่ของพระตำบลงามขึ้น และเกิดกระแสเสียงดังกึกก้องจากขอบฟ้าเบื้องหน้าไหลเข้ามาแล้วผ่านไกลออกไปเบื้องหลัง จากซ้ายสู่เบื้องขวา จากด้านหลังสู่ด้านหน้า จากขวาเลื่อนเรื่อยไปซ้าย ย้อนกลับไปกลับมาไม่สิ้นสุด แล้วต่อกับพฤติกรรมของตัวละครที่กำลังเร่งรัดไปเบื้องหน้า ท่ามกลางกระแสลมที่แรงจัดทำให้เสื้อผ้าปลิวสะบัด เจ้าตัว

มุ่งหน้าไปยังเงาที่มืดที่ตระหง่านติดอยู่กับฉากสีขาว และทุกครั้งที่มีเสียงโอมจะเกิดแสงสีขาว เหลือง และแดงพลุ่พอง เมื่อผู้นั้นยังเข้าไปใกล้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ก็จะได้ยินเสียงสวดตั้งขึ้น ซึ่งเสียงสวดนี้ยากแก่การเข้าใจ แต่ว่าผู้นั้นร้อนใจต้องการไปให้ทันพิธียังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่มีแสงสว่างอยู่เบื้องหน้า ตั้งข้อความต่อไปนี้

โอม!

เสียงกระหึ่มครืนครืนท่อนันดจักรวาล แสงระแว่ววาบแปลบปลาม พิศุทธิ์พร่างพราย ในความมืดมนแห่งราตรี กาลเศรแห่งพระหริผู้เป็นประธานตรีภพ กระจางสว่างไส

โอม!

กระแสนั้นไซ้รุดจได้กังวานจากอูระประเทศพระหริผู้เป็นประธานปฐมบรมชีพ ทรงจักรปาณิ์พระหัตถ์พิทักษ์ โปยภัยจากหมู่มารมิให้มาบีบ

โอม!

มหาทศก! ผู้ทรงศักดิ์แห่งเทวาททั้งหลาย ผู้ทรงเคลื่อนไหวเพื่อ 'ชยะ' แห่ง 'ธรรม' เมื่อใดก็ตามเสด็จออกอุทธาน กณนี้ย่อมสัมฤทธิ์

ยโต ธรรมสโต ชยะ

ที่ใดมีธรรม ที่นั้นย่อมมีชัย

โอม! นมัสพระนารทมหาฤ

ผู้เป็นครูแห่งเทพทั้งหลาย ผู้ประสาทประสิทธิพระเวทไว้เหนือเศียรเกล้า เพื่อนำมากล่าวต่อสาธุชน ผู้ใดปรารถนาศานติจงพึงสดับ ฤเมื่อใดต้องการจัดทุกขันธ์ จูงอภิวาหนด้วยคำ

โอม!

กระแสนั้นกึกก้อง จากขอบฟ้าเบื้องหน้าไกลเข้ามาแล้วผ่านไกลไปเบื้องหลัง จากซ้ายสู่เบื้องขวา จากด้านหลังสู่ด้านหน้า จากขวาเลื่อนเรื่อยไปซ้าย ย้อนกลับไปกลับมาสิ้นสุด กระแสลมจัดทำให้พัดธารภรณ์แห่งผู้เร่งรุดไปเบื้องหน้าปลิวไสวหลายครั้ง เจ้าตัวแห่งเงาไปยังเงาที่มืดตระหง่านทาบทับบนความขาวกระจางของฉากหลัง ทุกครั้งที่สุรสำเนียง โอม! กระครึ่ม แสงแปลบปลามทั้งขาว เหลืองและแดงจัดจ้าจะวาบพุงพองพอง ยิ่งใกล้...เสียงอึงอลกลับคลี่คลายเป็นสรพสำเนียงสูง ๆ ต่ำ ๆ แห่งลำน่านสวดอันยากจะเข้าใจ ทว่าผู้เร่งรีบยังร้อนหฤทัยเป็นลำดับ

อวันติสวรา!

คำขานปรากฏ กลางจิต...พิธี! ต้องทันพิธี!...ช่องสี่เหลี่ยม! สว่างอยู่เบื้องหน้า อีกครั้งที่จิตขาน จิตรับรู้

(ไวษณวี. 2540 : 1-2)

จากข้อความข้างต้นเป็นภาพพิธีสวดสรรเสริญมหาทศกผู้เป็นชายาของพระศิวะ ผู้ที่ขจัดความทุกข์ภัยต่างๆมาเบียดเบียน และเป็นผู้ทรงอำนาจเหนือเทวาททั้งหลาย เมื่อเสด็จไปที่ใดย่อมได้รับชัยชนะ

แสดงให้เห็นถึงอำนาจของมหาตุรคาที่ครูแห่งทวยเทพนามกล่าวต่อต่อสาธุชน ทำให้เกิดเสียงที่สวดดัง กระหึ่มทั่วทั้งอนันตจักรวาล ปรากฏแสงสว่างทุกครั้งที่มีเสียงโอมเกิดขึ้นเพื่อเป็นการแสดงอนุภาพ และภาพของคนผู้หนึ่งที่เร่งรีบไปกระทำพิธีศักดิ์สิทธิ์แสดงให้เห็นว่าพิธีนี้เป็นพิธีสำคัญ ทำให้ผู้อ่านคาดเดาถึง พิธีกรรมและตัวละครนี้มีความสัมพันธ์ต่อเนื้อเรื่องอย่างไร และภาพเงาที่มืดบดระทมท้อทาบกับความขาว กระจางของฉากเบื้องหลัง ทำให้ผู้อ่านจินตนาการถึงความลึกลับบางอย่างที่แฝงเร้นอยู่ในเงามืดนั้น

เรื่องอดีต

เรื่องอดีต ผู้เขียนเปิดเรื่องในตอนต้นด้วยการบรรยายให้ผู้อ่านเห็นภาพรถโดยสารขนาดใหญ่ จอดลงที่ลานดินกว้าง ในขณะที่เดียวกันมีการสร้างนาฏการให้ผู้อ่านเห็นภาพการเคลื่อนไหวของนักท่องเที่ยว ชาวต่างชาติที่ทยอยลงมาจากรถแล้วแยกออกเป็นสองส่วนตามเสียงไกด์ที่ร้องบอกลูกทัวร์ของตน แล้วต่อ ด้วยพฤติกรรมของชายหนุ่มคนไทยเดินลงมาเป็นคนสุดท้ายที่แสดงความเบื่อหน่ายในการมาเที่ยววัด สร้าง ความขบขันให้กับไกด์ ดังข้อความต่อไปนี้

รถโดยสารขนาดใหญ่จอดลง ณ ลานดินกว้าง กรู๊ปทัวร์ที่ทยอยลงมาจากเป็นสองส่วน เสียงไกด์สองคนใช้ภาษา แตกต่างกันร้องบอกลูกทัวร์ของตน

“ภาษาอังกฤษทางขวา ฝรั่งเศสทางซ้ายครับ” คนที่ลงมาเป็นคนสุดท้าย แม้ผิวจะค่อนข้างขาว หากหน้าตาบอก ชัดว่าเป็นคนเอเชีย

“วัดอีกแล้ว!” เสียงบ่นท้อแท้เป็นภาษาไทย “ดูแต่วัดตั้งแต่เข้ายันเย็น กลับไปนี่ตั้งตัวเป็นสมิได้แหง”

ไกด์เองก็ขัน เพราะตั้งแต่เช้าตรู่ คนที่นำ ‘แหม่มแก’ มาขึ้นมานบนรถถึงสามคนทำหน้ายู่ยี้ราวกับเพิ่งตื่นนอน

(อดีต. 2539 : 1)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นภาพนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ให้ความสนใจในการมา เที่ยววัด แต่ในขณะที่เดียวกันชายหนุ่มคนไทยกลับแสดงความเบื่อหน่าย จากพฤติกรรมของชายหนุ่มที่ เป็นตัวแทนของคนรุ่นใหม่สื่อให้เห็นว่าคนไทยรุ่นใหม่ไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญกับศิลปวัฒนธรรมที่เป็น เอกลักษณ์ของชาติ

1.2.2 การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา

จากการศึกษาพบว่าผู้เขียนใช้การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา เพื่อสร้างความด้วยสนใจด้วยการ ใช้บทสนทนา พบว่ามีเพียงเรื่องเดียว คือ ไอ้คุณผี ดังนี้

เรื่องไอ้คุณผี

เรื่องไอ้คุณผี ผู้เขียนใช้กลวิธีการเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา ในบทสนทนาเป็นคำพูดที่สอดคล้อง เหมาะสมกับตัวละคร จากบทสนทนาโต้ตอบของกระเป่ารถโดยสารประจำทางเล็กกับคนขับรถที่ ร้องตะโกนบอกให้จอดป้าย และการกล่าวลวนลามผู้โดยสารที่เป็นสตรี ดังข้อความต่อไปนี้

ป้ายเพ...ป้าย...!

เสียงเด็กท้ายรถเมล์เล็กที่บรรทุกคนแน่นขนัด เล่นฉวัดเฉวียนตะโกนลั่น ๆ

“จอตป้ายหนอยเจีจะลง จอตให้ตรงเพื่อเจี!”

“ไอ้หอก ฎก่าลังมัน”

คนขับตะโกนด่าตอบ เพราะกะติดูกับรถเมลใหญ่ให้รู้แพ้รู้ชนะ

“เจีอ้วนไม่ต้องจอต แต่เจีคนนี้จอตนะเพ่!”

“ถ้าสวดยต้องบริการให้ประทับใจจอตวะ”

รถเมลคันเล็กคันนั้นหักเข้าบัสเลนแทรกกระหว่างกลางรถเมลใหญ่จอตฟรีดลงอย่างไม่สนใจว่า รถอื่นจะเป็นอย่างไร

“เจีจำ...ขออำภัย ไหลไปนึด!”

(ไอ้คุณผี. 2538 : 1-2)

จากบทสนทนาข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะนิสัยของกระเป๋ารถและคนขับที่เป็นชนชั้นต่ำที่กล่าววาทาที่ไม่สุภาพซึ่งเหมาะสมกับลักษณะของตัวละคร ดังจะเห็นได้จากการโต้ตอบระหว่างกระเป๋ารถกับคนขับ และลักษณะนิสัยของกระเป๋ารถเมื่อเห็นหญิงสาวสวยก็อดที่จะพูดจาฉาวลามไม่ได้ เป็นการสร้างความสนใจให้แก่ผู้อ่าน และปูพื้นฐานให้ผู้อ่านได้เห็นสภาพสังคมของตัวละครที่แวดล้อมไปด้วยคนที่มีการศึกษาน้อย ซึ่งจะนำไปสู่เหตุการณ์สำคัญของเรื่องต่อไป

1.2.3 การเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย

จากการศึกษาพบว่าผู้เขียนใช้กลวิธีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย 2 วิธี คือ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยายกาศ และการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละคร ดังนี้

1.2.3.1 การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยายกาศ

ผู้เขียนนิยมใช้การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยายกาศ เพื่อเป็นการปูพื้นให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการต่อเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นว่ามีความสัมพันธ์สอดคล้องกัน ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดคล้อยตามกับฉากและบรรยายกาศที่ผู้เขียนบรรยายไว้ในตอนเปิดเรื่อง พบว่ามีจำนวน 7 เรื่อง คือ เจา รัตมีจันทร์ ทิพย์ ผาน จิตา มาया และราชาวดี ดังนี้

เรื่องเจา

เรื่องเจา ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยายกาศ ทำให้ผู้อ่านเห็นบรรยายกาศของเวลากลางคืนเวลา 5 หุ่เศษ ที่ฝนตกกระหน่ำลงมาอย่างหนักจนมองเห็นเป็นม่านขาว ทำให้บรรยายกาศโดยรอบเกิดความเยือกเย็น เงียบสงัด วังเวง ถนนทุกสายมืดสนิทมีแสงส่องเป็นเงาๆ ฝ่าสายฝนออกมา และเห็นภาพของต้นไม้ข้างทางที่เป็นทิวทะมีนดำเอนลู่เพราะอุ้มน้ำฝน และมีเสียงหวีดหวิวของสายลมที่พัดกระหน่ำมาอย่างแรง ดังข้อความต่อไปนี้

แม้จะเพ่งเป็นเวลาเพียง 5 หุ่เศษๆ แต่สายฝนที่กระหน่ำลงมาอย่างหนักจนมองเห็นเป็นม่านสีขาวทึบนั้นทำให้บรรยายกาศเยือกเย็น มืดครึ้ม เงียบสงัด วังเวง ถนนทุกสายมืดสนิทมีแต่แสงไฟส่องเป็นเงาๆ ฝ่าสายฝนออกมา

ต้นไม้ข้างทางเห็นเป็นทิวตำทะมินเอนลู่ เพราะอุ้มน้ำฝนระคนกับเสียงหวีดหวิวของสายลมที่กระหน่ำพัดมาอย่างแรง

(เงา. 2542 : 1)

จากข้อความข้างต้นภาพบรรยากาศของเวลาเพียง 5 ทุ่มเศษและสายฝนที่ตกกระหน่ำลงมาอย่างหนักแสดงให้เห็นบรรยากาศที่ซ่อนความลึกซึ้งและน่าสะพรึงกลัวไว้ในบรรยากาศเยือกเย็น มีดครึม ในความเงียบสงัดนั้นมีความวังเวงอยู่ด้วย และท่ามกลางความมืดมีแสงไฟส่องเป็นเงาๆ ฝ่าสายฝนออกมาทำให้ผู้อ่านจินตนาการถึงดวงวิญญาณที่ปรากฏขึ้น ภาพของต้นไม้ที่เป็นสีดำที่เอนลู่เพราะอุ้มน้ำฝนกับเสียงหวีดหวิวของสายลมที่พัดกระหน่ำมาอย่างแรง ทำให้ผู้อ่านจินตนาการถึงการเคลื่อนไหวของสิ่งลึกลับที่ซ่อนเร้นอยู่ในความมืดสร้างความน่าสะพรึงกลัวยิ่งขึ้น

เรื่องรัศมีจันทร์

เรื่องรัศมีจันทร์ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยบรรยายฉากและบรรยากาศที่มองจากเครื่องบินลงมายังท้องทะเลทรายที่กว้างใหญ่ ทำให้มองเห็นภาพความเร่ร่อนของสถานที่ที่เต็มไปด้วยกระดูกคนและสัตว์ ภาพของพีระมิดที่เด่นตระหง่าน และภาพของพระอาทิตย์ที่กำลังเคลื่อนคล้อยลับขอบฟ้าไปแล้ววงเหลือแต่แสงสีส้ม และปรากฏแสงสีเงินของเสี้ยวพระจันทร์ที่กำลังขึ้นเหนือขอบฟ้า ดังข้อความต่อไปนี้

เสียงเครื่องบินสองเครื่องยนต์ดังสะท้อนก้องไปในความเร่ร่อน อันดูเสมือนว่าจะหาความสิ้นสุดมิได้ เพราะต่ำลงไปคือ พื้นทรายอันมีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล บางตอนเป็นทิวราบยาวเหยียดสุดลูกหูลูกตา แต่บางตอนเป็นลาดเนินสูงต่ำลดหลั่นกันไป

นาน ๆ ครั้งจะเห็นกองกระดูกขาวโพลนของคนและสัตว์กระจัดกระจายเป็นหย่อม ๆ และบางครั้งจะเห็นยอดแหลมของพีระมิดชูตระหง่านพุ่งสู่ท้องฟ้า สูงขึ้นไปคือ พื้นนภาที่เริ่มจะหม่นมัว เพราะดวงอาทิตย์สีแดงฉานลับขอบฟ้าไปนานแล้ว ทิ้งไว้แต่รัศมีสีส้มที่แรงอยู่ระหว่างเนินทรายละลิบโน้น หากทว่าในทางตรงข้าม แสงสีเงินกระจ่างตากำลังสอดส่องไปทั่ว ขอบโค้งของดวงจันทร์ค่อย ๆ ปรากฏให้เห็นทีละน้อย ทำให้พื้นทรายเป็นประกายระยิบ

(รัศมีจันทร์. 2542 : 1)

จากภาพท้องทะเลทรายที่เต็มไปด้วยกระดูกของคนและสัตว์กระจัดกระจายเป็นหย่อมๆ และภาพของพีระมิด ที่แสดงให้เห็นความลึกซึ้งของดินแดนท้องทะเลทรายอาจมีเรื่องความตายเข้ามาเกี่ยวข้อง ภาพของพระอาทิตย์ที่กำลังลับขอบฟ้าแลเห็นพระจันทร์เสี้ยว แสดงให้เห็นถึงความร่อนแรงหรือความวุ่นวายที่กำลังหมดไป จากนั้นก็คงเหลือแต่เพียงความรุ่มเย็น ความสุขสงบที่กำลังจะเกิดขึ้นเมื่อรูปพระจันทร์เสี้ยวปรากฏขึ้น รูปพระจันทร์เสี้ยวนี้เป็นสัญลักษณ์ของตัวละครสำคัญในเรื่องที่มีหน้าที่ช่วยเหลือคนในดินแดนแห่งนี้

เรื่องทิพย์

เรื่องทิพย์ ผู้เขียนเปิดเรื่องแบบบรรยายฉากและบรรยากาศของถนนหลวงต่างจังหวัดเวลากลางคืนที่ถนนโล่ง เงียบ มีรถยนต์ผ่านเพียงบางตา และมีการสร้างนาฏการให้ผู้อ่านเห็นภาพการเคลื่อนไหวของรถบรรทุกที่เปิดไฟสว่างจ้าแล่นผ่านมาจนผ่านเนินดินสะท้อน จากนั้นก็ยังมีแต่ความมืดและความเงียบและภาพของรถปอร์เช่คันเล็กเปิดไฟสปอตไลท์หน้าทั้งสองดวงวิ่งปราดมาด้วยความเร็วสูง แล้วต่อด้วยพฤติกรรมของตัวละครที่กำลังขับรถและกำลังปรับคลื่นวิทยุอยู่ ดังข้อความต่อไปนี้

ยามดึก...ทางหลวงสายใหม่แห่งนั้น ดูจะมีรถยนต์ผ่านแต่เพียงบางตา นาน ๆ ครั้งรถบรรทุกสิบล้อจึงจะเปิดไฟสว่างจ้าแล่นคึก ๆ มาจนแผ่นดินสะเทือน ครั้นแล้วก็ทิ้งไว้แต่ความมืด และความเงียบ ที่ละม้ายคล้ายกับมีผืนผ้ากำมะหยี่คลุ้มไวกุญชร

รถปอร์เช่คันเล็กเปิดไฟสปอตไลท์หน้าทั้งสองดวง วิ่งปราดมาด้วยความเร็วสูง ผู้ที่นั่งอยู่เบื้องหลังของพวงมาลัยมือหนึ่งกุมพวงมาลัยไว้มั่น อีกมือหนึ่งกวาดปมวิญญูซึ่งเคยรับได้ทั้ง เอ.เอ็ม. และ เอฟ.เอ็ม. ด้วยคุณภาพยอดเยี่ยม บัดนี้...กลับปรากฏเสียงครีคราตระคนด้วยเสียงระรัวหวีดหวิว รวากับเสียงเครื่องยนต์ที่กำลังถูกเร่งเต็มที่

“วะ...คลิ่นช้อนกันอีกแล้ว”

เข่าบ่นอย่างหัวเสีย หากยังพยายามจะปรับคลื่นให้ได้อยู่นั่นเองทว่า..ถึงอย่างไรก็ดูปราศจากผล เสียงหวีดหวิว

ที่แซงคลื่นวิทยุกลับชัดเจขึ้น พร้อมกันก็มีเสียงอ้าว ๆ รวากับคนพูดอยู่ในที่ก้องกังวานแว้งแว้งแทรกเข้ามาอีกสถานหนึ่ง

(ทิพย์. 2542 : 1)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นภาพของถนนหลวงที่มีรถผ่านเพียงบางตา นาน ๆ ครั้งจะมีรถวิ่งผ่านมา จากนั้นก็มืดแต่ความมืดและความเงียบที่ละม้ายคล้ายกับมีผืนผ้ากำมะหยี่คลุ้มไวกุญชร เพื่อให้ผู้อ่านเห็นว่าสถานที่นี้อาจมีสิ่งลึกลับแอบแฝงอยู่ และจากพฤติกรรมของตัวละครแสดงให้เห็นความประมาทในการขับรถที่ขับด้วยความเร็วและพยายามปรับคลื่นวิทยุอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้น และทำให้ผู้อ่านคาดเดาว่าเสียงคลื่นวิทยุที่แทรกเข้ามานั้นมีความเกี่ยวข้องอย่างไรกับเนื้อเรื่องที่จะดำเนินต่อไป เพราะเรื่องเสียงในรถนั้นเป็นเครื่องเสียงที่มีคุณภาพยอดเยี่ยมและไม่เคยมีปัญหาเช่นนั้นมาก่อน

เรื่องมายา

เรื่องมายา ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยบรรยายฉากและบรรยากาศ ในขณะที่เดียวกันมีการสร้างนาฏการให้ผู้อ่านเห็นภาพของสายฝนที่ตกลงมาอย่างหนัก สายฟ้าวาบเป็นเส้นจากขอบด้านหนึ่งมาอีกด้านหนึ่ง มีเสียงฟ้าร้องดังกระเทือนไปทั่ว และสายฟ้าที่สว่างทำให้แลเห็นเมฆดำทึบ แสงเหล่านั้นเปล่งประกายอยู่หลายครั้ง จากนั้นเกิดแสงสว่างวาบเมฆดำแยกออกเป็นช่องราวกับปล่องสวรรค์ ทำให้สตรีที่นั่งก้มหน้าทำงานอยู่ต้องปิดตา จากนั้นก็พลันดับวูบลงไร้เสียงเหมือนกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น ดังข้อความต่อไปนี้

สายฝนที่กระหน่ำลงอย่างหนัก ทำให้ทุกทิศทั่วทั่วกับม่านน้ำตกเทลงมา บางคาบบางครั้งสายฟ้าจะวาบเป็นเส้นจากขอบฟ้าอีกด้านหนึ่งจรดของฟ้าอีกด้านหนึ่ง ครั้นแล้วก็มีเสียงคำรามเลื่อนลั่นกระแทกกระเทือนไปทั่วอีกหลายครั้งสายฟ้าสว่างโรจน์ จนแลเห็นหมู่เมฆดำทึบที่ละลือลือสับสนอยู่เบื้องบนราวกับ ‘อานาจ’ อะไรบางอย่าง กำลังสัญญูทักกันอย่างดุเดือด ‘อานาจ’ เหล่านั้นเปล่งประกายครั้งแล้วครั้งเล่ามิยอมพ่ายแก่กัน

สายฟ้าวาบเจิดจ้าว่าทุกครั้ง

เมฆดำแยกเป็นช่องโล่งตลอดราวกับปล่องเปิดจากสวรรค์สู่พิภพ

สตรีที่นั่งก้มหน้าอยู่กับโต๊ะทำงานต้องใช้มือปิดตา คาดว่าเสียงฟ้าจะผ่าตกลงมา...หากแสงเจิดจ้า บาดตาอย่างยิ่ง รุ่งโรจน์อยู่ชั่วพัก แล้วก็พลันดับวูบลง ไร้เสียงคำราม...

บรรยากาศรอบด้านพลันเงียบสงบ

(มายา. 2539 : 1-2)

จากข้อความข้างต้นภาพของสายฝนที่ตกกระหน่ำลงมาอย่างหนัก สายฟ้าที่สว่างและเสียงร้องของฟ้าที่ดังกระเทือนเลื่อนลั่น แลเห็นเมฆดำที่ลอยสับสนอยู่บนท้องฟ้าแสดงให้เห็นว่าเกิดจากอำนาจบางอย่างกำลังต่อสู้กันอยู่อย่างดุเดือดจึงปรากฏแสงสว่างเกิดขึ้น และเมฆดำแยกเป็นช่องคล้ายปล่องเปิดจากประตูสวรรค์ แสดงให้เห็นว่ามีบางบางสิ่งบางอย่างที่ซ่อนเร้นแอบแฝงอยู่ในปรากฏการณ์ครั้งนี้ที่อุบัติขึ้น เพราะหลังจากนั้นเหตุการณ์ก็กลับเงียบลงทันทีราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น เหตุการณ์ดังกล่าวอาจสื่อให้เห็นว่ามีสิ่งกลับเกิดขึ้นและสิ่งนั้นมีความเกี่ยวข้องกับสิ่งเหนือธรรมชาติอย่างแน่นอน

เรื่องเทพบุตรสุดแสน

เรื่องเทพบุตรสุดแสน ผู้เขียนใช้การเปิดเรื่องแบบบรรยายฉากและบรรยากาศให้ผู้อ่านเห็นภาพขณะที่ปลิวคว้างด้วยแรงลมกระจัดกระจายไปทั่ว คนในตลาดต่างซุกมุนพากันหลบฝนที่ตกลงมาโดยไม่มีเดิมาก่อน ดังข้อความต่อไปนี้

สายลมที่พัดจัด พาเอาเศษกระดาษ กิ่งพลาสติค และสรรพสิ่งที่ชาวกรุงนิยมหย่อนไว้ตามท้องถนนปลิวคว้างกระจัดกระจายขึ้นไปปะทะหน้าประตูผู้ที่เคยขวางปามันลงไป

เมฆฝนดำทะมึนเบี่ยงบนลอยละลิว เป็นสัญลักษณ์ว่า อีกไม่ช้าสายฝนจะโปรยปราย

หากแล้วยังไม่ทันที่คนกรุงจะหลบเข้าซายคา ฝนก็พรั่งพรุลงมาเป็นสาย จนกระหน่ำหนึ่งซึ่งเพ็งวังข้ามถนนมาแหงนหน้ามองท้องฟ้า พลาตตะโกนอย่างหัวเสียว่า

“ไว้ย! จะตกจะต้อยก็ไม่ยกมีฟ้าแลบ ฟ้าร้องเดือน เทวดาจะสไตรค์ขึ้นค่าแรงหรือยัง!”

“นั่นซิ”

แม้คำขायกางเกงในที่ยกแผงหนีแทบไม่ทัน เสริมขึ้นบ้าง

(เทพบุตรสุดแสน. 2542 : 1)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นภาพความซุกมุนของคนในตลาดที่หลบฝน พร้อมแทรกภาพความสนุก โดยการใช้คำพูดของชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังด้วยความคึกคะนองว่าฝนที่ตกลงมาโดยไม่มีฟ้าแลบ ฟ้าร้องเป็นการบอกเตือนก่อนนั้นเกิดจากการสไตรค์ของเทวดา แสดงให้เห็นถึงความปั่นป่วนที่เกิดขึ้นบนสวรรค์ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของปัญหาในการดำเนินเรื่อง

เรื่องฉาน

เรื่องฉาน ผู้เขียนใช้กลวิธีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยากาศของเทือกเขาแห่งหนึ่งขณะที่พระอาทิตย์กำลังจะตกดิน และมีการสร้างนาฏการให้ผู้อ่านเห็นภาพภาพนกที่กำลังบินกลับรังเป็นแนวเฉียงเป็นเส้นสีดำ สัตว์ที่ออกมาหากินตอนกลางคืนเต็มเตรียมตัวในการออกมาหากิน และเสียงร้องของเจ้าป่าดังขึ้นทำให้ป่าเงียบสงบลง ดังข้อความต่อไปนี้

เทือกเขาคันคั่นเป็นพิชิตยอดหลั่นสูงๆต่ำๆงามวิจิตรด้วยลำแสงสุดท้ายแห่งสุริยาทิตย์ สาดส่องเป็นลำทะลุเมฆหมอกเป็นชั้นๆ ยอดอันสูงที่สุดนั้น อาบสีกุหลาบอ่อน แก่ ไส้ลงมาจากขอบสีม่วง และสีเทาตามหลืบหินที่

วิหคที่บินกลับรัง ตามกันมาเป็นสาย ทอดเฉียงตัดเป็นเส้นดำทาบกับท้องฟ้า แนวพุ่มพฤษภ ทะมिनสงบ เหล่าที่
กลับถึงรวงรังแข็งแซ่เจรจาวกับเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาในช่วงวันสู่กันฟังรื่นรมย์

ทิวากาลผ่าน รัตติกาลล่วงเข้า

ล่ำสัต์วิหคินยามกลางวันเตรียมพัก ในขณะที่สัต์ว์กลางคืนลึมตา เตรียมตน

เสียงร้องกระหิมของเจ้าปาดังก้อง

สีนภาพเพียงครั้งเดียว หากป่าสงบสัต์ในทันที

(ฉาน 1. 2532 : 1-2)

จากข้อความข้างต้นแสดงสภาพบรรยากาศในเวลาพลบค่ำที่เทือกเขาแห่งหนึ่ง ที่แสดง
อาทิตยีสาดส่องทะเลเมฆลงมาเป็นสีกุหลาบอ่อน แก่ ไหลลงมาจนขอบสีม่วง และสีเทาตามหลืบหินทึบ
ประกอบกับนกบินทอดเฉียงเป็นเส้นสีดำอยู่บนท้องฟ้า และบรรยากาศที่ทะมिनสงบอาจสื่อให้เห็นความลึกกลับ
ที่แอบแฝงอยู่ในดินแดนแห่งนี้ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงการดำเนินชีวิตของสัตว์โลกที่มีความเป็นอยู่ที่แตก
ต่างกัน ขณะที่พระอาทิตย์กำลังจะตกดินหลายชีวิตเริ่มพักจากการหากินดังเช่นนกที่บินกลับรัง และในขณะ
เดียวกันอีกหลายชีวิตก็กำลังเริ่มต้นออกหากิน ดังจะเห็นได้จากการร้องของเจ้าป่าที่เตรียมพร้อมสำหรับการ
ออกหากิน เสียงร้องของเจ้าป่านั้นทำให้ป่าเงียบสงัดลงทันที แสดงให้เห็นถึงอำนาจของเจ้าป่าที่อยู่เหนือ
สัตว์ป่าทั้งปวง

เรื่องจิตา

เรื่องจิตา ผู้เขียนใช้กลวิธีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยากาศภายในห้องชุด
ที่มีการจัดตกแต่งเป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าสถานที่จะเล็กและก็มีมีการตกแต่งจัดได้สัดส่วน และบรรยายให้เห็น
ลักษณะพฤติกรรมของเด็กหญิงที่นางอ้งจ๋ายินเกาะคอกเขย่าด้วยความไม่พอใจ ดังข้อความต่อไปนี้

ห้องชุดชั้นดีแห่งนั้นแม้จะเล็ก หากจัดสัดส่วนได้เหมาะสม งดงาม ห้องกลางใหญ่ ด้านหน้าจัดเป็นที่รับแขก
ตกแต่งด้วยชุดหวายสีขาว บุผ้าฝ้ายสีเขียว ทำให้เกิดความรื่นรมย์ งาม เข้าชุดกับตะกร้าหวายพันสีขาว บรรจุ
ต้นไม้เทียมสีขาว ออกลูกกระย้าย้อยเป็นส้มลูกนิตๆ สีส้มเจดจ้า แถมมีนกจำลองขนสีแดงเกาะแฝงใกล้รังอันทำเทียม
จากโยพลาสติก ลีกละเข้าไปกับด้วยตารางไม้สีโอ๊ก เบื้องหลังเป็นโต๊ะอาหารแยกสองชั้น ทว่าใกล้ข้างฝา จัดเป็น
โต๊ะทำงาน ตลอดผนังแบ่งเป็นชั้นวางหนังสือเต็ม ส่วนในสุดของห้องคือบานกระฉากเลื่อนเปิดไปสู่ลานแคบๆ ที่
เจ้าของจงใจจัดเป็นสวนไม้กระถางรวมทั้งไม้แขวนต่างระดับ ที่ช่วยให้ห้องชุดบนดึกสูงมีสภาพใกล้เคียงธรรมชาติมาก
ยิ่งขึ้น

ชุดบานกระฉากที่เปิดอยู่ครึ่งๆ คือเตียงคอกสีขาว มีเด็กหญิงอวบ กลม ผิวสะอาดเนียนเป็นสีชมพู เหมือนนางเง
เยียมผ้าสีชาสีขาว ลายสีชมพูอ่อน ทับเสื้อยืดแขนสั้นสีชมพูแปด หากดวงหน้ากลมใส อ้งจ๋ายิน มือเกาะขอบคอก
เขย่าไกรมๆ ใกล้ตัวมีตุ๊กตาหมี สรรพของเล่นต่างๆ กระจุยกระจาย

(จิตา. 2536 : 1-2)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนเปิดเรื่องให้เห็นชีวิตความเป็นอยู่และความจำเป็นของคนใน
สังคมเมืองที่ต้องอาศัยห้องชุด และแสดงให้เห็นลักษณะนิสัยของตัวละครที่มีความประณีตดังจะเห็นได้จาก
การตกแต่งห้องชุดให้น่าอยู่และใกล้เคียงกับธรรมชาติ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นลักษณะนิสัยที่เอาแต่ใจ
ตามประสาเด็กของตัวละคร จากพฤติกรรมของเด็กหญิงที่นางอ้งจ๋ายินเกาะคอกเขย่าด้วยความไม่พอใจ ยืนเกาะคอกเขย่าจะ

เอาของเล่นต่างๆที่ของเล่นก็มีอยู่เต็มในคอกแล้ว และภาพของเล่นต่างๆที่กระจุยกระจายนั้นเกิดจากการใช้พลังจิตของเด็กหญิง เป็นการปูพื้นฐานให้ผู้อ่านเห็นลักษณะพิเศษของตัวละคร

เรื่องราวชาติ

เรื่องราวชาติ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยากาศของรีสอร์ทริมแม่น้ำปิงที่ไหลมาจากเขาหลวง น้ำในลำธารใสจนมองเห็นก้อนกรวดและทราย ต้นไม้เอนลู่ไปตามน้ำ และมีละอองฝนโปรยปรายลงมาเหมือนม่านสีขาวทำให้เกิดความเย็นเยือก ทำให้นักงานที่กำลังงมกรวดมาเรียงประดับสวนดอกไม้ต้องหยุดเข้าที่พัก ดังข้อความต่อไปนี้

ต้นธารแห่งลำน้ำปิง คดเคี้ยวซัดเซาะจากภูเขาเรื่อยรินผ่านผืนดิน บางตอนเป็นเนินสูง ความใสทำให้มองเห็นกรวดกลม และทรายสีน้ำตาลอ่อนภายใต้ท้องน้ำได้ถนัด แมกไม้ริมธารเอนระลู่ตามน้ำ ไกลออกไปเขาหลวงตระหง่านจั่วในวันที่อากาศอบอุ่นคล้ายเป็นสีม่วงทึบ

ละอองฝนที่โปรยปราย ดูม่านสีขาวบางเบาแผ่คลุมไปทั่ว ความหนาวเย็นเยือกชาน รีสอร์ทที่ริมธารที่กำลังเร่งสร้างต้องชะลองานลง คนงานที่ลงไปงมกรวด นำมาเรียงประดับสวนไม้ดอกไม้ประดับเป็นชั้นสูง-ต่ำ ตามลักษณะลาดเนิน ต้องหยุดพักชั่วคราว เพราะความหนาวสะท้าน ต้องหลบเข้าที่เพิงที่พัก

(ราชวดี. 2544 : 1-2)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนเปิดเรื่องให้เห็นฉากและบรรยากาศของรีสอร์ทแห่งหนึ่งอยู่ติดกับลำน้ำปิงที่ไหลมาจากเขาหลวงที่มีความลึกลับแอบแฝงอยู่ ดังจะเห็นได้จากลักษณะของเขาลงที่สูงตระหง่านถูกปกคลุมด้วยบรรยากาศที่ทึบมิดกลายเป็นสีม่วง และมีละอองฝนที่โปรยปรายลงมาเหมือนม่านสีขาวแผ่คลุมไปทั่วอีกชั้นหนึ่งทำให้เกิดความหนาวเยือกแผ่กระจายไปทั่วบริเวณ ผู้เขียนสร้างความคลุมเครือและความลึกลับของเขาลงที่มีสิ่งซ่อนเร้นอยู่ เพื่อให้ผู้อ่านคาดเดาเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป

1.2.3.2 การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละคร

ผู้เขียนใช้กลวิธีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละคร เพื่อแสดงให้เห็นรูปร่างหน้าตา บุคลิกลักษณะ ตลอดจนพฤติกรรมของตัวละคร ซึ่งผู้เขียนให้ความสำคัญกับตัวละครในการดำเนินเรื่อง และทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่ติดตามเรื่องราวต่อไป พบว่ามี 2 เรื่อง คือ รักที่ต้องมนตราและกฤตยา ดังนี้

เรื่องรักที่ต้องมนตรา

เรื่องรักที่ต้องมนตรา ผู้เขียนใช้กลวิธีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายพฤติกรรมของตัวละคร โดยการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายการเขียนบันทึกเล่าเหตุการณ์ครั้งสุดท้ายของตัวละครเอกหญิงคือ แพงทองก่อนที่จะจบชีวิตซึ่งเป็นตอนจบของเรื่อง เพื่อบอกกล่าวเรื่องราวของเหตุการณ์ที่ผ่านมาตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิตและแนะนำตัวละครสำคัญ พร้อมทั้งบรรยายให้เห็นอารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร สร้างความสะเทือนใจให้กับผู้อ่านเพื่อคาดเดาถึงโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นชวนให้ติดตามดังข้อความต่อไปนี้

ข้าฯ ชื่อแพงทอง...และสตรีผู้มีใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงกับข้าฯ ที่ยืนอยู่ตรงช่องพระแสงโน้น เพื่อนแก้ว...

ขณะนั้นบันทึกตอนสุดท้ายของข้าฯ กำลังจะยุติลง แสงซวาลาบริหร์และกระดาศาที่ม้วนอยู่ข้างๆข้าฯ ก็วางอยู่เป็นกองโต ปากโกนมีมือข้าฯ สั่นสะท้านเพราะอ่อนเปลี้ยเต็มทนจนข้าฯ วางมือชั่วคราว เอนหลังพิงเขนยทอด

สายตาไปสู่ท้องฟ้าเบื้องนอกซึ่งอีกในไม่ช้า ข้าฯ ก็คงจะไม่มีวันได้ชม...ท้องฟ้าภายนอกมืดมิด ดวงจันทร์ข้างแรม
 สิ้นสุดลอยกว้างอยู่ ณ ขอบฟ้าโน้นราวกับจะหยุดกล่าวคำอำลาแก่ข้าฯ หมู่ดาวเบื้องบนกระพริบเป็นประกายพราว
 ข้าฯ รู้ดีว่า อีกไม่นานนักข้าฯ ก็จะได้เดินทางไปถึงที่นั่น...

(รักที่ต้องมนตรา. 2537 : 2)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนเปิดเรื่องให้เห็นพฤติกรรมของแพงทองซึ่งเป็นตัวละครเอก
 กำลังเขียนบันทึกครั้งสุดท้ายเพื่อเล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมา แสงไฟที่กำลังริบหรี่ประกอบด้วยการกำลังที่อ่อนล้า
 แสดงให้เห็น ถึงเวลาของชีวิตของผู้บันทึกกำลังจะจบลงเหมือนกับบันทึกที่กำลังเขียน ผู้เขียนบรรยาย
 ท้องฟ้ามืดที่มีแต่แสงดาวที่ริบหรี่แสดงให้เห็นความท้อแท้และสิ้นหวังของตัวละคร เพื่อสร้างความสะเทือนใจ
 ให้กับผู้อ่าน

เรื่องกฤตยา

เรื่องกฤตยา ผู้เขียนใช้การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละคร เพื่อให้เห็นลักษณะและ
 บุคลิกของตัวละครเอก ซึ่งผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเห็นความสำคัญและลักษณะพิเศษของตัวละครเอกที่มี
 บทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง จากภาพของหญิงสาวที่ยืนคอยการตรวจกระเปาะของเจ้าหน้าที่ที่มีลักษณะ
 ที่ทำให้คนผ่านไปมาอดที่จะไม่ได้จากลักษณะการแต่งตัวและบุคลิกของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้

สตรีที่ยืนคอยการตรวจกระเปาะของเจ้าหน้าที่ที่ตุลการักษ์เพื่อการเดินทางเข้านั้น มีลักษณะที่ทำให้แทบทุกคนที่
 ผ่านมาอดมองอย่างทึ่งมิได้ นับจากร่างสูงระหงในชุดกระโปรงขาวปัสเซียวมฟ้า แบบที่เรียกกันว่าสีเทอคอยซ์
 และเสื้อทรงหลวมกว้างสีเดียวกัน เครื่องประดับชั้นเดียวคือสร้อยคอยาวห้อยจี้แววับคล้ายแมลงทับเขียวเรือง

หากผิวสีน้ำตาลอมเหลืองนวลและผมดำหนาหยิกเป็นลอนเล็กๆ หัวศีรษะ ด้านหน้าตัดเป็นผมหน้าม้า ด้านหลัง
 ตัดตรงเฉียบแก่ไหล่ ยากจะดูออกว่าเป็นผมหยักศกหรือตัดได้อย่างแนบเนียน ข้อสำคัญบางเส้นที่แสร้งเป็นเงาๆ
 หัวศีรษะออกสีน้ำตาลแวบๆ แปลกตา

ใบหน้าเกลี้ยงปัดไว้ด้วยแว่นตาขนาดใหญ่มองเห็นเพียงแค่ปลายจมูกตรง ริมฝีปากสีมันวาวๆ แทบจะไม่มีสี
 ยากจะรู้ว่าเจ้าตัวคิดอะไร กิริยานิ่งตัวตรงแทบจะไม่เคลื่อนไหว มองดูคล้ายเอารูปปั้นมาตั้งไว้

(กฤตยา. 2538 : 1)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนเปิดเรื่องให้เห็นบุคลิกลักษณะของตัวละครเอกจากการแต่ง-
 กายและทรงผมที่มีลักษณะแปลกตา มีเครื่องประดับที่เป็นเครื่องรางเป็นสร้อยคอยาวห้อยจี้มีลักษณะคล้าย
 แมลงทับสีเขียวเรืองทำให้ผู้พบเห็นรู้สึกทึ่ง นอกจากนี้ยังบรรยายให้เห็นบุคลิกลักษณะของตัวละครที่ใบหน้า
 ถูกปิดไว้ด้วยแว่นตาขนาดใหญ่ เห็นริมฝีปากสีมันวาวแทบไม่มีสี และนั่งนิ่งตัวตรงแทบไม่เคลื่อนไหวมี
 ลักษณะคล้ายรูปปั้น ทำให้ยากต่อการคาดเดาความรู้สึกนึกคิดและดูทรงอำนาจทำให้ผู้พบเห็นรู้สึกได้ถึง
 ความลึกลับของตัวละคร

1.3 การดำเนินเรื่อง

การศึกษาการดำเนินเรื่องของวิมล ศิริไพบูลย์ เพื่อให้เห็นการดำเนินให้เรื่องเดินไปสู่จุดคลี่คลาย
 ของเรื่อง โดยผู้วิจัยศึกษาในประเด็นดังต่อไปนี้

1.3.1 การลำดับเหตุการณ์เรื่องราว

1.3.2 การสร้างความสนใจใคร่รู้

1.3.1 การลำดับเหตุการณ์เรื่องราว

จากการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์ พบว่าผู้เขียนใช้การลำดับเหตุการณ์เรื่องราว 3 วิธี คือ การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน การเล่าเรื่องย้อนต้น และการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่สลับกัน ดังนี้

1.3.1.1 การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน

จากการศึกษาพบว่าผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทินมากที่สุด โดยเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ พบว่ามี 11 เรื่อง คือ เรื่องเงา พิษสวาท รัศมีจันทร์ ทิพย์ เทพบุตรสุดแสน ไอ้คุณผี ฌาน จิตา มายา ไชยณี และราชาวดี ดังนี้

เรื่องเงา

เรื่องเงา ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยเริ่มจากเหตุการณ์ที่ท่านชายวสวัตกับอิศราเดินทางไปที่อุทยานครั้งสุดท้ายก่อนสิ้นลมหายใจ ในงานศพยาอิศราแนะนำให้ท่านชายวสวัตรู้จักกับชาลินีญาติสาว ชาลินีเกิดความหลงใหลในรูปโฉมและสมบัติของท่านชายวสวัต ต่อมาอิศราและชาลินีไปพบท่านชายวสวัตที่วัง ท่านชายได้แสดงให้เห็นอดีตชาติของตนเองในสมัยอยุธยา และได้ฟังเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วของคุณย่า เมื่อเปิดพินัยกรรมของคุณย่าทำให้อิศราต้องผิดหวังเพราะคุณย่ายกมรดกให้ญาติอีกคนหนึ่ง อิศราได้ติดตามไปพบญาติผู้ที่ได้รับมรดกคือเจริญขวัญและได้ทำความรู้จักกัน อิศราชวนเจริญขวัญเข้ากรุงเทพฯ และได้พาเธอไปงานเลี้ยงด้วย ในงานเลี้ยงนี้ท่านชายวสวัตโปรดให้มนุษย์ได้เห็นภาพตัวอย่างจากนรกหลังจากงานเลี้ยงผ่านไป อิศราได้เชิญท่านชายวสวัตกับชาลินีไปดูคนทรงเจ้าเข้าผีที่บ้านเพื่อน ท่านชายได้แสดงให้เห็นคนกลุ่มนี้เห็นภาพในนรก ขากลับชาลินีอ่อนวอนขอให้ท่านชายไปส่งเธอที่บ้าน และเอ่ยปากขอความรักจากท่านชายวสวัต เมื่อถูกท่านชายปฏิเสธสร้างความเสียใจกับเธอเป็นอย่างมาก แต่เธอก็ไม่ล้มเลิกความคิดที่จะจับท่านชายให้ได้ ทางด้านอิศราด้วยความดีและความน่ารักของเจริญขวัญทำให้เขาหลงรัก จึงล้มเลิกความคิดที่อยากได้มรดกและขอเธอแต่งงาน ขณะที่เจริญขวัญกำลังซื้อของอยู่นั้นบังเอิญได้ยินชาลินีพูดกับเพื่อนๆว่าอิศราขอเธอแต่งงานเพราะต้องการมรดก ทำให้อาการโรคหัวใจของเธอกำเริบและตายที่โรงพยาบาล ในตอนนั้นท่านชายวสวัตแสดงตัวตนที่แท้จริงให้อิศราเห็นและให้โอกาสเขาได้เลือกทางเดินใหม่ อิศราจึงตัดสินใจกลับตัวเป็นคนดี ส่วนชาลินีหลังจากการตายของเจริญขวัญทำให้เธอเริ่มสำนึกถึงบาปกรรมต่างๆที่ตนได้ก่อไว้จึงกินยาฆ่าตัวตาย

เรื่องพิษสวาท

เรื่องพิษสวาท ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยเริ่มจากอดีตเป็นนักโบราณคดีได้รับเรื่องระดับทับทิมมาและมีความรู้สึกผูกพันกับของชิ้นนั้น ต่อมาอดีตได้พบกับหญิงสาวลึกลับคนหนึ่งชื่อสโรชินี เธอสามารถบอกเหตุการณ์ในอดีตได้ และเธอยังบอกว่าเครื่องประดับชิ้นนี้เคยเป็นของเธอมาก่อน ตั้งแต่นั้นมาอดีตเริ่มฝันถึงเรื่องราวแปลกๆ ซ้ำซากเกี่ยวกับอดีตชาติและกฎแห่งตัวตายตัวแทน ต่อมาสโรชินีได้เชิญอดีต เชษฐา และทิพอาภาไปบ้านของเธอที่อยุธยา เธอพยายามบอกเล่าเรื่องราวในอดีตให้ชายหนุ่มฟังเพื่อให้ชายหนุ่มระลึกชาติได้ ส่วนทิพอาภาขอวาดภาพสโรชินีแต่ไม่ว่าเธอจะพยายามวาดเท่าไรภาพที่วาดออกมานั้นน่ากลัวเหมือนผี หลังจากวันนั้นอดีต เชษฐา และทิพอาภาพยายามจะไปหาสโรชินีที่บ้านอีกครั้ง แต่ก็ไม่สามารถหาทางไปบ้านเธอได้ อดีตเริ่มฝันถึงเรื่องราวในอดีตที่มีความเกี่ยวพันบ่อยมากขึ้น เหตุการณ์ดำเนินต่อไปจนกระทั่งอดีต เชษฐา และทิพอาภาเดินทางไปอยุธยาอีกครั้ง ได้พบกับนักศึกษาที่กำลังขุดพบซากศพโบราณอยู่ อดีตสามารถบอกตำแหน่งของซากศพพร้อมทั้งบอกรายละเอียดต่างๆได้อย่างถูกต้อง

และยังบอกอีกว่าโครงการนี้นั้นเป็นของตน ขณะเดียวกันนี้คนทั้งสามได้พบกับสโรชินีอีกครั้ง เธอเชิญทุกคนไปที่บ้านของเธอ และการที่เธอพาไปบ้านครั้งนี้เพื่อต้องการแก้แค้นอัครนีที่ชาติก่อนเคยเกิดเป็นขุนศึกให้ชดใช้หนี้กรรมให้กับเธอ อัครนีตกลงยอมชดใช้หนี้กรรมของตนเองในอดีต ด้านทิพอาภาด้วยความรักที่มีต่ออัครนีทำให้เธอจึงยอมเสียสละตายแทนอัครนี เมื่อสโรชินีเห็นความรักที่มีแต่ความเสียสละของทิพอาภา เธอจึงตัดสินใจทำหน้าที่ เฝ้าสมบัติต่อไป หลังจากเหตุการณ์นี้ผ่านไปทำให้อัครนีตัดสินใจบวชและอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้กับวิญญาณของสโรชินี

เรื่องรัตมีจันทร์

เรื่องรัตมีจันทร์ ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยเริ่มจากเหตุการณ์ที่อับดุลลาเดินทางกลับจากต่างประเทศเพราะบิดาเรียกตัวกลับรูไบยา อับดุลลาได้พบกับเจ้าหญิงเอลยาที่พระราชวังของเธอ ขณะที่เดินทางกลับบ้านบิดาของอับดุลลาถูกทำร้ายเสียชีวิต ในพิธีศพของบิดาทำให้อับดุลลาล่วงรู้ความลับบางอย่างในรูไบยาและเทพีรัตมีจันทร์ที่ประชาชนให้ความเคารพและศรัทธา วันหนึ่งอับดุลลาถูกคนลอบทำร้ายซึ่งแอบอ้างว่าเทพีรัตมีจันทร์เป็นผู้จ้างวานมา ในเวลาต่อมาคนที่ลอบทำร้ายอับดุลลาถูกฆ่าตาย และเกิดเหตุการณ์การตายของนักพยากรณ์ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับอับดุลลาในเวลาใกล้เคียงกัน ต่อมาอับดุลลาขึ้นดำรงตำแหน่งเป็นข่านแทนบิดา ส่วนเจ้าหญิงเอลยาคิดหาทางกำจัดเทพีรัตมีจันทร์ด้วยการทำให้ประชาชนเสื่อมศรัทธาและหันมาศรัทธาตนเองแทน จึงให้คนไปจับนอว์มาปลอมตัวเป็นเทพีรัตมีจันทร์ และฆ่าคนที่ล่วงรู้ความลับนี้ทั้งหมด ต่อมาเจ้าหญิงเอลยาได้เปลี่ยนแผนการใหม่ โดยให้องค์เทพีปลอมคอยหนุนหลังเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง เจ้าหญิงเอลยาได้ติดต่อซื้ออาวุธสงครามจากต่างประเทศเพื่อหวังจะครอบครองดินแดนรูไบยา แต่ถูกขัดขวางจากอับดุลลาและคนของเทพีรัตมีจันทร์ เมื่ออับดุลลารู้ว่าเทพีรัตมีจันทร์กับนอว์มาเป็นคนคนเดียวกันจึงร่วมมือกันขัดขวางเจ้าหญิงเอลยา ด้านเจ้าหญิงเอลยาเมื่อแผนการถูกขัดขวางและความจริงปรากฏขึ้นว่านอว์ที่ตนให้ปลอมตัวเป็นเทพีรัตมีจันทร์นั้นเป็นองค์เทพีตัวจริงที่ปลอมตัวเข้ามาเพื่อซ่อนแผนการของเธออีกที เจ้าหญิงเอลยาจึงจับสูลต่านเพื่อฆ่าและหวังขึ้นครองความเป็นใหญ่แทน อับดุลลาและเทพีรัตมีจันทร์ได้เข้าไปช่วยเหลือไว้ได้ทัน ทำให้อับดุลลารู้เบื้องหลังความยุ่งยากทั้งหมดและการตายของบิดาล้วนเป็นฝีมือของเจ้าหญิงเอลยาทั้งสิ้น เมื่อแผนการทั้งหมดถูกทำลายความจริงทุกอย่างเปิดเผย เจ้าหญิงเอลยาฆ่าตนเองเป็นการยอมรับความพ่ายแพ้ ขณะที่เหตุการณ์กำลังจะสงบมีข่าวการตายเทพีรัตมีจันทร์ในทีรบ และอับดุลลาได้รู้ความจริงอีกประการว่าเทพีรัตมีจันทร์ว่าเป็นเพียงมนุษย์ที่ถูกอุปโลกขึ้นมาเพื่อสร้างความศรัทธาของประชาชนและความมั่นคงของรูไบยา หลังจากเหตุการณ์สงบอับดุลลากับนอว์ได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ต่างประเทศ

เรื่องทิพย์

เรื่องทิพย์ ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยเริ่มจากเหตุการณ์ที่ศกดิธรประสบอุบัติเหตุ ถูกนำส่งโรงพยาบาลและได้รับการผ่าตัดสมองจากแพทย์กับหญิงสาวลึกลับคนหนึ่ง เมื่อฟื้นขึ้นมาพบว่าตนเองสามารถล่วงรู้ความคิดของผู้อื่นได้จากการสัมผัส เมื่อออกจากโรงพยาบาลศกดิธรพยายามหาสาเหตุความผิดปกติของตน เมื่อศกดิธรมหาเจตจันทร์หญิงคนรักที่บ้านได้พบว่าเธอไม่จริงใจกับเขา สร้างความสับสนให้กับเขาเป็นอย่างมากในการที่รู้ความคิดของผู้อื่น ต่อมาศกดิธรได้พบหญิงสาวลึกลับคนหนึ่งชื่ออมตาเทวีที่บ้านของเจตจันทร์ และพบว่าเธอสามารถล่วงรู้ความรู้สึกนึกคิดและเรื่องราวต่างๆซึ่งมีลักษณะคล้ายตนทำให้ศกดิธรเกิดความสนใจในตัวเธอ และได้ทราบความจริงในเวลาต่อมาว่าเธอเป็นคนผ่าตัดให้เขา หลังจากนั้นศกดิธรพบว่าอมตาเทวีมีลักษณะร่างกายที่แปลกไม่เหมือนกับคนทั่วไป เขาเริ่มสงสัยอมตาเทวีที่เธอมีความรู้เกี่ยวกับวิทยาการต่างๆเป็นอย่างดี แต่สิ่งที่เธอไม่รู้จักคือความรัก ต่อมาอมตาเทวีได้เปิดเผยกับ

ศักดิ์ธว่าตนเองไม่ใช่มนุษย์ และบอกสาเหตุที่มายังโลกมนุษย์นั้นเพื่อศึกษาการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ ผลการศึกษาที่เธอได้คือความรักที่พวกเขาไม่มี อมตาเวทได้เลือกเจตจันทร์ให้เป็นตัวแทนของเธอในการถ่ายทอดวิทยาการต่างๆไว้บนโลก จากนั้นเธอเดินทางกลับไปยังดินแดนที่เธอจากมา

เรื่องเทพบุตรสุดแสน

เรื่องเทพบุตรสุดแสน ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยเริ่มจากเหตุการณ์ที่เทพสุระบุตรถูกลงโทษให้ลงมายอยู่บนโลกมนุษย์ มาพบกับชนชาติที่ตงงานและถูกกีดกันความรักเพราะความยากจน เทพสุระบุตรขออาศัยอยู่กับชนชาติ ตอนแรกชายหนุ่มไม่เชื่อว่าเทพสุระบุตรเป็นเทวดา แต่เมื่อเห็นเทพสุระบุตรบันดาลสิ่งต่างๆได้จึงเชื่อ เทพสุระบุตรพาชนชาติไปต่อมอมวยเพื่อหารายได้และสร้างชื่อเสียงให้พ่อแม่ของหญิงคนรักยอมรับ การได้รับความช่วยเหลือของเทพสุระบุตรทำให้เกิดความวุ่นวายต่างๆ วันหนึ่งชนชาติได้ขอร้องให้เทพสุระบุตรยืมรถและสิ่งของอื่นๆเพื่อที่จะไปหาคนรัก เมื่อไปถึงบ้านคนรักขณะที่ชนชาติกำลังนั่งคอยอยู่นั้นเขาได้พิจารณาถึงสิ่งต่างๆที่ได้มาจากการหยิบยืมของเทพสุระบุตรก็หมดความภาคภูมิใจในตนเอง ชนชาติจึงตัดสินใจที่จะดำรงชีวิตด้วยตนเอง และเมื่อกลับถึงบ้านชนชาติบอกปฏิเสธความช่วยเหลือจากเทพสุระบุตร จากนั้นเทพสุระบุตรก็กลับขึ้นสวรรค์ ส่วนชนชาติก็ออกหางานทำและได้งานที่สวนสัตว์ต่างจังหวัด ในขณะที่เดินทางไปทำงานเกิดอุบัติเหตุรถคว่ำตาย เมื่อชนชาติตายได้ขึ้นไปเกิดบนสวรรค์ได้พบกับเทพสุระบุตร

เรื่องไอ้คุณผี

เรื่องไอ้คุณผี ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยเริ่มจากเหตุการณ์ที่จิรนักศึกษาสาวเช่าบ้านพักอยู่กับเพื่อน ขณะที่เดินทางกลับบ้านพบกับคนร้ายที่คอยดักรัด วิทยุของดิษพงศ์ที่ถูกฆาตกรรมวนเวียนอยู่แถวนั้นได้เข้ามาช่วยเหลือและตามไปอาศัยอยู่กับจิร การสนทนาของจิรกับวิทยุคนหนุ่มทำให้เพื่อนเข้าใจผิดคิดว่าจิรเป็นบ้าหรือถูกผีเข้า เพื่อนๆจึงเรียกหมอม้ามาปราบแต่ไม่สำเร็จ จิรรำคาญวิทยุคนหนุ่มที่ไม่ยอมไปอยู่ที่อื่น จึงเรียกหมอม้ามาปราบอีกครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จ ขณะเดียวกันนี้วิทยุคนหนุ่มได้ทราบปัญหาเรื่องการเงินของจิร วิทยุคนหนุ่มคิดหาวิธีช่วยเหลือด้วยการจัดตั้งชมรมผีเพื่อหารายได้ซึ่งได้รับความร่วมมือจากหมอม้า นับวันจิรก็ยิ่งรำคาญวิทยุคนหนุ่มที่สร้างวุ่นวายให้กับตน เมื่อสอบเสร็จเธอก็คิดว่าจะหนีวิทยุคนหนุ่มกลับบ้าน เพื่อนๆของจิรชวนหางานทำในช่วงปิดเทอมแต่เธอปฏิเสธ เพื่อนๆจึงปรึกษากับหมอม้าให้ ทำเสน่ห์ให้ผูกจิตจิรเพื่อให้อยู่หางานทำด้วยกันก่อน การเชิญหมอม้ามาทำเสน่ห์ครั้งนี้ทำให้เพื่อนๆรู้ว่าที่บ้านมีผี เพื่อนๆเสนอให้จัดท้าวผี โดยให้จิรกับหมอม้าคอยจัดการเรื่องการติดต่อกับผี ส่วนเพื่อนๆจัดหาท้าวมาลง การจัดท้าวครั้งนี้ประสบความสำเร็จทำรายได้เป็นอย่างดี เพื่อนๆเข้าใจแล้วว่าจิรไม่ได้เป็นบ้าหลังจากที่ทุกคนเห็นผี การร่วมงานครั้งนี้ทำให้วิทยุคนหนุ่มกับจิรเกิดความผูกพันและกลายเป็นความรัก ต่อมาจิรกลัวว่าวิทยุคนหนุ่มจะจากไป จึงปรึกษากับหมอม้าและเพื่อนๆหาวิธีช่วยให้วิทยุคนหนุ่มไม่ต้องจากไป จึงสืบพบว่าข้อมูลทางยมโลกเกิดความผิดพลาด เกิดการตายสลับกันซึ่งความจริงคนที่ต้องตายเป็นน้องชายของวิทยุคนหนุ่ม เมื่อพระยายมทราบความจริงจึงตกลงให้วิทยุคนหนุ่มกลับเข้าสู่ร่างของน้องชาย

เรื่องผาน

เรื่องผาน ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยแบ่งออกเป็นสองตอน คือ ปฐมกาลและทุติยบรรพ ในปฐมกาลเริ่มเล่าเรื่องราวของใจแก้วที่ได้รับเลี้ยงดูจากแม่สื่อ เมื่อใจแก้วเติบโตขึ้นเริ่มสังเกตว่าตนเองไม่เหมือนแม่และพี่ๆ หลวงปู่ที่บำเพ็ญศีลอยู่ในป่าพยายามสอนให้ใจแก้วเรียนรู้ถึงสิ่งต่างๆ สอนให้ใจแก้วฝึกสมาธิละเว้นการเบียดเบียน สอนให้ใจแก้วปฏิบัติตนอย่างมนุษย์ เพราะรู้ด้วยญาณวิถึว่าใจแก้วมีภาระกิจต่อโลกมากมาย ด้วยความที่ใจแก้วเป็นคนที่ยึดสัจทำให้ใจแก้วเรียนรู้เรื่องต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วจนสำเร็จขั้นปฐมผาน จากนั้นใจแก้วต้องมาชดใช้วิบากกรรมของตนเองในสังคมเมือง เมื่อเข้าสู่ทุติยบรรพผู้เขียนเริ่ม

เล่าเรื่องจากเหตุการณ์ในงานสัมมนาของดร.สัทมน ใจแก้วถามคำถามหนึ่งสัทมนหาคำตอบไม่ได้ สัทมนเริ่มสนใจในตัวใจแก้วหลังจากที่พบและสนทนาคำคุย การสนทนาครั้งนี้ใจแก้วแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของพลังงานโลหะของไฟแซ็คให้เป็นทอง หลังจากวันนั้นสัทมนได้พบใจแก้วอีกที่บ้านของพรรณธรา ใจแก้วมารักษาพยาบาลของพรรณธราด้วยพลังจิต ทำให้สัทมนกับพรรณธราเกิดความสงสัยในพฤติกรรมที่แปลกของใจแก้วและพยายามพิสูจน์ข้อสงสัยนั้น เมื่อบิดาของพรรณธราป่วยเป็นโรคมะเร็งที่ปอด พรรณธราติดต่อกับใจแก้วด้วยการติดต่อทางจิตให้มาช่วยรักษาบิดา ใจแก้วมาผ่าตัดให้บิดาของพรรณธราที่บ้าน ยิ่งเพิ่มข้อสงสัยให้กับสัทมนและพรรณธรามากยิ่งขึ้น ใจแก้วพยายามให้สัทมนและพรรณธราได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติสมาธิเพื่อเป็นการพิสูจน์ด้วยตัวเอง เมื่อบิดาของพรรณธราหายก็ตัดสินใจบวช หลังจากนั้นยายของพรรณธราเสียชีวิต ทำให้สัทมนได้เห็นสัจธรรมของโลกและหันมาฝึกปฏิบัติจิต จนกระทั่งสัทมนได้รู้แจ้งเห็นจริงด้วยตัวเองและได้พิสูจน์คนอื่นได้เห็นและเชื่อเรื่องพลังจิต ซึ่งเป็นเรื่องที่เขาไม่เคยเชื่อและพยายามหาข้อพิสูจน์จนเห็นจริง ส่วนใจแก้วปฏิบัติมานจนล่วงผ่านจุดตกตม

เรื่องจิตา

เรื่องจิตา ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยกล่าวถึงครอบครัวหนึ่งมีบุตรสาวชื่อจิตา จิตามีพลังจิตมาแต่กำเนิด ในตอนแรกจารวิผู้เป็นมารดาไม่เชื่อเรื่องพลังจิตและการรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของจิตา วันหนึ่งทศพลกับจารวิพาจิตาไปบ้านย่าได้พบกับเกิดเหตุการณ์ดังที่จิตาเคยบอกไว้ และการรบกวนเล่นของจิตาสร้างความแปลกใจให้กับคนในครอบครัวมาก หลวงปู่เตือนให้จิตาควบคุมสติในการใช้พลังจิต ต่อมาเกิดเหตุการณ์แก๊สระเบิดจิตาช่วยเหลือมารดาได้ทันท่วงที ทำให้จารวิเริ่มเชื่อเรื่องพลังจิตของจิตา จิตาใช้พลังจิตในการเดินทางและรักษาคุณาศน์ผู้เป็นย่าที่ปวดขาจนหายเป็นปกติ อยู่มาวันหนึ่งคุณาศน์ชวนทศพลจารวิ และจิตาไปที่วัดแห่งหนึ่ง จิตาแนะนำผู้ที่ไปทำบุญที่วัดให้สะเดาะเคราะห์และแก้วีนากกรรมของตนเองด้วยการทำบุญและอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร นอกจากนี้จิตายังพยายามแนะนำให้คนรอบข้างปฏิบัติสมาธิเพื่อให้เห็นจริงเรื่องอำนาจจิต และสอนให้รู้จักปล่อยวางไม่ยึดติดกับเรื่องต่างๆ เมื่อมีปัญหาให้แก้ปัญหาด้วยสติ และสอนให้รู้จักเตรียมพร้อมในชีวิตหลังความตาย จนกระทั่งจบเรื่องด้วยการตายของจิตา

เรื่องมายา

เรื่องมายา ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยเริ่มจากเหตุการณ์ที่แพทย์หญิงอนงค์พบเด็กชายคนหนึ่งท่ามกลางสายฝนและรับเป็นบุตรบุญธรรมให้ชื่อว่าอดิรูป เวลาผ่านไปอดิรูปโตเป็นหนุ่มมีลักษณะงดงามคล้ายเทวรูป อดิรูปเป็นเจ้าของร้านขายของเก่า ของในร้านมีไว้เพื่อขายให้กับเจ้าของในอดีตชาติเท่านั้น วันหนึ่งมีคนมาขายของเก่าให้อดิรูปถึงที่บ้านแต่อดิรูปไม่ซื้อ และบอกว่าของชิ้นนี้เป็นของที่ขโมยมาให้นำกลับไปที่เดิมและลงโทษผู้ที่ขโมยมา ในงานโบราณคดีสมาคมอดิรูปได้รับเชิญให้เป็นวิทยากรและได้นำโบราณวัตถุไปจัดแสดงครั้งนี้ด้วย เมื่อนายธนาการเห็นจึงเกิดความสนใจโบราณวัตถุและขอซื้อจากอดิรูป แต่อดิรูปไม่ยอมขายให้สร้างความไม่พอใจอย่างมาก ต่อมาพี่สาวว่านายธนาการผู้นั้นหายตัวไปอย่างลึกลับแท้จริงนายธนาการผู้นั้นกลายเป็นโครงกระดูกในพิภพภันท์ของตนเอง ส่วนโบราณวัตถุที่สะสมได้กลับคืนสู่ที่เดิม ทำให้เรื่องวัตถุโบราณเป็นที่สนใจของคนทั่วไป รินทรนักเขียนสาวจึงไปขอสัมภาษณ์อดิรูปเพื่อเขียนบทความเกี่ยวกับโบราณวัตถุ เมื่อพบกับอดิรูปครั้งแรกเธอเกิดความรู้สึกคุ้นเคยเหมือนเคยรู้จักกันมาก่อนด้วยความแปลกและความลึกลับของอดิรูปทำให้รินทรพยายามที่จะหาคำตอบต่อข้อสงสัยต่างๆ ต่อมาแพทย์หญิงอนงค์ป่วยเป็นโรคมะเร็ง อดิรูปได้ทำการผ่าตัดให้ วันหนึ่งอดิรูปพารินทรไปที่ปราสาทหินเพื่อสะกดจิตให้เธอระลึกชาติ การเดินทางครั้งนี้รินทรได้เห็นตัวเองและอดิรูปอยู่ในพิธีอุณมิลิตหรือพิธีเปิดเนตรแห่งปัญญา

ทำให้เธอรู้ว่าเธอกับอติรูปมีความเกี่ยวข้องกันอย่างแน่นนอน หลังจากที่แพทย์หญิงอนงค์ตายมีคนนำพลอยเก่ามาขายให้กับอติรูป ซึ่งเป็นพลอยที่ถูกขโมยมาจากพระนลาตของมหาเทวะที่ใครครอบครองมักมีภัยพิบัติเกิดขึ้น อติรูปจึงเตือนให้ส่งพลอยนั้นคืนกลับไปยังเทวรูป ในตอนแรกเจ้าของไม่เชื่อเก็บไว้เองทำให้สามีป่วยโดยไม่มีสาเหตุ ฝ่ายภรรยาฝันเห็นพิธีสวดที่เทวาลัยจึงเกิดความศรัทธาและส่งพลอยคืนกลับไป ฝ่ายรินทรเริ่มเข้าใจเรื่องราวต่างๆและความเป็นมาของตนเองกับอติรูป เมื่อหมดหน้าที่ในการนำพลอยคืนสู่พระนลาตแล้วอติรูปก็กลับคืนสู่ที่ที่ตนจากมา

เรื่องไวษณวี

เรื่องไวษณวี ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยเริ่มจากเหตุการณ์ที่ไวษณวีฝันเห็นตนเองอยู่ในพิธีศักดิ์สิทธิ์ที่เทวาลัย ไวษณวีได้ลื้มอกเกิดจากกรวิสุตาหลังจากนั้นมาไวษณวีมีสัมผัสพิเศษรู้เห็นเหตุการณ์ และในบางครั้งไวษณวีมีความรู้สึกที่ไม่ใช่ตัวเองในการพูดหรือทำสิ่งต่างๆ ไวษณวีเตือนเพื่อนๆและคนอื่นถึงทุกข์ภัยที่กำลังจะเกิดขึ้น ทำให้เพื่อนๆเกิดความสงสัยถึงความเปลี่ยนแปลงในการล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของไวษณวี ช่วงแรกไวษณวีไม่สามารถควบคุมตนเองได้เมื่อรู้หรือเห็นเหตุการณ์ต่างๆ ต่อมาไวษณวีได้พบกับดร.ปรางศานติ ทำให้ไวษณวีได้คำตอบเรื่องกำเนิดของเธอมือที่มาจากอนุของมหาทศรา และได้รับคำแนะนำการปฏิบัติตนเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อบิดาและมารดาของไวษณวีกลับจากต่างประเทศ เธอได้รู้ความจริงจากการควาว่าบิดาป่วยเป็นโรคมะเร็ง ทำให้ไวษณวีสงสัยตนเองว่าทำไมถึงรู้เรื่องราวของคนอื่นได้แต่ทำไมคนใกล้ชิดกลับไม่รู้เรื่องเลย จากนั้นไวษณวีแนะนำบิดาให้ทำสมาธิเพื่อบรรเทาความเจ็บปวดและแนะแนวทางปฏิบัติตนเพื่อเตรียมตัวสำหรับชีวิตหลังความตาย ต่อมาเธอเริ่มเข้าใจสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับตัวเองเพิ่มมากขึ้น และเมื่อบิดาตายทำให้เธอเข้าใจถึงสัจธรรมว่าไม่มีใครฝ่าฝืนชะตากรรมและหนีพ้นความตายไปได้ เธอจึงปล่อยวางปัญหาทางโลกให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามชะตากรรม และเตรียมพร้อมในเดินทางกลับไปสู่โลกทิพย์ของตน

เรื่องราชาวดี

เรื่องราชาวดี ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยเริ่มจากธัญธรรมาชนมณีเจ้าของริสอร์ทริมแม่น้ำต้องการได้ที่ดินที่อยู่ติดกับริสอร์ท ธัญธรรมาชนมณีไปพบราชาวดีเพื่อขอซื้อที่ดิน ราชาวดีไม่ขายแต่อนุญาตให้ธัญธรรมาชนมณีปรับปรุงและใช้ที่ดินตรงนั้นได้ ธัญธรรมาชนมณีแปลกใจเมื่อเห็นความเป็นอยู่และพฤติกรรมของราชาวดี ส่วนธัญธรรมาชนมณีเมื่อพูดคุยกับราชาวดีเรื่องสมุนไพรในการรักษาโรค ทำให้ธัญธรรมาชนมณีเกิดความสนใจอยากนำแผนโบราณที่เป็นโรคปัญญาอ่อนมาให้ราชาวดีรักษา ก่อนกลับราชาวดีเตือนธัญธรรมาชนมณีเรื่องเขื่อนพัง คำวันหนึ่งธัญธรรมาชนมณีและราชาวดีไปในเมืองด้วยกัน เมื่อไปถึงในเมืองราชาวดีขอตัวไปทำธุระ คืนวันนั้นฝนตกหนักเขื่อนพัง คนงานพบโครงกระดูกที่ริมแม่น้ำ ธัญธรรมาชนมณีไปดูพบสร้อยที่โครงกระดูกเกิดความสนใจจึงเก็บไว้ หลังจากนั้นธัญธรรมาชนมณีเห็นเหตุการณ์ที่หญิงสาวคนหนึ่งตกน้ำตายขณะที่ล่องแพมา ธัญธรรมาชนมณีเรียกตำรวจมาตรวจโครงกระดูกพบว่าเป็นโครงกระดูกคนโบราณ ที่แรกธัญธรรมาชนมณีตั้งใจจะนำกระดูกไปไว้ที่วัดแต่ราชาวดีขอไว้สร้างความแปลกใจให้กับธัญธรรมาชนมณีเป็นอย่างมาก ต่อมาธัญธรรมาชนมณีไปหาเจ้า-คำแปงที่เชียงใหม่พบกับราชาวดีอยู่กับเจ้าคำแปง ซึ่งเจ้าคำแปงรู้จักราชาวดีในนามของเจ้าอินถา ทำให้ธัญธรรมาชนมณีคิดว่าโครงกระดูกนั้นเป็นของเจ้าอินถาซึ่งราชาวดีใช้แอบอ้างเพื่ออยากได้มรดก และเชื่อว่าการตายของเจ้าอินถาที่ราชาวดีต้องมีส่วนรู้เห็นอย่างแน่นอน เมื่อราชาวดีรับปากจะรักษาแผน ยิงสร้างความไม่ไว้วางใจของธัญธรรมาชนมณีที่มีต่อราชาวดีมากขึ้น วันหนึ่งราชาวดีพาธัญธรรมาชนมณีขึ้นไปบนภูหลวง และทำให้ธัญธรรมาชนมณีเห็นภาพของเจ้าอินถาถูกฆาตกรรมในขณะที่กำลังล่องแพมาเหมือนกับที่ธัญธรรมาชนมณีเล่าความฝันให้ฟัง แต่ด้วยพลังจิตอันแรงกล้าทำให้วิญญาณของเจ้าอินถากำหนดรูปถือกำเนิดเป็นราชาวดี ทำให้ธัญธรรมาชนมณีเข้าใจถึงความเป็นมาของราชาวดี ราชาวดีนำธัญธรรมาชนมณีไปรักษาที่ภูหลวง เมื่อกลับมาธัญธรรมาชนมณีมีสัมผัสพิเศษ ธัญธรรมาชนมณีได้ช่วยเหลือธัญธรรมาชนมณี

มารดาให้รอดพ้นจากความตาย หลังจากนั้นเหตุการณ์ต่างๆผ่านไปด้วยดี เมื่อเวลาผ่านไปธัญธรได้พบกับราชวดีอีกครั้งในร่างของสาวน้อยชื่อพุดแก้ว

1.3.1.2 กลวิธีการเล่าเรื่องย้อนต้น

จากการศึกษาพบว่าผู้เขียนใช้กลวิธีการเล่าเรื่องย้อนต้น โดยการเปิดเรื่องในตอนจบเรื่องหรือเล่าช่วงใดช่วงหนึ่งก่อนแล้วเล่าย้อนกลับไปต้นเรื่อง หรือย้อนกลับไปกลับมาในระหว่างการเล่าเรื่อง โดยผู้เขียนซ่อนปมปัญหาของเรื่องไว้ให้เป็นข้อสงสัยหรือสร้างความคลงแคลงใจให้กับผู้อ่าน และค่อยๆบอกเล่าถึงความเป็นมาของปัญหาจากการเล่าย้อนกลับไปในอดีต และค่อยๆคลี่คลายปัญหาลงเมื่อย้อนกลับมาเล่าเหตุการณ์ปัจจุบัน เพื่อสร้างความตื่นเต้นและเร้าใจให้ผู้อ่านได้คิดและติดตามเรื่องราวจากการอ่านพบว่า มี 2 เรื่อง คือ รักที่ต้องมนตราและกฤตยา ดังนี้

เรื่องรักที่ต้องมนตรา

เรื่องรักที่ต้องมนตรา ผู้เขียนให้แพงทองตัวละครเอกเป็นผู้เล่าเรื่อง โดยเริ่มจากเหตุการณ์ตอนจบที่เพื่อนแก้ว แพงทอง และพระลอกกำลังพบจุดจบแห่งความตาย แพงทองได้เขียนบันทึกบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และหวังให้คนที่อยู่ข้างหลังทราบความจริงทั้งหมด จากนั้นย้อนกลับมาเล่าถึงเหตุการณ์ เมื่อครั้งที่นครสรองทำสงครามกับนครแมนสรวง ท้าวพิมพิสารถึงแก่พระชนม์ชีพด้วยฝีมือของท้าวแมนสรวง ทำให้สมเด็จพระเอกอัครมหาเศวตจักรพรรดิแห่งนครแมนสรวงจึงบังคับให้เพื่อนแก้วและแพงทองสาบานว่าจะแก้แค้นให้นครสรอง แล้วย้อนกลับมาถึงเหตุการณ์ปัจจุบันที่เหตุการณ์ข้างนอกกำลังสู้รบ ย้อนกลับไปยังเหตุการณ์ในอดีตในศึกครั้งนี้ท้าวไชยพิฆณกรสามารถรักษาเมืองไว้ได้และขึ้นครองราชย์แทนพระราชบิดา สมเด็จพระเอกอัครมหาเศวตจักรพรรดิให้เพื่อนแก้วและแพงทองสองคนซื้ออาวุธกับนางโรย แล้วย้อนกลับมาถึงเหตุการณ์ปัจจุบันที่นางริน นางโรย พร้อมด้วยนายแก้ว นายขวัญกำลังตายเพราะรักษาประตูอยู่ข้างนอก แล้วย้อนกลับมาถึงเหตุการณ์ในอดีต ที่พระลอกเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงลักษณาวดี แคว้นพะเยาส่งทูตมาเจริญสัมพันธไมตรีกับนครสรอง แต่ท้าวไชยพิฆณกรตอบปฏิเสธ แล้วย้อนกลับมาสู่เหตุการณ์ปัจจุบันที่แพงทองกำลังเขียนบันทึกเล่าเรื่องราว แล้วย้อนกลับไปในอดีตแคว้นพะเยาพ่ายแพ้การศึกนครแมนสรวง ความงามของพระลอกรำลือมาถึงนครสรอง สมเด็จพระเอกอัครมหาเศวตจักรพรรดิจึงส่งนางมาหาเล่นให้พระลอกหลงใหลสองนาง เมื่อเพื่อนแก้วและแพงทองรู้เรื่องราวการทำเล่นนี้ก็คิดหาทางแก้ไขแต่ไม่สำเร็จ ทั้งสองจึงทำพิธีบวงสรวงขอให้ ปู่จ้าวสมิงพรายช่วย ปู่จ้าวบอกว่าเป็นกรรมเก่าของคนทั้งสามที่ไม่อาจแก้ไขได้ จึงประทานอั่งนํ้ามนต์เพื่อให้ทั้งสองได้เห็นเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น เหตุการณ์ดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งพระลอกเดินทางมาถึงนครสรอง เพื่อนแก้วและแพงทองลอบไปพบเพื่อขอให้พระลอกเดินทางกลับแต่พระลอกไม่ยอมกลับ เมื่อสมเด็จพระเอกอัครมหาเศวตจักรพรรดิเดินทางมาถึงนครสรองแล้วจึงซ่อนกลเพื่อนแก้วกับแพงทองอีกที สมเด็จพระเอกอัครมหาเศวตจักรพรรดิสั่งลอบตำหนักเพื่อฆ่าพระลอก เพื่อนแก้วและแพงทองยอมสละชีวิตตนเองตายพร้อมกับพระลอก และเพื่อเป็นการแก้แค้นเจ้าอย่ากลับคืนให้ต้องราชอาญาถึงแก่ชีวิตเช่นกัน

เรื่องกฤตยา

เรื่องกฤตยา ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยเริ่มจากเหตุการณ์ที่กฤตยาเดินทางมาประเทศไทย เพื่อนำเนื้อเยื่อของฟาโรห์มาให้นายแพทย์ชื่อไอลวิลปลุกวิญญาณและถอนคำสาป ไอลวิลมีความรู้สึกคุ้นเคยและผูกพันกับเนื้อเยื่อมาก จากนั้นกลับไปเล่าเรื่องราวเมื่อวัยเด็กของไอลวิลหลังจากได้รับเครื่องหมายอภิมหาทำให้เขาเห็นเหตุการณ์ในอดีต สลับไปเล่าเรื่องราวของกฤตยาในวัยเด็กหลังเกิดอุบัติเหตุทำให้เธอเปลี่ยนไป โดยผ่านการเล่าของจิตราผู้เป็นป้า กฤตยาพยายามเร่งให้ไอลวิลปลุกเนื้อเยื่อเพื่อปลดปล่อยดวงวิญญาณของฟาโรห์และพยายามให้ไอลวิลระลึกถึงเรื่องราวในอดีต กฤตยาเล่าเรื่องการสิ้นพระชนม์ของฟาโรห์สเมนการ

ที่พระศพไม่ได้ทำพิธีเยี่ยงฟาโรห์ ทำให้เจ้าหญิงเมอริตาเตนลอบนำพระศพไปทำมัมมี่จึงถูกฝังให้ตายทั้งเป็น ไอลวิลตัดสินใจที่จะปลุกวิญญาณให้เป็นไปตามวิถีกรรม ถึงแม้ว่าจะถูกขัดขวางจากเทพีเซลเค็ตซึ่งเป็นเทพที่มีหน้าที่ดูแลพระศพของฟาโรห์ สลับไปแล้วเรื่องราวของกฤตยาเมื่อเธออยู่กรุงไคโรและได้รับรู้เรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับฟาโรห์สมเนกาเรและเจ้าหญิงเมอริตาเตน ไอลวิลพยายามที่จะปลุกเนื้อเยื่อให้สำเร็จ ถึงแม้ว่าจะถูกขัดขวางก็ตาม ในขณะที่เขาทำงานอยู่ในห้องทดลองนั้นเขาได้เห็นตัวเองอยู่ในอดีตชาติ สลับไปแล้วถึงเหตุการณ์ที่บ้านจิตรราที่ถูกคุกคามจากเทพีเซลเค็ตจนกระทั่งเหตุการณ์กลับเข้าสู่ปกติ ทางด้านไอลวิลพบกับกฤตยาและเทพีเซลเค็ตในดินแดนของเธอ ในที่สุดเขาปลุกวิญญาณสำเร็จและกลับมายังห้องทดลองของตน เมื่อเหตุการณ์สิ้นสุดลงไอลวิลได้ย้อนกลับไปเมื่อสี่พันปีก่อนและได้เข้าพิธีอภิเษกสมรสกับกฤตยาที่อยู่ในภาคของอียิปต์น้อยในชาติอดีต และย้อนกลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ในชาติปัจจุบัน

1.3.1.3 กลวิธีการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่สลับกัน

จากการศึกษาพบว่าผู้เขียนใช้กลวิธีการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่สลับกัน โดยเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างยุคสมัย ระหว่างเหตุการณ์ในภพอดีตสลับกับเหตุการณ์ในภพปัจจุบัน พบว่ามี 2 เรื่อง คือ ทวิภพและอดีตชาติ ดังนี้

เรื่องทวิภพ

เรื่องทวิภพ ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยเริ่มจากเหตุการณ์ที่มณีจันทร์พบร้านขายของเก่า โดยบังเอิญและได้ซื้อกระจกในสมัยรัชกาลที่ห้ากลับมาบ้านนานหนึ่ง เมื่อนำกระจกกลับมาบ้านเกิดเหตุการณ์แปลกๆ เช่น ได้ยินเสียงดนตรี เพลงไทย มีกลิ่นหอมประหลาด ได้ยินเสียงคนเรียก ผันเห็นเหตุการณ์ซ้ำๆ กัน และมีความรู้สึกเหมือนมีใครคอยอยู่ เมื่อมณีจันทร์ไปหาคุณลุงที่ร้านได้พบรูปเจ้าคุณอัครเทพวรารทูตไทยประจำสหรัฐอเมริกาในสมัยรัชกาลที่ห้าเกิดความรู้สึกผูกพันจึงขอรูปจากเพื่อน ต่อมาวันหนึ่งในขณะที่เธอยืนอยู่หน้ากระจก เธอถูกกระจกดูดไปยังภพอดีต ผู้เขียนเล่าเรื่องสลับสถานที่ระหว่างภพปัจจุบันกับภพในอดีต โดยให้มณีจันทร์เดินทางระหว่างสองภพผ่านกระจก ในภพอดีตมณีจันทร์ได้พบกับหลวงเทพและได้ทราบถึงปัญหาต่างๆในสมัยนั้น เมื่อกลับมาถึงภพปัจจุบันมณีจันทร์ได้ไปปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอและปัญหาที่เกิดขึ้นในอดีต ทำให้เพื่อนๆเข้าใจผิดคิดว่าเธอสับสนทางจิต มณีจันทร์พยายามศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในอดีตด้วยตนเองแต่ไม่สามารถหาข้อมูลประวัติศาสตร์ช่วงนั้นได้เลย ต่อมามณีจันทร์ได้ดูละครเรื่องพระยอดเมืองขวางจากชายที่ขายกระจกให้เธอ ทำให้เธอพอเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้น มณีจันทร์ได้เดินทางกลับไปยังภพอดีตเพื่อแก้ไขเหตุการณ์ ส่วนเหตุการณ์ในภพปัจจุบันเกิดความวุ่นวายที่มณีจันทร์หายตัวไป ผู้เขียนได้เล่าเรื่องสลับไปมาระหว่างสองภพจนจบเรื่อง มณีจันทร์ตัดสินใจอยู่ในภพอดีตกับหลวงเทพคนรัก

เรื่องอดีตชาติ

เรื่องอดีตชาติ ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยเริ่มจากเหตุการณ์ที่ศิโรตม์พบเมืองใจที่อยู่อยุธยาและพามาบ้าน ในตอนแรกศิโรตม์คิดว่าเมืองใจเป็นบ้าเพราะเมืองใจพูดถึงแต่เหตุการณ์ในสมัยอยุธยา ส่วนเมืองใจเข้าใจผิดคิดว่าศิโรตม์เป็นเทวดา ต่อมาเมืองใจได้พบกับพระอาจารย์วิจิตรธรรมโชติที่บ้านของศิโรตม์ พระอาจารย์พูดถึงชะตากรรมที่มีความผูกพันกันของศิโรตม์กับเมืองใจ ศิโรตม์พาเมืองใจไปจังหวัดสิงห์บุรีทำให้เขาได้เดินทางไปในอดีตสมัยอยุธยา ศิโรตม์ได้เห็นเหตุการณ์ในอดีตเขาพยายามที่จะช่วยเหลือทุกสิ่งทุกอย่างที่จะช่วยได้ นับจากการช่วยเหลือคนบาดเจ็บจากการศึก เข้าทำลายดินปืนของพม่า และเดินทางไปยังกรุงศรีอยุธยาเพื่อขอคนมาสร้างปืนใหญ่ ถึงแม้ว่าศิโรตม์จะรู้อยู่แล้วว่าไม่มีหวังแต่ก็พยายามเต็มที่ ผู้เขียนได้เล่าเหตุการณ์สลับระหว่างภพปัจจุบันกับภพอดีต ในภพปัจจุบันกล่าวถึงเหตุการณ์

ที่บ้านและมารดาที่คอยด้วยความเป็นห่วง สลับกลับมาในภพอดีตศิโรตม์ให้เมืองใจและเพื่อนผู้หญิงหลบหนีไปอยู่ที่อื่น แต่เมืองใจกับเพื่อนผู้หญิงไม่ไป ศิโรตม์ได้เห็นความเดือดร้อนกลัวหาญและความเสียสละของคนในค่ายบางระจัน ทำให้ศิโรตม์ตัดสินใจสู้ศึกครั้งนี้ด้วย ในขณะที่ต่อสู้กับศัตรูเขาได้กลับมายังภพปัจจุบัน

1.3.2 การสร้างความสนใจใคร่รู้

จากการศึกษาพบว่าผู้เขียนได้ใช้การสร้างความสนใจใคร่รู้ 3 วิธี คือ การสร้างปมปัญหา การอำพรางข้อเท็จจริง และการใช้ลางบอกเหตุ ดังนี้

1.3.2.1 การสร้างปมปัญหา

จากการศึกษาพบว่าผู้เขียนสร้างปมปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับตัวละคร มีความเกี่ยวข้องกับตัวละครสำคัญและการดำเนินเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านได้ขบคิดปัญหาที่เกิดขึ้นไปพร้อมกับการติดตามปัญหาของตัวละคร และติดตามจนกว่าปัญหานั้นจะคลี่คลาย ดังเช่น

เรื่องรัศมีจันทร์ กล่าวถึงปัญหาความสงสัยของอับดุลลาที่ถูกคนลอบทำร้าย โดยอ้างว่าได้รับการจ้างวานมาจากองครักษ์มีจันทร์ และในเวลาต่อมาคนร้ายคนนั้นก็ถูกฆ่าตายพร้อมทั้งมีหลักฐานเป็นตราประทับขององครักษ์มีจันทร์ เพื่อให้อับดุลลาเข้าใจผิด เหตุการณ์นี้เป็นปมปัญหาย่อยที่ผู้เขียนใช้ในการดำเนินเรื่องเพื่อสร้างความสนใจใคร่รู้ ดังข้อความต่อไปนี้

รถคันนั้นเลี้ยวกลับไปตามเส้นทางเดิม อับดุลลากงยืมิด ๆ ขณะที่แลตามไปจนลับตา

“เสียดายไอ้สองคนนั้น!”

เสียงพึมพำของคนที่อยู่เบื้องหลัง ทำให้ชายหนุ่มหันไปหัวเราะเบา ๆ

“อย่าไปเสียดายเลยเอชะ เราได้ทุกอย่างที่เราต้องการรู้แล้ว”

“แต่...” อับดุลลาล้วงกระเป๋ หยิบแผ่นกระดาษปาปรัส มีรอยประทับครั้งมาพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

“ตราขององครักษ์มีจันทร์”

น้ำเสียงกระซิบบอกก่อนข้างค่อย

“ลักษณะเดียวกับที่พบบนยอดเขา”

หากชายหนุ่มขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด

“สรุปง่ายไป เอชะ ทุกคนในย่านทะเลทรายย่อมรู้มิใช่หรือว่าองค์เทพพิทังใช้ตราประจำพระองค์อย่างไร?”

อีกฝ่ายน้อมตัวลงรับคำ ผู้ที่เป็นทั้งเพื่อนและนายค่อย ๆ ไขปลายนิ้วลูบไล้กระดาษแผ่นนั้น ก่อนที่จะหันกลับขึ้นบันไดกว้าง โดยมีคู่คิดติดตามมาอย่างใกล้ชิด

“กระดาษปาปรัสหนากว่าที่เคยพบ แสดงว่าเป็นการทำขึ้นใหม่ ข้อสำคัญ...หนึ่ง ถ้าองครักษ์มีจันทร์จะส่งคนมา

จริงก็คงไม่ต้องจ้างใคร เพราะเธอทรงมี 'กองทัพปิศาจ' อยู่ไม่ใช่หรือ สอง...การจ่ายค่าจ้างโดยมีพยานประทับตราอยู่อย่างนี้ไม่ใช่ของฉลาดอะไรเลย..."

(รัศมีจันทร์. 2542 : 161-162)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนสร้างปมปัญหาให้ผู้อ่านได้ขบคิดพร้อมไปกับการคิดหาคำตอบของอับดุลลาถึงเหตุการณ์ที่ถูกกลบทำร้าย จากการพิจารณาหลักฐานทำให้อับดุลลาเชื่อว่าไม่ใช่ฝีมือขององค์รัศมีจันทร์ เพราะถ้าเป็นองค์รัศมีจันทร์จริงคงไม่ทิ้งหลักฐานไว้มัดตัว และในขณะที่เดียวกันคนขององค์รัศมีจันทร์ก็มีมากพอไม่ต้องจ้างวานใคร จึงเป็นปมปัญหาให้ผู้อ่านคาดคิดต่อไปว่าหากไม่ใช่ฝีมือขององค์รัศมีจันทร์แล้วเป็นฝีมือของใคร

เรื่องราชาวดี กล่าวถึงปัญหาความสงสัยของธันยธรที่มีต่อราชาวดี ผู้เขียนสร้างประเด็นความสงสัยให้กับตัวละครต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านคาดคิดไปพร้อมกับตัวละครและเกิดความสนใจใคร่ติดตามว่าปัญหานี้จะลงเอยอย่างไร ดังข้อความต่อไปนี้

กินดอกไม้ เสี่ยงเสีย ชอบโครงกระดูก

เธอจะทำอะไรแปลก ๆ ของเธอ?

แค่ 'วิธีปลุก' เขาจะไปพูดจากฟิลิปฟิลัน

โครงกระดูกในหลุมนั้น น้อยคนจะรู้ว่าเป็นผู้หญิง แต่ราชาวดีบอกชัด เธอ...สำคัญ! หรืออาจจะเป็นญาติ อาจจะมီးไรที่ทำให้เธอต้องเก็บโครงกระดูกนั้นอย่างเร็วด่วน พันการสังเกตของผู้คน

เรื่องมรดกหรือเปล่า ถูกฆ่าตายกระมัง!

(ราชาวดี. 2544 : 160)

ฯลฯ

ไม่มีใครไม่รู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ ถ้า...มีอะไรไม่ชอบมาพากล ราชาวดีต้องแน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อยแบบเนียน หากดูบกพร่องมิได้

ถ้าโครงกระดูกนั้นเป็น...อินถวา

ราชาวดีจะสวมรอยได้อย่างไร?

ก็ต้องปล่อยให้ปมหน้าที่ของคนเสียประโยชน์สูญจกกันไป ฝ่าย 'คุณเจ้า' เพื่อนมนิศา คงไม่รู้ว่าในข้อนี้ แล้วพระอะไร เขาจะบอกให้เกิดความยุ่งยากมาพัวพัน จนอาจจะรัดคอเขาลากเข้าไปเกี่ยวข้องกับตัว คุณเจ้าต่อคุณเจ้า รบกันเองเถิด

(ราชาวดี. 2544 : 261)

จากข้อความข้างต้นแสดงความสงสัยของธันยธรต่อปมปัญหาเรื่องโครงกระดูกที่เป็นปริศนาว่าเป็นของใคร มีความเกี่ยวข้องกับราชาวดีอย่างไร หรือว่าโครงกระดูกนั้นเป็นของเจ้าอินถวาที่ราชาวดีนำกระดูกนั้นไปทำลายเพื่อสวมรอยเป็นเจ้าอินถวาหรืออย่างไร เพราะราชาวดีมีพฤติกรรมแปลกๆ

และลึกลับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งราชวดีที่สามารถบอกได้ว่าโครงกระดูกนั้นเป็นโครงกระดูกของผู้หญิง และเธอให้ความสำคัญกับกระดูกนั้นมาก เป็นการสร้างปมปัญหาให้ผู้อ่านได้ขบคิดไปพร้อมกับตัวละคร และคอยติดตามว่าปัญหานี้จะลงเอยอย่างไร

1.3.2.2 การอำพรางข้อเท็จจริง

จากการศึกษาพบว่าผู้เขียนใช้การอำพรางข้อเท็จจริง โดยเปิดเผยความจริงบางส่วนให้ผู้อ่านได้ทราบ และสร้างความคลุมเครือความสงสัยเกี่ยวกับตัวละครและเหตุการณ์ ผู้เขียนสร้างสถานการณ์ให้ตัวละครเผชิญปัญหากับความไม่แน่ใจ ทำให้ผู้อ่านอยากติดตามเรื่องอย่างใจจดใจจ่อ เกิดความสนใจใคร่รู้ ตื่นเต้นในการคาดเดาเหตุการณ์ หรือความสงสัยที่มีต่อตัวละครและเหตุการณ์ต่างๆ ดังเช่น

เรื่องเงา จากเหตุการณ์การตายของย่าของอิศราที่พยายามจะบอกความจริงให้ผู้อ่านได้รู้ ว่าท่านชายวสวัตน์นั้นไม่ใช่มนุษย์อย่างที่ทุกคนเข้าใจ ดังข้อความต่อไปนี้

คนป่วยทำท่าจะไขว่คว้า คล้ายจะเรียกผู้หนึ่งผู้ใด นายแพทย์จับชีพจรอีกครั้งแล้วพยักหน้าให้ผู้ที่ยืนอยู่หัวเตียง

“เชิญกระหม่อม คนเจ็บมีเวลาอีกไม่นาน”

ร่างสูงตรงชะงักงันอยู่ด้านหัวเตียง เป็นกริยาที่ถ้อยสออย่างทรงอำนาจราชศักดิ์

“พระอรหันต์...ที่พึงสุดท้าย”

แม้จะเป็นการบอกทางแก่คนป่วยใกล้ตายอย่างปกติ แต่สำเนียงก็คล้ายจะปนแว่วเยาะ ๆ

“ท่าน...ใช่แล้ว หม่อมรู้จักท่าน...”

“เรารู้จักกันนานแล้ว”

“แต่ครั้งนี้...หม่อมฉันรู้จักท่านดี...ท่านมิใช่ท่านชายวสวัตน์ ท่านคือ...”

เสียงครอกดังในลำคอ แต่คนเจ็บยังไขว่คว้า ดาจับอยู่ที่ดวงหน้านั้นเขม็งราวกับจะจำฝังใจ ในดวงตามีร่องรอย
ตื่นกลัว รู้แจ้งและเสียสละปนกับการใคร่จะแจ้งให้ผู้อื่นทราบ...

(เงา. 2542 : 8)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนได้ปิดบังความจริงบางอย่างเกี่ยวกับตัวท่านชายวสวัตน์ ซึ่งผู้เขียนได้บอกเป็นนัยว่าแท้จริงแล้วท่านชายวสวัตน์เป็นพญามัจจุราช พิจารณาจากลักษณะของท่านชายวสวัตน์ที่ยืนชะงักงันอยู่ด้านหัวเตียงของผู้ตายที่เป็นผู้สูงอายุด้วยกริยาทรงอำนาจราชศักดิ์ เป็นเรื่องที่ผิดปกติวิสัยที่คนอายุน้อยกว่ายืนคำหัวผู้ใหญ่ และจากคำพูดของท่านชายวสวัตน์ที่กล่าวว่ารู้จักตัวละครมานานแล้ว เพราะพญามัจจุราชต้องรู้จักมนุษย์ทุกคน และคำพูดของตัวละครที่กล่าวว่ารู้จักท่านชายวสวัตน์ดีและกำลังบอกว่าท่านชายวสวัตน์เป็นใครแต่บอกไม่ทันก็ตายเสียก่อน ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ในการติดตามเรื่องต่อไป ลักษณะดังกล่าวเป็นการอำพรางข้อเท็จจริงเพื่อให้ผู้อ่านติดตามเรื่อง

เรื่องทิพย์ จากบทสนทนาของศักดิ์ธร อมตาเทวี และหมอธรรมรัตน์ ผู้เขียนใช้การ -
อำพรางข้อเท็จจริงด้วยการสร้างความคลุมเครือของตัวละคร โดยให้ตัวละครเปิดเผยเรื่องราวบางอย่าง

เกี่ยวกับความเป็นมาของตัวเอง ที่อมตาเทวีกล่าวถึงความเป็นมาของตนเองให้คนอื่นรู้ แต่บอกเพียงบางส่วนเท่านั้น ทำให้ผู้อ่านคาดเดาต่อไปว่าตัวละครเป็นใคร มาจากไหน ดังข้อความต่อไปนี้

นายแพทย์ธรรมรัตน์ยัปเดตตรง ในขณะที่อีกฝ่ายผงกศีรษะด้วยท่วงท่าผยอง

“ในวันที่ 9 มิถุนายน ปี 1954 ได้มีการเปิดฝาลงหินมัมมี่ที่เมืองซัคคารา... ผล ภายในโลงไม่มีอะไรอยู่เลย”

“ถ้าลองไปหาที่พิพิธภัณฑ์ของอังกฤษหรือฝรั่งเศสอาจจะพบ” ศักติธราทำเสียงประชด

“โดย...มัมมี่เดินไปเองหรือคะ?”¹

ชายหนุ่มถอนใจอย่างยืดยาว “อย่าถามผมเพราะผมเป็นได้แค่ไอ้จิ้ง ตั้งแต่พบคุณมา คุณมีแต่คำถาม...ถาม...ถาม” คำตอบไร้แววขุ่นซึ่งและดูจะปลอบประโลมเสียด้วยซ้ำ

“การที่เราผ่าน สิ่งรอบตัว โดยไม่คิด ไม่นึก ไม่ถามทั้งตนเองไม่ถามทั้งผู้รู้ คุณจะได้อะไรจากสิ่งที่อ่านไปนั้นเล่า ถ้าคุณขยันหาเหตุ หาผล วันหนึ่ง...คุณจะได้คำตอบทั้งหมด...แล้ววันนั้น คุณจะรู้ว่า...”

มือเรียวได้รูปสวดยกวาดเป็นวงกลมด้วยลักษณะประหลาด

“สวรรค์ พิภพ อดีต ปัจจุบัน อนาคต...คุณจะถูกมัดด้วยมือเพียงข้างเดียว สำหรับวันนี้...”

หญิงสาวชี้นำไปเบื้องหน้า “เรามาเสพความสุขทวาทรรณในสิ่งอันอยู่ใกล้...อย่างที่ว่ากันก่อนเกิดคะ”

(กพิภ. 2544 : 153-154)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนได้เปิดเผยความจริงในบางส่วนที่เกี่ยวกับการกำเนิดของอมตาเทวี จากการสนทนาเรื่องมัมมี่ที่หายไปอย่างไร้ร่องรอย เพื่อให้ผู้อ่านคาดเดาเกี่ยวกับกำเนิดของอมตาเทวีว่ามีความเกี่ยวข้องกับมัมมี่อย่างแน่นอน แต่จะเกี่ยวข้องอย่างไรผู้อ่านต้องติดตามเรื่องต่อไป

1.3.2.3 การใช้ลางบอกเหตุ

จากการศึกษาพบว่าผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการใช้ลางบอกเหตุมากที่สุด โดยผู้เขียนชี้แนะให้ผู้อ่านคาดเดาราวๆว่าจะมีบางสิ่งบางอย่างหรือเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น ด้วยการบอกล่วงหน้าจากการบอกไปทางคำพูดหรือการกระทำของตัวละครด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การบรรยายเพื่อบอกให้ผู้อ่านทราบถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น การใช้ลางสังหรณ์ของตัวละคร การพยากรณ์ เพื่อแสดงความมหัศจรรย์ของเรื่อง และแสดงความเหนือธรรมชาติของตัวละคร ส่วนใหญ่เป็นการเตือนตัวละครให้รู้เหตุการณ์ข้างหน้า ซึ่งเป็นความเชื่อของคนในสังคม เพื่อให้ผู้อ่านคาดเดาเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นแต่ผู้อ่านไม่ทราบว่าการคาดเดาของตนนั้นถูกต้องหรือไม่จนกว่าจะได้อ่านจนจบ ยังผลให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่องด้วย ดังเช่น

เรื่องเงา กล่าวถึงการซื้อขายวิญญาณนักพนันของท่านชายสวัสดิ์ ที่มีลักษณะผิดไปจากการซื้อขายธรรมดา ดังข้อความต่อไปนี้

“ขายวิญญาณไปทางม้า!” พระสุรเสียงแกมเยาะ

“มีวิญญาณแล้วมันไม่รวย ขายเอาไปทางม้ามันอาจจะรวยก็ได้นี่หม่อม”

ท่านชายสวัสดิทรงแย้มสรวล ขณะที่ยื่นเช็คยื่นประทานให้...

...ไม่มีใครสักคนเดียวที่จะสังหรณ์ใจถึงการ "ซื้อขาย" ที่ออกจะผิดธรรมดา นอกจากถือเป็นเรื่องสนุก หลายคนยังคิดเสียดยกหนอย ๆ ที่มีได้ทุลของประทานเงินจำนวนนี้เสียก่อน เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่าสำหรับท่านชายสวัสดิ หากว่าใครทำถูกพระทัยมักจะทรง "ไม้อั้น" เสมอ โดยเฉพาะสำหรับเรื่องสนุกต่าง ๆ

"เงินของฉัน จะต้องทำให้โชคดีสำหรับเสาร์อาทิตย์นี้แน่"

พระสุรเสียงกึ่งล้อเลียนกึ่งเอาจริงเอจ้ง คงไม่ทำให้ผู้ใดสะดุดใจตามเคย แต่แล้วในเช้าวันจันทร์หนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับต่างพาดข่าวว่า

หนุ่มสังคมขบถพุ่งลงคลองดับ!

ฉลองชัยชนะขบถลงคลองดับอนาค!

(เงา. 2542 : 16-17)

จากข้อความข้างต้นที่ผู้เขียนบรรยายให้ผู้อ่านได้ทราบถึงเหตุการณ์ล่วงหน้าการตายของนักพนัน ด้วยการตั้งประเด็นให้ผู้อ่านได้คิดถึงความคิดปกติของเหตุการณ์ที่กล่าวว่าไม่มีใครสักคนเดียวที่จะสังหรณ์ใจถึงการซื้อขายวิญญาณนั้นมีความผิดปกติ ที่อยู่เบื้องหลังการตายของนักพนัน

เรื่องรักที่ต้องมนตรา กล่าวถึงความรู้สึกของเพื่อนแก้วและแพงทองที่มีต่อสมเด็จย่า และการคาดเดาของหญิงสาวว่าอาจมีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น ดังความว่า

สีพระพักตร์ของสมเด็จย่า มีริ้วรอยอะไรอย่างหนึ่งปรากฏแววขึ้นแล้วก็จางหายไปอย่างรวดเร็ว ข้าฯ อดเฝ้ามองไปไม่ไหวใจไม่ได้ ความรู้สึกอันนั้นกลายเป็นลางสังหรณ์ สมเด็จย่าจะทรงมีอุปนิสัยลึกลับเกินกว่าที่เราคาดการณถึง

(รักที่ต้องมนตรา. 2537 : 287)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนใช้ลางสังหรณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละครที่ได้เห็นพระพักตร์ของสมเด็จย่ามีริ้วรอยอย่างหนึ่งปรากฏขึ้นแล้วก็จางหายไปอย่างรวดเร็ว และตัวละครมีความรู้สึกเฝ้ามองในใจ ทำให้ผู้อ่านคาดเดาถึงปัญหาความยุ่งยากที่กำลังจะเกิดขึ้นว่าสมเด็จย่าต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับอย่างแน่นอน

เรื่องรักมีจันทร์ กล่าวถึงการพยากรณ์ของอับดุลลาทำให้ผู้อ่านอยากรู้อะไรจะเกิดขึ้นกับอับดุลลา และอับดุลลาจะแก้ไขสถานการณ์ต่างๆ อย่างไร ดังข้อความต่อไปนี้

มืออวบอุ่นยื่นมารับกระดูกสัตว์จากชายหนุ่มไปกำไว้ชั่วคราว พลงพึมพำเบา ๆ อยู่ในลำคอ คราวนี้หญิงสาวจ้องเขม็ง ครั้นแล้วผู้พยากรณ์ก็วางกระดูกสัตว์ท่อนนั้นลงบนก้อนถ่าน พร้อมกับกำยานก้อนเล็ก กลิ่นกระดูกสัตว์ไหม้ไฟระคนกลิ่นหอม กิ่งจุน กิ่งเอียนอย่างประหลาด เสียงสวดมนต์พึมพำยังติดตอไปอย่างไม่หยุดยั้ง ดวงตาของหญิงสาวฉายแววประหลาดขึ้นมาแวบหนึ่ง

"เขาสวดว่ายังไงคะ ?"

อับดุลลาเงี้ยวหูฟังด้วยความรู้สึกกลับกลายคลั่งคลาว่า จะได้ยินท่วงทำนองแบบนี้มาแล้ว "คำอ้อนวอนเทพเทพแห่งคำพยากรณ์ ผมก็ฟังไม่ถนัด...แก้ไขภาษาโบราณครับ"

เมื่อมืออวบอ้อมหยาบกระดุกสัตว์ใหม่ไฟซ์มาพิจารณาโดยใกล้ชิด ดูเหมือนว่าสีหน้าผู้ทำนายจะเคร่ง

“คุณเป็นคนฉลาด ทำงานเก่ง แต่ก็ได้รับความยากลำบากใจไม่มีที่สิ้นสุด...ในบั้นปลายของชีวิตคุณจะต้องพลัดพรากจากถิ่นฐานไปอยู่ที่ไกล...”

สำเนียงที่พูดขาดหายไป คนพยากรณ์สะดุดชะงักก้มลง เพ่งมองภาพกระดุกสัตว์ในมือชิดใกล้ยิ่งขึ้น ๆ

“คุณจะยุ่งยากมาก...มีร่องรอยของเลือด...การต่อสู้...คุณจะต้องทำสงครามใหญ่ ในที่สุด...คุณจะเสียทุกอย่างหมด...หมดสิ้น...เหลือแต่ชีวิต แต่...คุณจะมีความสุข”

ผู้ทำนายโยนกระดุกสัตว์ชิ้นนั้นลงในถาด พลังถอนใจ “ชะตากรรม ใครจะหนีพ้น”

(รัศมีจันทร์. 2542 : 192-193)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนใช้การพยากรณ์เพื่อให้ผู้อ่านคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับอับดุลลา เหตุการณ์นั้นได้สร้างความยุ่งยากและความลำบากใจ เป็นเหตุให้อับดุลลาต้องอพยพถิ่นฐานไปอยู่ที่อื่น และเกิดเหตุการณ์รุนแรงถึงขั้นนองเลือด ทำให้ผู้อ่านคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิด และการแก้ไขปัญหของอับดุลลา

1.4 การปิดเรื่อง

จากการศึกษานวนิยายเหนือธรรมชาติของ วิลม สิริไพบุลย์ พบว่าผู้เขียนมีการปิดเรื่องอยู่ 2 วิธี คือ การปิดเรื่องแบบมีความสุขและการปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม ดังนี้

1.4.1 การปิดเรื่องแบบมีความสุข

จากการศึกษาผู้เขียนปิดเรื่องแบบมีความสุข โดยทำให้ปมปัญหาของเรื่องคลี่คลายลงด้วยดี ตัวละครสำคัญฝ่ายดีมีความสุขทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ พบว่ามี 7 เรื่อง คือ พิชสวาท รัศมีจันทร์ กฤตยา เทพบุตรสุดแสน ทวิภาพ ไอ้คุณผี และฉาน ดังนี้

เรื่องพิชสวาท

เรื่องพิชสวาท ผู้เขียนปิดเรื่องด้วยการคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งระหว่างอัครกับวิญญานของอุบลหรือสโรชินีจบลงด้วยดี หลังจากที่ถูกอุบลให้อภัยอัคร และอัครนิตัดสินใจบวชเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้กับอุบลทำให้เรื่องราวจบลงอย่างมีความสุข พร้อมทั้งให้แนวคิดทางพุทธศาสนาเรื่องการให้อภัย ดังข้อความต่อไปนี้

มีดแล้ว...บริเวณลานวัดว่างเปล่ากลิ่นดอกพิกุลหอมหวาน เสียงระฆังดังกังวาลใส แตรกไปทั่วสมุทมนต์พุ่มพฤษ
เสียงสวดมนต์ทำวัตรค่ำ ดังมาจากกุฏิพระภิกษุใหม่ ตามติดด้วยเสียงสวดพระพุทธรูปมนต์แปลแผ่เมตตา อันเป็น
เครื่องทำใจโลก!

...สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรซึ่งกันและกันเลย

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจ

จงมีความสุขกายสุขใจและรักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้น ทั้งมวลเถิด

(พิชสาท. 2534 : 463-464)

จากข้อความข้างต้นกล่าวถึงปัญหาความขัดแย้งที่จบลงด้วยดี และอัคริ์ตัดสินใจบวชเพื่ออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้กับวิญญาณของหญิงคนรักในอดีตชาติที่ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะตนเองเป็นต้นเหตุ และยังเสนอแนวคิดทางพุทธศาสนาที่สอนให้เรา รู้ภัยและอโหสิกรรมต่อกัน ถ้าหากว่าเรารู้จักให้อภัยและอโหสิกรรมแก่กันจะไม่ทุกข์ทรมานใจเหมือนดังเช่นวิญญาณของอุบลที่คอยตามแก้แค้นอัคริ์ ดังจะเห็นได้จากบทแผ่เมตตาที่ผู้เขียนยกขึ้นมาประกอบในการปิดเรื่อง

เรื่องรัศมีจันทร์

เรื่องรัศมีจันทร์ ผู้เขียนปิดแบบมีความสุขโดยให้อับดุลลากับนอราห์หรืออัคริ์รัศมีจันทร์เริ่มต้นชีวิตใหม่ ตัวละครสมหวังในความรัก หลังจากที่ปัญหาความยุ่งยากคลี่คลายลง ดังข้อความต่อไปนี้

แสงแดดอันเจิดจ้า ทำให้ทัศนวิสัยชัดเจน...เบื้องล่าง...ตัวเมืองเป็นกลุ่มเล็ก หากยังแลเห็นยอดโดมอันแวววาวในบริเวณพระราชฐานใต้ถุน ฌ ที่นั่นเจ้าหญิงผู้งามพร้อมเคยประทับวางสง่าอยู่เบื้องราชบัลลังก์ ไม่ว่าความรักหรืออำนาจ...เจ้าหญิงเอลยาไม่เคยได้ไว้ในอุ้งหัตถ์! รอยแยมสรวลแจ่มใสยังติดตาอับดุลลา และถ้อยรับสั่งอ่อนหวานยังติดใจไม่รู้วาย

“ลาก่อน...เอลยา”

ไกลออกไป...ยอดเขาแห่งพีระมิดสูงเสียดฟ้า...ผาแห่งผู้พิทักษ์ตระหง่านงำ และ...นั่น...สฟิงซ์ ผู้กำความลับแห่งทะเลทรายไว้ชั่ววันรันดร์

“ข้ารู้...ข้าเห็น...ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ฌ ที่นั่นด้วยหัตถ์ปี เจ้าหญิงโฉมงามเคยเสด็จผ่าน และเจ้าชายผู้ทรงศักดิ์เคยมา ฟานักกายได้รับเงาของข้า...ข้าจะยังเห็นต่อไป”

ทะเลทรายกว้างเบื้องล่างค่อยเลื่อนหาย หมูเมฆเคลื่อนกล่นดูจพรมเนื้อหนา นุ่ม ชายหนุ่มยังกำมือหญิงสาวไวแน่น

“สำหรับผม...ถึงไม่ต้องสัญญา คุณก็รู้ใจใหม่ ว่า ผมรู้สึกอย่างไร?”

หญิงสาวค่อมกำอ้อเอนตัวลง ดวงหน้ายิ้มฉิน ฌ ผมที่ปรกหน้าผากแยกตัวออก รอยแผลเป็นสีแดงระเรื่อรูปโค้งดุจดวงจันทร์ครึ่งเสี้ยวเด่นชัด...น่าแปลก...ที่ดวงอาทิตย์ข้างนอกทอรัศมีสีรุ้งทาบเงาเข้ามาอย่างรางเลือน ก่อนที่จะลับหลบเข้าเบื้องหลังก้อนเมฆ...

(รัศมีจันทร์. 2542 : 649)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนให้อับดุลลากับนอราห์ตัดสินใจเริ่มต้นใช้ชีวิตใหม่ที่ต่างประเทศ หลังจากเหตุการณ์คลี่คลายลงได้ด้วยดี พร้อมทั้งเสนอแนวคิดให้ผู้อ่านเห็นว่าการแสวงหาอำนาจของใครก็ตามเป็นการสูญเปล่า เพราะอำนาจเป็นสิ่งสมมติตามแนวคิดทางพระพุทธศาสนา ดังเช่น เจ้าหญิงเอลยาที่จบชีวิตลงโดยไม่เคยได้รับอำนาจที่แท้จริงเลย

เรื่องกฤตยา

เรื่องกฤตยา ผู้เขียนปิดเรื่องแบบมีความสุขโดยไอลวิลและกฤตยาเริ่มต้นชีวิตใหม่หลังจากที่อุปสรรคความรัก ความแค้นของอัยกับเจ้าหญิงเมอริตาเตนในชาติที่แล้วคลี่คลายลง ดังข้อความต่อไปนี้

ดวงตาวาว ใหญ่ ที่แลดูเขาฉายแววพิศวงเช่นกัน ไซ้.. ขณะนั้นเขาไม่ไอวิล

อัย...ฟาโรห์องค์ที่ 19 แห่งนครอียิปต์

เขาและเธอยืนอยู่เบื้องแท่นสูง รา สूरียเทพเรืองรอง เสียงสวดมนต์กระหึ่ม ร่างทั้งสองคุกเข่าลง เซม-รา หัวหน้า
ภิกษุณีแห่งวิหารรามอน-รา ยืนอยู่ทางหนึ่ง

เขาและเธออยู่ในพิธีแต่งงาน

(กฤตยา. 2538 : 388-389)

ฯลฯ

...ร่างบางระหงบางครั้งยังนิยมแต่งชุดขาว กล้วยผูกเอวเป็นสีเทาอมฟ้า เพียงแต่ทำให้ดูทันสมัยขึ้น ดวงหน้า
ละอองนวล

“เป็นไงคะ คุณป้า ชนไหม?”

“โอ๊ย! ตะกิ้งไปเล่นกับ...” คุณจิตราเล่าไม่ออก

“อ้อ บูดคะ ไม่เป็นไร”

คุณจิตรากลืนน้ำลายเหนียวๆในคอ

“แล้วจะรู้ได้อย่างไร ว่าใช่หรือไม่ใช่...”

เด็กหญิงวิ่งเข้าสู่วงแขนของมารดา เจรจาด้วยภาษาที่คุณจิตราไม่มีวันเข้าใจ

“อย่ากลัวเลยคะคุณป้า เทพีเซลเค็ดคงไม่ยอมให้มีอะไรเกิดขึ้นกับลูก”

“ดี...”

คุณจิตราหยุด...วัฏจักรแห่งโลกมีจริง การเกิดและการตายเป็นเพียงข้ามจากภพหนึ่ง ใครจะรู้อีกว่าตนเองผ่าน
มาก็ภพ ก็ชาติ ใครจะรู้อีกว่าตนจะต้องเดินทางจากแห่งนี้ไปสู่แห่งใด

กรรมเป็นเครื่องกำหนด

กรรมน้อมนำไป

กรรมไม่มีที่สิ้นสุด

(กฤตยา. 2538 : 388-389)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนปิดเรื่องแบบมีความสุข โดยการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของตัวละครหลังจากปัญหาความยุ่งยากต่างๆ ได้คลี่คลายลงด้วยดี โอลวิลกับกฤตยาได้ย้อนกลับไปแต่งงานกันในภพอดีตเมื่อสี่พันปีก่อนในภพของอัยกับติน้อย และกลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ในชาติปัจจุบัน นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกแนวคิดเรื่องกรรม โดยชี้ให้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นเพราะกรรมเป็นเครื่องกำหนด กรรมทำให้เกิดและกรรมไม่มีที่สิ้นสุด มนุษย์มีการเกิดแล้วตายตายแล้วเกิดอีกหลายชาติ

เรื่องเทพบุตรสุดแสน

เรื่องเทพบุตรสุดแสน ผู้เขียนปิดเรื่องแบบมีความสุขด้วยการตายของชูชาติ และวิญญาณของชูชาติได้ขึ้นสวรรค์เป็นเทวดา ดังข้อความต่อไปนี้

นายชูก้อยล่องลอยตามกลุ่มอันระยิบระยับนั้นไปก่อนจะก้มลงดูพื้นเบื้องล่าง นั่นหรือคือที่เราเคยอยู่ น่าขยะแขยง น่าทุเรศ บัดนี้ เราเป็นเทวดาแล้ว ผลบุญเราหนักหนา เรามีโฉมมนุษย์อีกแล้ว มนุษย์ต่ำช้านัก! นายชุมองเมิน พลงหัวเราะก๊าก้องสะท้านไปถึงขอบจักรวาล

“รองหัวหน้าพรรค ท่านสุระนะอีกไม่นานก็จุติ คราวนี้ใครเล่าจะได้ครองพรรครัชมะแทน”

มโหรียังเจื้อยแจ้ว แต่เมฆฝนเริ่มเคลื่อนเข้ามา ณ ขอบฟ้าโน้น ไซ้...พรรครอธรรมกับพรรครัชมะ กำลังดาหน้าเข้าหากัน

มนุษย์...จงคอยฟังโศลกบทใหม่กำลังเริ่ม

ณ เบื้องบนแห่งสวรรค์

สถานที่อัน เพรตแพรวด้วยแก้วเก้าประการ

เหล่าเทพธรรมะทุกสถาน

เยื้องวิมานเข้ากริหาทัพถ้วนตน

เตรียมองค์ยกพล เข้าสู่เขารบทันใด

อันว่าอำนาจไซ้

ไม่ว่าที่ใด ย่อมอยากได้ไครดี

สวรรค์ พิกพ นรก มี

กิเลสทุกที่ ใครครองย่อมมีสุขยืนนาน

โอม...อำนาจมหาศาล

ใครเคยได้ครองตลอดกาล เพียง! เปลี่ยนไปบัดนี้

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนปิดเรื่องแบบมีความสุข หลังจากที่ชูชาติตายแล้วขึ้นไปเกิดใหม่บนสวรรค์เพราะผลของกรรมดี ผู้เขียนได้แสดงแนวคิดที่เป็นสากลว่าคนที่ทำความดีย่อมจะไปสู่สวรรค์ นอกจากนี้ยังสอดแทรกแนวคิดเรื่องอำนาจเป็นกิเลส เป็นสิ่งสมมติที่ไม่มีใครครอบครองได้อย่างแท้จริง ข้อความที่จบตอนท้ายนี้ผู้เขียนได้ใช้รูปแบบร้อยกรองสมัยใหม่ที่มีลักษณะประยุกต์ผสมผสานระหว่างร้อยกับกาพย์ฉบับ 16

เรื่องทวิภพ

เรื่องทวิภพ ผู้เขียนปิดเรื่องแบบมีความสุขโดยให้มณีจันทร์กับหลวงเทพสมหวังในความรักและกลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในอดีตภพ ดังข้อความต่อไปนี้

เธอเพิ่งรู้ งานแต่งงานต้องใส่บาตรสิบองค์ไม่ยักถือเก้าเช่นภพเธอ

คราวหลังจากประเคนของพระ และกลับมายังฆาณใหญ่เธอก็ถูก 'ซัดน้ำ' จริงๆจากเพื่อนสาวและผู้ร่วมงาน

น้ำลอยดอกมะลิ กลีบกุหลาบพรุ

น้ำหอมละลายน้ำอบไทย

คุณหลวงพยายามกางแขนกัน หากหลบทางใดก็ไม่พ้นจะเปียกโชกทั้งสองคน มณีจันทร์ต้องหลบหน้า โดยซุกกับอกที่กว้างที่กางกัน คุณหลวงหัวเราะเสียงดัง แถมร้องยังบอกใครต่อใครว่า

“เอ้าซัดได้แล้วจะ!”

(ทวิภพ. 2536 : 672)

ฯลฯ

เสียงกระຈกแตกเปรี๊ยะปร่า

คุณมาลีตาสะตู่ ลืมตาตื่น ลูกขึ้นนั่งตัวแข็ง กระຈกบานยาวหลุดจากกรอบมากระจายอยู่บนพรม เขมองตะลึงปลาบแรกท่รู้สึก

ลูกน้อยกลับมาหาอีกมิได้แล้ว!

มือเธอกำลังไต่มัน คุณมาลีตาค่อยๆ แบนออก นาฬิกาสายยาวสำหรับห้อยคอ ตัวเรือนโลหะเส้นทองลวดลายงดงามแบบเก่า เมื่อสปริงเปิดฝา เสียงเพลงกรุ่นกริ่ง

บนฝา...หนุ่มน้อยคนที่เธอเห็นยิ้มอย่างอ่อนโยน

เธอยิ้มรับเป็นสุข บรูษผู้เฒ่าเดินทางมาสัญญากับเธอด้วยตนเอง

“ฉันดีใจ” เธอกระซิบกับรูป

“เมณีเลือกคนไม่ผิด”

ทวิภพเคลื่อนผ่านแยกจากกัน โลกที่มีบทบาทของตนโดยเฉพาะดำเนินต่อไป ใครจะรู้...อีกช่วงเวลาทวิภพจะมาบรรจบกันอีก บางคน...จะได้พบช่องทางผ่าน บางคน...จะได้พบใครสักคนที่เฝ้ารอ และอีกบางคนต้องพรากจากกันชั่ววันจันทร์ ทวิภพอาจจะเป็นความฝันที่เป็นความจริง

โลกนี้มีสิ่งเกินฝัน

อนันต์เหลือตรึกรำลึกได้

หากฝันบรรเจิดเพริศพิไล

ตื่นโย...สนิหฝันชั่วกัลปาว

(ทวิภพ. 2536 : 678)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนปิดเรื่องโดยรวมแบบมีความสุข มณีจันทร์ตัดสินใจแต่งงานและเริ่มต้นชีวิตใหม่ในภพอดีตกับหลวงเทพชายคนรัก ในขณะเดียวกันผู้เขียนสอดแทรกโศกนาฏกรรมในเรื่องด้วยความพลัดพรากของมารดาที่ต้องสูญเสียบุตร คือ มณีจันทร์พลัดพรากจากมารดาผู้เป็นแม่ แต่เป็นความพลัดพรากที่ตัวละครยอมรับ นอกจากนี้ผู้เขียนยังแสดงแนวคิดที่ว่าในโลกนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่อาจเข้าใจได้โดยเฉพาะเรื่องของทวิภพ ข้อความที่จบตอนท้ายผู้เขียนใช้ลักษณะคำประพันธ์กลอนหก

เรื่องไอ้คุณผี

เรื่องไอ้คุณผี ผู้เขียนปิดเรื่องแบบมีความสุขเป็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของติษพงศ์ จากวิญญาณที่เร่ร่อนได้เข้ามาครองร่างของน้องชายในภาวะมนุษย์ ดังข้อความต่อไปนี้

แสงไฟเหนือเตียงสว่างจ้า เสียงพิมพ์าร้อนรน หนึ่งตาถูกเลิกเปิดตรวจจาดำ

“ม่านตาปกติ เอกซเรย์เป็นยังไง?”

“ปกติครับอาจารย์ เอ...คล้าย ๆ มีกระดูกคั่นคอเคลื่อน”

คนไข้เริ่มถอนใจ พยายามขยับเขยื้อนตัว “โอ้ย...” จากนั้นเจ้าตัวก็ยกมือจับต้นคอตนเอง

“โอ้ย...เจ็บ...”

“ฟื้นแล้วครับอาจารย์”

“เป็นนาย...” คำถามลากยาวใจดี “จำหมอได้ไหมคุณพจน์”

มือที่ขยับคั่นคอชะงัก “ว่าไงครับ ผมชื่อติษพงศ์”

“เฮา...ตามใจ...” น้ำเสียงกลั้วหัวเราะ “ตกบันไดคราวนี้ก็ไม่หักก็บุญ”

“เอ...ผม...” เสียงพูดชะงักอาการเหลียวรอบด้านงงัน “ผมอยู่ที่ไหน?”

“โรงพยาบาล วันนี้มีชุดราตรี”

คนไข้มองตัวเอง...ชั่วแวบ...ในเงามืดหลังความสว่างของแสงไฟ นุรุษในชุดราตรีหอมล่อมด้วยสาว ๆ กำลังส่งจูบ
อ้อลา จากนั้นก็หันกลับสองมือโอบคนชดใกล้เดินจางลับหายไปอย่างมีความสุข

(ไอ้คุณผี. 2538 : 391-340)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนปิดเรื่องด้วยการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของดิษพงศ์ ที่กลับเข้ามาอยู่ใน
ร่างของน้องชาย หลังจากที่ยมโลกพบข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการตายผิดตัว แทนที่จะเป็นการตายของน้อง
ชายกลับเป็นความตายของดิษพงศ์ ท้ายสุดวิญญาณของดิษพงศ์ได้กลับมาในร่างของน้องชาย ทำให้เรื่องจบ
อย่างมีความสุข

เรื่องฉาน

เรื่องฉาน ผู้เขียนปิดเรื่องแบบมีความสุขโดยให้ใจแก้วได้พิสูจน์ให้คนในสังคมยอมรับเรื่อง
อำนาจจิตว่ามีอยู่จริง จากนั้นใจแก้วกลับไปบำเพ็ญฌานต่อไป ดังข้อความต่อไปนี้

ณ ยอดเขาละลิ้งลิ้งจินดาเนื้อแห่งมนุษย์ ท่ามกลางกระโหลกอกขาวม้วนตัวเป็นคว้น แสงนวลแกมน้ำเงินสดฟุ้ง
เสียงฟ้าคำรน คำราม เภาแห่งเปลวทองระยับหลังไหลปลิวระวิบระวับ

ร่างขาวราวกับหยกสลักทรงสมาธิแน่วหนึ่ง

ในความอึ้งอลแห่งโลกทิพย์ เสียงเสนาะใสกังวานทุกมุมแห่งจักรวาล กล่าวขานถึงธรรมโอสธ อันจะดับทุกข์แห่ง
มนุษย์ทั้งปวง

พึงสดับเกิด มวลมนุษย์ทั้งหลาย

พึงน้อมนำใน ให้ไกรครวญ ทำตาม

พึงละทุกข์หาเหตุแห่งทุกข์

และดำเนินไปบนเส้นทางอันเป็นกระแสนิพพาน

อะไรเล่าคือการ 'สูญ' ในนิพพาน...ใช่แล้ว ทุกข์ทั้งสิ้นทั้งมวล มนุษย์พึงน้อมนำใจเกิด

พุทธี สรณังคัจฉามิ

ธรรมัง สรณังคัจฉามิ

สังฆัง สรณังคัจฉามิ

หยุดดิ้นรน หยุดโยยหา แก่นั่งลงขัดสมาธิ ช้อนมือจับลมหายใจเข้า-ออก ละกิเลสทั้งสิ้นทั้งปวง ละกามคุณทั้ง
สิ้นทั้งปวง สภาพโปร่งใจอันเป็นโอกาสริศมจะบังเกิด

เริ่มบุพพโยคฉาน

ฉานบังเกิดตามลำดับ

ฉาน!

เริ่มเกิดมนุษย์!

สา-ธุ

(ฉวน. 2532 : 373-374)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนปิดเรื่องแบบมีความสุข โดยการบำเพ็ญมานของใจแก้วที่แสดงแนวคิดทางพุทธศาสนาเรื่องของบำเพ็ญมานเป็นหนทางแห่งนิพพานและความสุขสงบทางใจ ดังจะเห็นได้จากการละทางโลกไปสู่การปฏิบัติมานของใจแก้ว เพื่อละกิเลสทั้งหลายอันเป็นแนวทางสู่กระแสนิพพาน

1.4.2 การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม

จากการศึกษาผู้เขียนใช้การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรมด้วยความตายและความพลัดพรากของตัวละครสำคัญ เพื่อสร้างความสะเทือนใจ ความประทับใจ และสรุปแนวคิดให้กับผู้อ่าน พบว่ามี 8 เรื่อง คือ เจา รักที่ต้องมนตรา ทิพย์ จิตา มายา ไวษณวี อตีตา และราชาวดี ดังนี้

เรื่องเจา

เรื่องเจา ผู้เขียนปิดเรื่องโดยรวมแบบโศกนาฏกรรม ด้วยความตายของเจริญขวัญตัวละครฝ่ายดี และความตายของชาลินีตัวละครฝ่ายร้าย ซึ่งตายด้วยการกินยาฆ่าตัวตาย ดังข้อความต่อไปนี้

สายฟ้าแฉ่วฟาดสนั่นเปรี้ยง นกตัวใหญ่ผวาบินออกจากที่พลางส่งเสียงร้องดังลั่นคล้ายเสียงหัวเราะอย่างมีชัย ประกายไฟสีแดงคล้ายจะลุกโชติช่วงนั้น ท่ามกลางเสียงร่ำไห้คร่ำครวญ และเสียงหัวเราะกึกก้องยินดี ท่ามกลางเปลวไฟ ดูเหมือนจะปรากฏเป็นร่างสูงสง่าประทับยืนทอดพระเนตรมาอย่างเคร่งขรึม ดวงเนตรหยาดหยดงดงาม เป็นประกายวิบวับโชนสุริยสีสดแฉ่มออกน้อย ๆ

“ฝ่าบาท!”

น้ำเสียงที่เปล่งออกมา ดูจะดังขึ้นอย่างยากเย็น รัศมีขาวกระจ่างแผ่รอบรวงศ์จนเจิดจ้า

“หม่อมฉันรักท่าน..รักท่าน”

“ใช่..เจ้าต้องรักเรา เพราะเจ้ามีสัญญาชตาณของทาส!” สุรเสียงเยือกเย็นทรงอำนาจดูดังอยู่ใกล้ ๆ รวากับมาประทับยืนอยู่ตรงหน้า

“หม่อมฉันกำลังจะตาย...”

“ถ้าตายไปแล้วนอนหลับ เจ้าก็ยังไม่ตาย เพราะความจริง เจ้ากำลังเดินทางไปชดใช้บาปผิดทั้งมวลต่างหาก ต่อไปนี้เจ้าจะไม่มีวันได้หลับสนิทอีก ทุกวัน...ทุกเวลา...ทุกนาทีจะมีแต่ความทรมานอันไม่มีที่สิ้นสุด!”

เปลวไฟดับหายไป เหลือแต่ร่างกายสูงตรงในชุดสีคล้ำ มีนกตัวใหญ่เกาะอยู่แทบอังสะ ประทับยืนเด่นอยู่กลางห้อง ภาพนั้นแจ่มชัดเสียเหลือเกิน

“เสด็จมาเมื่อไหร่พะคะ?”

ภาพนั้นไม่ใช่ภาพลวงตา ในวาระสุดท้ายของชีวิตแน่ เพราะอริบทที่เคลื่อนที่ไหวช้า ๆ เจียดผ่านไปใกล้จนได้ไอร้อนและกลิ่นหอมอบอวล

“ช่วยหม่อมฉันด้วย!”

เมื่อถึงคราวของเจ้าแล้ว ใครจะช่วยได้!”

ถ้อยรับสั่งแกมเยาะ หัตถ์ขาวนวลลูบไล่นกตัวใหญ่บนอังสะไปมา

“วิญญานอีกหลายดวงนั้ กำลังรอรับการชดใช้จากเจ้า!”...

...แสงเพลิงเบื้องล่างลุกโชติช่วง ฟ้ามุสเคียนและแผ่นดินล้วน รูปเงาสงคราะห์ง่านลับหายไปอย่างช้า ๆ แต่พร้อมที่จะปรากฏขึ้นใหม่ และพร้อมที่จะเลือนหายไป ‘เงา’ ที่จะติดตามมนุษย์ทุกรูปทุกนามไม่ว่างเว้น ‘เงา’ ที่จะแลเห็น ทั้งความดี ความชั่วของผู้กระทำ...ร่างสูงระหง ดวงพักตร์ผ่องเผือด ริมโอษฐ์งามสดใส ที่วันหนึ่งจะปรากฏขึ้น ช่าง ๆ และพร้อมที่จะยื่นหัตถ์อันเยือกเย็นมาแตะเบา ๆ พลังแย้มสรวลอย่างเชิญชวน...บางที ‘เงา’ นั้นจะกำลังประทับยืนอยู่ใกล้ ๆ เราแล้วกระมัง!

(เงา. 2542 : 528-529)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนบรรยายให้เห็นการตายของชาลินีท่ามกลางบรรยากาศที่น่ากลัวของปรากฏการณ์ธรรมชาติที่แสดงให้เห็นการรับรู้การถูกลงโทษของผู้ที่กระทำบาปกรรม ผู้เขียนสอดแทรกแนวคิดเรื่องกฎแห่งกรรมให้เห็นว่าผู้ที่ทำบาปต้องชดใช้กรรมในนรก และบาปนั้นเปรียบเสมือนเงาที่ติดตามคน ไปตลอด

เรื่องรักที่ต้องมนตรา

เรื่องรักที่ต้องมนตรา ผู้เขียนปิดเรื่องด้วยความตายที่กำลังมาเยือนพระลอ เพื่อนแก้วและแพงทอง ทำให้ผู้อ่านเกิดความสะเทือนใจ สงสาร และเห็นใจในความรักความเสียสละของเพื่อนแก้วและแพงทอง ดังข้อความต่อไปนี้

สายฟ้าแวบฟาดสนั่นเปรี้ยง นกตัวใหญ่ผวาบินออกจากที่พลางส่งเสียงร้องดังสิ้นคล้ายเสียงหัวเราะอย่างมีชัย ประกายไฟสีแดงคล้ายจะลุกโชติช่วงนั้น ท่ามกลางเสียงร่ำไห้คร่ำครวญ และเสียงหัวเราะกึกก้องยินดี ท่ามกลางยามสัปดาห์เข้ามา...ดาวประกายพสุทธ์ทอดแสงสลัวอยู่เหนือทิวไม้...มือของข้าฯ ล้าลง ปากไก่แห้งผาก...ข้าฯ กำลังจะลา ณ บัดนี้...ที่นั่น...ตรงนั้นท้าวเธอยังประทับยืนนิ่ง พระวรกายสูงสง่า ดวงเนตรคมแวววับ และโอษฐ์งามดังใบไม้อ่อน ...ข้าฯ ได้ถวายชีวิตเพื่อท้าวเธอแล้ว ชีวิตอันเป็นสิ่งเดียวที่ข้าฯ จะถวายได้ เพื่อเป็นสักขีพยานว่าข้าฯ ไม่มีใครอีกแล้วนอกจาก...ลอร์ดิลกราช!

รักของข้าฯ ถูกมนตราชักนำมาให้พบกันและผูกพันกันไว้ด้วยชีวิต บัดนี้...ข้าฯ กำลังจะลาจากไป แม้ทางแห่งมรณะ จะเยือกเย็น ข้าฯ ก็หาหวั่นไม่ เพราะ...ในหนทางนั้น ข้าฯ มีท้าวเธอจุดดวงประทีปส่องสว่างให้ความอบอุ่นทางใจมิรู้สับสน...บันทึกฉบับนี้ของข้าฯ ขออุทิศไปให้แก่ผู้ที่รู้จักและรู้คุณค่าของความรัก มิใช่ผู้ใดอ่านขอให้รู้จักมันรักมันอย่างรู้โรยรา อย่าหมั่นอย่าไหม้เหมือนเราสองพี่น้องเลย

ทวารเริ่มแยกแล้ว...ท้าวเธอหันมาทอดพระเนตรมองข้าฯ พลังพยักน้อย ๆ ล้ำแสงสีทองของดวงอาทิตย์กำลังพวยพุ่ง แต่ชีวิตของข้าฯ กำลังจะสิ้นสุด ณ บัดนี้! เสียงโห่ฮึกที่ดังเข้ามา คล้ายเสียงขับลำนำที่คุ้นเคย

...อายุเยาวเรศรุ่นเจริญศรี พระเพื่อนที่พระแพงน้องสองสมร... หากใครได้ยินเสียงขับขานนี้ ของให้รู้เถิดว่าข้าฯ

เพื่อนแก้ว แพงทองสองพี่น้องแห่งนครสองขอลา...ฝากไว้แต่มนตราแห่งเสียงเพลง ให้จับจิตจับใจทุกผู้ทุกนาม
เพื่อเป็นพยานแห่งความรักที่ต้องมนตราของข้าฯ ชั่ววันรันดร...

(รักที่ต้องมนตรา. 2537 : 370-371)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม แสดงให้เห็นสถานการณ์ที่ตัวละครสำคัญจะต้องพบกับความตาย ได้แก่ พระลอ เพื่อนแก้ว และแพงทอง การกล่าวถึงนกใหญ่ หมายถึงความตายหรือหายนะที่มีอำนาจเหนือตัวละคร และการบรรยายบรรยากาศของเรื่องกล่าวถึงดาวประกายพญักษ์ที่ทอแสงสลัวนั้นเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตที่กำลังจะดับลง นอกจากนี้ผู้เขียนได้แทรกให้เห็นคุณค่าของความจงรักภักดีและคุณค่าของความรัก

เรื่องทิพย์

เรื่องทิพย์ ผู้เขียนปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรมด้วยการแสดงการพลัดพรากของตัวละคร ความรู้สึกอาลัยอาวรณ์ของศักดิ์ธรต่อการจากลาของอมตาเทวีซึ่งเป็นมนุษย์ต่างดาว ผู้ต้องเดินทางกลับไปยังที่ที่เธอมาจากมา ทำให้ผู้อ่านเกิดความสะเทือนใจ ดังข้อความต่อไปนี้

“ลาก่อน...ยอดรัก...”

ศักดิ์ธรพึมพำอยู่ในลำคอ โดยไม่แน่ใจเลยว่าคนรับฟังจะสามารถรับคำอำลาครั้งสุดท้ายได้หรือไม่...ยานทรงกลมค่อยยกตัวในระดับตรงสูงขึ้นไปเบื้องบนอย่างช้า ๆ จากนั้นก็เร็วขึ้น ๆ...ท้ายสุดก็ปลิววับสูงลิ่วทิ้งไว้แต่แสงพราวพราวมองดูคล้ายดาวที่กำลังเคลื่อนรัศมีวาววาม...

...ใครใครพบเธออีกครา แหงมองท้องฟ้า นั่นคือถิ่นที่เธอเนา...

ศักดิ์ธรลืมตาขึ้นช้า ๆ ลมหายใจขัด ๆ แนนอยู่ในอก...และไม่ว่ากาลเวลาจะผ่านไปอีกเท่าใด ชีวิตจะผันแปรสักแค่ไหน ร่างสูงตรง ดวงหน้าสงบ หากดวงตาหม่นเศร้า มักจะชอบยื่นเอามือไขว้หลัง แหงขึ้นดูท้องฟ้ายามราตรี

อันมีแต่ความพราวระยับพลางกระซิบผ่านสายลมเย็น รวากับจะให้พัดพาความในใจไปสู่ผู้ที่อยู่ไกลโพ้น

“อมตา...คุณยังอยู่ในหัวใจผมเสมอ...ชั่ววันรันดร...”

(ทิพย์. 2544 : 564-565)

จากข้อความข้างต้นภาพของยานอวกาศที่ขึ้นสู่ท้องฟ้าพาตัวละครให้พลัดพรากจากกันท่ามกลางความรู้สึกอาลัยอาวรณ์ของศักดิ์ธรที่มีต่ออมตาเทวีที่ต้องจากไป

เรื่องจิตา

เรื่องจิตา ผู้เขียนปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรมด้วยการตายของจิตาทำให้ผู้อ่านเกิดความสะเทือนใจ ดังข้อความต่อไปนี้

รัศมีแห่งมนุษย์ผ่านไปแล้ว จิตวิญญาณเจิดจ้าฉายชัด เงามระยับดูจะองดาวค่อยเคลื่อนออกช้า ๆ จากร่างที่นอนเหยียด ยิ่งลอยสูงจากร่างเท่าใด ความเรงโรจน์ยิ่งทวีคูณ

เงา...ดูเจเลียวมองผู้ที่ยืนตัวแข็งทั้งคู่ อ่อนโยน

กระแสบออัน อ่อนหวาน ทอชาน

จารวิ “รู้ซัด” เงานั้นอำลา!

ละอองระยับ รุ่งเรืองรอบตัว จากนั้นพุ่งวามเป็นประกายเจิดจรัสบาดตา จารวิตะโกนลั่นห้อง

“จี! จิตา!”

ทศพรพรวดลุกจากโซฟา รัลลันเข้าไปในห้องนอน....เหมือน “ภาพ” ที่เขา “เห็น”

จิตาเหยียดยาวบนเตียงเล็ก ๆ

งามดูจวบป็นฝีมือเลอเลิศ

ไม่ต้องและก็รู้ เธอก้าวไปบนมรรคาที่จะกลับสู่บ้าน

คุณทัศนีย์มองแสงสว่างโรจน์ที่พุ่งเป็นสายผ่านไป จิตสงบ รับรู้ถึงความละเอียดและรัศมีแห่งจิตวิญญาณอันเป็น
พลังงานสมบูรณ์... จิตเท่านั้นเป็นใหญ่ เป็นประธานทุกชั้นแห่งกายหยาบแตกหัก กลับคืนสู่ธาตุเดิม

(จิตา. 2536 : 650-651)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม บรรยายให้เห็นภาพการตายของจิตา โดยสอดแทรกความเชื่อว่ามีรัศมีและวิญญาณ เมื่อถึงแก่ความตายรัศมีและวิญญาณของมนุษย์ก็จะออกจากร่าง หมายถึงพลังชีวิตดับสูญเหลือเพียงร่างซึ่งสลายคืนสู่ธาตุธรรมชาติ

เรื่องมายา

เรื่องมายา ผู้เขียนปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรมด้วยการจากไปอย่างไร้ร่องรอยของอติรูป คืนสู่ภาวะเดิมที่เป็นต้นกำเนิด ซึ่งการจากไปของอติรูปทั้งความอาลัยไว้เบื้องหลัง ดังข้อความต่อไปนี้

แม่ต้อยปิดลิ้นชัก ได้กองธนบัตรสูงถือของจดหมายขาว หนา หนัก ลายมือวัดโบราณเขียนด้วยสีด้ากระจางดา

พินัยกรรม!

เหตุผลแห่ง ‘การจากลา’ บอกสั้นๆแค่ ‘บำเพ็ญกรรม’ สมบัติประดามีของแพทย์หญิงอนงค์ที่เคยตกเป็นของ ‘บุตรชาย’ ถูกยกให้แก่มูลนิธิทางการแพทย์ และอีกบางส่วนเป็นของแม่ต้อยที่พุ่มพ่ายน้ำตา

“มีนา ก่อนท่านไปสั่งแต่ให้ใส่บาตรสวดมนต์” ท้ายสุดเหมือนนึกได้ เจ้าตัวค่อยเงยหน้าบอกรินทร “ท่านบอกว่า จะมารับกลับบ้าน สักวัน...” เจ้าตัวมีหวัง...

...การ ‘ไป’ ของอติรูปเรียบเรียบ นำแปลกที่แม้แต่สื่อมวลชนก็ ‘เลื่อนๆ’ ต่อข่าวนี้เช่นกัน

ผู้ ‘มาสว่าง’ กลับไปสู่ความสว่าง

(มายา. 2539 : 479-480)

โลก...เป็นมายา สรรพสิ่ง..เป็นมายา

โลกเท่าใด ใครเคยคิดโก่งเอาไปจากโลกได้

เหนือยยากสะสม หาเท่าใดท้ายสุดต้องวาง ต้องคืนแก่โลก

หยุดเกิดมนุษย์ ! มองหาสรรพสิ่งให้เป็นมายา

วางที่ใดจะเป็นสุข เบา เท่าวางที่ใจ

"ชีวิต" ที่แท้จริงอยู่เบื้องหลังความตาย กลับบ้านเกิด อย่าหลง อย่าวนเวียน เคยได้ยินหรือไม่ 'พลัง' อันสะท้อนสะท้อนก้องจากความโรจน์โชดนาการ มาสู่ 'อณู' ทุกอนุ

โอม! มณีนีเม สุขุ หริ

แก้วมณีกลางดอกบัวเกิดแล้ว

โอม! นมัส มหาเทวายะ จะ

ขอน้อมเกล้าถวายมหาเทวะ

'มายา' เหมือนภาพพระจันทร์ในน้ำ กระจางสวย หากใครเคยคว้ามาครองได้

เงาในอดีตรุ่งฝัน พรรณราย

เงาหาย รู้ปล้น มัน 'มายา'

(มายา. 2539 : 482-483)

จากข้อความข้างต้นปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม ด้วยการจากไปของอติรูปที่ทิ้งความโศกเศร้าไว้ให้กับบุคคลที่อยู่เบื้องหลัง นอกจากนี้ผู้เขียนได้สอดแทรกแนวคิดที่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ล้วนเป็นมายา เป็นสิ่งสมมติที่ไม่มีใครเป็นเจ้าของครอบครองได้ ดังนั้นจึงไม่ควรหลง โลก ในสรรพสิ่ง

เรื่องไวยณวี

เรื่องไวยณวี ผู้เขียนปิดเรื่องโดยให้ไวยรีเข้าใจกฎเกณฑ์ความเป็นไปของโลกในเรื่องของความตายที่เกิดขึ้นกับไมตรีผู้เป็นบิดา ดังนั้นเธอจึงเข้าสมาธิเพื่อละจากโลกนี้กลับคืนสู่โลกทิพย์ที่เธอจากมา ดังข้อความต่อไปนี้

แสงจากทุมณี ดุจค่อยลูบไล้ลง มิให้ผู้ทรงสมาธิคลายเคลื่อนถอยจากความสงบ โลกบางส่วนสาละวนกับงาน มิมีใครสนใจความแรร่มร่าม ณ โพยมมณฑล เงาวะวามปลาบแปลบ ทิพยโสตนั่นจะได้ยินทิพยคีตา

จอมฟ้าประสิทธิ์ชีวิตให้

ดิน น้ำ ลม ไฟ เสกปั้น

โลก โกรธ ทุกข์ โศก อนิจจัง

ประทานพร้อมพรั่งรวมเรียง

วันนี้...กินดินให้ดินไป

กินไฟ...เป็นไฟมิแปรเปลี่ยน

กินน้ำ...ระรินวนเวียน

กินลม...เพียงแบ่งให้คนอื่นครอง

พระจอมฟ้า...

ข้าชำระหนี้โลกแล้วทั้งผอง

มะละลั่งร้อยรัดเคยจับจอง

พร้อมละล่องคืนสู่ทิพอาภา

อจระพราแว่ววาบ เสียงครั่นครั่นหวั่นไหว โลกธาตุรับรู้ถึงการคืนธาตุสู่อโอม! ไวษณวี! อินทรีย์แก้วโน้มลง
เบื้องหน้า คุณประจักษ์โคมการแก้ทิพยภัสสรนั้น...

(ไวษณวี. 2538 : 720-721)

จากข้อความข้างต้นหลังการตายของไมตรีทำให้ไวษณวีเข้าใจถึงสัจธรรมมากขึ้น และเข้าสมาธิเพื่อละจากโลกมนุษย์กลับไปสู่โลกทิพย์ของเธอ ผู้เขียนได้สอดแทรกแนวคิดทางพุทธศาสนาว่าร่างกายของคนประกอบด้วยธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ เมื่อตายไปธาตุดินอันได้แก่กระดูกเนื้อหนังกลายเป็นดิน ธาตุน้ำอันได้แก่เลือด น้ำเหลืองในร่างกายคืนสู่ธรรมชาติที่เป็นน้ำ ธาตุลมได้แก่ลมหายใจกลับคืนสู่บรรยากาศของโลก ธาตุไฟอันได้แก่อุณหภูมิความร้อนกลับคืนสู่อุณหภูมิของโลก

เรื่องอดีต

เรื่องอดีต ผู้เขียนปิดเรื่องด้วยการพลัดพรากในการจากไปของเมืองใจ จัน กาหลง และชาวบ้านในค่ายบางระจัน สร้างความโศกเศร้าให้กับศิริโรจน์ ดังข้อความต่อไปนี้

ฟ้าขาวหลัวใบไม้แม้มิไถ่ก็ไม่วะดิศพลเจ้าทำให้กึ่งไม้ค้อมอุ้มน้ำรวรดนไม้ทุกต้นหลัวใบ อาตุ...ศิริโรจน์ ทรดเข้า
มือข้างหนึ่งยันพื้น แหงหน้า...

...นายแท่น นายดอก นายอิน นายเมือง

ขุนสวรรค์ พันเรือง นายทองเหม็น

ท่านผู้นี้ล้วนเป็น ผู้กล้าหาญชาญชัย

นายจันทนวดเขี้ยว กับนายทองแก้ว

ศิริโรจน์ ครางจากอก “โอ! โอ!”

เขา 'รู้จัก' ทุกชื่อนั้น...จันกะพ้อ กาหลง เจ้าเผือก เจ้าก้าน...! ชื่อผู้คนไหลผ่านความทรงจำทั้งรอยยิ้ม
น้ำเสียง...

จากสระบัว ผังโน้น...เคยเป็นค่ายผู้คนคับคั่ง

บัวจากสระนี้ วางบนอกวันอาลา

ศิโรจน์ น้ำตาริน ดวงหน้าที่แห่งนงเยาว์ รู้ถึงหยดน้ำตาจากฟากฟ้า น้ำตาจากผู้จากไป!

อยู่ดีมีสุขน้อ...!

ชายหนุ่มทรุด ซบหน้ากับพื้นอาดูรโดยโหยให้...ต่อหน้าเหล่า 'วีรชน' ที่ดูเหมือนจะมองนิ่ง...

จันกะพ้อเอ๋ย

กลิ่นเจ้าลอยล่องลมเมื่อวานวาน

แสนสุดหอม

เมื่อไหร่จะบานอีกเอ๋ย...

เจ้าเมืองใจเอ๋ย

ใจเจ้าเป็นชายชาญ

เลือดเจ้าสดพุทธาร

เหลือไว้แต่นามจรเอ๋ย...

(อติดา. 2539 : 618-619)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนบรรยายความรู้สึกความอาลัยอาวรณ์ของศิโรจน์ ต่อการสูญเสีย
เพื่อนที่เคยร่วมชะตากรรมในค่ายบางระจัน ข้อความตอนท้ายผู้เขียนใช้รูปแบบเพลงพื้นบ้านประยุกต์ให้
สอดคล้องกับแนวเรื่อง

เรื่องราชาดี

เรื่องราชาดี ผู้เขียนปิดเรื่องด้วยความอาลัยอาวรณ์ของธันยธรในการจากไปของราชาดี
ซึ่งเป็นโอปาติกะที่คงภาวะอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง จากนั้นภาวะนั้นจะสูญสลายแล้วกำหนดรูปขึ้นมาในภาวะ
ใหม่ ดังข้อความต่อไปนี้

จากคำลาจาก เขาไม่เคยมีสัมผัสแม้ว่าพานเธออีก “บ้านเนิน” ที่รีสอร์ท อ่างว้าง เธอไม่ “ลงมา” จริง ๆ บ่อยครั้ง
ที่เขา “มองขึ้นไป” ทิวเขาสีม่วงครามทะมึน

หลายครา...เส้นแลรอบทิวเขาเป็นสีทองอมม่วง

หลายครั้ง...สายฟ้าสว่าง...ไร้เสียง

ดงราชวดียังชาวพรั่งพรู แต่...กลิ่นหอมละม้ายจางลง

เส้นทางแห่งวิญญาณ ระหว่างเธอกับเขาแตกต่างกัน ฉันทรรถถือแก้วเบียร์ไว้ในมือ...พอเป็นพิธี...เขาพยายามถอย
หลบห่างผู้คน พุ่มดอกกุหลาบที่ปักไว้จิตรช่วยบังเขาจากสายตาคนอื่น

กลิ่นหอมหวาน ระรวยรสสุคนธ์ขึ้น

ฉันทรรถสุดลมหายใจ พยายามนึก “กลิ่นดอกอะไร?”

วูบต่อมา ความทรงจำวาบ สว่างกลางกะโหลกศีรษะ

“ราชวดี!”

ใช่แล้ว...กลิ่นหอม เสร้า ของดอกไม้ชนิดนั้น ฉันทรรถเหลียวซ้าย แลขวา จากช่องว่างของพุ่มดอกกุหลาบเขา
เห็น...เสื้อสีดอกอัญชันคล้ายมีเงายะยิบ ผมยววยอย่างยิ่งเลื่อมพรายมัดไว้เป็นเปลาะ ๆ ด้วยเกลียวไหมสีทองถัก
สลัปเงิน

หัวใจฉันทรรถไหววับ

ร่างโปร่ง ระหง รวารู้ตัวว่ามีผู้แอบมอง เจ้าตัวค่อยหมุนกลับมาช้า ๆ สง่างาม ดวงตาจุดประกายสีอำพันมองสงบ

สาวน้อย แกรุ่น ตรุณวัย

เจ็ดฉาย แฉล้ม แยมเสลา

งามผาด งามพิศ พริ้มเพรา

ดูจรวาว อัปสร จรลงมา

รอยแยมเยื่อนเจาะจงให้เขา ตาสบนิ่ง...นาน...ก่อนมีเสียงขาน

“ไปทางโน้นกันเถอะ...พูดแก้ว...”

“เธอ” ยังยิ้มให้ก่อนหันกลับ ห่างหาย...ฉันทรรถเหวี่ยงพวงเขาหันรีหันขวาง บานกระຈກประกับริมฝา ฉาย“ภาพ”

บุรุษ...แม้ยังสูง สง่า หาก...ป่อยผมเป็นสีเทา

ดวงหน้าคมคาย แต่...มีรอยแห่งวัยที่ผ่านไป

ลาก่อนอินถวา...ราชวดี...พูดแก้ว...“เธอ” ยังดังม เธอผู้ไม่มีวัย เธอจะกระทำให้สัใดต่อไปก็ตามนั้นเป็นวิถีแห่ง
กรรมของเธอ

กลิ่นหอมยังอวลเศรียรอบตัวเขา

เธอจะยังอยู่...อีกนานเท่าใดก็สุดรู้

แต่อีกไม่นาน...เขามีเส้นทางไป...

ลาก่อน...ราชาวดี...

(ราชาวดี. 2544 : 560-561)

จากข้อความข้างต้นแสดงถึงการจากไปของราชาวดี หลังจากนั้นธรรมาได้พบกับเธออีกครั้ง ในร่างของสาวน้อยชื่อพุดแก้ว ซึ่งในความรู้สึกนั้นธรรมายังคงอาวรณ์ถึงภาวะโศปาทิกระราชาวดีอยู่ ดังจะเห็นได้จากการที่ธรรมาออกไปยังบ้านที่ราชาวดีเคยอยู่ทำให้เขารู้สึกอ้างว้างต่อการจากไปของเธอ

จากการศึกษาโครงเรื่องในนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบุลย์ พบว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้เห็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียน คือ การสร้างความขัดแย้ง การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง ดังนี้

การสร้างความขัดแย้งพบว่าผู้เขียนใช้ความขัดแย้งเพียง 2 วิธี คือความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติและความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ดังนี้

ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ผู้เขียนมุ่งเสนอความขัดแย้งใน 3 ลักษณะ คือ ความขัดแย้งที่ปฏิเสธสิ่งเหนือธรรมชาติ เป็นความขัดแย้งที่มนุษย์ไม่เชื่อเรื่องอำนาจจิตและชาตภพว่ามีจริง โดยที่ผู้เขียนมุ่งเน้นความเชื่อเรื่องอำนาจจิตเป็นประเด็นสำคัญ ความขัดแย้งที่มีต่อโชคชะตา เป็นความขัดแย้งของมนุษย์ที่มีต่อโชคชะตาของตนเอง และความขัดแย้งที่มีต่อตัวละครมนุษย์เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับวิญญาณ ส่วนความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งของมนุษย์นำไปสู่เหตุการณ์เหนือธรรมชาติ

การสร้างความขัดแย้งในการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายของวิมล ศิริไพบุลย์ เป็นที่น่าสังเกตว่านวนิยายที่ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งลักษณะเดียวกันมักมีโครงเรื่องคล้ายคลึงกัน ดังจะเห็นได้ว่าผู้เขียนจะใช้วิธีการสร้างปมปัญหาและคลี่คลายปัญหาในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ดังเช่น

ด้านความขัดแย้งที่มนุษย์ปฏิเสธสิ่งเหนือธรรมชาติที่ผู้เขียนเสนอไว้ในเรื่องมาया ฌาน จิตา ไวยณวี โดยแสดงปัญหาของตัวละครที่เห็นว่าความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติเป็นเรื่องเหลวไหล ไร้สาระ จากนั้นเข้าสู่วิกฤตความขัดแย้งโดยให้ตัวละครเหล่านั้นประสบกับภาวะปัญหาต่างๆ เช่น ความไม่มั่นใจ ความทุกข์ใจ ความเจ็บป่วย หรืออาจเป็นความสับสนเกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาติในตัวเอง ผู้เขียนคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งโดยให้ตัวละครที่มีความสามารถเหนือมนุษย์เข้ามามีบทบาทในการช่วยเหลือ และให้คำแนะนำให้ตัวละครฝึกปฏิบัติสมาธิ ปัญหาสิ้นสุดลงเมื่อตัวละครเหล่านั้นได้รู้จริงเห็นจริงจากการปฏิบัติซึ่งเป็นการพิสูจน์ด้วยตนเอง

ด้านความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ที่สร้างตัวละครเป็นวิญญาณ ผู้เขียนเสนอไว้ในเรื่องพิษสวาท กฤตยา และราชาวดี เป็นความขัดแย้งที่มีสาเหตุมาจากความรักและความแค้นในอดีตขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อตายกลายเป็นวิญญาณกลับมาแก้แค้น โดยการปรากฏกายอยู่ร่วมกับมนุษย์ จากนั้นให้วิญญาณสะกดจิตตัวละครมนุษย์ให้เห็นเหตุการณ์ในอดีต เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจถึงปัญหาที่เกิดขึ้น

ด้านความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ที่แสดงความขัดแย้งทางด้านความคิดระหว่างคนสมัยใหม่ที่มีต่อคนในสมัยโบราณ ที่ผู้เขียนเสนอไว้ในเรื่องทวิภพและอดีตตา ซึ่งมีลักษณะคล้ายกันที่ตัวละครเอกสามารถเดินทางข้ามภพกลับไปยังภพอดีตได้ และได้พบกับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่มีความขัดแย้ง

เกิดขึ้น ตัวละครเอกที่ข้ามภพไปนี้มีบทบาทสำคัญเพื่อเข้าไปรู้เห็นและรับทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในอดีต และมีส่วนร่วมในการช่วยแก้ไขปัญหานั้นด้วย

จะเห็นว่าความขัดแย้งนั้นมีอยู่ในวงจำกัดซึ่งเป็นผลต่อการสร้างโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร และเนื้อเรื่อง ทำให้มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และเป็นที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือผู้เขียนใช้การสะกดจิตในการระลึกชาติเข้ามามีบทบาทสำคัญในการคลี่คลายปัญหา

การเปิดเรื่องพบว่าผู้เขียนใช้วิธีการเปิดเรื่อง 3 วิธี คือ การเปิดเรื่องด้วยการสร้างนาฏการ การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา และการเปิดด้วยการบรรยาย การเปิดเรื่องด้วยการสร้างนาฏการเพื่อแสดงความลึกลับ ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ และเกิดความสนใจใคร่ติดตามเรื่อง การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาเพื่อสร้างความสนใจให้กับผู้อ่าน ส่วนการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนนิยมมากที่สุด โดยผู้เขียนเน้นการบรรยายฉากและบรรยายภาคที่แตกต่างกันออกไปตามเนื้อหาของเรื่อง เพื่อเป็นการปูพื้นฐานอารมณ์ให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการต่อความลึกลับของตัวละครและเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น มีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง ส่วนการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละครทำให้ผู้อ่านได้เห็นบุคลิกลักษณะ ตลอดจนพฤติกรรมของตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง เพื่อสร้างความสนใจของผู้อ่านที่มีต่อตัวละคร

การดำเนินเรื่องที่ผู้เขียนใช้เพื่อให้เรื่องเดินไปสู่จุดคลี่คลายนั้นประกอบด้วย การลำดับเหตุการณ์ เรื่องราวและการสร้างความสนใจใคร่รู้ ดังนี้

การลำดับเหตุการณ์เรื่องราวพบว่าผู้เขียนใช้การลำดับเรื่องราว 3 วิธี คือ การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน การเล่าเรื่องย้อนต้น และการเล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกัน การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทินเป็นวิธีที่ผู้เขียนนิยมใช้มากที่สุด โดยผู้เขียนให้ตัวละครเอกเป็นผู้ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ จากจุดเริ่มต้นไปจนถึงปมขัดแย้ง และคลี่คลายปมปัญหาที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลาและเหตุการณ์จนกระทั่งจบเรื่อง โดยผู้เขียนจะแทรกเรื่องเหนือธรรมชาติไปพร้อมกับการดำเนินเรื่อง ทำให้ผู้อ่านสะดวกในการติดตามเรื่อง การเล่าเรื่องย้อนต้นที่ผู้เขียนซ่อนปมปัญหาของเรื่องไว้ให้เป็นข้อสงสัยหรือสร้างความคลางแคลงใจให้กับผู้อ่าน จากนั้นค่อยๆ เปิดเผยปมปัญหานั้นทีละน้อย จากการเล่าเรื่องย้อนกลับไปในอดีตเพื่อบอกถึงสาเหตุปัญหา และย้อนกลับไปต้นเรื่องเพื่อให้เห็นการแก้ไขปัญหามาของตัวละคร การใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบย้อนต้นนี้ทำให้อ่านตื่นเต้นไปกับการคาดเดาปัญหาและการแก้ปัญหาของตัวละคร การเล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่เป็นการเล่าเรื่องราวที่เกิดต่างสถานที่สลับกัน โดยผู้เขียนจะใช้การลำดับเรื่องในลักษณะนี้เป็นการเล่าเรื่องสลับเหตุการณ์ในภพอดีตกับภพปัจจุบัน ส่งผลต่อการสร้างความมหัศจรรย์ของเรื่องในการเดินทางข้ามภพกลับไปยังอดีต

การสร้างความสนใจใคร่รู้พบว่าผู้เขียนใช้การสร้าง ความสนใจใคร่รู้ 3 วิธี คือ การสร้างปมปัญหา การอำพรางข้อเท็จจริง และการใช้ลางบอกเหตุ ด้านการสร้างปมปัญหาผู้เขียนได้สร้างปมปัญหาย่อยเพื่อสร้างความเร้าใจให้ผู้อ่านได้คาดเดาปัญหาที่เกิดขึ้นพร้อมกับการคิดแก้ปัญหาของตัวละคร โดยผู้เขียนสร้างความคลุมเครือเกี่ยวกับปัญหาทำให้กับผู้อ่านได้จินตนาการต่อการแก้ปัญหาและติดตามเรื่องจนกว่าปัญหาคคลี่คลายลง ด้านการอำพรางข้อเท็จจริงส่วนใหญ่เป็นการปิดบังข้อเท็จจริงบางส่วนเกี่ยวกับความลึกลับของตัวละคร หรือสร้างความคลุมเครือ และสร้างความไม่แน่ใจ ทำให้อ่านติดตามเรื่องอย่างใจจดใจจ่อถึงความลึกลับของตัวละครและเหตุการณ์ต่างๆ ด้านการใช้ลางบอกเหตุเป็นวิธีที่ผู้เขียนนิยมใช้ในการดำเนินเรื่องมากที่สุด เป็นการบอกเล่าเหตุการณ์ข้างหน้าให้ผู้อ่านคาดเดาต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างคร่าวๆ ผู้เขียนใช้ลางบอกเหตุด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น การบรรยายให้ผู้อ่านได้ทราบ การพยากรณ์ ลางสังหรณ์

ความฝัน ส่งผลให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวว่าเป็นไปตามที่คาดคิดไว้หรือไม่จนกว่าจะอ่านจบเรื่อง นับว่าเป็นการกระตุ้นให้ผู้อ่านสนใจใคร่ติดตามวิธีหนึ่ง

การปิดเรื่องพบว่าผู้เขียนใช้วิธีปิดเรื่อง 2 วิธี คือการปิดเรื่องแบบมีความสุขและการปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม การปิดเรื่องอย่างมีความสุข ผู้เขียนนิยมปิดเรื่องด้วยการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของตัวละครหลังจากที่ปัญหาทุกอย่างคลี่คลายลงด้วยดี ส่วนการปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรมเป็นการปิดเรื่องที่ผู้เขียนนิยมใช้มากที่สุด ส่วนใหญ่ใช้การปิดเรื่องด้วยความตายและการพลัดพรากของตัวละครสำคัญ

2. ตัวละคร

ตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของนวนิยาย การศึกษาตัวละครในนวนิยายโดยทั่วไปมุ่งเน้นด้านรูปลักษณะ อุปนิสัย พฤติกรรมและบทบาทของตัวละคร งานเขียนประเภทเหนือธรรมชาตินั้นมุ่งเน้นให้ตัวละครมีพฤติกรรมหรือมีรูปลักษณะที่แตกต่างจากนวนิยายประเภทอื่นๆ คือ มีตัวละครที่มีลักษณะเหนือธรรมชาติ หรือมีความสามารถเหนือมนุษย์ทั่วไป อาจเป็นตัวละครมนุษย์ หรือตัวละครอมมนุษย์ก็ได้ ที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมาเพื่อสร้างความมหัศจรรย์ ความลึกลับ และสอดคล้องกับแนวคิดของเรื่อง

การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายเหนือธรรมชาติ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะตัวละครเหนือธรรมชาติเท่านั้น ซึ่งตัวละครเหนือธรรมชาตินี้อาจจะมีบทบาทมากน้อยแตกต่างกันออกไป โดยศึกษาในประเด็นดังต่อไปนี้

2.1 ตัวละครมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติ

2.2 ตัวละครอมมนุษย์

2.1 ตัวละครมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติ

ตัวละครมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติในนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมลศิริไพบูลย์ หมายถึง ตัวละครที่เป็นมนุษย์ มีกำเนิดเป็นมนุษย์ แต่มีความสามารถที่มนุษย์ธรรมดาทั่วไปไม่สามารถกระทำได้ เช่น ข้ามไปสู่อีกมิติหนึ่งได้ มีพลังจิต แสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ต่างๆ เป็นต้น ซึ่งอาจได้รับอิทธิพลจากภายนอกที่เป็นอำนาจเหนือธรรมชาติหรือเป็นมาแต่กำเนิดก็ได้ ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดคล้อยตาม เพลินไปกับการจินตนาการ และเพื่อให้เกิดความสมจริง สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง จากการศึกษาพบว่า มี 9 ตัว คือ เทพธิดามีจันทร์ มณีจันทร์ ภฤตยา ใจแก้ว จิตา ทศนีย์ ไวยรี อาจารย์ธรรมโชติ และแนน ดังนี้

เทพธิดามีจันทร์

เทพธิดามีจันทร์หรือมิสนอราเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องธิดามีจันทร์ ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการคลี่คลายปมปัญหาของเรื่องทั้งหมด มิสนอราเป็นมนุษย์ธรรมดาที่คณะนักบวชอุปโลกให้เป็นองค์เทพี เพื่อเป็นศูนย์รวมแห่งความศรัทธาของประชาชนในชาติให้มีความรักและสามัคคีต่อกัน

เทพธิดามีจันทร์นั้นเป็นตำแหน่งเทพีตามความเชื่อของชาวรูไบยาว่าเป็นพระธิดาของเทพโอสิริส กับเทพีอิชิส โดยตำแหน่งเทพีจะคัดเลือกจากเด็กที่มีสัญลักษณ์รูปพระจันทร์เสี้ยวที่หน้าผาก และต้องได้รับคำรับรองจากคณะนักบวชชั้นผู้ใหญ่กับองค์เทพีพระองค์เดิมเป็นเอกฉันท์เท่านั้น จึงจะสถาปนาขึ้นดำรงตำแหน่งองค์เทพีได้ ผู้ที่มีสัญลักษณ์รูปพระจันทร์เสี้ยวที่แท้คือเจ้าหญิงเอลยาแต่มีสัญลักษณ์ที่ขอพระหัตถ์คณะนักบวชเกรงว่าพระบิดาของเจ้าหญิงเอลยาจะใช้อำนาจของการเป็นองค์เทพีไปในทางที่ผิด โดยอาศัย

ความศรัทธาของประชาชนที่มีต่อองค์เทพี จึงเลือกนอราผู้เป็นหลานสาวของหัวหน้าคณะนักบวชสุริยาเทพ ที่เป็นเด็กกำพร้าไม่มีพ่อแม่มาเรียกรองสิทธิ์นี้ภายหลัง การเป็นตัวแทนองค์เทพีรัศมีจันทร์จะต้องศึกษา วิทยาการในทุกๆด้าน ทั้งวิทยาการสมัยใหม่และวิทยาการสมัยโบราณในการสร้างปาฏิหาริย์ต่างๆ เพื่อให้ประชาชนเกิดความศรัทธาต่อองค์เทพี องค์เทพีนั้นมีบุคลิกลักษณะที่สง่างาม อาหารการกินนั้นเหมือน นักบวชคือกินแต่อาหารมังสวิรัต การปรากฏกายต่อหน้าผู้คนมีลักษณะลึกลับ มีกลิ่นหอมของกำยาน และมีเสียงดังคล้ายระฆังแก้ว มีสนอราเป็นผู้ที่มีความสามารถในการทำนายพยากรณ์ และการสะกดจิต สามารถสะกดจิตได้ทั้งตัวเองและสะกดจิตผู้อื่น ดังเช่น

จากเหตุการณ์ที่เจ้าหญิงเอลยาให้มิสนอราปลอมเป็นองค์รัศมีจันทร์ และมีสนอราสะกดจิตตนเอง เพื่อให้เจ้าหญิงเอลยาเข้าใจว่าเกิดจากอำนาจขององค์เทพีองค์จริง เป็นการซ่อนแผนการของเจ้าหญิงเอลยา อีกที ดังข้อความต่อไปนี้

และทันทีที่บานประตูหน้าต่าง ปิดสนิท ร่างในชุดขาวก็โงนเงนเกือบพร้อมกับที่นางทาสผู้ติดตามแอบออกมา ร่างนั้นก็ทรุดฮวบลง ทว่ามิได้ตัวอ่อนเช่นปกติ กลับมีลักษณะคล้ายคลึงกับท่อนไม้ทั้งท่อนถูกโค่นล้มลงมาระนั้น

เจ้าหญิงเอลยาทอดพระเนตรมองอย่างกึ่งกริ้ว กึ่งฉงน ตรามกระทั้งมีเสียงกราบทูลว่า

“หัวใจเด่นอ่อนเหลือเกินเพคะ”ผ้าที่ถูกคลุมหน้าตลบออก เผยให้เห็นดวงหน้าขาวซีดราวกับแผ่นกระดาษ ลมหายใจอ่อนระว่ย หากทุกส่วนในร่างกายแข่งกระด้างราวกับรูปปั้นหินอ่อน

“หมอ...เรียกหมอมาเร็ว ๆ เอะเพคะ”

(รัศมีจันทร์. 2542 : 459-460)

พระสุรเสียงขาดหาย เมื่อมีเสียงเคาะพระทวารเบาๆ ครั้นแล้วแพทย์ผู้นั้นก็เข้ามาถวายรายงานเบาๆ

“หลับแน่นพระเจ้าค่ะ แต่ไม่มีร่องรอยของยาฉีดยากิน กลับไปเฉย ๆ เท่านั้นเอง ตอนนี้น้ำสามเนื้อค่อยคลาย อาการเกร็งแล้ว คิดว่าจะตื่นในไม่ช้านี้”

(รัศมีจันทร์. 2542 : 463)

“ผมเป็นห่วงทั้งสองคน มีสนอรา...เป็นเพียงผู้หญิงต่างประเทศที่ผมเพิ่งรู้จัก องค์เทพี...เป็นเพียงพระธิดาของ องค์สุริยาเทพที่ผมมิได้เลื่อมใสศรัทธา แต่ผมห่วงเฉพาะผู้หญิงที่ชื่อ...กามาร่า...องค์เทพีช่วยทรงทำนายที่ชื่อว่า เธอจะอย่างไร?”

“คุณก็รู้นั่นว่า เธอเป็นหมอนักสะกดจิต...ถ้าเธอไม่ทำอะไรลงไปสักอย่าง ผู้หญิงฉลาดๆ อย่างเจ้าหญิงเอลยา หรือจะไม่ทรงไหวทัน แต่การที่จะฉีดยา กินยา เธอก็รู้มีข้อพิสูจน์ทางการแพทย์ได้ เจ้าหญิงเอลยาทรงทำอย่างนั้น จริงเสียด้วย”

(รัศมีจันทร์. 2542 : 468)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการสะกดจิตตนเองขององค์รัศมีจันทร์หรือ มีสนอรา จากการพิสูจน์ของหมอแสดงให้เห็นว่าการล้มตัวของมิสนอรานั้นไม่มีร่องรอยของการกินยาหรือ

ฉีดยาแต่อย่างใด และจากบทสนทนาของขององค์รัชมีจันทร์กับอับดุลลาเผยให้เห็นว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นจากการสะกดจิตตนเอง

มณีจันทร์

มณีจันทร์เป็นตัวละครสำคัญในเรื่องทวิภพ มณีจันทร์เป็นตัวละครมนุษย์ที่สามารถเดินทางระหว่างภพ โดยอาศัยกระจกเป็นประตูแห่งกาลเวลานำเธอย้อนกลับไปสู่ภพอดีตในสมัยรัชกาลที่ 5 เธอมีบทบาทสำคัญที่ช่วยแก้ไขปัญหาวงศ์พิพาตเรื่องดินแดนที่เกิดขึ้นในภพอดีต

มณีจันทร์เป็นบุตรสาวของเอกอัครราชทูต ซึ่งเป็นสาวสมัยใหม่ มีนิสัยร่าเริง มณีจันทร์ได้ซื้อกระจกบานหนึ่งจากชายแก่ลึกลับ ตั้งแต่ซื้อกระจกบานนี้มาเกิดเหตุการณ์แปลกประหลาดกับเธอ เธอรู้สึกเหมือนมีคนรอคอยและเรียกเธออยู่ ต่อมาเธอได้เดินทางผ่านกระจกซึ่งเป็นประตูแห่งกาลเวลา มณีจันทร์พบว่า มีเพียงเธอเท่านั้นที่เข้าออกผ่านกระจกข้ามสู่กาลเวลาทั้งสองภพนี้ได้ และทุกครั้งที่ผ่านมาออกระหว่างภพกระจกจะลึกลงมาเรื่อยๆ จนแทบทำให้ไม่สามารถเดินทางเข้าออกระหว่างสองภพได้ การเดินทางระหว่างภพนั้นจะมีสัญญาณเตือนซึ่งเธอจะได้ยินเพียงผู้เดียว หากเธอไม่เดินทางระหว่างภพเธอจะปวดหัวจนสิ้นสติ การที่เธอข้ามเวลากลับไปยังอดีต ทำให้เธอเข้าใจการตัดสินใจแก้ไขปัญหของคนในอดีตที่เธอเคยสงสัย และเธอได้มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหครั้งนี้ด้วย เมื่อปัญหาลึกลงเธอตัดสินใจอยู่ในภพอดีตกับชายคนรัก ดังเช่น

จากเหตุการณ์ที่มณีจันทร์ข้ามไปยังภพอดีตขณะที่กำลังสนทนากับคุณหญิงแสงอยู่นั้นมีเสียงสัญญาณเตือนให้มณีจันทร์กลับภพปัจจุบัน ดังข้อความต่อไปนี้

คราวนี้พิสูจน์ชัด 'สัญญาณ' เฉพาะตัวเธอ การเรียกเร้าระหว่างทวิภพปรากฏเฉพาะตัวเท่านั้น กระแสสัญญาณถี่ขึ้น สูงขึ้น เสมือนบอกถึง 'อันตราย'

ละโอฝ้าหน้ากระจกม้วนตัวเป็นหมอกอย่างรวดเร็วผิดเคย มณีจันทร์รู้ได้ด้วยสัญชาตญาณ คงมีอะไรผิดแผก ลักอย่างในภพของเธอแน่แล้ว 'อะไร' ก็ตามที 'กำหนด' จึงเรียกเร่งให้เธอกลับ หญิงสาวผุดลุกขึ้นยืน สิ้นหนังกวลง

"ต้องกลับแล้วค่ะ"

ผู้เป็นมารดาเจ้าคุณอัครเทพวรากรเพ่งมอง รวากับจะจับตาให้ชัดทุกขั้นตอน มณีจันทร์ยอตัวลงไหว...อาลา พรางก้าวเข้าสู่ละโอหมอก ยึดตัวตรง ยัมอาจหาญ

เธอต้องพิสูจน์ตนเองให้สตรีผู้ชาญฉลาดเห็นชัดกับตา

หาก....ผู้ที่นั่งตะแคงตัวอยู่บนเตียงหันข้างให้เธอแต่แรก ผุดลุกขึ้นในบัดดลอย่างร้อนใจ ดวงหน้าขาวโรหนวดเขียว กระจางนวลในแสงตะเกียง

"ไปไม่ได้ ฉันมีเรื่องพูดกับหล่อน"

มณีจันทร์หันมามิใช่...เจ้าคุณอัครเทพวรากรควรรู้เสียบ้างว่า ผู้หญิงอย่างมณีจันทร์บังคับบัญชาไม่ได้ อย่างแม่ประยง

ใครจะคิด มือล่ำสันเอื้อมเข้ามาคว้าแขนเธออย่างอาจหาญ

รอยย่นส่งกระแสร้อนรุ่ม วาบเดียว ในสายหมอกรางเลื่อนเธอเห็นกับตา..ร่างนั้นกระเด็นกลับไปทีเดียว
ราวกับถูกกระแสะอะไรสักอย่างผลึกอย่างรุนแรง!

ดวงตาที่มองเธอ ตกใจ ตัดพ้อ อวรณ์!

มณีจันทร์หลับตา รับรู้ถึงกระแสเลื่อนไหล บัดนี้...เธอก็รู้ชัดถึงคำตอบเช่นกัน

ทวิภพ...เปิดสำหรับเธอผู้เดียว

เธอสามารถเดินผ่านช่องทางแห่งเวลาได้ แต่โอกาสนั้นมีให้สำหรับคนอื่น ...ตาตัดพ้อ....แจ่มชัด...หญิงสาวเอง
ก็รู้สึกถึงรอยขึ้นที่ขนาบเธอเช่นกัน

(ทวิภพ. 2536 : 285-286)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่ามีเพียงมณีจันทร์คนเดียวที่ได้ยินเสียงสัญญาณและเดินทางเข้า
ออกระหว่างภพได้ เพราะเมื่อมีเสียงสัญญาณทุกคนที่นั่นสนทนากันไม่ได้ยิน และหลวงพ่อถูกผลึกออกอย่าง
แรงเมื่อคว่ำตัวมณีจันทร์ไว้ มีเพียงมณีจันทร์เท่านั้นที่ผ่านกระจกแห่งกาลเวลาได้

กฤตยา

กฤตยาเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องกฤตยา กฤตยาเป็นตัวละครมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือธรรม-
ชาติซึ่งเกิดจากอิทธิพลภายนอก มีบทบาทสำคัญในการคลี่คลายปัญหาในการดำเนินเรื่อง

กฤตยาถือกำเนิดและเจริญเติบโตเหมือนมนุษย์โดยทั่วไป กฤตยาได้รับอิทธิพลเหนือธรรมชาติ
จากดวงวิญญาณของเจ้าหญิงเมอริตาเตน เธอใช้ร่างของกฤตยาเป็นสื่อในการตามหาชายผู้สาปคนรัก
เพื่อปลุกวิญญาณและแก้คำสาปให้กับชายคนรัก ดังข้อความต่อไปนี้

ครั้งนั้น...กว่าที่หญิงสาวจะลืมตา ขนด้ายาวหนาจะพริบอยู่นาน เธออยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง เลิกหาคำตอบเสียแล้ว
ระหว่างสองภพที่เธอครอง

ไคโร นีวยอร์ค ลอนดอน

และอีกบางครั้ง โดดเดี่ยว เดี่ยวดาย อ้างว้าง ในหุบผาขัตรีย์ อีกหลายหนในห้องโถงกว้างแห่งมหาพิระมิด
และอีกหลายที่ที่เธอวนเวียนอยู่ในหลุมมืด

เธอเลิกหาคำตอบแห่งการไปปรากฏ ณ ที่ใด

สุดแต่พระบัญชาแห่งพระเจ้า...

...บัดนี้...ราศีแห่งชีวิต ฉายชัดบนดวงหน้าที่ทำให้สดใส..บัดนี้อีกเช่นกัน หากเธอไม่รับรู้ในภพอันเชื่อมโยง
ยุ่งเหยิง เธอจะมีความสุขมากกว่า

กฤตยาลุกขึ้นเดินไปยกหูโทรศัพท์ เสียงโอเปอเรเตอร์ดังแว่ว ๆ หากเธอจับความไม่ถนัด

"ที่นี่ที่ไหน?" เธอเลือกใช้ภาษาอังกฤษ

"คะ?" คำถามฉงน ก่อนจะบอกชื่อโรงแรมตามด้วยคำสุดท้าย

“กรุงเทพค่ะ”

“ขอบใจ” เธอบอกภาษาไทยแจ่มใส ก่อนวางหู

หญิงสาวเดินไปยังบ้านกระเจก เมืองล่งมิต เงามูบวบปรากฏเป็นตอน ๆ

เธอได้กลับบ้าน!

กฤตยาลืมเสียแล้วว่า กรุงเทพเป็นอย่างไร เธอยังเลื่อน ๆ อะไรอีกมากมาย เธอเกือบไม่รู้จัก ‘ตัวเอง’ ใครจะคิดว่าเธอเป็นเช่นนี้!

(กฤตยา. 2538 : 49-50)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเมื่อกฤตยาตื่นขึ้นมาในบางครั้งไม่รู้ว่าตนเองอยู่ที่ไหนเพราะได้รับอิทธิพลภายนอก นั้นเกิดจากการควบคุมจากวิญญาณของเจ้าหญิงเมอริริตาเตนในการตามหาอัยหรือโอลวิล

กฤตยาเป็นหญิงสาวสวยมีลักษณะเป็นชา กระต้าง ดวงตาสีอำพัน ดูทรงศักดิ์ และลึกลับ อาหารการกินของเธอเป็นอาหารจำพวกมังสวิรัตินั้น เธอมีอำนาจจิตสามารถล่วงรู้ความคิดของผู้อื่น สะกดจิต และมีเวทมนตร์ในการรักษาความเจ็บป่วย ดังข้อความต่อไปนี้

คุณแม่บ้านลอบหน้าผาก ตีที่ไม่เคยมีนง ทุกครั้งที่เธอตื่นจะแจ่มใสราวกับการหลับสนิทอันคล้ายห่อไม้ จะเป็น การพักผ่อนอันดียิ่ง หากเมื่อรู้คนมาหน้าต่าง โผล่หน้าออกไป

ร่างระหงในชุดสีไฉ่นกการเวกยืนอยู่ข้างกอภูหลาบภายนอก

ไม่ว่าพบยามใด เธองามสะพรั่งเสมอ ดวงตาแวววาม บางครั้งละห้อยอาดูร ทำให้เอ็นดูจับใจ แต่อีกบางครั้งทรงอำนาจ เธอมีทั้งกระแสดังดุด และกระแสผลึก ซึ่ง....เธอจะเลือกใช้อย่างต้องการ

(กฤตยา. 2538 : 188)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะของกฤตยาที่มีลักษณะทรงอำนาจผ่านความคิดของแม่บ้านของโอลวิล

จากบทสนทนาของคุณจิตราภกับหมอสุนทรที่คุยเรื่องอาการป่วยของคุณจิตราหลังจากการรักษาของกฤตยา ดังข้อความต่อไปนี้

“เข้ามาเลย เตี้ยวกินน้ำมะตูมกัน เพิ่งเผาใหม่ๆหอมดี หมอ..ดูซิ...ตาพี่มันกลับหรือไง อ่านหนังสือไม่ต้องใส่แว่นแล้ว”

“สายตายาว ผิดกับสายตาสั้นครับผม”

นายแพทย์สุนทรเข้ามานั่งมูมพรมอย่างคุ้นเคย

“อ้าว แต่พี่เห็นชัดนี่”

คุณจิตราหยิบหนังสืออ่านให้ฟังเสียงแจ้ว แสงสว่างส่องเต็มดวงหน้า

วัยของเธอ ดูดดถอยไปอย่างประหลาด ดวงหน้าสดใส สมบูรณ์เปล่งปลั่ง แสดงถึงพละนามยติเลิศ ไม่ใช่สะกดจิตแน่แล้ว ไม่มีวิทยาศาสตร์ใดทำให้รวดเร็วสัมฤทธิ์ผลในระยะสั้น

โรคทั้งมวลมลายหาย วัยที่เปล่งปลั่งกลับคืนมา

แพทย์ผู้อำนวยการแจกเขา หากบอกเล่าแก่ใคร คนจะหัวเราะเยาะเอาปะไร หากบัดนี้เขาชักสงสัยมากขึ้น

หากอุตยามนตร์ ทำได้?

(กฤตยา. 2538 : 64)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความสามารถของกฤตยาที่รักษาป่าด้วยกฤตยามนตร์ให้หายจากการปวดเมื่อย

ใจแก้ว

ใจแก้วเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องมาน ใจแก้วเป็นตัวละครมนุษย์ที่เจริญเติบโตในป่าจากการเลี้ยงดูของสัตว์ ความสามารถเหนือธรรมชาติของใจแก้วนั้นเกิดจากการฝึกปฏิบัติตนของตนเองและอำนาจจากภายนอกที่ได้รับมาจากท้าววายุสุกรีที่ได้จากการประทานเกล็ดนาคราชมา ใจแก้วมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องให้มีความมหัศจรรย์

ใจแก้วเป็นเด็กน้อยที่แม่เสือคาบมาหวังจะกินเป็นอาหาร แต่ได้รับการช่วยเหลือจากผู้ทรงศีล เมื่อผู้ทรงศีลเห็นว่าร่างของเด็กน้อยเป็นเด็กผู้หญิงจึงฝากแม่เสือเลี้ยงดู เมื่อเติบโตพอช่วยเหลือตัวเองได้แล้ว ผู้ทรงศีลจึงสอนการปฏิบัติตนเยี่ยงมนุษย์และสอนให้ฝึกปฏิบัติตน ต่อมาผู้ทรงศีลฝากให้ชาวเมืองลับแลช่วยเลี้ยงดูใจแก้วต่อ เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับสังคมของมนุษย์ ใจแก้วได้ท่องเที่ยวไปเรียนรู้ในที่ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสวรรค์ บาดาล หรือป่าหิมพานต์ ใจแก้วสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วเพราะความอยากรู้อยากเห็นและทดลองฝึกปฏิบัติจนสำเร็จขั้นจตุตถฌาน

ใจแก้วมีลักษณะที่พิเศษจากมนุษย์ทั่วไปคือร่างกายมีสีขาวบางครั้งมีแสงเรืองเหมือนฟอสฟอรัส ฝ่ามือของเธอไม่มีข้อและเส้นลายมือ ที่มีลักษณะคล้ายปานแดงซึ่งเป็นเกล็ดของท้าววายุสุกรีที่ประทานให้มา ใจแก้วมีความเป็นอยู่ลึกลับ ไม่ค่อยพูด อาหารการกินของใจแก้วแปลกกว่าคนทั่วไปคือกินน้อย และเป็นอาหารประเภทมังสวิรัตเท่านั้น ลักษณะเหนือธรรมชาติของใจแก้วมีหลายประการคือ มีพลังจิตที่สามารถล่วงรู้เหตุการณ์ทั้งในอดีตและอนาคต สามารถสะกดจิต ใช้พลังจิตในการเปลี่ยนโลหะเป็นทอง เปลี่ยนนรพันธุ์เป็นน้ำเปล่า สามารถหักงอวัตถุด้วยพลังจิต และรักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ได้ ดังเช่น

จากการสนทนาของใจแก้วกับพรณธราและสัทมน ที่พูดถึงลักษณะทางร่างกายของใจแก้วที่แตกต่างจากคนทั่วไป ดังข้อความต่อไปนี้

เขายังพูดไม่จบด้วยซ้ำขณะเธอแบมือยื่นให้นี้อีก....เป็นสิ่งที่คอยรบกวนใจ ทำให้รำคาญใจเพราะใครรู้

ทำไมเธอ รู้ ล้วงหน้าในสิ่งที่เขาคิด ?

แปลก ฝ่ามือขาวสะอาด อุ่ม ได้รูปสวยคล้ายท่อนหยกขาว แต่...ขาดอะไรไปสักอย่างที่เขายังคิดไม่ออก
ดอกเตอร์พรณธราออกอุทาน

“แปลกนะกะ ไม่ยังมีลายมือ”

พูดไม่พูดเปล่า เจ้าตัวยังแบมือของตนเองเทียบใกล้แม้จะเป็นคนขาว ฝ่ามือเป็นสีชมพูด้วยเลือดฝาด ทว่าเส้นบนฝ่ามือเห็นชัด

แต่นบนฝ่ามือขาว กระทั่งข้อ ไม่มีเส้น

ทุกอย่างเรียบ สะอาดยิ่ง ขาวนวล หากกึ่งกลาง จุดแดงแวววาว เด่น กระแสะไรบางอย่างคล้ายจะพุ่งผ่านด้วยซ้ำ

(ฉาน2. 2532 : 45)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าใจแก้วสามารถล่วงรู้ความคิดของผู้อื่นได้ โดยการยื่นมือให้สัมผัสและพรรณาร่างดูต่างๆที่สัมผัสยังพูดไม่ทันจบ และแสดงให้เห็นว่าใจแก้วมีลักษณะทางร่างกายไม่เหมือนคนปกติทั่วไป คือไม่มีลายมือ ซึ่งมนุษย์ทุกคนต้องมีเส้นลายมือไม่ว่าจะถูกลอกก็ครั้งก็ตามเส้นลายมือจะไม่ลบไป และเส้นลายมือของแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันออกไป ส่วนปานแดงที่กลางฝ่ามือนั้นเป็นเกล็ดของห้าวาสกรีที่ประทานให้มาที่ใจแก้วใช้ในการรักษาโรค

จากเหตุการณ์ที่วัดใจแก้วรักษาหลานของผู้ที่ไปทำบุญ ที่ยายของพรรณธราเล่าให้ฟัง ดังข้อความต่อไปนี้

ผู้มารวมกันบนศาลา หลากหลายฐานะ หาก 'ศีล' คำเดียวทำให้ทุกคนสามารถรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ ผู้ติดในบ่วงแห่งความห่วงใยด้วยความรัก แม้จะนุ่งขาว ห่มขาว เหมือนคนอื่นๆแต่ก็เห็นชัดถึงฐานะ ปิ่นโตเถาเล็กมีอาหารพื้นๆ ส้มเขียวหวานค่อนข้างแห้งเหี่ยว

ใจแก้วกลับยื่นมือมารับไปลูบหนึ่งแต่โดยดี

เมื่ออยู่ที่เชอนังใกล้ ผู้มากด้วยวัยจึงได้เห็น...ใจแก้ว 'กุม' สัมทั้งลูกไว้ในอุ้งมือทั้งสอง เธอทำท่าสงบ สำรวม ครุ่นเดียวกับแกะเปลือก ดึงส้มกลีบเดียวออกมาใส่ปาก เธอทำท่าคล้ายกลืนลงไปทีเดียวกระนั้น

"ส้มนี้..."เธอยื่นส่วนที่เหลือคืนให้เจ้าของ

"กลับไป ขอให้...เด็ก...กินนะละ " ประโยคทุกประโยคมีกเบาค่อย

"ที่แรกพอกลิ้นจะออก"

คนพูดทำท่าประจบ รวากับยากจะหาคำอธิบาย

"อาเจียนหรือหนู"

"กะ...พออกให้กินใหม่ ถ้าจะออกก็ออกไป ความร้อนจะลดลงเรื่อยๆ พอหมด...จะสำรอกอาการร้อนหมดสบายดี...."

วิธีพูดของเธอแปลกเสมอ หากแล้ว 'วันพระ'ต่อมา สตรีผู้นั้นก็บอกทุกคนอย่างยินดี

“หายจริง ๆ อย่างใจแก้วบอก โอ๊ย...พอเขาอาเจียน พ่อแม่เขาจะเอาตาย ไม่ยอมให้กิน ต้องเอ็ดกัน พอกินหมด หยุคอาเจียน ตัวเย็นทันทีเหมือนกัน”

(ฉาน2. 2532 : 86-87)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นอำนาจเหนือธรรมชาติที่ใจแก้วรักษาหลานของผู้ที่ไปทำบุญ ด้วยการถ่ายทอดพลังจิตลงไปในส้มเพื่อให้คนป่วยกิน หลังจากนั้นอาการก็หายเป็นปกติ

จิตา

จิตาเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องจิตา จิตาเป็นเด็กหญิงที่มีกำเนิดเป็นมนุษย์ และมีการเจริญเติบโตเหมือนเด็กปกติทั่วไป ที่ผู้เขียนมุ่งเน้นความเชื่อเรื่องพลังอำนาจจิต

จิตามีลักษณะเหนือธรรมชาติ คือ มีพลังจิตมาแต่กำเนิดที่เกิดจากการสะสมมาจากอดีตชาติ จิตามีลักษณะพิเศษที่แตกต่างจากคนทั่วไป คือ มีกลิ่นกายหอม บางครั้งร่างกายมีลักษณะเรืองแสงเหมือน ฟอสฟอรัส สามารถล่วงรู้ความคิดของผู้อื่น ด้านอาหารการกินนั้นเป็นอาหารประเภทมังสวิรัตินั้น จิตาจะใช้พลังจิตในการช่วยเหลือคนอื่น ๆ ให้พ้นทุกข์ สามารถล่วงรู้เหตุการณ์ต่างๆ ทั้งในอดีตและอนาคต การบอกถึงเหตุการณ์ในอดีตนั้นเพื่อแก้ไขวิบากกรรมที่ได้รับอยู่ในปัจจุบัน ส่วนการบอกถึงเหตุการณ์ในอนาคตเพื่อเตือนภัยให้รู้ล่วงหน้า นอกจากนี้ยังสามารถใช้พลังจิตในการทำสิ่งต่างๆ เช่น การหักงอวัตถุ รักษาโรคภัยต่างๆ สะกดจิต เคลื่อนไหววัตถุ ติดต่อบรรยากาศทางจิต สื่อสารกับวิญญาณ ดังเช่น

จากการบรรยายลักษณะของจิตาและบทสนทนาของทัศนีย์กับจิตาที่ทำให้เห็นลักษณะเหนือธรรมชาติทางกายของจิตา ดังข้อความต่อไปนี้

แสงสว่างที่สาดส่องเข้ามาในห้องเฉพาะต้องร่างน้อยทำให้คล้ายอาบด้วยฟอสฟอรัสร่างเลื่อนเป็นเส้นกรอบโครงร่าง
ดูรัศมีฉายฉาน ผู้เป็นมารดาจะพริบตา มองอีกครั้ง ลูกน้อยหันมายิ้มดาหยาเป็นปกติ

(จิตา. 2536 : 15)

“ขึ้นมานั่งกับย่าไหม? คุณทัศนีย์เปิดประตูด้านหน้าให้กับหลานสาวที่กำลังขึ้นมานั่งเบียดแต่โดยดี

“ใส่น้ำหอมอะไร หอมจริง?”

เด็กหญิงหัวเราะ และผู้เป็นมารดาที่ขึ้นนั่งในตอนหลังก็เฉยเสียเพราะรู้แก่ใจ...กลิ่นรำเพยคล้ายดอกไม้แบบนั้น เป็น “กลิ่นเฉพาะตัว” ของจิตา ร่างที่เบียดชิดคุณทัศนีย์ก่อนข้างเย็นแต่เป็นความเย็นที่ประหลาดกว่าความเย็นของเครื่องปรับอากาศในรถ

(จิตา. 2536 : 217)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะเหนือธรรมชาติทางกายของจิตาที่มีลักษณะเรืองแสงคล้ายอาบด้วยฟอสฟอรัส และการกล่าวถึงกลิ่นตัวของจิตาที่หอมซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของจิตาที่ผิดปกติไปจากคนทั่วไป

จากเหตุการณ์ที่จิตาขอให้บิดาช่วยหยิบของเล่นให้ แต่บิดายุ่งอยู่กับงานจึงไม่ได้สนใจ จิตาจึงใช้พลังจิตในการหยิบของเล่นด้วยตัวเอง ดังข้อความต่อไปนี้

ทศพรรู้สึกกลับคล้ายหงุดหงิด มีอะไรบางอย่าง “รบกวน” กระแสนั้นทำให้รำคาญ ความคิดสะดุดเป็นห่วงๆ จู่ๆ ไฟดับๆ เปิดๆ เขาเงยหน้าจากโต๊ะหนังสือ สะบัดแขน บิดคอให้หายเมื่อยแล้วก็ชะงักมีอะไรสักอย่างเคลื่อนไหวทางหางตา...เขาหันขวับไป ทันเห็นการเคลื่อนไหวครั้งสุดท้าย ก่อนทุกอย่างจะหยุด...สะดุดนิ่ง....

ตุ๊กตาสัตว์เคลื่อนไหวมาทั้งฝูงราวกับมีชีวิต!

ร่างทั้งร่างของทศพรแข็งราวท่อนศิลา แม้มัน “ผู้สัตว์” จะหยุด ไม่เคลื่อนไหว หมด “ชีวิต” แล้วก็ตามหากเขาก็ได้ทันเห็นตุ๊กตาเคลื่อนไหวตามกันมาได้ยังไง? คราวนี้เขาถลอกจากไปยังบุตรสาว

จิตาเพิ่งลดมือลงจากหัวเข้า หากยังขัดสมาธิ

(จิตา. 2536 : 39)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นการใช้พลังจิตของจิตาในการเคลื่อนไหววัตถุหรือที่เรียกว่าพลังพี.เค.

จากเหตุการณ์การสนทนาของหลวงพ่อกัถ์กล่าวถึงวิบากกรรมของมนุษย์ที่เป็นต้นเหตุของความเจ็บป่วยตามความเชื่อทางศาสนา ดังข้อความต่อไปนี้

“เด็กอาจทำได้ดีกว่า เพราะจิตของเด็กไม่แผ่สาย ชุกชน เท่ากับผู้ใหญ่ เรียกว่าจิตเด็กบริสุทธิ์กว่า” จากนั้นหลวงพ่อกัถ์หันมา

“โง่บอกเขาได้ไหม”

“ถ้าอนุญาตให้บอกจะบอก” เด็กหญิงตอบด้วยกิริยาเคารพยิ่ง

ผู้ทรงศีลนิ่งฟังชั่วครู่ “วิบากจะหมด บอกได้” ประโยคนั้นละม้ายคล้ายอนุญาต

อีกครั้งที่จิตายึดตัวตรง มียันหัวเข้า หลังค่อยเหยียดหยัดตรง

“ทำบุญให้แม่เสีย” ประโยคนั้นสั้น ราวกับประกาศิต

บุรุษวัยกลางคนยังไม่แน่ใจ “อะไรนะครับ?” คนถามไม่รู้เหมือนกันว่า ทำไมต้องลงท้ายราวกับพูดกับผู้ใหญ่ หากคำตอบคงยืนยันสั้นๆ “แม่”

“นี่ให้ดี” หลวงพ่อกัถ์เราะ “เคยทำอะไรแม่?”

“นานแล้ว ตั้ง...สิบปี “ คนพูดพยายามรำลึก “มันชอบมาหง่าว ตอนเด็กๆ ผมดีมัน...หลังหักก่อนตาย” ประโยคท้ายๆ ค่อยลง

“ก็นั่นละ โรคปวดหลังถึงไม่หาย” หลวงพ่อย้ำ

“ผมต้องทำอะไรบ้าง?” คำถามแสดงอาการยอมรับ

“ก็ทำบุญ อุทิศส่วนกุศลให้เขา”

(จิตา. 2536 : 119)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าจิตาสามารถมองเห็นเหตุการณ์ในอดีตของบุคคลอื่นได้ ดังคำกล่าวของจิตาที่บอกให้ชายคนหนึ่งที่เคยตีแมวหลังหักทำให้ปวดหลังรักษาไม่หาย และแนะนำให้ชายคนนั้นทำบุญอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้กับเจ้าเวรนายกรรมที่เคยก่อเวรไว้กับเขา

ทัศนีย์

ทัศนีย์เป็นตัวละครในเรื่องจิตา ทัศนีย์เป็นมนุษย์ที่ได้รับอิทธิพลจากภายนอกจากสิ่งเหนือธรรมชาติ ทัศนีย์มีบทบาทสำคัญที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมาเพื่อสนับสนุนความเชื่อเรื่องอำนาจจิต

ทัศนีย์ได้รับพลังเหนือธรรมชาติจากจิตาผู้เป็นหลานสาวในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้กับบุคคลทั่วไป ต่อมาจิตาให้คำแนะนำทัศนีย์ให้ฝึกปฏิบัติสมาธิจนกระทั่งมีอำนาจจิตสามารถล่วงรู้ความคิดของผู้อื่น รู้เหตุการณ์ในอนาคตและเห็นวิบากกรรมของมนุษย์ และมีหน้าที่ช่วยเหลือผู้เดือดร้อนเหล่านั้น ดังเช่น

จากเหตุการณ์ที่คุณทัศนีย์รักษาชายหนุ่มมีอาการปวดต้นคอรักษาไม่หายต้องผ่าตัด ดังข้อความต่อไปนี้

“ไหน...ขอจับต้นคอซิ” ผู้มากด้วยวัยสัง โดยไม่รู้เหมือนกันว่าจะ “ขอจับ” ไปทำไม เด็กหนุ่มค่อยๆ ลุกมานั่งข้างเก้าอี้ คุณทัศนีย์ หันหลังให้ผู้เป็นเจ้าของบ้านทาบมือลงตรงกระดูกที่เห็นรอยบิ่นในฟิล์ม

“หมอเขาวังไง?”

“เขาว่าที่มันแตก กระดูกเล็กๆ หักคาต้องผ่าตัดเอาออก เพราะมันทำให้ปวดมาก เคลื่อนไหวไม่สะดวกครับ”

“นั่นสิ” น่าแปลก มือที่ทาบคล้อยคล้ายจะรู้ถึงส่วนที่บิ่นและกระดูกที่เสียบค้างระหว่างรอยต่อของข้อกระดูกนั้น

“เขานัดผ่าตัดหรือเปล่า?”

“หมอให้ไปฟัง รอเตียงว่างครับ”

“ไม่ต้องผ่า” คุณทัศนีย์ไม่รู้อีกว่า ดนกล่าวออกไปอย่างนั้นได้อย่างไร

“ต้องรอน้ำมันต์ หรือกินน้ำมันต์คะ?” ผู้เป็นมารดาถามยินดีเป็นล้นพ้น

“ไม่ต้อง ก้มคอนิด เจ็บหน่อยนะ !”

หนุ่มน้อยผู้นั้นก้มคอลง คุณทัศนีย์รู้สึกคล้ายเสียนแหลมทะลุเนื้อออกมา เธอตั้งเบาๆ ง่ายตายเฉกเช่น ดิ่งเสียนจากเนื้อ เสียนเด็กหนุ่มร้องอุทาน “โอ๊ย?”

“นี่ไง!” คุณทัศนีย์แบมือ...กระดูกชิ้นเล็กก่อนข้างยาววางกลางฝ่ามือ...อย่าว่าแต่คนทั้งกลุ่ม คุณทัศนีย์เองก็กะพริบตา

(จิตา. 2536 : 354-355)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นการรักษาของทัศนีย์ที่ช่วยนำกระดูกที่แตกออกจากต้นคอของชายหนุ่มเป็นการรักษาที่ได้รับอิทธิพลเหนือธรรมชาติจากจิต ดังจะเห็นได้ว่าแม้แต่ทัศนีย์เองก็ยังแทบไม่เชื่อว่าตนเองทำได้

จากเหตุการณ์ที่ชายหนุ่มที่ทัศนีย์เคยให้การรักษามาขอมาเพื่อลาบวช และทัศนีย์รู้เหตุการณ์ล่วงหน้าถึงความวุ่นวายที่จะเกิดขึ้นในวันนั้น ดังข้อความต่อไปนี้

หนุ่มน้อยในชุดขาวเปิดกรวยใบตอง กลานเข้ามายกพานแก้วส่งต่อถึงมือคุณทัศนีย์กล่าวว่าจาขอโหสิกรรม
แจ่มใส

“อโหสิ” คุณทัศนีย์นิ่ง อะไรบางอย่างแวบผ่านเข้ามา

“จะฝากของไว้ สัญญาว่าไม่เปิด ต้องไปเปิดในโบสถ์วันบวช”

“ครับผม” แม้จะยอมรับ หากมีเก้าประหลาดใจ

“รอเดี๋ยว”

คุณทัศนีย์กลับเข้าไปในห้องจีน หยิบสมุดเช็คจากลิ้นชักพร้อมกับที่บุตรสาวใหญ่! โผล่เข้ามา

“วันนี้ใครเป็นอะไรคะ?” ทุกครั้งที่ผ่านมา บุตรสาวคนโตเคยแสดงที่ทำเพื่อหน้าต่อกลุ่มคนที่ชักมาหามากขึ้นทุกที
“เพื่อเจ๊อ เลลวโหล” เจ้าตัวแอบตำหนิกับผกา

“แหม...” ดันห้องคุณทัศนีย์แก้ตัวแทนนายอ่อยๆ “เท่าที่ฟัง เขาว่าเขาได้ผลนะคะ”

ทว่าคราวนี้คำถามปกติ ผู้เป็นมารตามองบุตรสาวยิ้มๆ “เด็ก....แกลจะบวช แต่วันบวช ดอนขานนาคแหละ จะมี
คนมาร้องทวงหนี้กลางโบสถ์”

(จิตา. 2536 : 470)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าคุณทัศนีย์รู้เหตุการณ์ล่วงหน้าว่าจะมีคนมาทวงหนี้ชายหนุ่มตอนเข้าโบสถ์จึงนำเงินใส่ซองให้ใช้หนี้

ไวยศรี

ไวยศรีเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องไวยชนวี ไวยศรีเป็นตัวละครที่เกิดจากการแบ่งอณูของมหาบุรุษาลงมาเกิดยังโลกมนุษย์ มีกำเนิดและการเจริญเติบโตเหมือนมนุษย์ทุกประการ ไวยศรีมีบทบาทสำคัญในการแสดงความมหัศจรรย์ของเรื่อง

ไวยศรีเป็นผู้หญิงที่มีลักษณะพิเศษในตัวเอง คือ มีปานแดงรูปพระจันทร์เสี้ยวบนหน้าผากจะเปลี่ยนสีความเข้มตามข้างขึ้นข้างแรมหรือเมื่ออารมณ์โกรธจัด นอกจากนี้ยังมีกลิ่นกายหอม ร่างกายในบางครั้งใสคล้ายแก้ว บางครั้งมีแสงเรืองเหมือนฟอสฟอรัส และบางครั้งไวยศรีจะมีความรู้สึกเหมือนมีคนสองคนในร่างเดียวกัน ไม่สามารถควบคุมตนเองได้เหมือนถูกควบคุมจากอำนาจของสิ่งเหนือธรรมชาติ ด้านอาหารการกินของไวยศรีนั้นเป็นอาหารประเภทมังสวิรัตินั้น ดังเช่น

จากการบรรยายความรู้สึกของตัวละครที่สังเกตความผิดปกติของตนเองจากปานแดง ดังข้อความต่อไปนี

เจ้าของเคยสังเกตด้วยความพิศวง สีปานแดงมักจะค่อยๆ ขัดขึ้นตามวัน เวลาแห่งข้างขึ้น และจางลงในข้างแรม สาเหตุที่จะรู้เพราะยามแต่งหน้าออกไปทำงาน เจ้าตัวจะใช้รองพื้นเกลี่ยทับไว้ บางคาบบางครั้งต้องเกลี่ยรองพื้น หนากว่าปกติแต่ก็ทาบางๆ ได้

“เอ...ทำไมบางที่สีเข้ม ทำไมบางที่สีจางล่ะ?”

เพราะสงสัยจึงทำเครื่องหมายไว้ในปฏิทินดั่งบนโต๊ะแต่งตัว เมื่อเช็กไล่ไปเรื่อยๆ ผลที่ออกมาทำให้ประหลาดใจ หนัก

ปานบนหน้าผากเปลี่ยนสีตามขึ้น-แรม

(ไวษณวี. 2540 : 22)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความผิดปกติของปานแดงรูปพระจันทร์ของไวษณวีที่ไม่เหมือนคนปกติทั่วไป จะมีลักษณะเข้มจางตามข้างขึ้นข้างแรม

จากการบรรยายลักษณะพิเศษทางร่างกายของไวษณวีที่เรืองแสง ดังข้อความต่อไปนี้

รูปสามดอกสุดท้ายยังอวลกลิ่น ความสว่างทำให้เห็นชัดแสงสว่างจุจพอสฟอสมาจาก ‘แท่นบูชา’ โต๊ะเครื่องกลมนั่นเอง

(ไวษณวี. 2540 : 503)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะพิเศษทางร่างกายของไวษณวีที่เรืองแสงเหมือนฟอสฟอรัส ที่แสดงความเหนือธรรมชาติของตัวละคร

จากการบรรยายความรู้สึกของตัวละครที่มีความสับสนเกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาติของตน ดังข้อความต่อไปนี้

ปากทักท้วง หากความในใจคือ...ใช่...เธอรู้ถึง ‘อำนาจ’ ที่เธอมี แต่เป็นอำนาจเหนือ ‘บางอย่าง’ ที่มนุษย์อื่นมิได้เห็น บางอย่างเหล่านั้นมนุษย์เกรงกลัว ทว่าสำหรับเธอคือส่วนที่กำลังทำหน้าที่เช่นกัน เธอรู้สึกละม้ายตัวเอง แบ่งภาคได้กระนั้น เพียงแต่เธอยังไม่รู้จักอีกภาพแห่งตนตลอด บัดนี้เธอไม่ค่อยแน่ใจ

ตัวตนในภาคไหนแน่ที่เป็นความจริง

ชีวิตที่ดำเนินอยู่ในโลกนี้เป็นแค่ภาพมายาฤาจริง

(ไวษณวี. 2540 : 81)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความสับสนต่อการรับรู้ถึงอำนาจบางอย่างในตัวเองที่ไม่เหมือนคนอื่น เป็นสิ่งที่คนทั่วไปหวาดกลัว ซึ่งเธอเองก็ยังไม่เข้าใจเหมือนกันว่าสิ่งไหนคือตัวตนที่แท้จริงของเธอ

นอกจากนี้ไวษณวีมีลักษณะเหนือธรรมชาติหลายประการ เช่น มีพลังจิตสามารถล่วงรู้ความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น แง่รู้เหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งในอดีตและอนาคต ใช้พลังจิตในการรักษาโรค สามารถสื่อสารกับวิญญาณต่างๆ ได้ ดังเช่น

จากเหตุการณ์ที่ไวยรรักษาคุณตวงแม่บ้านที่ล้มกระดูกหัก ดังข้อความต่อไปนี้

“หลับคาเสียนะ จะรักษาให้”

คุณแม่บ้านยอมหลับคาโดยดีเพราะกลัวเจ็บ การไม่เห็นอาจะทำให้ไม่เจ็บก็ได้ ไวยรรี ‘บล็อกเส้นประสาท’ ด้วยการตัดกระแสสัมผัสทั้งจุดล่างและจุดบนระหว่างรอยหักนั้น แล้วค่อยดึงกระดูกเบาๆ เสี่ยงการขยับของกระดูกได้ ยืนซัด แม่คนคอยดูร้องแทน

“โอ๊ย!”

วิสุตาชะโงกหน้ามามอง “ทำอะไรนะรี?”

คนเจ็บเสียว เจ็บ ดุจไม่รู้สึกรู้สมด้วยประการใดทั้งสิ้น คนดูเฝ้าตามความรู้สึกเพราะเจ็บแทน

“เจ็บไหมคะ?”

วิสุตาจึงเอ็ดให้ “เจ็บซิ ทำไมจะไม่เจ็บ” ลงท้ายด้วยคำชม “อดทนดีจัง”

คนเจ็บคงนั่งนิ่ง ขณะที่ไวยรรี ‘ปล่อย’ กระแสที่เธอเห็นเป็นไฟกะพริบไหลผ่าน จุดหักยังมีรอย กระแสรับรู้มีสภาพเหมือน ‘ไฟกระช็อต’ เธอ ‘บังคับ’ พลังงานให้ไหลเลื่อนจน ‘เกือบปกติ’

“ตื่นได้แล้ว” คำบอกป็นหัวเราะ “เจ็บอีกสักวันสองวันก็หาย”

(ไวยรรี. 2540 : 155-156)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นการต่อกระดูกที่หักด้วยพลังเหนือธรรมชาติของไวยรรีให้กับแม่บ้าน ที่มีลักษณะคล้ายกับการปล่อยกระแสพลังงานจากการสัมผัสในการรักษา

อาจารย์ธรรมโชติ

อาจารย์ธรรมโชติหรืออาจารย์วิจิตรธรรมโชติเป็นตัวละครสำคัญเรื่องอดีต ซึ่งเป็นพระภิกษุสงฆ์ที่เดินทางระหว่างภพอดีตและปัจจุบันได้ มีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงเรื่องราวต่างๆระหว่างภพอดีตและภพปัจจุบัน

อาจารย์ธรรมโชติเป็นพระภิกษุในหมู่บ้านบางระจันในสมัยกรุงศรีอยุธยา อาจารย์ธรรมโชติเป็นผู้สำเร็จกัญญาณ ทำให้สามารถเดินทางด้วยพลังจิต ล่วงรู้ความคิดของผู้อื่น สื่อสารทางจิตได้ และมีวิชาความรู้เรื่องคาถาอาคมต่างๆ อาจารย์ธรรมโชติเป็นศูนย์รวมจิตใจของคนในค่ายบางระจัน และคอยให้ความช่วยเหลือให้การรักษาด้านร่างกายและจิตใจให้กับคนในค่าย อาจารย์ธรรมโชติหายสาบสูญไประหว่างที่ค่ายบางระจันแตก ดังเช่น

จากเหตุการณ์ที่กล่าวถึงอาจารย์ธรรมโชติในภพปัจจุบันเสกข้าวสุกให้ศิโรตม์อยู่ยงคงกระพัน ดังข้อความต่อไปนี้

“อาจารย์” หันไปหยิบข้าวสุกที่เหลือเลือกเฉพาะเม็ดไม่หักกรูปสวยมาเจ็ดเม็ด ปากก็อธิบายซ้ำๆ ค่อยๆ

“เวลากินกินทีเดียว อย่าเกี่ยวลงจำคาถาดูนะ ถ้าเสกข้าวกินได้ตลอดสามปีจะอยู่ยงจนวันตาย”

“แกตายนะหลวงปู่” ศิรช่างพูด “ไม่ใช่ถูกลูกกระเบิดตาย”

‘หลวงปู่’ของศิรหนึ่ง ไม่มีใครทันเห็นอาการสุดลมหายใจยาวเบาถึง

“กรรมหลานเอ๋ย จำไว้เหนือฤทธิ์คือกรรม” ‘หลวงปู่’ พูดกับศิรสมากกว่าคนอื่น จากนั้นหลับตาสำรวมจิตก่อนท่องพระคาถาขัดคำ

(อดีตดา. 2539 : 149)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความสามารถของพระอาจารย์ธรรมโชติที่มีวิชาอยู่ยงคงกระพัน และรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า ดังเช่นรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของศิโรตม์ซึ่งเกิดจากวิบากกรรม พระอาจารย์จึงเสกข้าวให้ศิโรตม์กิน

จากบทสนทนาของชาวบ้านบางระจันที่กล่าวถึงพระอาจารย์ธรรมโชติ ดังข้อความต่อไปนี้

อาจารย์ธรรมโชตินั้นพื้นเพหาใช่ชาวบ้านบางระจันไม่ ท่านมาจากวัดเขานางบวชแขวงเมืองสุพรรณโน้น ตอนที่เริ่มรวบรวมผู้คนตั้งค่าย พอกับอาแทนเร่งไปนิมนต์มาช่วยคุ้มภัย พ่อยืนยันว่า

“ท่านตอบรับว่า....เออ..เอ็งกลับไปก่อน..แล้วก็ไม่เห็นขยับจะลุก ข้ากับเจ้าแทนก็ต้องลุกกลับ เหอะ! พ่อบบหัวเข้าจาด ทำตื่นเต้น

“พอใกล้วัดโพธิ์เก่าต้น บางเรา ก็เห็นท่านเดินจีวรปลิวอยู่ข้างหน้า”.

เรื่องย่นระยะทาง ล่องหน หายตัว ชาวบ้านบางระจันย่อมรู้ว่าท่านทำได้ กับผ้าประเจียด ตะกรุดพิสมรเล่า

“คาดแขน แล้วลองฟัน”

อาจารย์โยนผ้าประเจียดให้พ่อที่รับมาผูกต้นแขนห่มดะหมะแมง ก่อนพริกให้อาแทนฟัน ดาบที่ฟ้าตกลงกลางหลัง ดังปึกใหญ่จนร่างสะท้าน หากไม่มีโลหิตแม้แต่เท้ายางบอน

(อดีตดา. 2539 : 325-326)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะของพระอาจารย์ธรรมโชติ ที่สำเร็จอภิญญาจนสามารถเดินทางทางจิตไปปรากฏกายยังสถานที่ต่าง ๆ ราวกับการล่องหนหายตัว นอกจากนี้ยังกล่าวถึงความสามารถทางด้านเวทมนตร์คาถาของพระอาจารย์ธรรมโชติ

แนน

แนนเป็นตัวละครในเรื่องราชวดี เป็นเด็กผู้หญิงที่ปัญญาอ่อนมาแต่กำเนิดเป็นผลมาจากการกินยาเพื่อทำแท้งของมารดา แนนมีบทบาทในการแสดงความมหัศจรรย์ของเรื่อง

แนนมีลักษณะเหนือธรรมชาติที่เกิดขึ้นภายหลังจากการรักษาด้วยการฟอกพลังงานของราชวดี เมื่อแนนหายเป็นปกติและมีลักษณะเปลี่ยนแปลงไป ด้านอาหารการกินเปลี่ยนไปกินอาหารมังสวิรัต ด้านกายภาพสีผิวที่เคยดำคล้ำมีลักษณะขาวขึ้น และมีแสงเรืองคล้ายฟอสฟอรัส มีกลิ่นกายหอม แนนมีลักษณะพิเศษคือมีพลังจิตสามารถล่วงรู้ความคิดของผู้อื่น และช่วยเหลือมารดาให้รอดพ้นจากความตายด้วยการถ่ายทอดพลังชีวิต ดังเช่น

จากบทบรรยายความรู้สึกของชั้นยรรที่มีต่อความเปลี่ยนแปลงทางกายของแนนหลังจากได้รับการรักษาด้วยการฟอกพลังงาน ตั้งข้อความต่อไปนี้

เด็กหญิงนอนหลับตานิ่ง คล้ายหลับเป็นสุข

ทิวร่างไม่ได้เป็นสีเทาซีดเช่นเมื่อก่อน

ผิวดำเปลี่ยนเป็นขาวขึ้น คล้ายแสงฟอสฟอรัสอาบเรือง

(ราชวดี. 2544 : 348)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายของแนนหลังจากได้รับการรักษาด้วยการฟอกพลังงานของราชวดี ที่ผู้เขียนแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างจากมนุษย์ธรรมดาทั่วไปของแนนที่มีผิวสีดำเปลี่ยนเป็นสีขาวมีแสงเรืองคล้ายแสงฟอสฟอรัส

จากเหตุการณ์การสนทนาของชั้นยรรกับแนนถึงการตายของศักดิ์ ตั้งข้อความต่อไปนี้

เมื่อเขาตอบโต้กับศุภเลิศ พอวาทโทรศัพท์แนกกับออกทันควัน

“ตาย!”

“ใครตาย?”

“ผู้ชาย..” แนนพูดเป็นคำๆ สั้นๆ และพอยรรสงสัย

“ผู้ชายคนไหน?”

เด็กหญิงก็เช่นเดียวกับราชวดี คือ ตอบได้ทันที “คนแอบขึ้นไปบนภูเขา”

“คุณศักดิ์หรือ?”

แนนพยัก ขนระคายหนุ่มถามอย่างตกใจ “ทำไมล่ะ?”

ศิระะเล็ก ๆ สั้นไปมาโดยไม่มีวาจา ชั้นยรรถามย้ำ “ทำไม จะต้องตาย?”

“ตายซี” เด็กหญิงย้ำคงเพราะรู้เท่านั้น

(ราชวดี. 2544 : 406)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความสามารถในการรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของแนนถึงการตายของศักดิ์ที่แอบขึ้นไปบนภูหลวง ซึ่งแนนไม่เคยรู้จักกับศักดิ์มาก่อน

2.2 ตัวละครมนุษย์

ตัวละครมนุษย์ในนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์ หมายถึง ตัวละครที่ผู้เขียนสร้างขึ้นให้เป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่ใช่คน และเป็นสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ มีพฤติกรรมเกินกว่ามนุษย์ปกติทั่วไป จะกระทำได้ เช่น มีอิทธิฤทธิ์บันดาลให้เกิดสิ่งเหนือธรรมชาติ ล่องหนหายตัว แปลงกายเป็นรูปร่างต่างๆ มี

เวทมนตร์คาถา ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดคล้อยตาม สนุกสนาน เพลิดเพลินไปกับการจินตนาการ เพื่อให้เกิดความสมจริงและสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง จากการศึกษาพบว่าผู้เขียนสร้างตัวละครมนุษย์แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ เทพ วิญญาณ และมนุษย์ต่างดาว ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.1 เทพ

จากการศึกษาพบว่า วิมล ศิริไพบูลย์ สร้างตัวละครเทพส่วนใหญ่อาศัยอยู่ปะปนกับมนุษย์ การปรากฏกายให้เห็นอยู่ในรูปของมนุษย์ปกติทั่วไป ตัวละครเทพแต่ละตัวจะมีบทบาทหน้าที่และจุดประสงค์ที่แตกต่างกันออกไป โดยผู้เขียนมุ่งเสนอแนวคิดเรื่องกฎแห่งกรรม พบว่ามี 4 ตัว คือ ท่านชายวิสวัต ภูเจ้าสมิงพราย เทพสุระบุตร และอติรูป ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ท่านชายวิสวัต

ท่านชายวิสวัตเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องเงา ผู้เขียนได้นำลักษณะของเจ้าชายลูซิโอ ริมาเนซ จากเรื่อง The Sorrows of Satan ของ Marie Corelli หรือ ขุนคลัง แปลโดย อมราวดี มาสอดประสานความคิดกับวรรณคดีไทย ท่านานพระกาลของอินทุ และท่านานพญามัจจุราชของจีน ตลอดจนความเชื่อของคนในสังคม

ท่านชายวิสวัตเป็นตัวละครมนุษย์ที่เป็นเทพ คือ พญามัจจุราชผู้เป็นใหญ่ในนรก มีหน้าที่รับดวงวิญญาณและตัดสินคดีความดีความชั่วของคนเมื่อตายไปแล้ว ท่านชายวิสวัตปรากฏกายอยู่ในสังคมชั้นสูงเหมือนคนปกติทั่วไปในฐานะท่านชายที่มีพระรูปโฉมงดงาม มีความเป็นมาลึกลับไม่มีใครทราบประวัติที่แท้จริง เป็นที่เกลียดชังของสัตว์ทั่วไป คนรับใช้สนิทสองคนเป็นทูตนรกชื่อสิริและกุมมะ และทรงเลียงนกแสกตัวใหญ่สีดำซึ่งเชื่อว่าเป็นนกแห่งความตายมีลักษณะน่ากลัวขี้อมขุติ ท่านชายวิสวัตมีความเกลียดชังมนุษย์ในสังคมที่ประกอบแต่กรรมชั่ว และมีความปรารถนาให้มนุษย์ทำแต่ความดีจึงแสดงอิทธิฤทธิ์ให้มนุษย์ได้เห็น ถึงผลของการกระทำความชั่ว เพื่อที่มนุษย์จะได้มีความเกรงกลัวต่อการทำบาปกรรมมากขึ้น

ลักษณะเหนือธรรมชาติของท่านชายวิสวัตทางด้านกายภาพนั้น ตามปกติท่านชายวิสวัตจะมีรูปร่างหน้าตาเหมือนคนทั่วไป แต่บางครั้งได้แสดงลักษณะรูปร่างที่แท้จริงให้มนุษย์ได้เห็น คือ มีดวงตาแดงเหมือนเปลวเพลิง ไรทนต์แหลม วรกายมีความร้อน มีกลิ่นหอม บางครั้งเหมือนมีรัศมี เมื่ออยู่ในที่มืดจะมีลักษณะเรืองแสงคล้ายฟอสฟอรัส บางครั้งโปร่งแสง และแตะต้องไม่ได้ ดังเช่น

จากบทบรรยายถึงลักษณะทางกายภาพของท่านชายวิสวัตและความรู้สึกของอิศรา ดังข้อความต่อไปนี้

ฟ้าลั่นครืนเบา ๆ พร้อมกับสองประกายแลบขึ้นมาแวบหนึ่ง แต่ก็พอจะจับใบหน้าซึ่งอยู่ในมุมมืดให้สว่างเรืองขึ้น จนมองเห็นลักษณะที่ได้สัดส่วน คมคาย ยกเว้นประกายคมกล้า วาววับทอแสงแดงเกรียมรางเรืองคล้ายมีไฟลุกอยู่ภายใน ติดอยู่กับผิวน้ำขาวละมุนมีราศีประหลาดเห็นได้ชัด แสงฟ้าแลบจางหายไปนานแล้ว แต่รัศมีเรืองนั้นก็ยังคงกระจายอยู่ทั่วหน้าจนแทบจะเห็นริมฝีปากสีสดที่กำลังยิ้มอย่างมีเลศนัย ชั่วครู่จึงค่อยจางลง

“ฝ่าบาทนี้ทรงมีอะไรคล้ายฟอสฟอรัสอยู่ในองค์ เวลาประทับที่มีดมดมมองเห็นทุกที”

(เงา . 2542 : 3)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะเหนือธรรมชาติของท่านชาวยิวสวัตที่มีประกายตา สดแสงคล้ายดวงไฟที่ลุกโชติอยู่ภายใน และปรากฏแสงเรืองคล้ายฟอสฟอรัสที่แตกต่างไปจากมนุษย์ธรรมดาทั่วไป

ส่วนลักษณะเหนือธรรมชาติของท่านชาวยิวสวัตทางด้านพฤติกรรม คือ ท่านชาวยิวสวัตมีลักษณะของพฤติกรรมต่างจากคนทั่วไป คือ การเดินไม่มีเสียง เท้าไม่ถึงพื้น การพูดนั้นมีลักษณะแปลกไปกว่าคนทั่วไป คือ ลักษณะของคำพูดมักมีการบอกนัยๆ ว่าไม่ใช่มนุษย์ และคำพูดนั้นมีการแบ่งแยกไม่เคยใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “มนุษย์” หรือ นำตนเองรวมกับคำว่ามนุษย์เลย ท่านชาวยิวสวัตมีอิทธิฤทธิ์หลายประการ คือ สะกดจิตมนุษย์ เช่น สะกดจิตให้ชาลินีเห็นอดีตชาติของตนเองในสมัยอยุธยา สะกดจิตให้อิสราและชาลินีได้ยินเหตุการณ์ในอดีต ล่วงรู้เหตุการณ์ข้างหน้า และบันดาลให้มนุษย์เห็นนรกภูมิจากการแสดงในงานเลี้ยง ดังเช่น

จากบทสนทนาของท่านชาวยิวสวัตกับอิสราตอนหนึ่งที่ทำให้เห็นลักษณะการพูดของท่านชาวยิวสวัต ดังข้อความต่อไปนี้

“ฉันเคยเห็นมนุษย์มามาก มากเท่ากับโลกเป็นโลกขึ้นมาทีเดียว ในสายตาของฉันมนุษย์มีเพียงสองจำพวกเท่านั้น พวกหนึ่งทำให้ฉันเป็นสุขสมหวังชื่นชมยินดีกับเขาด้วยอย่างสุดซึ้ง อีกพวกหนึ่งทำให้ฉันมีแต่ความทุกข์เสมอ ทุกข์เพราะ “งาน” ของฉันไม่เคยมีที่สิ้นสุดจนกว่าจะสิ้นกับสิ้นกาลปีระมั่ง

(เงา . 2542 : 447)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นการพูดของท่านชาวยิวสวัตที่พยายามบอกให้รู้ถึงตัวตนที่แท้จริง ดังจะเห็นได้จากการพูดที่แบ่งแยกเหมือนว่าตนเองไม่ใช่มนุษย์ และการบอกไปของท่านชาวยิวสวัตที่พูดถึงหน้าที่ที่กระทำนั้นมีความเกี่ยวข้องกับการทำบาปกรรมของมนุษย์ที่เป็นภาระไม่สิ้นสุดจนกว่าจะสิ้นโลก

จากเหตุการณ์ที่ท่านชาวยิวสวัตสะกดจิตชาลินีให้เห็นอดีตชาติของตนเอง ดังข้อความต่อไปนี้

“มนุษย์ จงฟัง”

หัตถ์ขาวเอื้อมไปยังกรอบแก้วนั้น ทันทีที่ทงายขึ้น ภายในห้องบังเกิดลมเย็น ๆ พัดเข้ามาวูบหนึ่ง พร้อมกับเสียงกระหึ่มที่มาจากเบื้องหลังดังก้องเบา ๆ เสียงนั้นละม้ายคล้ายเสียงสวดมนต์ดังกังวานอยู่ในบริเวณอันกว้างใหญ่ กระแสเสียงเยือกเย็นสะท้อนเป็นคลื่นค่อย ๆ แผ่วจางหายไปแล้วกลับดังกระหึ่มอีก ดวงพักตร์นั้นดูจะมีสีเข้มขึ้น แววเนตรเป็นประกายอย่างอึมเอม

“เสียงสวดมนต์ในคราวสังคายนาพระไตรปิฎกเป็นครั้งแรก”

สุรเสียงกังวานก้องทรงอำนาจอย่างประหลาด ทำให้ชายหนุ่มและหญิงสาววาบไปทั้งตัว หัตถ์ขาว ๆ นั้นเอื้อมไปแตะที่กรอบแก้วพลิกคว่ำลงช้า ๆ สรรพเสียงสำเนียงต่าง ๆ จึงเงียบสงัดลงทันที ครั้นแล้วก็ทรงหงายกรอบแก้วขึ้นอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เป็นเสียงดนตรีท่วงทำนองไพเราะ แปลกหูตึงแว่วมาเบา ๆ เสียงขับลำนำที่แม้จะเป็นภาษาไทย แต่ก็ดูผิดเพี้ยนคละเคล้ากับเสียงดนตรีกังวานใส

“เสียงลำนำงานพระราชพิธีจองเบญียง สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนเสียกรุงครั้งแรก”

หญิงสาวถอนใจเบา ๆ รู้สึกหนักศีรษะจะต้องเอนพิงพนักเก้าอี้พลางหลับตาลงช้า ๆ ดูเหมือนภายในสมองจะมีม่าน ภาพต่าง ๆ จากความทรงจำในอดีตสลับซับซ้อนวิ่งผ่านไปอย่างรวดเร็ว เสียงขับลำนำค่อย ๆ จางหายไป มีเสียงหวีดว้าย เสียงหัวเราะร่าดังขึ้นแทนที่ ผสมกับเสียงโห่ฮิ้ว และเสียงปืนใหญ่ดังก้องคำรามอยู่แต่ไกล ๆ

“เสียงในราชสำนักกรุงศรีอยุธยา ขณะที่กำลังจะเสียกรุงครั้งที่สอง ประวัติศาสตร์ได้จารึกไว้ว่า ขุนหลวงเอกทัศได้ทรงหลงใหลนางสนมเอกนางหนึ่งนักหนา จนแม้ยามจะยิงปืนใหญ่ต่อสู้ข้าศึกก็ทรงห้าม เพราะเกรงจะคายไสยตพระสนมโฉมงาม แต่ขวัญอ่อน เสียงนั้นเป็นเสียงของนาง แลคืนวันนั้นเป็นคืนก่อนจะเสียกรุงเพียงวันเดียว...

(เงา. 2542 : 84-85)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นอำนาจเหนือธรรมชาติของท่านชาวยุสวัตในการสะกดจิตให้ชาตินี้เห็นอดีตชาติในสมัยอยุธยาที่เคยเป็นนางสนมของขุนหลวงเอกในพิธีจองเปรียงก่อนเสียกรุง

ปู่จ้าวสมิงพราย

ปู่จ้าวสมิงพรายเป็นตัวละครหนึ่งในเรื่องรักที่ต้องมนตรา ถึงแม้ว่าไม่ใช่ตัวละครเอกแต่เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องทำให้เกิดเรื่องเหนือธรรมชาติ ผู้เขียนนำลักษณะของปู่จ้าวสมิงพรายจากเรื่องพระลอมาสร้างเรื่องในลักษณะเดียวกันคือการทำเสน่ห์ชักจูงให้พระลอมาที่นครสรอง

ปู่จ้าวสมิงพรายเป็นตัวละครมนุษย์เป็นเทพที่ชาวนครสรองเคารพมีลักษณะเป็นชายหนุ่มรูปงาม แต่การปรากฏกายนั้นเริ่มแรกจะกลายเป็นคนแก่ก่อนแล้วจึงปรากฏกายในรูปของชายหนุ่ม มีอำนาจบันดาลสิ่งต่างๆ ให้เกิดขึ้น แต่สิ่งเหล่านั้นต้องอยู่ที่ชะตากรรมด้วย ปู่จ้าวจะปรากฏกายให้เห็นเฉพาะบุคคลเท่านั้น ปู่จ้าวสมิงพรายสามารถล่วงรู้เหตุการณ์ข้างหน้า มีอิทธิฤทธิ์ในการทำเสน่ห์ โดยเสกขี้ผึ้งสีปากเมื่อใครได้ยืมแล้วเกิดความหลงใหล เสกสลาเห็นให้พระลอกิน แปลงกายเป็นไก่อำนาจให้พระมายังนครสรอง และยังประทานอำนาจนํ้ามนต์ให้พระเพื่อนพระแพงได้รับรู้เหตุการณ์ต่างๆ ดังเช่น

จากบทบรรยายลักษณะการปรากฏกายของปู่จ้าวสมิงพราย ดังข้อความต่อไปนี้

...สรรพสำเนียงในท้องพระโรงเจียบสัจด์ ควันรูปที่ลอยกว้างขึ้นสู่เบื้องบนเริ่มหมุนเวียนวาทกษณาวรรตอย่างนำอัศจรรย์ เสียงพรอกมนต์กระชั้นเข้า ควันรูปลอยเวียนอยู่รอบดั่งทองราวกับเป็นสิ่งมีชีวิต ทำให้หัวใจของทุกคนเต้นระทึก กิ่งหวาดกิ่งยินดีและก็อยากรู้อยากเห็น ท้ายสุดภาพที่ปรากฏบนดั่งทองก็เริ่มเห็นเป็นรูปเป็นเงา ลาง ๆ ขึ้นแรกเป็นเสื่อผ้าใหญ่นอนหมอบอยู่ ตาทั้งสองข้างเขยิบปิด เหล่าท้าวนางสนมสะท้านไปตาม ๆ กัน เสียงสวดมนต์ดังรั้มรั้มไม่ได้ศัพท์ มีแต่สมเด็จพระเจ้าและสมเด็จพระแม่เท่านั้นที่กราบถวายบังคมก้มพระพักตร์นิ่ง ชั่วครู่ภาพนั้นก็เลือนหายกลายเป็นภาพชายชราแก่ค่อมผมหงอกและตัวขาวราวขี้เถ้า รูปเลือน ๆ สืบสนเป็นเงาหลาย ๆ ภาพสลับซับซ้อนกันไปมา ท้ายสุดภาพที่เห็นแจ่มชัด กลายเป็นภาพหนุ่มน้อยรูปงามผิวพรรณสดใส มีรัศมี เปล่งปลั่งทรงภูษิตขาวล้วนพระพักตร์มีแววมืดตาอย่างลั่นเหลือถ้วน ทุกคนลนลานกราบถวายบังคม เพื่อนแก้วจับพระเนตรมองอย่างสนพระทัยตามประสาเด็ก

(รักที่ต้องมนตรา. 2537 : 33)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นอิทธิฤทธิ์ในการปรากฏกายของปู่จ้าวสมิงพราย ที่เริ่มจากควันรูปที่ลอยเป็นรูปเสื่อหมอบอยู่ จากนั้นกลับกลายเป็นภาพชายชราที่เป็นหนุ่มขึ้นเรื่อย ๆ เป็นการแสดงความมหัศจรรย์ในเรื่อง

จากบทสนทนาของนางรื่นนายโรยที่ทูลเล่าข่าวการเดินทางของพระลอที่เข้ามาถึงนครสรอง ดังข้อความต่อไปนี้

“ทำไมเห็นไก่อำแล้วเป็นยังงี้?”

“เพราะปกติไก่ป่าเนะ พอเห็นคนมันก็บินปรอหนีไปหมดแล้วเพคะ แต่เนี้ยมาค้อยเห็นตัวอยู่วิบๆแวมๆ ตัวจำฝูง ขาวปอดทั้งตัว สร้อยคอเขียว ตาแดงดั่งกับสีชาด ชาวป่าเขาเคยเห็นอยู่บ่อยๆ ไก่ลับริเวณศาลเพคะ เขาเรียก ไก่สิง เจ้าตัวเนี้ยมาเดินกริดกรายไถ่ก่อกวน เจ้าหลวงถึงกับรับสั่งให้ทหารล้อมจับเป็นให้ได้ พอไล่เข้าไปมันก็หนี แต่พอเลิกตามมันก็มาลับๆ ล่อๆ ให้เห็นตัวอีก เจ้าหลวงรับนำเสด็จให้ทัน พอผ่านเข้าสู่ศาลปู่จ้าวจู่ๆ ป่าที่เงียบ สงัดก็เกิดพายุกระหน่ำขึ้นมา ฝุ่นฟุ้งจนแทบมองไม่เห็นอะไร ไก่ทั้งฝูงหายวิบไปเฉยๆ ตาคณชาวแถบบอกว่า ทางแถบนั้นเป็นเหวทั้งนั้น ขนาดเดินกันตามปกติก็ต้องระวังตัวแฉะ แต่เนี้ยพายุก็พายุ ฝุ่นก็ฟุ้งมองไม่เห็นอะไรเลย ไม่รู้หักโหมผางทั้งป่า ตาพราวแกก็ไม่ว่านำเสด็จท้าวเธอรอดมาได้ยังไง

(รักที่ต้องมนตรา. 2537 : 274-275)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นอิทธิฤทธิ์ของปู่จ้าวสมิงพรายในการแปลงกายเป็นไก่ป่า นำทางให้พระลอเข้าสู่เมืองสรอง และการแสดงอำนาจเหนือธรรมชาติของปู่จ้าวสมิงพรายที่สามารถบันดาลให้เกิดปรากฏการณ์ต่างๆ

เทพสุระบุตร

เทพสุระบุตรเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องเทพบุตรสุดแสน ผู้เขียนนำเสนอตัวละครมนุษย์ที่เป็น เทพอยู่บนสวรรค์ตามความเชื่อของคนในสังคมซึ่งมีอำนาจบันดาลสิ่งต่างๆ ได้

เทพสุระบุตรเป็นเทพหัวหน้าพรตธรรมะบนสวรรค์ เทพสุระบุตรสร้างความวุ่นวายบนสวรรค์ ทำให้ได้รับมติจากสวรรค์ให้ลงไปปฏิบัติหน้าที่ในโลกมนุษย์ชั่วคราวจนกว่าสวรรค์จะเห็นว่าทำดีจนสมควร กลับคืนสู่สวรรค์ เทพสุระบุตรปรากฏกายได้เหมือนมนุษย์ทั่วไปและมีอิทธิฤทธิ์ในการเนรมิตสิ่งต่างๆ ได้ไม่ว่าจะเป็นอาหาร เงิน และสิ่งของ สิ่งของที่เทพสุระบุตรเนรมิตให้นั้นมีลักษณะเป็นการหยิบยืมมาใช้ก่อน เมื่อใช้เสร็จแล้วจึงส่งคืน และสะกดจิตให้เหตุการณ์ต่างๆ หยุดชั่วคราว การเนรมิตสิ่งต่างๆ ของเทพสุระบุตรมักมีความวุ่นวายตามมา ดังข้อความต่อไปนี้

พอผ่านหลุมเก่าจะขึ้นหลุมลึบ นายซูกก็เห็นผู้คนบนสโมสระอะอะวุ่นวาย แค่นี้หลายคนทำท่าจะกันหาอะไรกันอยู่

“อะไรนะ?” นายซูกมองอย่างสงสัย “เขาหาอะไรกัน”

“ถูกกอล์ฟที่สมาธิเขาฝากไว้มันหาย”

ท่านสุระตอบราวกับอยู่ตรงนั้นมาตั้งแต่แรก

“ใครขโมย”

ท่านสุระทำเนตรกะปริบๆ แค่นี้นายซูกก็สะดุ้งโหยง

“หา! เราเรื่อ?”

นายซูกมองไม่ในมือตนเอง ขณะที่แม่ศิริมดีเสียงอ่อนลง

“กุงเกง ร่ม เรา “ยัม” จากสโมสระเขามาทั้งนั้นแหละ”

“วู๊ย เคียวได้ติดตะรางกันมั่ง เร้ว...รีบคืนเขา”

ท่านสุระหลบเนตร ทำโอษฐ์หุบหิมิตันใจและแล้วนายชูกีสะตุงอีกสามกลับแปลกกลับ

“เฮ้ย แล้วกัน!”

พออุทานจบ นายชูกีวิ่งจืดไปแอบหลังต้นไม้หน้าซิดเป็นจึงจกตัมจิตค่อยไพล่ออกมาแก้คอ

“กินเขาไปหมอ แล้วของเราละ”

(เทพบุตรสุดแสน. 2542 : 250)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นอำนาจของเทพสุระบุตรที่บันดาลสิ่งของต่างๆที่ได้มาจากการหยิบยืม เมื่อใช้เสร็จเรียบร้อยแล้วต้องส่งคืนเจ้าของ

อติรูป

อติรูปเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องมาया มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องให้มีความมหัศจรรย์ในการแสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ต่างๆ ผู้เขียนนำเสนอตัวละครมนุษย์เป็นเทพที่มีกำเนิดจากโอปาติกะ คือการเกิดผุดขึ้นเป็นรูปร่างโดยไม่ต้องอาศัยผู้ให้กำเนิด

อติรูปเป็นบุตฺรบุณฺธธรรมของแพทย์หญิงอนงค์ อติรูปมีลักษณะสง่างามเหมือนเทวรูปหยกดวงตามีสีเขียวเรืองเหมือนฟอสฟอรัส ร่างกายมีกลิ่นหอม บางครั้งร่างกายมีแสงเรืองเหมือนฟอสฟอรัส อติรูปมีพฤติกรรมที่แตกต่างจากมนุษย์ธรรมดา คือ ใช้การพูดด้วยภาษาจิตจึงจะเห็นได้จากการพูดกับมารดา และมีอำนาจจิตสามารถล่วงรู้ความคิดของผู้อื่น สะกดจิต ล่วงรู้เหตุการณ์ในอดีตและเหตุการณ์ล่วงหน้า ลักษณะนิสัยของอติรูปคือเจียบขรัม พูดน้อย ท่าทางทรงอำนาจ ด้านอาหารการกินนั้นแตกต่างจากคนทั่วไป คือกินแต่ผักและผลไม้ ดังเช่น

การบรรยายลักษณะเหนือธรรมชาติทางด้านร่างกายของอติรูป จากเหตุการณ์ที่แพทย์หญิงอนงค์ได้พบกับอติรูปขณะที่ฝนตกหนัก ดังข้อความต่อไปนี้

ฝนซาลงบรรยายกาศมืดม่นกลาย แสงสว่างกระจ่างพอที่จะให้เห็นถนัด ผู้มากวักคุกเข่าลง...ร่างเล็กยืดตัวตรง
ศีรษะตรง งามสง่า วิธมองคล้ายผู้ทรงศักดิ์แลดูข้าทาสบริวารอย่างพิสดาร ดวงตา...เขียวเรือง...แสงสีทองจุดสว่าง
คล้ายเพ่งตื่นจากความฝันโดยไม่รู้วาทนอยู่ ณ ที่ใด ในความเป็นแพทย์ แม้จะเป็นแพทย์ทั่วไปมิใช่กุมารแพทย์
หากแพทย์หญิงอนงค์แน่ใจ

เด็กผู้นี้....ไม่ใช่เด็กทั่วไป

และเมื่อแตะ ‘แขน’ ผิวละเอียดเนียนขาวคล้ายแพรกเขียวจางมองด้วยตาเปล่า....ไร้ขุมขน ตามข้อนิ้วแทบไม่มี
รอยย่น เล็บ...ขาวสะอาด ใต้เล็บเขียวจางๆ ดูจ ‘เลือด’ทั้งหมดในตัวเป็นสีเขียว

ผม คิ้ว ขนตา เป็นเงาเลื่อมระยับ คล้ายสีปีกแมลงทับเข้มจัดเกือบดำ หากส่วนที่ต้องแสงสว่างมักออกสีเขียวอยู่ดี
ที่น่าดูคือ ดวงตา...

ยาว-รี ได้รูปสวย ภายใต้เปลือกตา ขอนพับประณี

ส่วนที่เป็นตาเป็นสีเขียวที่แลอ่อนแก่ตาม ‘อารมณ์’

จุดกึ่งกลางเป็นสีทองสว่างที่เข้มได้ที่เช่นกัน

ดวงตาคู่นั้นมีอำนาจแผ่เร้นคล้ายสะกดผู้ที่จ้องมองดูได้และดูเหมือนแก่แลลึก เด็กชายจะ 'เข้าใจ'ความรู้สึกของอีกฝ่ายโดยมิต้องเอ่ยวาจา

(มายา. 2539 : 7-8)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะของอติรูป ที่มีลักษณะแปลกไปกว่ามนุษย์ทั่วไปคือ มีดวงตาสีเขียวและมีจุดสีทอง มีสีผิวขาวออกเขียวเหมือนหยก ไม่มีรูขุมขน และมีแสงเรืองออกเป็นสีเขียว นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นอำนาจเหนือธรรมชาติที่แผ่เร้นอยู่ จากกริยาและดวงตาที่ทรงอำนาจ

จากการบรรยายถึงการสนทนาของอติรูปกับแพทย์หญิงผู้เป็นมารดา ดังข้อความต่อไปนี้

'การพูด'ของลูกชาย ผู้เป็นมารดาต้องใช้เวลานานในการสอน เพราะ 'ลูกชาย' ใช้วิธี 'อ่าน' จากใจและในระยะหลัง 'ลูกชาย' สื่อความเข้าใจกับ "แม่" ด้วยใจ

บางครั้งแก่มือสัมผัส แพทย์หญิงองงค์ประหลาดใจยิ่ง

เธอ 'รู้'ว่าลูกชายบอกอะไร

(มายา. 2539 : 36)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นพลังจิตของอติรูปที่ใช้การสื่อสารทางโทรจิตกับมารดา โดยไม่ต้องใช้คำพูด

การมาอยู่ในโลกมนุษย์ของอติรูปนั้นมีหน้าที่รักษาและนำโบราณวัตถุที่ถูกขโมยไปกลับคืนสู่เทวาลัย อติรูปมีอำนาจเหนือธรรมชาติในการลงโทษและตักเตือนผู้ที่ลักขโมยหรือทำลายโบราณวัตถุ และผู้ที่ล่วงละเมิดต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ การลงโทษหนักหรือเบาขึ้นอยู่กับความผิดในกรณีแตกต่างกันไป เช่น กรณีของหญิงสาวที่กล่าววาล่วงเกินอติรูป ทำให้ปากบวมโดยไม่รู้สาเหตุ หรือกรณีของชายสองคนที่น่าเทวรูปที่ได้จากการขโมยมาขายให้กับอติรูป อติรูปบอกให้นำไปคืนเพราะเทวรูปนี้ถูกขโมยมา ทั้งสองปฏิเสธจึงถูกตักเตือนให้กลายเป็นหินชั่วคราวเป็นการสั่งสอน หลังจากนั้นชายทั้งสองประสบอุบัติเหตุคนขับตายคาที่ ส่วนอีกคนบาดเจ็บสาหัส ดังเช่น

จากเหตุการณ์การลงโทษหญิงสาวคนหนึ่งที่กำลังล่วงเกินอติรูปด้วยความตึกคะนอง ดังข้อความต่อไปนี้

"หล่ออย่างโยโส" สาวในชุดคำคะนองปาก หากแล้วก็นว่า

"เอ๊ะ ทำไมปากตึง ๆ ซา"

ผู้ร่วมโต๊ะหันมามองพินิจพิเคราะห์ "นั่นสิ บวมอูดๆขึ้นมานะ"

คนพูดมากลูบริมฝีปาก แล้วเปิดกระเป๋าทือหยิบตลับแป้งมาเปิดส่องกระจกสำรวจตรวจตรา

"ต๊าย! บวมจริงๆแหละ" รอยบวมอย่างรวดเร็ว เห็นชัดว่า 'ปากเป็นครุฑ'

(มายา. 2539 : 63)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นการลงโทษหญิงสาวที่กล่าววาจาล่วงเกินอติรูป ทำให้ปากบวม ซึ่งเกิดจากอำนาจเหนือธรรมชาติ

จากเหตุการณ์ที่ชายหนุ่มสองคนนำเทวรูปที่ขโมยมาขายให้กับอติรูป อติรูปได้เตือนทั้งสองให้นำเทวรูปกลับสู่ที่เดิม แต่ชายทั้งสองโกหกจึงถูกอติรูปลงโทษ ดังข้อความต่อไปนี้

ข้าเกินไปเสียแล้ว คนทั้งสองรู้สึกกลัวร่างตนเองหนักประจวบหินทราย ไม่สามารถกระดิกกระเดี้ยเคลื่อนไหว เหลือแต่ดวงตาที่กลอกได้ หูจับสำเนียงชัด

เทวรูปหินทรายเคลื่อนไหว ดวงเนตรชายชำเลืองกลอกกลับ เฟ่งส่วนนูนแห่งพระขนงขมวด รอยแยมแห่งพระโอษฐ์ยับเยียน

เทวรูปหินทรายสำแดงพระอาการกริ้ว

“มนุษย์” ที่บัดนี้กลายเป็นหินทรายตะลึงมอม แม้แต่อยากหลบตา ไม่ดู ไม่รู้ ไม่เห็น ก็ยังไม่สามารถทำได้ นอกจาก ลืมตาค้างเฟ่งมอม ท่อนพระกรหักเคลื่อนไหวชั่วตรงมา

กลัวสุดขีดจนอยากจะสิ้นใจ แต่....ไม่สิ้นใจ ริมโอษฐ์หนาได้รูปเผยอ เพาะสำเนียงกึกก้อง

“มัน...บังอาจ...”

เท่านั้น...แม้ร่างจะแข็ง หากความรู้สึกยังคงอยู่ หัวใจระริกเดินระริวราวกับจะหลุดออกมาจากทรวงอก เหงื่อไหลพรุดูหยาดน้ำ...

(มยา. 2539 : 48)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นอำนาจเหนือธรรมชาติของอติรูปที่ลงโทษชายสองคนที่ขโมยเทวรูป ด้วยการสาปให้ร่างกายกลายเป็นหินชั่วคราวเพื่อเป็นการลงโทษ

2.2.2 วิญญาณ

จากการศึกษาพบว่า วิมล ศิริไพบูลย์ สร้างตัวละครวิญญาณส่วนใหญ่เกิดจากความแค้น ความอาฆาตพยาบาท และการตายเพราะถูกวิบากกรรมตรึงตรอน จึงทำให้เป็นดวงวิญญาณที่รอนเร่อยู่ในโลกมนุษย์ไม่ไปสู่ภพภูมิของวิญญาณ และการปรากฏกายของวิญญาณให้มนุษย์เห็นในสภาพเหมือนคนทั่วไปที่ยังมีชีวิต พบว่ามี 3 ตัว คือ อุบลหรือโสโรชนี ดร.ดิษพงศ์ และราชาวดี ดังนี้

อุบลหรือโสโรชนี

อุบลหรือโสโรชนีเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องพิษสวาท ผู้เขียนนำเสนอตัวละครมนุษย์ที่เป็นวิญญาณมีความเคียดแค้นอันเนื่องมาจากความรัก

อุบลเป็นนางรำในราชสำนักสมัยกรุงศรีอยุธยา ต่อมาถูกประจานให้ขุนศึกคนหนึ่งก่อนเสียกรุง ขุนศึกผู้เป็นสามีได้ฆ่าอุบลด้วยการตัดศีรษะเพื่อให้ดูแลทรัพย์แผ่นดิน และเพื่อไม่ให้ถูกฆ่าตายหรือถูกจุดคร่าจากข้าศึก เมื่อเธอตายวิญญาณเกิดความเคียดแค้นเพราะเข้าใจว่าชายคนรักทรยศและวิญญาณถูกทรมานเพื่อเผ่าสมบัติ เธอจึงเฝ้าตามมาทางชีวิตของขุนศึกผู้เป็นที่รักในชาติปัจจุบันคืออัคนี

อุบลปรากฏกายอยู่ในรูปของสโรชินีหญิงสาวสวย รวย และลึกลับ การปรากฏกายบางครั้งมีกลิ่นหอม มีแสงเรือง และมีความสามารถในการทลายอดีตได้ เมื่อเธอพบอัคนีเธอพยายามที่จะให้อัคนีจำเรื่องราวในอดีตให้ได้ แต่ผลสุดท้ายความเคียดแค้นพยาบาทของเธอต้องพ่ายแพ้ต่อความรักและความเสียสละของหญิงสาวอีกคนหนึ่ง เธอตัดสินใจยุติความเคียดแค้นด้วยการให้อภัยชายคนรักและเป็นวิญญาณเผ่าสมบัติต่อไป อุบลมีอิทธิฤทธิ์ในการสะกดจิตให้นางรำเป็นตัวแทนของเธอ ในการแสดงระบำโบราณคดีและแสดงให้ผู้ชมในงานได้เห็นภาพเหตุการณ์ตอนเสียกรุงศรีอยุธยา ดังเช่น

จากการบรรยายการปรากฏกายของสโรชินีตอนหนึ่ง ดังข้อความต่อไปนี้

กลิ่นหอมที่โชยนำเข้ามาก่อนหน้านี้ เป็นกลิ่นอบร่ำจางๆ และดูเหมือนกลิ่นนี้เอง จะทำให้ร่างซึ่งแลดูจางๆ เริ่มขยับเขยื้อนขึ้นทีละน้อย ร่างทรงของสตรีที่ปรากฏขึ้นเหนือช่องบันไดมีแสงสว่างจากเบื้องหลังเป็นเงาแผ่กระจาย ทำให้ผู้ที่พบเห็นเกิดความรู้สึกคล้ายได้ดูภาพวาดอันวิจิตรโดยเฉพาะเครื่องแต่งกายสีขาว ทำให้มีวราวกับงาช้าง นวลละอองตา

(พิชสวาท. 2534 : 136)

จากข้อความข้างแสดงให้เห็นการปรากฏกายของอุบลในรูปของสโรชินี ซึ่งการปรากฏกายของเธอจะมีกลิ่นหอมของน้ำอบจางๆ และมีลักษณะคล้ายภาพวาด แสดงให้ผู้อ่านทราบว่าสโรชินีไม่ใช่คนปกติทั่วไป จากกลิ่นของน้ำอบที่คนในสมัยปัจจุบันไม่นิยมใช้ กลิ่นของน้ำอบและลักษณะที่คล้ายภาพวาดเป็นการสร้างความลึกลับให้กับตัวละคร

จากเหตุการณ์ที่อุบลสะกดจิตนางรำให้เป็นตัวแทนของเธอในการแสดงระบำโบราณคดี ดังข้อความต่อไปนี้

บรรยากาศรอบด้านเย็นเยือกลงอย่างประหลาด ท่ามกลางเสียงเอะอะทุกอย่างดูจะเงียบในบัดดล เงามัวๆ ดูเหมือนจะครอบคลุมไปทั่ว ยกเว้นแต่เสียงเย็นยะเยือกที่ดังแจ่มใส สดใส กังวาน คล้ายจะสะท้อนก้องไปในความเว้งว่างไม่มีที่สิ้นสุด

“ฟังเรา! ต่อไปนี่เจ้า...คืออุบลนางรำในสมัยกรุงศรีอยุธยา ทุกผู้ที่อยู่ ณ ที่นี้ จะได้เห็นระบำโบราณคดีครั้งอยุธยา รุ่งเรือง และพวกเจ้า...จะได้เห็นภาพการเสียกรุงในครั้งสุดท้ายด้วยเช่นกัน!”

เสียงดนตรีที่โหมโรงก่อนเปิดม่าน ฟังแปลกหู...ท่วงทำนองนั้นมิได้รัวกระชั้น ก็ก้อง เพื่อเร้าใจให้คลั่งกึกดังเช่น

จังหวะโหมโรงอื่นๆ หากมีลักษณะกังวานใส ราวกับเครื่องดีทุกชนิดทำด้วยแก้ว และเสียงขลุ่ยผิงผิงดังหวานกังวาน ราวกับเสียงสะท้อนอยู่ในระหว่างที่กว้างอันเว้งว่าง และเสียงนี้เองทำให้ผู้ชมต้องพลิกดูสุขจิตรับกันจ๊าะห้วน

“ระบำโบราณคดีสมัยอยุธยา”

(พิชสวาท. 2534 : 238-239)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นอำนาจของอุบลที่สะกดจิตนางรำ และจากบรรยากาศที่เยือกเย็นทำให้ผู้อ่านทราบว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นไม่ใช่เรื่องปกติ แต่เกิดจากอำนาจของอุบล

ติษพงศ์

ติษพงศ์เป็นตัวละครสำคัญในเรื่องไอ้คุณผี ผู้เขียนนำเสนอตัวละครมนุษย์ที่เป็นวิญญาณที่ตายก่อนกำหนดจึงต้องเร่ร่อนอยู่บนโลกมนุษย์

ติษพงศ์ถูกฆาตกรรมชิงทรัพย์ทำให้เป็นวิญญาณเร่ร่อนเพราะยังไม่ถึงที่ตาย วิญญาณของติษพงศ์ปรากฏภายในสภาพเหมือนยังมีชีวิตอยู่ และปรากฏให้เห็นได้เพียงบางคนที่มีความถี่ตรงกันจึงสามารถสื่อสารได้ ความขัดของวิญญาณขึ้นอยู่กับพลังจิตของผู้ที่ต้องการสื่อสารด้วย วิญญาณของติษพงศ์มีพฤติกรรมเหมือนคนทั่วไป ไม่มีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์เพราะผู้เขียนมุ่งเน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินตั้งข้อความต่อไปนี้

เงาขาวๆแห่งมอง เงาที่บางค่อยรวมตัวกันเข้มข้น เพราะอำนาจแห่งกำลังใจ หน้าขาว เกราะเขียว รอยยิ้มชัดขึ้นเป็นลำดับ นั่งสองคนสนทนาลง

“ฉันเห็นคุณแล้ว” นั่งสุดปรีดาเสียยิ่งนัก

“คุณจะพูดกับฉันได้ไหม โดยไม่ต้องเขียน?”

“อาจจะ...” คำตอบเบาหวิวไกลๆ คล้ายอยู่ปลายหู

“ถ้าคุณ...อยาก.....พบผมจริงๆ คลื่นความคิดคุณสามคนจะช่วยให้พลังคลื่นของผมเข้มข้นขึ้น”

(ไอ้คุณผี. 2533 : 235)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะวิญญาณของติษพงศ์ที่เป็นพลังงานรูปหนึ่งจากคำพูดของติษพงศ์ที่กล่าวถึงเงาขาวที่รวมตัวกันนั้นเกิดจากอำนาจแห่งกำลังใจ ที่จะปรากฏให้เห็นเด่นชัดขึ้นอยู่กับความเข้มของพลังงาน และวิญญาณปรากฏให้เห็นในสภาพเหมือนยังมีชีวิตอยู่จากการบรรยายลักษณะหน้าตาของติษพงศ์ในสภาพที่เป็นปกติ

ราชาวดี

ราชาวดี เป็นตัวละครสำคัญในเรื่องราชาวดี ผู้เขียนนำเสนอตัวละครมนุษย์เป็นวิญญาณที่มีความอาฆาตพยาบาท เมื่อตายไปดวงวิญญาณกลับมาเกิดใหม่กลายเป็นโอปาติกะ

เจ้าอินทวาเป็นหญิงสาวที่ถูกฆาตกรรมในขณะที่ล่องแพเพื่อหวังสมบัติ ด้วยพลังจิตอันแรงกล้าของเธอก่อนตายทำให้เธอมาถึงกำเนิดเป็นโอปาติกะ ซึ่งมีรูปลักษณะเหมือนคนแต่จะอยู่ได้เพียงชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น เธอปรากฏกายขึ้นในนามของราชาวดีเพื่อทวงหนี้กรรมที่เธอถูกกระทำ

ราชาวดีมีลักษณะเหนือธรรมชาติพิเศษที่แตกต่างจากคนทั่วไป คือ มีกลิ่นกายหอม มีแสงเรืองคล้ายแสงของฟอสฟอรัส อาหารการกินนั้นเป็นอาหารจำพวกมังสวิรัต เช่น เกสรดอกไม้ นอกจากนี้ยังมีพลังจิตสามารถทำสิ่งต่างๆได้ เช่น สะกดจิต ไขพลังจิตในการพายเรือ รักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ รักษาเด็กปัญญาอ่อน สามารถล่วงรู้ความคิดของผู้อื่น ล่วงรู้เหตุการณ์ในอนาคต ดังเช่น

จากเหตุการณ์ที่ราชาวดีสะกดจิตให้ธรรณเห็นการตายและการเกิดใหม่ในรูปของโอปาติกะของเธอ ตั้งข้อความต่อไปนี้

ความตาย...ที่ธัญธเข้าใจเป็นความรู้เห็นๆเช่นคนทั่วไปตาย...จบชีวิต พระท่านว่าต้องเกิด ก็เอาละ...เกิด..
แต่กระบวนการหลังความตายจนเกิด ไม่เข้าใจและไม่ใส่ใจ

ถ้าวันที่หมั่นคว้างคือดวงวิญญาณของเจ้าอินถา

แล้ว..เด็ก...ที่เขาเห็นแวบหนึ่งมาจากไหน?

เขาจำได้เธอเอ่ยคำ..เรา...จากเจ้าอินถามาสู่ความเป็นราชาวดี ควรมีจุดเชื่อมต่อ...ทว่า...ตรงไหน อย่างไร
ถ้าเธอจะอธิบายให้แจ่ม เธอทำได้แน่นอน การขยักบางตอนทำให้เขาไคร้รู้

(ราชาวดี. 2544 : 321)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นการกำเนิดของราชาวดีที่มาจากโอปาติกะ โดยผู้เขียนแสดงให้เห็นภาพของการกำหนดรูปของวิญญาณในการเกิดใหม่โดยไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ของราชาวดี และแสดงให้เห็นถึงพลังอำนาจในการสะกดจิตของราชาวดีที่สะกดจิตให้ธัญธได้เห็นเหตุการณ์ในอดีต

จากการบรรยายผ่านความรู้สึกนึกคิดของธัญธที่มีต่อความลึกลับของราชาวดี ดังข้อความต่อไปนี้

ละโอหมอกขาวกรุ่นคลุมเป็นบางแห่ง เขาจับกาแฟ มองพิศวง ‘บนนั้น’ มีความลึกลับแอบแฝงไว้จริงหรือเปล่า
และเมื่อละสายตาไปสู่ด้านที่เดินลงไปริมเขื่อน...ผู้หญิงคนนั้น... ทำไมมีกระแสจิตรุนแรง คนคิดถือถ้วยกาแฟมือ
หนึ่ง อีกมือไล่นิ้วเช่นที่จำได้ แค่นี้หรือทำให้เกิดเสียงในสมอง แต่..เขาก็ได้ยืนยันจริงๆเห็นจะไม่ธรรมดาเสียแล้ว

(ราชาวดี. 2544 : 161)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นพลังจิตของราชาวดี จากความคิดคำนึงของธัญธที่สงสัยเรื่องพลังจิตของราชาวดีที่มีความรุนแรงสามารถปลุกเขาขึ้นมายามดึก นอกจากนี้ผู้เขียนยังสร้างภาพไอหมอกขาวกรุ่นปกคลุมเป็นบางแห่งเพื่อสร้างความลึกลับของตัวละคร

จากเหตุการณ์ที่เขื่อนพังเพราะธัญธไม่เชื่อในสิ่งที่ราชาวดีเตือน ดังข้อความต่อไปนี้

ความเสียหายเกิดขึ้นแล้วจะซ้ำเติมคนอื่นทำไม คนงานกำลังขุดร่องให้น้ำไหลลง ดันไม้ระแนงขนาด
ตัวอาคารส่วนใกล้ริมฝั่ง บางหลังน้ำท่วม ค่าเสียหาย ‘พอควร’ ธัญธถอนใจ...เตือนแล้ว! เขาตอกย้ำความรู้สึก
ตนเอง เธอเตือนแล้ว! เธอ ‘รู้’ เพราะอะไรก็ช่างเธออะไร แต่เขาดันไม่ฟังเธอเอง

(ราชาวดี. 2544 : 106)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเหนือธรรมชาติของราชาวดีที่รู้เหตุการณ์ล่วงหน้าว่าเขื่อนจะพังผ่านความคิดของธัญธถึงคำเตือนของเธอ

2.2.3 มนุษย์ต่างดาว

จากการศึกษาพบว่า วิมล ศิริไพบูลย์ นำความรู้เกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาวที่เคยมีผู้สนใจได้ศึกษาไว้ผสมผสานกับการโคลนนิ่งมนุษย์เพื่อสร้างตัวละครมนุษย์ต่างดาว พบว่ามีเพียงตัวเดียว คือ อมตาเทวี ดังนี้

อมตาเทวี

อมตาเทวี เป็นตัวละครสำคัญในเรื่องทิพย์ ที่ผู้เขียนมุ่งเน้นจากจินตนาการเรื่องความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว

อมตาเทวีเป็นมนุษย์ต่างดาวที่มีลักษณะและพฤติกรรมเหมือนมนุษย์แต่มีความสามารถพิเศษเหนือมนุษย์คือมีพลังจิตสูง เธอเป็นมนุษย์ต่างดาวที่สร้างขึ้นจากเซลล์มนุษย์ของเจ้าหญิงอียิปต์โบราณและการทำศัลยกรรมพลาสติก ถึงแม้ว่าอมตาเทวีจะมีลักษณะของร่างกายส่วนใหญ่เหมือนมนุษย์ แต่ยังคงมีบางส่วนที่ไม่เหมือนคนทั่วไป คือ มีสีผิวขาวแกมเทา ไม่มีรูขุมขนซึ่งใช้ขับถ่ายของเสียทางผิวหนังของร่างกายเหมือนพวกเกรย์ส(Greys) ผมของเธอไม่ใช่ผมที่มีวิวัฒนาการมาจากขน มีมีลักษณะเป็นแพดคล้ายดินเป็ด รวมถึงเสื้อผ้าการแต่งกายมีลักษณะพิเศษเป็นแววระยิบร่ากับสีของโลหะ เธอมาจากดาวที่มีความเจริญถึงขีดสูงสุด ถูกส่งลงมาบนโลกมนุษย์เพื่อถ่ายทอดวิทยาการต่างๆ และศึกษาความเป็นไปของมนุษย์

อมตาเทวีมีความรอบรู้ในวิทยาการด้านต่างๆเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของจิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือเทคโนโลยีมีความก้าวหน้ายุคสมัย เธอสามารถรับรู้ทางจิตในการอ่านความคิดจากคลื่นสมอง สามารถทำนายเหตุการณ์ต่างๆ ผ่านตดสมองของศักติธร ผ่านตดนำเด็กออกจากท้องสมสมร รักษาโรคความผิดปกติของเม็ดเลือดแดง สร้างแสงเลเซอร์จากทับทิม เพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อจากสัตว์โบราณ ขัรบถยนต์ประกอบด้วยกลไกที่มีลักษณะพิเศษขับเคลื่อนด้วยกระแสดึงดูดของโลก บ้านมีเครื่องมือและเทคโนโลยีขั้นสูง ถึงแม้ว่าเธอจะมาจากดาวที่มีความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุ แต่ความเจริญทางด้านจิตใจไม่ได้รับการพัฒนา เธอจึงไม่รู้จักรักความผูกพัน เมื่อเธอได้ตัวแทนในการถ่ายทอดวิทยาการทั้งหมดแล้ว เธอเดินทางกลับไปยังดินแดนที่เธอมาจาก และสิ่งที่เธอได้จากการศึกษากลับไป คือ ความรักความผูกพันจากโลกมนุษย์ ดังเช่น

จากบทสนทนาระหว่างหมอรรถมรัตน์กับศักติธรที่กล่าวถึงสีผิวของอมตาเทวีที่มีลักษณะที่แตกต่างไปจากคนทั่วไป ดังข้อความต่อไปนี้

“ผมสนใจผิวหนังเธอต่างหาก”

“มีอะไรหรือหมอ?”

“ผมคิดว่าสีผิวแปลก ผิวคนอาจจะดำ ขาว น้ำตาล แต่ผมยังไม่เคยเห็นผิวสีขาวแกมเทา”

“ผมก็เคยคิด”

“ถ้าส่องกล้องดูได้ก็จะดี” เสียงผู้เป็นแพทย์มีแววเสียดาย

(ทิพย์. 2544 : 397)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นสีผิวของอมตาเทวีที่ไม่เหมือนคนปกติทั่วไปคือมีสีขาวแกมเทา

จากบทสนทนาของอมตาเทวี ศักติธร และหมอรรถมรัตน์ที่กล่าวถึงความเป็นมาของเธอ ดังข้อความต่อไปนี้

“ฉันก็เหมือนกันค่ะ จะมีพิเศษก็ที่ผมถูกเตรียม...เหมือนหลุดทดลองทางวิทยาศาสตร์สำหรับให้มาที่นี่ ฉันอาจจะ ‘เกือบ’ เหมือนคนที่ทั้งหมดแต่ก็ไม่หมด คุณ...”

มือเรียวที่พันพัสดรร่างสีประหลาด ผิวซีดเกลี้ยงมองดูคล้ายงาช้างเก่าๆ

“ถ้าหมอส่งดูด้วยกล้อง จะพบว่าไม่มีรูขุมขน เพราะอะไรทราบไหมคะ?”

“กัมมันตภาพที่เกินอัตราส่วน” นายแพทย์บอกได้ทันที

“ค่ะ กัมมันตภาพที่ทำลายขุมขน ฉะนั้นผิวหนังของเราจึงปิดไม่ให้สิ่งที่เป็นพิษเข้าสู่ร่างกายได้”...

...“เสื้อผ้าพวกนี้ ผิดขึ้นด้วยกรรมวิธีเคมี สามารถปรับระดับอากาศในร่างกายได้ เราต้องทำทุกอย่างเพื่อต่อสู้กับธรรมชาติ และเมื่อถึงที่สุด เราก็จำต้องพ่ายแพ้...”

(ทิพย์. 2544 : 396-397)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะของอมตาเทวีที่ไม่มีรูขุมขนเหมือนคนทั่วไป แสดงให้เห็นว่าเธอไม่ใช่มนุษย์ เธอมาจากดินแดนที่ความเจริญทางวิทยาศาสตร์ล้ำหน้าทำให้มีการแต่งกายที่มีลักษณะพิเศษเพื่อป้องกันสารกัมมาฟรังสี และการบอกเล่าถึงความเป็นมาของเธอ อีกทั้งการใช้คำพูดของเธอที่มีลักษณะแบ่งแยกระหว่างมนุษย์กับเธอที่แตกต่างกัน

จากเหตุการณ์ที่ศกดิธรขับรถจะไปส่งอมตาเทวีที่บ้านแต่หญิงสาวปฏิเสธ ดังข้อความต่อไปนี้

“ส่งฉันลงดีกว่าค่ะ อย่าให้ฉันต้องบังคับคุณเลย”

“คุณจะลองบังคับดูก็ได้สินะ”

เจ้าตัวทำ เพราะอย่างน้อยที่สุด ณ บัดนี้...เขาเป็นผู้กุมพวงมาลัย

“เอาเถอะค่ะ” น้ำเสียงของหญิงสาวมีแววรำคาญ

“อีกสามเสาไฟฟ้า คุณต้องจอดรอให้ฉัน”

ศกดิธรนึกยั้งพลางบอกตนเองอยู่ในใจว่า ‘ทำไมต้องจอด’ แท้ที่วางอยู่บนคันเร่งตั้งใจจะกดหนักขึ้นเพราะหมายใจจะเร่งเครื่องยนต์ให้วิ่งผ่านไปโดยเร็วดังเช่นท้าทาย หากเสียงไซร้ดังเอื่อยๆจะสะท้อนก้องอยู่ในสมอง

“หนึ่งเสาไฟฟ้า...สองเสาไฟฟ้า...เอาละค่ะ...ลดความเร็วลงได้แล้ว..ลดลง!”

ทางเสียงดัด หนัก ก้องจนสมองแทบระเบิด ‘ไม่! ไม่!’ เขาบอกตนเองซ้ำซาก ‘ไม่...แกจะสะกดจิตเร่อีกละมัง ไม่!’

อาการคันรันทงใจไม่มีผลต่อทางร่างกาย แท้ที่จริงจะเหยียดคันเร่งให้นักค่อยผ่อนคลายเป็นมือหมุนพวงมาลัยเบนเข้าข้างทางอย่างนุ่มนวล

(ทิพย์. 2544 : 71-72)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความสามารถเหนือมนุษย์ของอมตาเทวี ที่ใช้พลังจิตบังคับให้ศกัทธิทรหุตรถในระยะทางสามเส้าไฟฟ้าโดยที่ศกัทธิทรไม่อาจขัดขึ้นได้

จากการศึกษาตัวละครในนวนิยายเหนือประเพณีธรรมชาติของวิมล ศิริไพบุลย์ พบว่ามี 2 ประเภท คือ ตัวละครที่เป็นมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติ และตัวละครมนุษย์ที่เป็นเทพ วิญญาณ และมนุษย์ต่างดาว พบประเด็นที่เป็นลักษณะเฉพาะในการสร้างตัวละครเหนือธรรมชาติ 4 ประการ ดังนี้

1. การสร้างบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละคร วิมล ศิริไพบุลย์ สร้างบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละครไม่ว่าจะเป็นตัวละครที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติ หรือตัวละครมนุษย์ที่เป็นเทพ วิญญาณ หรือมนุษย์ต่างดาว มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน เช่น พุดน้อย กิณน้อย อาหารการกินส่วนใหญ่เป็นอาหารประเภทมังสวิรัต และมีลักษณะพิเศษทางร่างกายปรากฏแสงเรืองเหมือนฟอสฟอรัส มีกลิ่นหอม และมีพลังจิตสามารถล่วงรู้ความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น สะกดจิต และเน้นการปฏิบัติสมาธิ นอกจากนี้ยังประกอบพฤติกรรมที่เป็นประโยชน์แก่มนุษย์ เช่น ให้ความช่วยเหลือด้านความเจ็บไข้ได้ป่วย บำบัดความทุกข์ร้อนของมนุษย์และลงโทษผู้กระทำความผิด

2. ลักษณะเฉพาะของตัวละครมนุษย์ คือ ปรากฏกายอยู่ร่วมกับมนุษย์และมีร่างกายเหมือนกับมนุษย์ปกติทั่วไป

3. ตัวละครเหนือธรรมชาติมีบทบาทที่นอกเหนือจากการแสดงความมหัศจรรย์ของเรื่องแล้วยังมีบทบาทสำคัญในการคลี่คลายความขัดแย้งของเรื่อง โดยเฉพาะใช้วิธีการสะกดจิตให้ระลึกชาติเพื่อเห็นเหตุการณ์ในอดีต

4. ตัวละครส่วนใหญ่มักมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในอดีตชาติ

นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบุลย์ เกิดจากการสร้างเนื้อเรื่องที่อยู่ในวงจำกัด ผู้เขียนเน้นพฤติกรรมของตัวละครที่มีอำนาจจิต และการสร้างความลึกลับให้กับตัวละคร จึงทำให้ตัวละครมีลักษณะคล้ายคลึงกัน

3. ฉากและบรรยากาศ

ฉากและบรรยากาศเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่นำให้อ่านเข้าถึงเรื่องราวต่าง ๆ หรือพฤติกรรมจึงเป็นเสมือนสีสันที่ปรุงแต่งเรื่องราวให้น่าสนใจ และเร้าใจให้อ่านเกิดจินตนาการ

ฉากและบรรยากาศเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของนวนิยาย ในการปูพื้นอารมณ์ของผู้อ่านให้เกิดความคิดคล้อยตามและเกิดจินตนาการ โดยทั่วไปแล้วฉากและบรรยากาศของนวนิยายแต่ละประเภทนั้นจะมีลักษณะเฉพาะตัวที่ต่างกันอย่างออกไป ผู้แต่งจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงธรรมชาติของนวนิยายประเภทนั้น ๆ เพื่อความผสมกลมกลืนกับเรื่องราวและบุคลิกลักษณะของตัวละคร ฉากและบรรยากาศจึงมีความแตกต่างกันออกไป ฉากและบรรยากาศในนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติมุ่งเน้นการสร้างความสะดวกอารมณ์ให้อ่านเกิดความรู้สึกลึกลับ พิศวง น่ากลัว มหัศจรรย์ ตื่นเต้น เร้าใจ โดดแล่นไปกับการจินตนาการ ฉากและบรรยากาศจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ช่วยเสริมให้เกิดความรู้สึกต่าง ๆ ให้แก่ผู้อ่านอย่างสมบูรณ์

การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบุลย์ ปรากฏว่าผู้เขียนใช้การสร้างฉากและบรรยากาศ 5 ประเภท ดังนี้

3.1 การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความมืดและความเงียบของธรรมชาติ

3.2 การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า

3.3 การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความลึกกลับของสถานที่

3.4 การสร้างฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความเชื่อ

3.5 การสร้างฉากและบรรยากาศโดยใช้สัญลักษณ์

3.1 การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความมืดและความเงียบของธรรมชาติ

การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความมืดและความเงียบของธรรมชาติ คือ ฉากและบรรยากาศที่ผู้เขียนเน้นความมืด เงียบสดก วังเวง มีบรรยากาศสลัว บางครั้งเกิดเป็นเงา ก่อให้เกิดการจินตนาการ เพราะความมืดและความเงียบมีอิทธิพลต่อจิตใจของมนุษย์ ทำให้เกิดความรู้สึกหวาดกลัว และก่อให้เกิดความสะท้อนอารมณ์กับผู้อ่าน เช่น

เรื่องเงา ผู้เขียนได้ใช้การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความมืด ความเงียบสดกของบรรยากาศ เพื่อสร้างอารมณ์ให้เกิดการจินตนาการ และสร้างพฤติกรรมความลึกกลับของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้

ทั่วบริเวณอันกว้างใหญ่เงียบ สงบ มืดทมิฬ มีแต่แนวหมูไม้ดำเป็นเงาสลับซับซ้อน ตัวดำหนักใหญ่มืดมิด มีแต่แสงสีเขียวสลัวเรืองเรืองผาความมืด เคลื่อนไหวไปมาครั้นแล้วก็จางหาย นานๆ ครั้งจะมีเสียงนกร้องแหลม และเสียงกระซิบดังเบา ๆ คล้ายลมพัด แต่แล้วก็กลับสงบเงียบตามเดิม

(เงา. 2542 : 158)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นฉากและบรรยากาศที่เน้นความมืดและเงียบสงบ ประกอบความกว้างของสถานที่และเงาดำของต้นไม้ มีแสงเรืองปรากภูเคลื่อนไหวไปมาแฝงอยู่ในความมืด ทำให้ผู้อ่านจินตนาการถึงสิ่งที่เร้นลับซ่อนอยู่ในเงามืดนั้น จากนั้นมีเสียงนกกลางคืนร้องขึ้นมาเหมือนเสียงกระซิบซึ่งในความเชื่อของคนสมัยก่อนเชื่อว่านกกลางคืนเป็นนกผีที่มีความเกี่ยวข้องกับความตาย บรรยากาศของความมืด แสง เงา และเสียงเกิดขึ้นนั้นจึงส่งผลต่อการจินตนาการของผู้อ่านที่มีต่อสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติ สถานที่ดังกล่าวเป็นวังของทำนชายาวสวัต ซึ่งเป็นการสร้างความลึกกลับให้กับตัวละครที่เป็นพญามัจจุราช

เรื่องรักที่ต้องมนตรา ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศเน้นความมืดและความเงียบยามค่ำคืน ของฉากเทวาลัย ที่เพื่อนแก้ว แพงทอง และพี่เลี้ยงไปหายายมดหมอผีที่เทวาลัยเพื่อขอความช่วยเหลือในการแก้เสน่ห์ของปู่จ้าวสมิงพราย ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศเพื่อสร้างความลึกกลับของตัวละคร และส่งผลต่อภาวะอารมณ์ของตัวละครที่ต้องเผชิญกับสิ่งที่มีอิทธิฤทธิ์ทางไสยศาสตร์ ดังข้อความต่อไปนี้

เทวาลัยห้ายเมืองยันทะมีเนินตระหง่านอยู่ท่ามกลางความมืดของรัตติกาล ลมพัดกรโชกผ่านซอกหินซึ่งแตก ร้าวอยู่ทั่วไป ก่อให้เกิดเสียงหวีดหวิวขึ้นอย่างประหลาด คล้ายเสียงคนกระซิบเอาศัพท์มิได้ หมูไม้ใหญ่ขึ้นอยู่อย่างหนาแน่นทำให้ตัวเทวาลัยมืดมิดยิ่งขึ้นนกกลางคืนปีกพื้บพัดขณะที่เราย่างเข้าไป ...

...ภายในเทวาลัยมืดมิดยิ่งกว่าภายนอก แต่มีกลิ้งเครื่องหอมกละกลิ้ง ปลายสุดเทวาลัยมีเงาของเทวรูปดำทะมึน จนข้ารู้สึกเหมือนกับว่าจะมีดวงตาคู่หนึ่งคอยจับจ้องมองเราอยู่อย่างเงียบ ๆ ต่ำลงมาหน้าเทวรูปนั้น มีแสงเทียนดวงเดียววับแวม ภายในวงรัศมีแสงไฟส่องให้เห็นร่าง ๆ หนึ่งนั่งขัดสมาธินิ่ง เครื่องแต่งกายสีมอ ๆ กลมกลืนกันอย่างประหลาด

(รักที่ต้องมนตรา. 2537 : 175-176)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนใช้ฉากและบรรยากาศที่เน้นความมืดและความเงียบของฉากทิวาลัยร้างที่อยู่ท่ามกลางความมืด มีเสียงของสายลมกรรโชกผ่านซอกหินก่อให้เกิดเสียงคล้ายคนพูดกันในยามดึก ต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นกันอย่างแน่นหนาทำให้บรรยากาศยิ่งมืดมิด และมีนกกลางคืนที่เป็นสัญลักษณ์ของความตายบินผ่านไปมาสร้างความน่าสะพรึงกลัว ส่งผลต่อภาวะอารมณ์และสร้างความลึกลับของยายมดหมอผี

3.2 การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า

ฉากและบรรยากาศที่เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ รูป รส กลิ่น เสียง และ สัมผัส ก่อให้เกิดพฤติกรรมลึกลับและการปรากฏกายของตัวละครเหนือธรรมชาติ หรือเหตุการณ์ที่ลึกลับต่างๆ เพื่อสร้างความความรู้สึกหวาดหวั่น น่ากลัว เร้าความสนใจ และเกิดจินตนาการของผู้อ่าน เช่น

เรื่องพิษสวาท จากการปรากฏกายของอุบลหรือสโรชินีที่มาพบอีกคนที่บ้าน ผู้เขียนใช้กลิ่นหอมของน้ำอบแสดงการปรากฏกายของตัวละคร เพื่อสร้างบรรยากาศความลึกลับของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้

กลิ่นหอมที่โชยนำเข้ามาก่อนหน้านี้ เป็นกลิ่นอบร่ำจางๆ และดูเหมือนกลิ่นนี้เอง จะทำให้ร่างซึ่งแลดูดุจกองผ้าเริ่มขยับเขยื้อนขึ้นทีละน้อย ร่างระหงของสตรีที่ปรากฏขึ้นเหนือช่องบันไดมีแสงสว่างจากเบื้องหลังเป็นเงาแผ่กระจาย ทำให้ผู้ที่พบเห็นเกิดความรู้สึกคล้ายได้ดูภาพวาดอันวิจิตรโดยเฉพาะเครื่องแต่งกายสีขาว ทำให้มีวราวก้นางช่างนวลละออตา

(พิษสวาท. 2534 : 136)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนแสดงการปรากฏกายของอุบลหรือสโรชินีที่เป็นวิญญาณ ด้วยการรับรู้จากประสาทสัมผัสจากการได้กลิ่นหอมของน้ำอบและการปรากฏตัวในความมืด ภาพที่เห็นมีลักษณะคล้ายภาพวาดที่ทำให้เห็นความลึกลับของตัวละคร เพราะการขยับเขยื้อนทีละน้อยที่ผิดปกติไปจากคนทั่วไปที่อยู่ในวัยหนุ่มสาวเพื่อแสดงให้เห็นว่าการปรากฏกายครั้งนี้ไม่ใช่คนธรรมดา และการขยับอย่างช้าๆ เป็นลักษณะการที่คนทั่วไปเชื่อว่าเป็นพฤติกรรมของผี ผู้เขียนใช้กลิ่นของน้ำอบแสดงให้เห็นความลึกลับที่เกิดขึ้นซึ่งมีความสัมพันธ์กับเรื่องราวในอดีต

เรื่องรัศมีจันทร์ จากฉากที่เทพรัศมีจันทร์เสด็จไปดูอาการบิดาของอัปสุลาที่บ้าน ผู้เขียนใช้กลิ่นหอมหวานของกำยานปนดอกไม้และเสียงของเครื่องประดับในการปรากฏกายของตัวละคร เพื่อสร้างความลึกลับ ดังข้อความต่อไปนี้

กลิ่นหอมจางๆประหลาดคล้ายกลิ่นดอกไม้ปนเครื่องร่ำกำยานโชยผ่านเข้ามา อัปสุลาสูดลมหายใจยาว ความหอมหวานอย่างนี้เคยคุ้น รวกับว่าเขาเคยได้พานพบมาแล้วครั้งหนึ่ง ครั้นแล้วเสียงเครื่องประดับสตรีก็ดังกังวานไล่ขึ้น รวกับเสียงเครื่องเงินกระทบกันทุกอย่างก๊ว ชายหนุ่มขมวดคิ้วหันขวับไปทางประตู เกือบแน่ใจว่าจะเป็นนางทาสของผู้เป็นบิดาคนใดคนหนึ่ง หากแล้ว...ร่างสูงระหงในชุดขาวบางเบา ทว่าพันตลอดตัวก็ปรากฏเด่นขึ้น ครั้นนี้เพียงสบตาดำสนิทแวววับ เขาก็เกือบจะอุทานออกมาว่า

‘องค์รัศมีจันทร์’

(รัศมีจันทร์. 2542 : 54-55)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นการปรากฏกายขององค์ริศมีจันทร์ ด้วยการรับรู้ทางประสาทสัมผัสจากการได้กลิ่นหอมของกำยานและดอกไม้ พร้อมกับเสียงระฆังแก้วก่อนการปรากฏกายของตัวละคร ซึ่งสร้างความลึกให้กับตัวละคร

เรื่องกฤตยา จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโกดังที่ทำเรือ โดยผู้เขียนสร้างบรรยากาศของความมืด เย็นยะเยือกของอากาศ และเสียงประหลาดคล้ายเสียงสวดมนต์เพื่อก่อให้ความรู้สึกหวาดกลัวต่อเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้น ดังข้อความต่อไปนี้

แสงไฟตามมุมโกดังสว่างจ้า แต่ใช้ว่าจะสว่างทุกจุด บางแห่งเงามืดสลัวครอบคลุม และบางซอกที่ลึก ๆ ทั้งเงียบ ทั้งมืด บางส่วนมีเศษลังไม้บ้าง หีบห่อกระดาษบ้าง ตั้งสุมไว้ ยามพลัดตึกเริ่มขี้อักรยานออกตรวจ

คืนนี้ฟ้ามืดราวกับม่านสีดำครอบคลุมไว้ทุกด้าน

ไฟที่เคยจกกลับเป็นสีแดง

มิดยิ่งกว่ามืด...เย็นยะเยิบยิ่งกว่าเคยเย็น

ยามแหงนดูท้องฟ้าที่ทะมึนอย่างประหลาด อากาศเย็นโดยลมไม้กระดิกแม้แต่เนือย ทุกแห่งที่เคยว่างเปล่าละม้าย คล้ายกับมีเงาสืบสนวนวาว

คนอาชีปกกลางคืน ไม่เคยกลัว... เริ่มกลัว...

...คืนนี้โลกเงียบสงัด!

และแล้วจู่ ๆ เสียงสวดมนต์แปลกประหลาดก็ดังขึ้น เสียงว่าวผะผั่วปลายน ๆ หาที่มามีได้ คนได้ยืนพยายามสดับ ตรีบฟัง

ไม่ใช่พระสวดแน่นอน

แต่ยืนย่นว่าเสียงสวดมนต์ในภาษาที่ไม่เข้าใจ เพราะหลายเสียงที่ประสานที่มีท่วงทำนองสูง-ต่ำ เว้นจังหวะและ วังเวงเหมือนกัน

“ใครทำอะไรที่ไหนวะ?”

เสียงนั้นมิได้มาจากที่อื่นแน่นอน แถวนี่! บริเวณนี้! หากตรงไหนเท่านั้น!

“โบสถ์แถวนี้ก็ไม่มี”

บริเวณท่าเรือว่างขวาง โกดังขนาดใหญ่เรียงราย ห่างออกไป ไม่มีโบสถ์ วิหาร ศาลาไหนทั้งสิ้น ข้อสำคัญ เสียงนั้นมิได้ลอยตามลงมา

ดังอยู่ที่ริมหู ตรงนี้เอง...

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนใช้ฉากและบรรยากาศที่เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสที่ผู้เขียนมุ่งเน้นความน่าสะพรึงกลัวต่อเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น จากการสร้างฉากที่มีความมืดที่มีแสงเงาปรากฏอยู่ตามซอกตามมุมต่างๆ เหมือนเงาของอะไรบางอย่างที่เคลื่อนไหว ซึ่งบรรยากาศช่วงนั้นเป็นเวลากลางคืนที่เงียบสงัด อากาศก็เย็นผิดปกติเพราะไม่มีลมพัดผ่าน นอกจากนี้ผู้เขียนยังสร้างความน่าสะพรึงกลัวต่อไปโดยย้าให้เห็นลักษณะของความน่ากลัวโดยบอกกล่าวถึงอาชีพคนกลางคืนที่ไม่เคยกลัวสิ่งใด แต่บัดนี้เริ่มมีความรู้สึกกลัว แสดงให้เห็นว่าเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ปกติ และยังมีเสียงสวดมนต์แว่วมาในยามวิกาลเช่นนี้ทั้งๆที่อยู่ห่างไกลจากวัด ซึ่งสร้างความน่าสะพรึงกลัวให้กับผู้อ่าน

3.3 การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความลึกกลับของสถานที่

การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความลึกกลับของสถานที่ เพื่อให้เกิดพฤติกรรมลึกกลับของตัวละคร ในบางครั้งยังสร้างภาพให้ตัวละครมีลักษณะน่ากลัว เป็นฉากและบรรยากาศที่ผู้เขียนสร้างขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับตัวละครและเหตุการณ์ ความสมจริง และความลึกกลับของตัวละคร เช่น

เรื่องเงา จากฉากวังของท่านชาวยุสวัต ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศเน้นสถานที่ที่มีความลึกกลับซับซ้อนของสถานที่ มีลักษณะมืด เงียบสงัด เน้นความเก่าแก่และความโบราณของสถานที่ ซึ่งส่งผลต่ออารมณ์ของผู้อ่านให้เกิดการจินตนาการ และส่งผลต่อการสร้างบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละครเอกที่มีความลึกกลับ ดังข้อความต่อไปนี้

ตัวตึกหลังนั้นตกแต่งอย่างโอ้อ่า แต่เป็นแบบโบราณ ทึบๆอับๆทึมๆ หน้าตางแบบเก่าซึ่งมีส่วนแคบ ไม่ได้สัดส่วนกับส่วนสูง ปิดหมดแทบทุกบาน ลวดลายตามฝาผนังเก่าแก่โบราณอย่างหาดูได้ยาก เสากลมใหญ่แต่ละต้นลงลายรักปิดทองอร่าม เครื่องประดับทุกชิ้นล้วนแต่บอกถึงอายุยืดยาวทั้งสิ้น

ผู้ที่เดินหน้าหน้ามีเท้าเบา เงียบกริบ จนแทบไม่ได้ยิน พาลัวไปหยุดคอยที่หน้าประตูแห่งหนึ่ง แสงไฟสลัว ๆ จับให้เห็นใบหน้าเฉาเขียวซีดขรึมราวกับไม่มีชีวิตจิตใจ ฉากไม้สลักที่กั้นเป็นลั่นแลหน้าห้องทำด้วยไม้สีดำฝังมุกแพรวพราว ภายในห้องค่อนข้างกว้างเรียงรายด้วยตู้แบบโบราณราวกับพิพิธภัณฑ์ ปลายห้องเป็นโต๊ะหนังสือแบบเก่าตัวมหึมาสลักเสลาอย่างประณีต พร้อมด้วยเก้าอี้พนักสูง มองดูคล้ายเป็นที่ประทับของเจ้านายผู้ทรงศักดิ์มากกว่าจะเป็นเพียงโต๊ะหนังสือธรรมดา

ณ ที่นี้เองร่างสูงสง่าท่าทางภาคภูมิของท่านชาวยุสวัตประทับพาดพิงนอนอยู่อย่างสบาย ดวงเนตรคมเข้มทอดมองผู้ที่ย่างเข้ามาเขม็ง มีอะไรอย่างหนึ่งในสายเนตรคู่ นั้น ทำให้อีกฝ่ายที่เข้ามาเย็นเยือกไปทั้งตัวอย่างประหลาด

“ห้องนี้ทำให้ผมมอมคิดถึงประทีปแบบโบราณไม่มีผิด”

“เข้ามาสิอิศรา”

“ฝ่าบาทประทับอย่างนั้น ดูคล้ายพระเจ้าแผ่นดินสมัยโบราณ”

“ฉันเองก็เป็นคนโบราณเหมือนกัน ทำไมมาถึงนี้?”

ผู้มาใหม่ลากเก้าอี้ไม้ต่ำบนวมตัวกำมะหยี่สีแดงเข้าไปชิดโต๊ะทรงอักษรอย่างถ้อยวิสาสะ

“ตะกิดอนกดกริ่ง นี่กว่ามาปราสาทแดร์ก็กลัวเสียอีก”

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความลึกกลับซับซ้อนของสถานที่เน้นความเก่าแก่และโบราณเหมือนกับมิใช่บ้านพักอาศัยของคนทั่วไป ผู้เขียนเสนอผ่านความคิดของตัวละคร นอกจากนี้ผู้เขียนบรรยายให้เห็นความอับและความทึบของสถานที่ซึ่งผลกระทบต่อภาวะอารมณ์ของผู้อ่าน ประกอบความมืดสลัวและพฤติกรรมที่ลึกลับของคนในบ้าน ยิ่งสร้างความน่าสะพรึงกลัวให้กับผู้อ่านยิ่งขึ้น

เรื่องพิชสวาท จากฉากบ้านของสโรชินีหรืออุบล ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศเน้นสถานที่ที่มีความเก่าเพื่อเพิ่มความลึกกลับของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้

ยิ่งลึกเข้าไป เส้นทางนั้นก็ดูจะมีแต่ต้นไม้ใหญ่ขึ้นครึ้มและยังไม่ทันที่เซาะจะเอ๋ยปากบันไดอีก เส้นทางสายนั้นก็มาถึงที่กำแพงโบราณเก่าคร่ำ จนมีตะไคร่น้ำจับเขียว ประตูโค้งที่ผ่านเข้าไป มีลักษณะคล้ายประตูเมืองโบราณ ตลอดความยาวของกำแพงยังมีคูน้ำทอดขนานไปไกล เมื่อล่องผ่านเข้าไปภายใน ทิวภาพก็ต้องอุทานว่า

“สวยจริง ยิ่งกับปราสาทกลางป่า”

ภายในกำแพงคือลานเรียบกว้าง มีหมู่ไม้ดอกไม้ใบประดับเป็นสวนหย่อมด้วยเรือนทรงไทยกระจายอยู่เป็นหมู่บางตอนเห็นแต่หลังคารั่วไร

(พิชสวาท. 2534 : 170-171)

จากตัวอย่างข้างต้นเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้ฉากที่เน้นความลึกกลับของสถานที่ ที่ผู้เขียนเน้นความโบราณ ความเก่าแก่ของสถานที่ และการจับตัวของตะไคร่น้ำสีเขียวแสดงให้เห็นว่าเป็นสถานที่ที่ขาดคนดูแล ซึ่งดูไม่เหมือนบ้านพักอาศัยของคนทั่วไป โดยผู้เขียนบรรยายผ่านความรู้สึกของตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ในความลึกกลับของตัวละคร

3.4 การสร้างฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความเชื่อ

การสร้างฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความเชื่อ คือฉากที่ผู้เขียนสร้างขึ้นจากการจินตนาการของผู้เขียนเองหรือจากความเชื่อในด้านต่าง ๆ การสร้างฉากประเภทนี้เพื่อความสอดคล้องและความสมจริงของเรื่องเหนือธรรมชาติ ซึ่งสร้างความสัมพันธ์กับตัวละครและเหตุการณ์ ฉากและบรรยากาศลักษณะนี้มีลักษณะเป็นฉากเหนือจริง หรือเกิดจากพฤติกรรมเหนือธรรมชาติของตัวละคร เพื่อแสดงความมหัศจรรย์และเร้าความสนใจและจินตนาการของผู้อ่าน

เรื่องเงา ผู้เขียนเสนอฉากนรกซึ่งเกิดจากการจินตนาการจากคติความเชื่อทางพุทธศาสนาจากวรรณคดีเรื่องไตรภูมิพิภพ และความเชื่อของคนในสังคมว่านรกคือสถานที่ลงโทษผู้ที่กระทำความบาปกรรมต่าง ๆ ผู้เขียนสร้างภาพความน่ากลัวและความทุกข์ทรมานในนรก จากฉากนรกและการแสดงอิทธิฤทธิ์ของพญามัจจุราชที่แสดงให้เห็นมนุษย์เห็นภาพของนรกเพื่อให้หวาดกลัวต่อการทำความบาปกรรม ดังเช่น

จากเหตุการณ์ที่ผู้เขียนบรรยายให้เห็นฉากนรก จากการตัดสินโทษของพญามัจจุราช ดังข้อความต่อไปนี้

“นำเชลยของเจ้าไปยังอโยธยา ตามผลแห่งวิบากกรรมอันทรามสัตว์ ให้ต้องทนทุกข์เวทนา!”

เปลวเพลิงอันเร้งร้อนพุ่งปราดขึ้นมา ดูจะม้วนเอาผู้ที่ถูกพิพากษากระชากกลับไป ประกายน้ำเหล็กเดือดพลั่ง ลูกโซ่สังเสียงดังจนแผ่นดินไหว แสงสว่างวาบขึ้น ส่องให้เห็นสีหน้าของผู้ที่ทนทุกข์เวทนาบิดเบี้ยวทราม เสี่ยง

ร้องไห้ดังขึ้นอยู่ข้างๆ ครั้นแล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็กลับมืดเยือกเย็นสงบลงอีกครั้งหนึ่ง

(เงา. 2542 : 223)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นภาพนกตามความเชื่อทางพุทธศาสนาเรื่องกฎแห่งกรรม ผู้เขียนบรรยายให้เห็นภาพความน่ากลัวของนรกที่เต็มไปด้วยความร้อนของเปลวเพลิง ประกายของน้ำเหล็กเดือด สีหน้าของผู้ที่ถูกทรมานบิดเบี้ยวเต็มไปด้วยความเจ็บปวด และส่งเสียงร้องโหยหวนจนแทบหึ่งบงบอกถึงความทุกข์ทรมาน สร้างความน่าสะพรึงกลัวให้กับผู้อ่าน

ฉากนรกที่เกิดจากการบันดาลของพญามัจจุราชให้คนในสังคมชั้นสูงได้เห็น ดังข้อความต่อไปนี้

“อา.. ชุตจากนรกโลกันต์”

แสงไฟสีแดงเจิดจ้า ละม้ายเพลิงที่ลุกโชติช่วงแลบเลี้ยวสูง ๆ ต่ำ ๆ ตามจังหวะเพลงที่กระหึ่มก้องสะท้อนกลับไปกลับมาเร่าร้อนเร้าใจ จนทำให้ทุกคน ณ ที่นั้นรู้สึกคล้ายกับกำลังนั่งอยู่ริมหลุมไฟขนาดใหญ่ทำให้ร้อนรุ่ม

ความมืดที่ปกคลุมโดยรอบจู่จากช่วยเสริมให้เห็นภาพของสตรีทั้งสามถลาร้อนไปมาอยู่กลางกองเพลิงพลางบิดตัวอย่างทรมาน ใบหน้าส่วนที่ขาวก็ขาวซีด ส่วนที่แดงก็ราวกับสายโลหิต ดวงตาที่เขียนไว้เบิกโพลงอย่างตระหนก ปนเจ็บปวดทรมาน ยิ่งดนตรีกระแทกเสียงหนัก อาการบิดตัวยิ่งสั่นระริก แสงสีเขียวพุ่งปราดจากที่ใดที่หนึ่งไปจับที่ดวงหน้า ทำให้กลายเป็นสีเขียวคล้ำคล้ายซากศพที่พองอืด ช่วงแขนสีเขียวแกมแดงยกขยักไขว่ราวกับจะขอความช่วยเหลือ ริมฝีปากอ้ากว้างแต่ไม่มีเสียงอันใดลอดมา..

ครั้นแล้วเสียงดนตรีทั้งหมดก็เงียบหายไปทันที ทั้งไว้แต่ความเงียบยิ่งกว่าเงียบ แสงไฟสีแดงลดลงราวกับจะดับ ครั้นแล้วแสงสีขาวนวลบาดตาสว่างจ้าก็พุ่งไปจับร่างที่ดูเหมือนหลุดกระพริบขึ้นกลางเปลวเพลิงอย่างทันทีทันควัน ร่างนั้นคลุมด้วยผ้าสีดำตลอด เห็นแต่ใบหน้าขาว ดวงตาสีแดงลุกโพลง และริมฝีปากส่ายกว้าง เสียงดนตรีกลับแหลมขึ้นมาคล้ายเสียงร้องกรีดกรีดระงมไปทั่วบริเวณ แขนภายในผ้าคลุมสีดำค่อย ๆ ยกกราดไปทางใด ทางนั้นประกายเพลิงก็จะลุกวามสูง ๆ ต่ำ ๆ ราวกับมีชีวิต อาการเคลื่อนไหวที่เข้มข้มเนิบนาบแต่ทรงอำนาจราชศักดิ์มีเค้าของความโหดเหี้ยม ร่างในชุดดำทั้งสามที่หมอบคุดกู้สั่นสะท้าน ครั้นแล้วเมื่อปลายนิ้วนั้นชี้ตรงมาแสงเพลิงก็จู่จู่โรจน์ไปทั่วกาย จนบุคลทั้งสามต้องบิดตัวระแวกกระเสือกกระสนไปมา...

(เงา. 2542 : 243)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องนรกผ่านการแสดงในงานราตรี แสดงให้เห็นภาพนรกที่มีบรรยากาศของความร้อนที่เต็มไปด้วยเปลวเพลิง และเสียงดนตรีที่กระแทกเสียงหนักทำให้ผู้แสดงบิดตัวด้วยความเร่าร้อนและทุกข์ทรมาน สีหน้าเต็มไปด้วยความเจ็บปวด นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นอำนาจของพญามัจจุราชที่มีอำนาจอยู่เหนือความตาย ดังจะเห็นว่าเมื่อร่างที่คลุมด้วยผ้าสีดำปรากฏกายขึ้นร่างทุกร่างหมอบคุดด้วยความเกรงกลัว ซึ่งสร้างความน่าสะพรึงกลัวให้กับตัวละคร

ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศเพื่อเสนอแนวคิดเรื่องกฎแห่งกรรม ส่งผลการดำเนินเรื่องให้มีความมหัศจรรย์ เพื่อความสอดคล้องกับเนื้อหาและแนวคิดที่ผู้เขียนนำเสนอ

เรื่องฉาน ผู้เขียนสร้างฉากเมืองบาดาลซึ่งเกิดจากการจินตนาการ ซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ใต้น้ำที่ใจแก้วไปพบเห็นมาจากการติดตามพญานาคลงไปได้ นำ ดังข้อความต่อไปนี้

ท้ายสุดก็เป็นวังวน ดูผ่านช่องเล็ก เสียงน้ำซ่า ครึกโครม ถ้ามันลอยตัวหมุนตามไม่ได้คงถูกกระแสน้ำดูดจมหายแล้ว กระแสน้ำคล้ายตัวอ่อนขาลงจากธารเล็ก แคบ พลังออกมาตามซอกมิด มาสู่ธารใหญ่กว้างอันเป็นแม่น้ำได้ภูเขา

ด้านหนึ่งเป็นทรายขาวละเอียด

ไอ้ตัวเล็กลอยตัวผ่านไปด้านหาดทราย มันที่ไหนก็ไม่รู้ เบื้องบนสูงขึ้นไปเหมือนฟ้าขาว ๆ แต่ไม่वलกระจ่าง เหมือนที่บ้านที่มีนกอยู่ มันมีอะไรแปลก ๆ ไอ้ตัวเล็กขึ้นไปยืนบนทรายนุ่มนั้น พลัง 'เพ่ง' มองให้ชัด

ไม่ใช่ไอ้ตัวนกบินได้หรอก

มันเป็นไอ้ตัวปลาแน่เลย!

เท่านั้น...ไอ้ตัวเล็กก็นั่งเหงงดู...ตัวปลามันต้องอยู่ในน้ำ ตัวปลามันอยู่ข้างบนได้ยังไง ...

(ฉาน1. 2532 : 151-152)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นภาพเมืองบาดาลที่อยู่ใต้น้ำ มีปลาแหวกว่ายอยู่ด้านบนแทนนกที่อยู่บนท้องฟ้า เพื่อความมหัศจรรย์ในเรื่อง

ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศที่เกิดจากการจินตนาการที่ได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรม ส่งผลให้เกิดความมหัศจรรย์และความสมจริงของเรื่อง

3.5 การสร้างฉากและบรรยากาศโดยการใช้สัญลักษณ์

การสร้างฉากและบรรยากาศในนวนิยายบางเรื่องมีความสำคัญมากกว่าความเป็นฉากธรรมดาที่ผู้เขียนมุ่งเสนอเหตุการณ์ การสร้างบุคลิกลักษณะของตัวละคร หรือการสร้างความรู้สึกด้านอารมณ์ต่าง ๆ เท่านั้น ผู้เขียนต้องการฉากและบรรยากาศในการสื่อแนวความคิดของเรื่องแทนองค์ประกอบอื่น ๆ อาจเป็นฉากธรรมชาติ เหตุการณ์ สถานที่ ตลอดจนสิ่งของต่าง ๆ จากการศึกษาพบว่า วิมล ศิริไพบูลย์ ใช้การสร้างฉากและบรรยากาศโดยการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อแนวคิดของเรื่อง 3 ลักษณะ คือการใช้ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเป็นสัญลักษณ์ การใช้ฉากชื่อเรื่องเป็นสัญลักษณ์ และการใช้สิ่งของเป็นสัญลักษณ์ ดังนี้

3.5.1 การใช้ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเป็นสัญลักษณ์

การใช้ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติในการสื่อแนวความคิดเรื่องกฎแห่งกรรม ผู้เขียนใช้ปรากฏการณ์ความแปรปรวนของธรรมชาติ เกิดเหตุการณ์ฝนตก พายุพัด ฟ้าผ่า เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นการรับรู้ของฟ้าดินว่าถึงแม้ว่าการทำบาปกรรมจะไม่มีใครรู้ แต่ยังมีฟ้าดินที่รับรู้และรอการชดใช้หนี้กรรมบาปที่ได้กระทำไว้ เช่น การตายของผู้ที่กระทำความบาปมักเกิดอุบัติเหตุธรรมชาติเสมอ เช่น

ฉากและบรรยากาศในเรื่องเงาที่ผู้เขียนนิยมใช้ความแปรปรวนของธรรมชาติเมื่อผู้ที่กระทำความบาปกรรมตาย เช่น การตายของยาอิตรา การตายของนักการเมืองที่ระดับสัตย์ การตายของนักพนัน และความโกรธกริ้วของพญามัจจุราชที่เบียดเบียนต่อผู้กระทำความบาป มักมีเหตุการณ์เช่นนี้เสมอ ดังข้อความต่อไปนี้

ท่านชาวยุสวัดประทับยืน กอดอุระนั่ง สายฟ้าแลบพลพร้อมทั้งลั่นกริ่งซ้ำแล้วซ้ำเล่า ท้องฟ้ามืดมิดขับให้เห็นดวงพักตร์สีวาวระจ่างอยู่ในความมืด ฉลองพระองค์สีคล้ำเกือบดำปลิวสะบัด สายฟ้าสีม่วงแถมแดงแวบลงมา

ผู้ที่ยืนในบริเวณห่างออกไปหลังตาม เปรี้ยวพียงเสียงลั่นกริ่งใหญ่ที่จะตามมา แต่สรรพสำเนียงนั้นกลับถูกกลืนหายไประหว่างปราศจากร่องรอย หัตถ์ขวาวนลงมือยื่นออกไป วงพักตร์งามระจ่างแห่งเงยขึ้นสู่เบื้องบน แยมสรลงอย่างกึกก้อง

“กะนองให้เต็มที กะนองให้เต็มที! กะนองให้มนุษย์สำนึกว่าทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับฟ้าดิน ความดี ความชั่ว ย่อมอยู่ในสายตาของฟ้าดินทั้งสิ้น! บาปชั่วต่าง ๆ อยู่ในอำนาจที่ข้าจะรับรู้และได้ยิน ไม่มีบาปของคนใดที่ข้าจะปล่อยให้ผ่านไปโดยไม่ทวงหนี้ชดใช้ แสดงอิทธิฤทธิ์ของเจ้าข้า บางทีจะไม่มีใครสักคนกระมังที่จะต้องชดใช้ คำสาบานที่ให้ไว้ต่อเจ้าในวันนี้ ใคร! ไปนำมาให้ข้า! บัญชีของผู้ใดที่จะต้องชดใช้ในวันนี้ เดียวนี้!”

(เงา. 2542 : 100)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนใช้ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเป็นสัญลักษณ์ของการรับรู้การลงโทษคนบาป และแสดงให้เห็นว่าไม่มีใครหลุดพ้นไปจากกรรมที่ตนเองได้ก่อไว้ได้ ถึงแม้ว่าการกระทำบาปกรรมของตานั้นไม่มีใครรู้เห็น แต่ก็ไม้อาจที่จะหนีกรรมที่ตนได้ก่อไว้ อย่างน้อยฟ้าดินก็รับรู้การกระทำของมนุษย์ไม่สามารถปกปิดได้

ฉากและบรรยากาศในเรื่องราชาธิที่ผู้เขียนใช้ความแปรปรวนของธรรมชาติ และเหตุการณ์ฟ้าผ่าในเหตุการณ์การตายของเจ้าเขื่อนคำผู้ที่อยู่เบื้องหลังการฆาตกรรมของเจ้าอินถวา เป็นการแสดงการรับรู้และการลงโทษของฟ้าดิน ดังข้อความต่อไปนี้

“ฝนยังกับฟ้าทะเล เห็นเขาว่าฟ้าผ่าตรงบ้านใครก็ไม่ทราบสามที่ซ้อนๆ”

“หนเดียวก็เกินพอ” ธนยธรส่ายหัว “โดนสามหนจะเหลืออะไร”

“โทษอุกฤษฏ์” เสียงจากเบื้องหลังชัดเจน

“สงสัยสาบานไว้หลายเรื่อง” ธนยธรพูดเล่น

“สัจจะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์” น้ำเสียงนั้นจริงจัง “บารมีสูงสุดคือ สัตยาธิฐาน หากผู้ใดอสัตย์....” อีกแล้ว...คนพูดหยุดเสียเฉยๆ พักใหญ่จึงต่อด้วยประโยคคล้ายคำสวดที่ว่าเศร้าย่อย” สัตยานำเข้าสู่ความสว่าง อสัตย์จะนำทางสู่ความมืดแห่งนรกนาคชั่วกัลปา”

(ราชาวดี. 2544 : 100)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนใช้ปรากฏการณ์ความแปรปรวนของธรรมชาติเป็นสัญลักษณ์ ในการสื่อให้ผู้อ่านเห็นว่าไม่มีใครที่ทำความบาปกรรมแล้วจะรอดพ้นจากการลงโทษได้ คนที่ทำความบาปกรรมต้องได้รับผลกระทบตอบสนอง

นอกจากนี้ผู้เขียนยังใช้สัตว์เป็นสัญลักษณ์ โดยไข่นกแสกหรือนกกกลางคืนเป็นสัญลักษณ์ของความตายและความน่ากลัว ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องต่างๆ เช่น เรื่องรักที่ต้องมนตรา ที่ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศในเหตุการณ์ที่ความตายกำลังมาเยือนเพื่อนแก้ว แพงทอง และพระลอ ดังข้อความต่อไปนี้

สายฟ้าแวบฟาดสนั่นเปรี้ยง นกตัวใหญ่ผวาบินออกจากที่พาลางส่งเสียงร้องดังลั่นคล้ายเสียงหัวเราะอย่างมีชัย ประกายไฟสีแดงคล้ายจะลุกโชติช่วงนั้น ท่ามกลางเสียงร่ำไห้คร่ำครวญ และเสียงหัวเราะกึกก้องยินดี ท่ามกลางยามสีกัลเข้ามามี...ดาวประกายพุกฤษทอแสงสลัวอยู่เหนือทิวไม้...มือของข้าฯ ล้าง ปากไก่แห้งผาก...ข้าฯ กำลังจะลา ณ บัดนี้...ที่นั่น...ตรงนั้นท้าวเธอยังประทับยืนนิ่ง พระวรกายสูงสง่า ดวงเนตรคมแวววับ และโอษฐ์งามดัง

โบไม้อ่อน ...ข้าฯ ได้ถวายชีวิตเพื่อท้าวเธอแล้ว ชีวิตอันเป็นสิ่งเดียวที่ข้าฯ จะถวายได้ เพื่อเป็นสักขีพยานว่าข้าฯ ไม่มีใครอีกแล้วนอกจาก...ลอคิลกราช!

(รักที่ดองมนตรา. 2537 : 370-371)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนใช้นกเป็นสัญลักษณ์แห่งความตายที่กำลังมาเยือนเพื่อนแก้ว แพงทอง และพระลอ ตามความเชื่อของคนในสมัยก่อน

3.5.2 การใช้ฉากชื่อเรื่องเป็นสัญลักษณ์

ผู้เขียนใช้ฉากชื่อเรื่องเป็นสัญลักษณ์จากเรื่องเงา เพื่อแสดงแนวคิดถึงเรื่องกฎแห่งกรรม ผู้เขียนใช้เงาเป็นสัญลักษณ์แทนบุญและบาปที่ติดตามเราเสมอเหมือนเงาที่ติดตามตัวเราตลอดเวลา ดังข้อความต่อไปนี้

แสงเพลิงเบื่องล้งลุกโชติช่วง ฟ้าสะเทือนและแผ่นดินลั่น รูปเงาส่งตระหวานลับหายไปช้า ๆ แต่พร้อมที่จะปรากฏขึ้นใหม่ และพร้อมที่จะเลือนหายไป 'เงา' ที่จะแลเห็นความดี ความชั่วของผู้กระทำ...ร่างสูงระหงดวงพักตร์มืองเมื่อด ริมโอษฐ์งามสดใส ที่วันหนึ่งจะปรากฏขึ้นข้าง ๆ และพร้อมที่จะยื่นหัตถ์อันเยือกเย็นมาแตะเบา ๆ พลงงแย้มสรรลอย่างเชิญชวน...บางที 'เงา' นั้นจะกำลังประทับยืนอยู่ ใกล้ ๆ เราแล้วกระมัง!

(เงา. 2542 : 530)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนใช้เงาเป็นสัญลักษณ์แทนกรรมดีและกรรมชั่วติดตามตัวเราตลอดต้งจะเห็นจากคำกล่าวถึงเงาว่า เงานั้นพร้อมที่จะปรากฏใหม่ และพร้อมที่จะเลือนหายไป เงาที่แลเห็นความดี ความชั่วของผู้กระทำ

3.5.3 การใช้สิ่งของเป็นสัญลักษณ์

การใช้สิ่งของเป็นสัญลักษณ์ ผู้เขียนใช้กระจกเป็นสัญลักษณ์ในการดำเนินเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่ติดตามในความมหัศจรรย์ของการเดินทางระหว่างสองภพ ผู้เขียนใช้กระจกเป็นสัญลักษณ์สะท้อนภาพความคิดของคนในแต่ละยุคสมัย ผู้เขียนต้องการสื่อแนวคิดเรื่องประวัติศาสตร์เป็นกระจกสะท้อนความคิดของคนในอดีต ดังข้อความต่อไปนี้

กระจกบานที่เที่ยงตรง กระจกข้างขัด รอยแตกลึดูเหมือนจะยาวกว่าเดิม ภาพสะท้อนคือปัจจุบันกาล มณีจันทร์เฝ้ามองรอให้อาณาเป็นหมอกละอองเพราะจากนั้นประตูแห่งอดีตกาลจะเฝ้าเปิดให้เธอได้เห็น

อะไรทำให้เป็นเช่นนั้น !

ชั้นแรกเมื่อผ่านความกลัวมาได้ หญิงสาวก็พยายามค้นหา หากค้นฉ่องยาวประดับด้วยไม้กรอบสลักเสลาด้วยฝีมือวิจิตร

กระจกคือกระจก !

ไม่มีวิแววว่าจะมีอะไรผิดปกติ หากภาพนั้นปรากฏชัดขึ้นได้อย่างไร มณีจันทร์มองตาไม่กะพริบเฝ้าแต่ครุ่นคิด หากอดีตเป็นคลื่นแสงที่ยังไหลวนเวียนอยู่รอบตัวเธอเล่า กระจกบานนั้นต้องมีอะไรพิเศษสักอย่างจึงรับคลื่นแห่งอดีตได้

อะไรพิเศษนั้นเธอไม่รู้ว่าจะไร

ข้อสำคัญที่ทำให้เธอหงุดหงิดคือ ทำอย่างไรจะทำให้กระจกหรือเครื่องรับพิเศษนี้สามารถรับภาพติดต่อกันได้
สามารถเปิดปิดได้...

(ทวิภพ. 2536 : 84-85)

จากการสร้างฉากและบรรยากาศโดยการใช้สัญลักษณ์ช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของผู้เขียนเพิ่มมากยิ่งขึ้น โดยอาศัยสัญลักษณ์ต่างๆในการสื่อความหมายได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษาการสร้างฉากและบรรยากาศในนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบูลย์ พบว่าผู้เขียนใช้วิธีการสร้างฉากและบรรยากาศ 5 ประเภท คือ การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความมืดและความเงียบของธรรมชาติ การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความลึกกลับของสถานที่ การสร้างฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความเชื่อ และการสร้างฉากและบรรยากาศโดยการใช้สัญลักษณ์ ผู้เขียนใช้การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความมืดและความเงียบของธรรมชาติ และใช้การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความลึกกลับของสถานที่ให้มีบทบาทต่อการสร้างตัวละครให้มีความลึกกลับ น่ากลัว และส่งผลต่อภาวะอารมณ์ของตัวละครอื่นที่มีต่อตัวละครสำคัญ การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า ผู้เขียนสร้างลักษณะเหนือธรรมชาติจากการปรากฏกายของตัวละคร การสร้างฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความเชื่อส่งผลต่อการสร้างความมหัศจรรย์ของเรื่อง การสร้างฉากและบรรยากาศของวิมล ศิริไพบูลย์ ส่งผลต่อการดำเนินเรื่องให้น่าสนใจ ตื่นเต้น เร้าใจ เกิดการจินตนาการ และส่งผลให้เรื่องราวน่าติดตาม ส่วนการสร้างฉากและบรรยากาศโดยใช้สัญลักษณ์เพื่อต้องการสื่อความคิดกับผู้อ่าน

บทที่ 3

วิเคราะห์ความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติในนวนิยายของวิลม ศิริไพบูลย์

ความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติเป็นความเชื่อที่สืบทอดกันมาแต่โบราณ ความเชื่อเหล่านี้ได้ฝังรากลึกอยู่ในจิตใจและความคิดของมนุษย์ ดังปรากฏให้เห็นได้จากการประกอบพิธีกรรมตลอดจนการดำเนินชีวิตที่มีความเกี่ยวเนื่องกับสิ่งที่มองไม่เห็น ไม่มีตัวตน โดยเชื่อว่ามีพลังอำนาจเหนือมนุษย์ในการบันดาลหรือควบคุมให้เกิดผลดีหรือผลเสียได้ ความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติถูกบันทึกถ่ายทอดมาในรูปแบบของวรรณกรรมต่างๆ ถึงแม้ว่าในปัจจุบันความเจริญทางวิทยาศาสตร์รู้ด้นหน้าไปอย่างรวดเร็ว แต่ยังคงมีคนในสังคมบางกลุ่มที่มีความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติอยู่เป็นจำนวนมากไม่น้อย

จากการศึกษาวิเคราะห์ความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติในนวนิยายของวิลม ศิริไพบูลย์ พบว่าผู้เขียนสะท้อนความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติ โดยแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายและชาติภพ
2. ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์
3. ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต
4. ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์
5. ความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์

1. ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายและชาติภพ

ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายและชาติภพ เป็นความเชื่อที่เกี่ยวกับนรก-สวรรค์ วิญญาณ และการเกิดใหม่ของวิญญาณที่เรียกว่าชาติภพ ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายและชาติภพเป็นเรื่องที่ยังไม่สามารถพิสูจน์ให้เห็นจริงได้ตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ แต่ในปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์เป็นจำนวนมากไม่น้อยได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ และคนในสังคมก็ยังคงมีความเชื่อเรื่องของวิญญาณ ดังจะเห็นได้จากการทรงเจ้า เข้าผี หรือจากพิธีกรรมการบวงสรวง หรือการเซ่นไหว้บรรพบุรุษ ความเชื่อเรื่องวิญญาณปรากฏให้เห็นได้ในทุกชนชาติและทุกศาสนา ส่วนความเชื่อเรื่องชาติภพนักปราชญ์ได้ทำการทดลองการสะกดจิตเพื่อให้ผู้ถูกสะกดจิตระลึกชาติได้ เราอาจพบว่าคนบางคนสามารถบอกอดีตชาติของตนเองได้ว่าเคยเกิดเป็นใคร ตายอย่างไร และมีความเกี่ยวข้องกับใครบ้าง บางครั้งเราอาจรู้สึกคุ้นเคยต่อสิ่งที่พบเห็นส่วนใหญ่ระลึกได้เพียงบางส่วนเท่านั้น ความระลึกได้นี้จะอยู่ในความทรงจำไม่นานและจะเลือนหายในกาลต่อมา นอกจากนี้ยังมีความเชื่อเรื่องการระลึกชาติของผู้สำเริงฉานนั้นสามารถล่วงรู้อดีตชาติของตนและของผู้อื่น

1.1 ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย

จากการศึกษานวนิยายเหนือธรรมชาติของวิลม ศิริไพบูลย์ พบว่าผู้เขียนมีความเชื่อเกี่ยวกับชีวิตหลังความตาย กล่าวว่าการตายของมนุษย์เป็นการละกายทิพย์ออกจากกายหยาบ กายทิพย์ของมนุษย์เป็นพลังงานรูปหนึ่งซึ่งคนทั่วไปเรียกว่า วิญญาณ เมื่อวิญญาณออกจากร่างจะไปสู่ภพใหม่ตามวิบากกรรมของมนุษย์ที่ได้กระทำมา หากไม่ไปสู่ภพภูมิดวงวิญญาณจะเร่ร่อนในโลกมนุษย์เรียกว่าสัมภเวสี ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องต่างๆ เช่น เรื่องฉาน ตอนที่เจ้าป่าคาบเด็กน้อยที่เป็นเหยื่อ ดังข้อความต่อไปนี้

โยบางเบา ขาวกระจ่าง จุใจแมงมุม เกาะเกี่ยวกันอยู่

กายเนื้อและกายทิพย์ กำลังแยกจากกัน !

กายทิพย์ วนเวียน อวรณ์ กายเนื้อ มียอมจะแยกออกง่าย ๆ กรรมยังไม่หมดสิ้น

กรรมตัดรอดเท่านั้น จะทำให้สายใยแห่งชีวิตขาด

กายเนื้อจะดับสูญ หากกายทิพย์ จะเร่ร่อนไปสู่ภูมิใดไม่ได้ทั้งสิ้น รับผลกรรมเลวมิได้...วิญญาณมากมายเร่ร่อน
อ้างว้าง...

(ฉาน1. 2532 : 4-5)

จากข้อความข้างต้นแสดงความเชื่อเรื่องวิญญาณที่ไม่ได้สูญสลายไปตามร่างกาย ผู้เขียนบรรยายให้เห็นชีวิตหลังความตายในขณะที่กายทิพย์หรือวิญญาณกำลังออกจากร่างของเด็กน้อย กายทิพย์มีลักษณะบางเบาคล้ายใยแมงมุมที่พยายามยึดเหนี่ยวกายเนื้อไว้เพื่อมิให้หลุดออกจากกัน การที่กายทิพย์หลุดออกจากกายหยาบนั้นหมายถึงความตายและร่างกายจะสูญสลายไปในที่สุด นอกจากนี้ผู้เขียนยังแสดงให้เห็นว่าการตายก่อนกำหนดนั้น เป็นการตายมีสาเหตุมาจากวิบากกรรมตรวน มีผลทำให้กายทิพย์หรือวิญญาณจะเฝ้าวนเวียนอยู่เช่นนั้นและกลายเป็นวิญญาณเร่ร่อนไม่ไปสู่ภพภูมิของนรกหรือสวรรค์ตามคติความเชื่อทางพุทธศาสนา

ความเชื่อเรื่องวิญญาณที่ปรากฏในนวนิยายของ วิมล ศิริไพบูลย์ พิจารณาได้จากการสร้างตัวละครสำคัญและตัวละครประกอบที่เป็นวิญญาณ บทสนทนา และเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวิญญาณ โดยผู้เขียนนำเสนอเหตุการณ์การปรากฏกายของวิญญาณให้มนุษย์ได้เห็น วิญญาณที่ปรากฏให้เห็นนั้นมีสภาพเหมือนคนที่ยังมีชีวิตอยู่ การเข้าฝัน และการเข้าสิงร่างมนุษย์ พบในนวนิยาย 4 เรื่องคือ เงาม จิตา ไวยณวี อดีตา ส่วนนวนิยายที่ผู้เขียนนำเสนอตัวละครสำคัญเป็นวิญญาณในการดำเนินเรื่องพบว่ามี 4 เรื่องคือ พิชสวาท กฤตยา ไอ้คุณผี และราชาวดี ซึ่งผู้เขียนสะท้อนความเชื่อเรื่องวิญญาณที่วนเวียนอยู่ในโลกมนุษย์นั้นมิใช่สาเหตุและการดำรงอยู่ในสภาพที่แตกต่างกัน ดังนี้

เรื่องพิชสวาท กล่าวถึงวิญญาณของอุบลเป็นวิญญาณที่ถูกชายคนรักฆ่าตาย เพื่อให้ทำหน้าที่พิทักษ์รักษาทรัพย์แผ่นดิน จะไปเกิดได้ต่อเมื่อมีดวงวิญญาณอื่นมาทำหน้าที่แทน วิญญาณของเธอเฝ้าวนเวียนตามหาชายคนรักเพื่อแก้แค้น วิญญาณของเธอปรากฏให้มนุษย์เห็นในสภาพเหมือนยังมีชีวิตอยู่ในภาพของหญิงสาวชื่อสร้อย

เรื่องกฤตยา กล่าวถึงวิญญาณของเจ้าหญิงเมอริตาเทนที่อาศัยร่างของมนุษย์เฝ้าวนเวียนตามหาชายหนุ่มผู้ที่เคยสาปวิญญาณชายคนรักของเธอ เพื่อปลุกวิญญาณและถอนคำสาปแก่ชายคนรัก

เรื่องไอ้คุณผี กล่าวถึงวิญญาณของดิษพงศ์ที่ถูกฆาตกรรม โดยยังไม่ถึงที่ตายแต่ต้องมาตายเพราะวิบากกรรม จึงกลายเป็นวิญญาณเร่ร่อนหรือที่เรียกว่าสัมภเวสี วิญญาณของดิษพงศ์ปรากฏกายให้มนุษย์เห็นในสภาพร่างกายเหมือนยังมีชีวิตอยู่ในรูปของพลังงาน และจะปรากฏให้เห็นเด่นชัดได้ขึ้นอยู่กับความเข้มแข็งของจิตและวิญญาณ

เรื่องราชาวดี กล่าวถึงวิญญาณของราชาวดีที่ถูกฆาตกรรม แต่ด้วยพลังจิตที่แรงกล้าก่อนตาย วิญญาณจึงถือกำเนิดเป็นโอปาติกะ โอปาติกะคือการเกิดโดยที่ไม่ต้องอาศัยพ่อแม่อาจเป็นเทพหรือผีก็ได้ ซึ่ง

มีการกำหนดรูปและมีภาวะเดียว สามารถดำรงชีวิตอยู่ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง จากนั้นจะสูญสลายแล้วจึงกำหนดรูปขึ้นมาใหม่ วนเวียนอยู่เช่นนี้ไม่ได้ไปสุดไปเกิดเป็นมนุษย์ วิญญาณของเธอกลับมาเรียกร้องและทวงสิทธิ์ความเป็นธรรมของเธอ

จากตัวอย่างข้างต้นผู้เขียนสะท้อนความเชื่อเรื่องวิญญาณที่วนเวียนอยู่ในโลกมนุษย์มีสาเหตุก่อนตายเป็นสำคัญ หากผู้ที่มีภาวะจิตที่สุขสงบ ไม่โกรธแค้นพยาบาท ไม่ยึดติดกับความหวังกังวล และการตายที่เกิดจากวิบากกรรม หรือการตายโดยกะทันหันจะทำให้ดวงวิญญาณเร่ร่อนอยู่ในโลกมนุษย์จนกว่าจะแสวงหาทางไปสู่ภพภูมิใหม่ได้

นอกจากนี้ผู้เขียนยังสะท้อนความเชื่อเรื่องวิญญาณตามแนวคิดทางพุทธศาสนาและหลักการทางวิทยาศาสตร์ไว้ในบทสนทนา ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องต่าง ๆ ดังเช่น

เรื่องมายา จากการสนทนาของหุ่นกับรินทร ที่หุ่นพยายามอธิบายให้รินทรเข้าใจเรื่องวิญญาณดังข้อความต่อไปนี้

“...มนุษย์นะแกมีสองส่วน ไม่ใช่ส่วนบนกะส่วนล่างนะ แต่ไอ้ร่างกายมันส่วนหนึ่ง อีกส่วนทางพระท่านเรียกว่า วิญญาณธาตุกับอากาศธาตุ”...

...“ไอ้สองธาตุไม่ใช่แก๊ส แต่แปลว่าความว่าง คำว่าวิญญาณไม่ได้หมายถึงผี แต่หมายถึงพลังงานในมนุษย์”...

...“ในร่างกายมนุษย์ถ้าแยกเซลล์ออกไป เราจะพบว่าทั้งร่างกายเรายึดโยงกันไว้ด้วยพลังงาน ระหว่างการยึดโยงของโครงสร้างคือช่องว่าง ฉะนั้นถ้ามองให้ลึกซึ้ง ร่างกายเรามันไม่มีอะไรนอกจากพลังงานกับความว่างฉนั้นเคยบอกแกแล้วไม่ใช่หรือ”

(มายา. 2539 : 303)

จากข้อความข้างต้นสะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องวิญญาณ ที่ผู้เขียนเสนอความเชื่อตามแนวคิดทางพุทธศาสนาที่กล่าวว่ามนุษย์ประกอบด้วยธาตุหก คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ และวิญญาณ ซึ่งอากาศธาตุ หมายถึง ความว่าง ส่วนวิญญาณธาตุหมายถึงพลังงานที่ยึดโยงสิ่งต่างๆของธาตุในร่างกาย ทางวิทยาศาสตร์เชื่อว่าพลังงานต่างๆ ในโลกไม่มีสูญ เมื่อวิญญาณเป็นพลังงานจึงไม่มีวันสูญเช่นกัน

จากเรื่องไวษณวี จากบทสนทนาของวิสุตากับเพื่อนในงานศพ ดังข้อความต่อไปนี้

“เขาบอกว่าวิญญาณเราที่ออกจากร่างใหม่ๆ ยังมีความยึดติดในตัวตนเดิมอยู่ วิญญาณจึงมีสภาพเหมือนร่างกายของเรา”...

...“เขาว่าวิญญาณคือพลังงานที่หลุดออกจากร่างกาย เมื่อเป็นพลังงานเรามองไม่เห็น....”

“อ้าว งั้นผีมาจากไหน” คนนั้นใจว่ามองเห็นผีได้เอะอะ

“เพราะพลังวิญญาณต้องดึงละอองจากอากาศเข้ามารวมตัว การรวมตัวให้ทึบต้องใช้ความร้อนควบแน่นเข้าไป บรรยากาศรอบๆจึงเย็นลง เวลาเราพบผีถึงหนาว”

“เอ๊ะเข้าท่าแฮะ และทำไมเราเห็นแต่โครงกระดูก?”

“ที่เป็นรูปร่างของคนก็มีอะ” คนที่เถียงความจริงฟัง ‘เขาว่า’ มาทั้งนั้น

“มันสุดแต่พลังงานวิญญาณจะเข้มข้นแค่ไหน จะดึงบรรยากาศมาควบแน่นให้เป็นรูปร่างได้เท่าไร ถ้าเป็นพลังงานวิญญาณชั้นสูงจะสร้างภาพจากพลังงานให้เราเห็นได้เลย ยิ่งความถี่ของพลังงานสูงเท่าไร ความสามารถก็มากขึ้นเท่านั้น”

“ทำไมบางคนเห็นผี บางคนไม่เห็นผี?” คนขี้สงสัยซัก

“เหมือนทีวียังงี้ เครื่องดีจูนรับได้ทุกช่อง เครื่องไม่ดีภาพล้มหมดทุกช่อง”

(โฆณวิ. 2540 : 161-162)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องการปรากฏกายของวิญญาณ และอธิบายลักษณะของวิญญาณว่าเป็นพลังงานรูปหนึ่งด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์ ในการปรากฏกายให้คนเห็นต้องอาศัยการรวมตัวของพลังงานต่างๆ ในอากาศและมีพลังความถี่จึงสามารถปรากฏให้เห็นได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ผู้เขียนยังใช้การเปรียบเทียบพลังความถี่ของวิญญาณกับพลังความถี่ของคลื่นโทรทัศน์ ที่ต้องอาศัยคลื่นความถี่ที่สูงและตรงกันจึงสามารถมองเห็นวิญญาณได้

นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิลล คิริไฟบูลย์ นอกจากแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องวิญญาณแล้ว ผู้เขียนยังสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อเรื่องพลังอำนาจของวิญญาณในการกระทำสิ่งต่างๆ ได้แก่

เรื่องพิษสวาท กล่าวถึงพฤติกรรมของอุบลที่พยายามทำให้อัคนี้ระลึกชาติได้ บันดาลให้มนุษย์เห็นอดีตชาติ สะกดจิตนางรำให้เป็นตัวแทนเธอ บันดาลให้มนุษย์เห็นเหตุการณ์ในอดีตสมัยกรุงศรีอยุธยา

เรื่องราชวดี สะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องพลังอำนาจของวิญญาณ ที่บันดาลให้มนุษย์ได้เห็นเหตุการณ์ในอดีตชาติ ล่วงรู้เหตุการณ์ในอนาคต ยีนพวยเรือขึ้นภูเขา และรักษาเด็กปัญญาอ่อน

เรื่องกฤตยาและเรื่องจิตา กล่าวถึงดวงวิญญาณที่ควบคุมและเข้าสิงมนุษย์ เพื่อกระทำการต่าง ๆ

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นพลังอำนาจของวิญญาณที่นำมาใช้กับมนุษย์ทั้งในด้านการช่วยเหลือมนุษย์ การสร้างความเดือดร้อน และใช้มนุษย์เป็นสื่อเพื่อจุดประสงค์ต่าง ๆ

ส่วนความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายตามคติทางพุทธศาสนาเรื่องกฎแห่งกรรม โดยนำเสนอความเชื่อเรื่องนรก - สวรรค์ กล่าวว่า มนุษย์เมื่อตายไปแล้วต้องไปชดใช้หนี้กรรมในอดีต ผู้ที่ประกอบกรรมชั่วต้องไปชดใช้หนี้กรรมยังนรกภูมิ ส่วนที่ประกอบกรรมดีไปส่วยสุขบนสวรรค์ การไปสู่ภพภูมิใดก่อนนั้นขึ้นอยู่กับกำหนัดจิตในวาระสุดท้ายก่อนวิญญาณออกจากร่าง ฉะนั้นก่อนตายจึงให้ผู้ตายคิดถึงแต่สิ่งที่ดีๆ เช่นนึกถึงพระพุทธรูป หรือให้ผู้ที่ใกล้ตายสวดมนต์ เพื่อเป็นสิ่งชี้ทางให้กับดวงวิญญาณ ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องต่างๆ ดังเช่น

เรื่องมายา จากบทสนทนาระหว่างอติรูปกับแพทย์หญิงอนงค์ผู้เป็นมารดา ที่อติรูปกล่าวกับมารดาเพื่อเตรียมตัวสำหรับชีวิตหลังความตาย ดังข้อความต่อไปนี้

“ความคิดคือดอกเบี๋ย การทำคุณงามความดีแก่โลกถือว่าเป็นการใช้หนี้บุญคุณ เมื่อเราจะจาก เราไปได้แต่จิตพร้อมด้วยวิบาก คือ ผลกรรม เร่งพลังจิตให้สูง ทำสมาธิให้จิตมีกำลัง มีเจตจำนงให้แน่วแน่ จะได้ไปสู่ภพภูมิที่ดี พลังแห่งจิตเป็นสิ่งเดียวที่ต้องทำด้วยตนเอง ยามจะจากโลกมนุษย์จึงต้องมีสติ เพราะสติเท่านั้น จะควบคุมพลังจิต” คำอธิบายยืดยาว ขณะที่คนฟังตั้งใจซึมซับ “ผู้ที่จะจากโลกนี้ หากไม่มีสติ ควบคุมจิต คลื่นพลังที่ปะทะไรทิศทางแน่วแน่ จะทำให้ไปสู่คลื่นที่หยาบ ตรงนั้น...มนุษย์เรียกทุกคติ หรือบาปภูมิ ก็ได้”

(มายา. 2539 : 293)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการเตรียมความพร้อมในชีวิตหลังความตายตามหลักพุทธศาสนา เมื่อตายแล้ววิญญาณออกจากร่างไปสู่ภพตามผลกรรมที่กระทำไว้ ฉะนั้นเมื่อยามใกล้ตายจึงควรนึกถึงสิ่งที่ดีเป็นการกำหนดจิตของตนเองเพื่อวิญญาณจะได้ไปสู่ภพภูมิที่ดี หากคนชั่วมีจิตใจที่ฝักใฝ่แต่ในสิ่งไม่ดีเมื่อตายไปจิตก็จะไปในทางไม่ดีเช่นกัน

ผู้เขียนสะท้อนความเชื่อเรื่องนรกตามคติทางพุทธศาสนา โดยมุ่งเสนอแนวคิดเรื่องกฎแห่งกรรม ดังปรากฏจากนวนิยายเรื่องต่างๆ ที่ปรากฏเห็นเด่นชัด คือ เรื่องเงา ที่ได้รับอิทธิพลความเชื่อเรื่องนรกจากไตรภูมิพระร่วง โดยพิจารณาจากการสร้างตัวละครสำคัญเป็นพญามัจจุราช ซึ่งเป็นเทพผู้มีหน้าที่รับดวงวิญญาณ ตัดสินความดี ความชั่วของมนุษย์ และลงโทษผู้กระทำความชั่วในนรก ดังข้อความต่อไปนี้

“สิริ ตรวจบัญชีของเจ้ารึยัง ? ”

“เรียบร้อยแล้วกระหม่อม ”

“ว่ามา ข้าจะฟัง ”

เงาคำสูงตระหง่านเด่นชัดขึ้น ใบหน้าที่ปรากฏในแสงสว่าง ขาวซีดแห้งแล้ง ริมฝีปากแข็งราวกับจะขยับเขยื้อนไม่ได้ ดวงตามองตรงทื่อ มีมีแต่หนังหุ้มกระดูกถือสมุดเล่มใหญ่ น้ำเสียงที่อ่านแทบแห้งราวกับดังออกมาจากลำคอโดยตรง...

ข้อความในสมุดนั้น เป็นข้อกล่าวหาอย่างฉกรรจ์ ทุกข้อ เปรียบประดุจสมุดจดบันทึกความเป็นไปของผู้ถูกกล่าวหาอย่างถี่ถ้วน ไม่มีตกหล่นแม้แต่ด้าย ผู้ที่ยืนอยู่หน้าบัลลังก์ ค่อย ๆ กู้เข่าลงตัวสั่น ในที่สุดก็ถึงหมดพยุ

“ข้อความทั้งหมดนี้ถูกต้องไหม ? ”

“ไม่มี...พระเจ้าข้า ”

ดวงดาที่ทอดมองลงมาจากบัลลังก์ มีแววมเพชปนเยาะหยัน

“เจ้ารู้ละซิว่า โทษผิดบาปทั้งปวงย่อมได้รับการชดใช้เสมอ เจ้าเคยอ้างดินฟ้าเป็นพยาน แต่แล้วเจ้าก็หัวเราะเยาะ เจ้าเคยสาบานด้วยปาก แต่ใจเจ้าดูหมิ่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เจ้าเคยให้สัญญา แต่เจ้าก็ตระบัดสัญญา ถึงคราวแล้วที่เจ้าจะต้องชดใช้ ข้อผิดบาปเหล่านั้น...สิริ...อ่านโทษทัณฑ์ได้ ! ”

“วิบากกรรมที่มนุษย์ทำมาแต่ก่อน เนื่องจากกระทำความผิดล้นเกินวิสัยที่แต่โกหก มารยา ลวงบริโภคนิจจัญสี ที่บุคคลอื่นบริจาดด้วยศรัทธา ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทั้งสองเท่า สี่เท่า ฆ่าถ่วงมนุษย์ทั้งเป็นครั้งทำลายชั้นแล้วต้องได้ทุกข์เวทนา ในเวตรณีนี ! ”...

(เงา. 2512 : 104-105)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องนรกตามคติความเชื่อทางพุทธศาสนาจากวรรณคดีเรื่องไตรภูมิพระร่วง จากเหตุการณ์กล่าวถึงพญามัจจุราชพิพากษาความดีความชั่วของมนุษย์ที่ตายแล้ว ความดีของมนุษย์จะถูกบันทึกลงในแผ่นทอง ส่วนความชั่วจะถูกบันทึกลงในหนังสือ ซึ่งเป็นการตัดสินคดีความชั่วนักการเมืองที่ตระบัดสัตย์ถูกฟ้าผ่าตายให้ไปชดใช้หนี้กรรมยังอสุนทรหรือเวตรณีนี ซึ่งเป็นนรก

ขุมบ่าวสำหรับลงโทษผู้ที่ทำร้ายและชิงทรัพย์ผู้อื่นด้วยกำลังที่เหนือกว่า แสดงให้เห็นแนวคิดเรื่องกฎแห่งกรรมที่มนุษย์ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ คนทำความชั่วย่อมได้รับผลแห่งการกระทำชั่วเป็นสิ่งที่ตอบแทน

ส่วนความเชื่อเรื่องสวรรค์ ผู้เขียนยังสะท้อนให้ความเชื่อเรื่องสวรรค์ว่าเป็นดินแดนของผู้กระทำความดีไปเสวยสุขเมื่อตายแล้ว ความเชื่อเรื่องสวรรค์นี้ปรากฏในนวนิยายเรื่องต่างๆ ที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดคือ เรื่องเทพบุตรสุดแสน โดยพิจารณาจากผู้เขียนนำเสนอตัวละครที่เป็นเทพบนสวรรค์ และชี้ให้เห็นถึงผลการกระทำดี คิดดี เมื่อตายแล้วได้ขึ้นเสวยสุขบนสวรรค์ ดังเช่น การตายของนายชูชาติที่ทำความดี คิดแต่ในสิ่งดี ๆ เมื่อนายชูชาติตายได้ขึ้นไปจุติที่สวรรค์ ดังข้อความต่อไปนี้

นายชูรู้สึกตนเองโง่ทึบลงไป แต่เป็นรูปที่ดั่งลึงมีแสงสว่างพร่าพราย คล้ายดาวกระจาย ล้อมตัว จากนั้นก็มองไม่เห็นอะไร นอกจากเสียงปีพาทย์ระนาดตะโพน และท้ายสุด

‘ลืมนตา’

นายชูไม่รู้สีกแปลกที่เห็นท่านสุระ แต่ที่แปลกก็ตรงตนเอง ทำไม...ทำไมมาแต่งองค์ทรงเครื่องคล้ายท่านสุระ จะมีแต่กระเป๋าคูแตรแต่งตัวเท่านั้นที่ยังกำไว้แน่น

“เฮอะ ไปกันได้!”

“อ้าว อะ อะไรกันล่ะ?”

“ขอต้อนรับสมาชิกพรรคคนใหม่ เอ๊ะ...เทวดาองค์ใหม่”

นายชูรู้สึกว่าตนมีวิชาตัวเบา สามารถลอยล่องอยู่ในอากาศได้ และบัดนี้ผู้ที่แต่งตัวคล้าย ๆ กันลอยล่องอยู่รอบ

(เทพบุตรสุดแสน. 2542 : 390)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องการทำความดี คิดดีจะได้รับผลแห่งการทำความดี โดยผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าสวรรค์เป็นสถานที่ที่เสวยสุขของคนที่ทำความดี มีแต่แสงสว่างและสิ่งที่สวยงาม คล้ายแสงดาวบนท้องฟ้าซึ่งเป็นสิ่งที่สูงควรค่าสำหรับผู้ทำความดี

1.2 ความเชื่อเรื่องชาติภพ

นอกจากเนื้อหาในนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบูลย์ จะสะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องวิญญาณแล้ว ผู้เขียนยังสะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องชาติภพในการกลับมาเกิดใหม่ของดวงวิญญาณ ผลของการเกิดใหม่ของดวงวิญญาณนั้นขึ้นอยู่กับวิบากกรรมที่เคยทำมาแต่อดีตชาติ โดยพิจารณาจากเนื้อหาของนวนิยายที่กล่าวถึงการกลับมาเกิดใหม่ของตัวละคร และการกลับมาเกิดใหม่ของมนุษย์นั้นจะมีสัญญาจากอดีตชาติติดตัวมาด้วย ดังจะเห็นได้จากตัวละครมีความเกี่ยวข้องผูกพันกันมาแต่อดีตชาติ ทำให้ชาติภพใหม่มีวิถีชีวิตที่ต้องเกี่ยวข้องกันอีก และมีรูปร่าง หน้าตา อุปนิสัยใจคอ ความสนใจ ตลอดจนความสามารถต่างๆ เหมือนกับอดีตชาติ เช่นเดียวกับบุญและบาปที่สะสมจากอดีตชาติที่ส่งผลให้ชาติปัจจุบันมีความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันออกไป ดังปรากฏในนวนิยายแทบทุกเรื่อง เช่น

เรื่องพิษสวาท ผู้เขียนกล่าวถึงตัวละครที่กลับชาติมาเกิด 2 ตัว คือ อคินและทิพอาภา

อคินในอดีตชาติเป็นขุนศึกสมัยอยุธยาตอนเสียกรุง ขุนศึกผู้นี้ได้ฆ่าและสาปนางผู้เป็นที่รักให้เป็นผู้พิทักษ์สมบัติของแผ่นดิน เมื่อกลับชาติมาเกิดเป็นอคินนักโบราณคดีที่มีความสนใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์

โดยเฉพาะสมัยอยุธยา อัครนี้มีรูปร่างลักษณะเหมือนขุนศึกโบราณ และมีความรู้สึกผูกพันกับวัตถุโบราณเหมือนเคยเป็นเจ้าของ อัครนี้ระลึกชาติได้จากความฝันและจากการใช้อำนาจในการสะกดจิตของวิญญาณ

ส่วนทิพอาภาในอดีตชาติเป็นสตรีผู้ที่มีความสามารถในการวาดภาพในสมัยอยุธยาชื่อทิพย์ชาติปัจจุบันทิพอาภามีความสามารถทางด้านศิลปะทั้งๆที่ไม่ได้เรียนทางด้านนี้เลย และเธอก็หลงรักอัครนี้เหมือนกับในอดีตชาติที่ทิพย์หลงรักขุนศึกเพียงข้างเดียว

เรื่องฉาน เป็นเรื่องราวของใจแก้วที่อดีตชาติเป็นชาวป่ามาหาน้ำผึ้งในป่า และมาพบหลวงปู่ตอนออกจากฉานสมบัติ ชาวป่าผู้นี้เอน้ำผึ้งหยดที่ริมฝีปากทำให้หลวงปู่รอดพ้นจากความตาย จึงเป็นเหตุให้หลวงปู่ได้มาพบและได้ช่วยเหลือใจแก้วที่เป็นชาวป่ากลับชาติมาเกิด ให้รอดพ้นจากการเป็นเหยื่อของสัตว์ป่าเป็นการให้ชีวิตกลับคืน

เรื่องมายา เป็นเรื่องราวของรินทร แอน และจิตรา ซึ่งในอดีตชาติเคยเป็นเพื่อนกัน เมื่อมาพบกันในภพปัจจุบันทั้งคู่ก็มีความรู้สึกคุ้นเคยเหมือนรู้จักกันมาก่อน ส่วนแอนกับจิตราในชาติปัจจุบันก็มีความเกี่ยวข้องกันอีก โดยจิตราเป็นลูกน้องมารดาของแอน

เรื่องอติตา ผู้เขียนกล่าวถึงตัวละครที่กลับชาติมาเกิดใหม่ 2 ตัวคือ คุณปานทิพย์กับลติกา

คุณปานทิพย์ ในอดีตชาติเป็นคุณปานแม่ของเมืองใจในสมัยอยุธยา เมื่อปานทิพย์มาพบกับเมืองใจที่มาจากภพอดีตชาติก็มีความรู้สึกคุ้นเคย และด้วยความเกี่ยวพันในอดีตชาติของปานทิพย์กับเมืองใจจึงทำให้ศิริโรจน์เดินทางกลับไปสมัยอยุธยา เพราะมีแม่เป็นคนเดียวกันแต่ต่างชาติภพกัน คุณปานทิพย์มีลักษณะรูปร่างหน้าตาและบุคลิกเหมือนแม่ปานในอดีต

ส่วนลติกาในอดีตชาติเป็นแม่กาหลง ลติกาเป็นสาวสมัยใหม่ที่ระลึกชาติของตนเองได้จากความฝัน และเมื่อมาพบกับเมืองใจยิ่งทำให้เธอมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าเธอเคยเกิดเป็นแม่กาหลง ลติกามีลักษณะรูปร่างหน้าตาเหมือนแม่กาหลงในอดีตชาติ

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อของผู้เขียน ที่มีความเชื่อเรื่องชาติภพและสัญญาในอดีตชาติ การระลึกชาตินั้นเป็นเครื่องยืนยันความเชื่อเรื่องการเกิดใหม่ของดวงวิญญาณ

นอกจากนี้ผู้เขียนยังแสดงความเชื่อเรื่องชาติภพไว้ในบทบรรยายและบทสนทนา ดังที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องต่างๆ เช่น

เรื่องมายา จากบทบรรยายถึงความรู้สึกของจิตราที่มีความรู้สึกคุ้นเคยต่อแอนบุตรสาวของเจ้านายตั้งข้อความต่อไปนี้

คุณจิตราเคยคุ้นเคยกับสตรีผู้เป็นบุตรสาวของ 'นาย' อย่างประหลาด แม้เธอจะไม่อาจหาญเชื่อ 'ภาพ' ที่เกิด แต่เธอ...เธอก็เคยคุ้นรักใคร่

ถ้าอดีตไกลโพ้น 'ศักดิ์' เคยเท่าเทียมกัน

ทำไมปัจจุบันห่างไกลกัน

เมื่อมิได้รู้ถึง 'วิบาก' อันเป็นผลกรรม เจ้าตัวก็ต้องสงสัยมิได้สิ้นสุด

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องชาติภพจากความรู้สึกของจิตรที่มีต่อแอนนุตราสาวของเจ้านาย ที่มีความรู้สึกคุ้นเคยเหมือนเคยรู้จักมาก่อนหรือที่เรียกว่าสัญญา นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ที่มีวิบากกรรมหรือทำกรรมร่วมกันมาแต่อดีตชาติทำให้ในชาติปัจจุบันมีความเกี่ยวข้องกันอีก และเชื่อว่ามนุษย์มีวิบากกรรมที่แตกต่างกันออกไป เมื่อเกิดมาจึงมีฐานะและความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันสืบเนื่องมาจากอดีตชาติ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงผลของการกระทำความดี ย่อมได้รับผลดีเสมอ

เรื่องพิชสวาท จากบทสนทนาของสโรชินีกับทศพรเกี่ยวกับเรื่องพรสวรรค์ ดังข้อความต่อไปนี้

“คุณทราบไหมคะว่า ทำไมนักดนตรีบางคนเล่นเปียโนได้ตั้งแต่เด็ก ทำไมบางคนรู้อะไรเกินกว่าวัย”

“พรสวรรค์ไงคะ”

“เบื่องบนไม่เคยให้อะไรเกินควรหรอกคะ”

คนพูดใช้คำว่า เบื่องบน ด้วยวิธีเกอบบจะนับนอบการจะสูงสุด

“และ...เบื่องหลัง...ก็ไม่เคยปรานีเกินกว่าผลกรรม”

ทางเสียงเปลี่ยนเป็นหวาดหวั่นยำเกรง

“งั้นคุณสโรชินีคิดว่าเพราะอะไร?”

“เพราะสิ่งที่สะสมมาในอดีตชาติซิคะ นักดนตรี...เกิดที่ชาติ ๆ ความชำนาญ มันยังติดตัวไป นักวาดภาพให้ไป ทำอาชีพใหม่ในภพใดความรักมันก็ยังฝังใจมิวาย ดิฉันพูดอย่างท่านายอดีต..”

(พิชสวาท. 2534 : 185)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องพรสวรรค์หรือสัญญาที่มีมาตั้งแต่อดีตชาติ เมื่อตายไปวิญญานไม่ดับสูญ เมื่อกลับมาเกิดใหม่มีสัญญาบางส่วนติดมาในชาติปัจจุบันด้วย หากเป็นความสามารถคนทั่วไปเรียกว่าพรสวรรค์ ซึ่งผู้เขียนเชื่อว่าเป็นความสามารถที่เกิดจากการสะสมมาจากอดีตชาติ

เรื่องไวยณวี จากการสนทนากับไวยริกับบิดาที่ป่วยเป็นโรคมะเร็งนั้นเป็นผลมาจากกรรมเก่าที่ได้กระทำไว้ ดังข้อความต่อไปนี้

“ถ้าหนูจะเล่านิทานว่าครั้งหนึ่งพ่อเคยเป็นเจ้าเมืองเคยทรมาณคนโทษจนตาย เขามาทวงความเจ็บปวด ทรมาณอย่างนั้นพ่อจะเชื่อไหมคะ ?”

“ถ้าได้เป็นเจ้าเมือง จะเชื่อมากกว่าได้เป็นแค่ผู้คุม ” ประโยคนั้นซ้ำขึ้น ในขณะที่ดวงตาพิศวง “ หนูแต่งนิทานเรื่องนี้เองหรือลูก ? ”

(ไวยณวี. 2540 : 292)

จากข้อความข้างต้นสะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องของผลกรรมที่เคยทำไว้ในอดีตชาตินั้นจะมีผลต่อชาติปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากการทำร้ายผู้อื่นส่งผลให้ชาติปัจจุบันได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานจากการเป็นโรคมะเร็ง

จากการศึกษาความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายเป็นความเชื่อเกี่ยวกับวิญญาณ ซึ่งผู้เขียนมีความเชื่อเรื่องวิญญาณตามคติความเชื่อทางพุทธศาสนาและตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ ที่เชื่อว่าวิญญาณเป็นพลังงานรูปหนึ่งที่ไม่ดับสูญ เมื่อมนุษย์ตายไปวิญญาณจะออกจากร่างไปสู่ภพภูมิที่ต่างกันไป 2 ประการ คือ

ประการแรก เมื่อมนุษย์ตายวิญญาณจะออกจากร่างไปสู่ภพภูมิตามผลกรรมที่ได้กระทำไว้เมื่อครั้งยังมีชีวิต หากทำความดีวิญญาณจะไปเสวยสุขยังสวรรค์ หากทำความชั่วไปชดใช้หนี้กรรมในนรก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การกำหนดจิตในวาระสุดท้ายของชีวิต จึงมีความเชื่อกันว่าคนใกล้ตายให้นึกแต่สิ่งที่ดีๆ นึกถึงพระพุทธรูปจะนำทางไปสู่สุคติภพ

ประการที่สอง หากผู้ตายตายโดยไม่รู้สึกตัว หรือยังไม่ถึงที่ตาย ทางพุทธศาสนาเรียกว่าวิบากกรรมตัดรอน เช่น การตายจากอุบัติเหตุทำให้กลายเป็นวิญญาณเร่ร่อนไม่สามารถไปสู่ภพภูมิใดๆ ได้ทั้งสิ้น จนกว่าจะแสวงหาภพภูมิใหม่ได้ นอกจากนี้การอาพาธพยาบาลและความห่วงกังวลก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้กลายเป็นวิญญาณที่วนเวียนไม่ไปผุดไปเกิดตามวิถีที่ควร

ส่วนความเชื่อเรื่องชาติภพเป็นความเชื่อเรื่องการเกิดใหม่ของวิญญาณ การเกิดใหม่ที่มีลักษณะบางประการติดตัวมาซึ่งเรียกว่าสัญญา การระลึกชาตินั้นเป็นข้อพิสูจน์ความเชื่อเรื่องวิญญาณไม่ดับสูญ และเป็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือ ผู้เขียนมักให้ตัวละครที่มาก่อเกิดใหม่มีลักษณะ หน้าตา บุคลิกภาพ เพศ ความสามารถเหมือนในอดีตชาติ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสะท้อนให้เห็นอีกว่ากรรมที่กระทำไว้ในอดีตชาติจะส่งผลต่อชาติปัจจุบัน

2. ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นความเชื่อที่เกิดจากความศรัทธา ความเชื่อมั่นที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งเหนือธรรมชาติที่มองไม่เห็น โดยเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นสามารถบันดาลสิ่งต่างๆ ทั้งดีและร้ายให้กับมนุษย์ ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นความเชื่อสากล ดังปรากฏให้เห็นได้ทุกชนชาติ ทุกยุคสมัย ทุกสังคมไม่ว่าสังคมนั้นจะเจริญหรือไม่ก็ตาม มนุษย์แสดงความเชื่อต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยการแสดงความเคารพ และการสักการบูชาต่อสิ่งที่ตนนับถือ เช่น เทพธิดา พระภูมิเจ้าที่ เจ้าพ่อ เจ้าแม่ ตลอดจนเทพเจ้าตามความเชื่อของลัทธิและศาสนาต่างๆ หรือวัตถุที่กำหนดรูปขึ้นมาเพื่อเป็นตัวแทนของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยเชื่อว่าพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์แฝงอยู่ เช่น พระพุทธรูป พระเครื่อง เทวรูป ไม้กางเขน เครื่องรางของขลัง เป็นต้น

จากการศึกษานวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบูลย์ สะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถบันดาลความเป็นไปต่างๆ ทั้งด้านให้ความช่วยเหลือและการลงโทษมนุษย์ ดังจะเห็นได้จากการสร้างตัวละครที่เป็นเทพ และตัวละครมนุษย์ที่เป็นตัวแทนของเทพเจ้าที่อาศัยอยู่ปะปนกับมนุษย์ จากบทสนทนา หรือการแสดงพฤติกรรมของตัวละคร ดังปรากฏในนวนิยายแทบทุกเรื่อง ดังเช่น

เรื่องเงา กล่าวถึงท่านชายสวัสดิ์เป็นเทพแห่งความตายที่ทำหน้าที่ตัดสินความดีความชั่วของมนุษย์ในนรก

เรื่องรักที่ต้องมนตรา กล่าวถึงปู่จ้าวสมิงพรายเป็นเทพที่ชาวนครสรวงเคารพนับถือ สามารถบันดาลให้เกิดสิ่งต่างๆ และให้การช่วยเหลือมนุษย์ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับชะตากรรมของคนผู้นั้นด้วย

เรื่องรัศมีจันทร์ กล่าวถึงเทพรัศมีจันทร์ เป็นเทพเจ้าที่ชาวรู้ไบยาเคารพและศรัทธา โดยมนุษย์ที่มีสัญลักษณ์รูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยวกลางหน้าผากเป็นตัวแทนของเทพ เทพรศมีจันทร์มีหน้าที่คอยให้ความช่วยเหลือมนุษย์ในด้านต่างๆ เช่น ให้การรักษาโรคภัยไข้เจ็บและเป็นที่พึ่งพิงทางจิตใจของคนในสังคม

เรื่องมายา กล่าวถึงอติรูปเป็นอนุของมหาเทวะหรือพระศิวะ จากคติความเชื่อของศาสนาฮินดู อติรูปมีหน้าที่ติดตามโบราณวัตถุที่สูญหายกลับคืน และลงโทษผู้ขโมยโบราณวัตถุและผู้ล่วงละเมิดสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เรื่องไวษณวี กล่าวถึงไวษณวีเป็นอนุของมหาพรตซึ่งเป็นภาคหนึ่งของเจ้าแม่อุมา จากคติความเชื่อของศาสนาฮินดู ไวษณวีมีบทบาททั้งในด้านให้ความช่วยเหลือและการลงโทษมนุษย์ ในด้านการให้ความช่วยเหลือไวษณวีบันดาลให้มนุษย์คนหนึ่งรอดตายจากการป่วยเป็นโรคมะเร็ง รักษากระดูกที่หัก และบรรเทาความเจ็บปวดต่างๆ ส่วนด้านการลงโทษมนุษย์ผู้ล่วงละเมิดต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้มีใบหน้าบวม

เรื่องเทพบุตรสุดแสน กล่าวถึงเทพบุตรเป็นเทวดาที่ถูกลงโทษให้ลงมาอยู่โลกมนุษย์ เทพบุตรคอยให้การช่วยเหลือนายชูชาติ ด้วยบันดาลสิ่งต่างๆให้กับนายชูชาติ

นอกจากนี้ผู้เขียนยังสะท้อนความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไว้ในบทสนทนาและเหตุการณ์ต่างๆปรากฏในนวนิยายแทบทุกเรื่อง เช่น

จากบทสนทนา เรื่องเงา ระหว่างท่านชายวสวัตกับอิสรา ที่กล่าวถึงคุณนมที่บนบานศาลกล่าวเพื่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือ ดังข้อความต่อไปนี้

"คุณนมที่บ้านคุณชาลินีนั้นเอกราย แก่กรรมะธัมโม สมัยเด็ก ๆ พวกเราสอบกันที่ไรคุณนมต้องช่วยบนให้ทุกที พวกเราชอบกันนักเพราะจะได้กินของแสบกัน แถมคุณนมยังรู้ใจเทวดาเสียด้วย แถบบอกว่าถ้าแสบกันเทวดาต้องแก้ก่อนเที่ยง หลังเที่ยงเทวดาไม่รับเพราะขึ้นไปเฝ้าพระอิศวรหมดแล้ว พวกเรากินสบายไป..."

(เงา. 2542 : 227)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องการบนบานศาลกล่าวต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อขอให้ความช่วยเหลือ โดยเอาความพึงพอใจของมนุษย์เข้าไปวินิจฉัยในการบนบานศาลกล่าว

ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ปรากฏในนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบูลย์ ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อที่เป็นลักษณะสากลที่คนทั่วไปไม่ว่าจะเป็นชนชาติใด นับถือศาสนาหรือลัทธิใดต่างก็มีความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหมือนกัน ผู้เขียนเสนอความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบ่งออกเป็น 2 ประการ คือ ความเชื่อเรื่องรูปลักษณ์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และความเชื่อเรื่องพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์

2.1 ความเชื่อเรื่องรูปลักษณ์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ความเชื่อเรื่องรูปลักษณ์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องรูปลักษณ์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่าเป็นความเชื่อสากลที่ปรากฏทุกชาติทุกศาสนาเหมือนกัน มนุษย์ใช้ความพอใจของตนเองในการกำหนดรูปของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาซึ่งมี 2 ลักษณะ คือ การจินตนาการให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นรูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์ และการจินตนาการให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีรูปร่างเป็นอมมนุษย์ ดังเช่น

การจินตนาการให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีหน้าตาเหมือนมนุษย์ ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นความเชื่อในการกำหนดรูปลักษณ์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้มีหน้าตาเหมือนมนุษย์นั้นพบในทุกชนชาติและทุกลัทธิศาสนา ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องเงา ทิพย์ เทพบุตรสุดแสน รัศมีจันทร์ ไอ้คุณผี ฌาน มายา และไวษณวี ดังเช่น

เรื่องไวษณวี จากบทสนทนาของวิสุตากับไวษรีที่แสดงความเชื่อของมนุษย์ในการจินตนาการ
เรื่องลักษณะของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้มีรูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์ ดังข้อความต่อไปนี้

“ ตั้งใจจะพามาดู ” วิสุตาต้องช่วยหอบ “ เห็นทีแรกยังแปลกใจ หน้าเหมือน...เหมือน รี’ กลายเป็นหอบกลับบ้าน
รูปใครนะ ? ”

คนพามาไม่รู้ด้วยซ้ำว่า ‘รูปใคร’

“ มหาศิวะกับมหาทศรา ” คำตอบชัดเจน

“ เทวดาแขก ! ” คนเป็นเพื่อนอุทาน “ แล้วเอาไปทำไม ? ”

ทว่าประโยคต่อมาจุกคิด “ ทำไมองค์ผู้หญิงหน้าเหมือนรี ? ”

ไวษรี ไม่ตอบ รูปทั้งสองบานไม่ใหญ่นัก คนห่อมัดรวมกันมา คนอ้วนไว้นั่นบอก มีความรู้สึกแปลกเช่น...ได้ของรัก

(ไวษณวี. 2540 : 314)

จากบทสนทนาข้างต้นของวิสุตากับไวษรี ที่กล่าวว่ารูปของมหาทศราเทพในศาสนาฮินดูนั้น
เหมือนไวษรี แสดงให้เห็นถึงความเชื่อของมนุษย์ที่จินตนาการมหาทศราเทพให้มีรูปร่างเหมือนมนุษย์

นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ยึดติดการกำหนดรูปและเพศของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ดังข้อความ
ต่อไปนี้

“...มนุษย์ติดด้วยรูป

จึงกำหนดรูปเป็นชาย เป็นหญิง จำไว้จิตกำหนดรูป เมื่อมนุษย์จะกระทำสิ่งใดก็ตาม มนุษย์จะกำหนดรูปในจิตก่อน
เสมอ เกหาหลังนี้ มนุษย์คิดเป็นรูปก่อนสร้าง พาหนะที่เจ้าใช้มนุษย์ก็คิดเป็นรูปก่อน ”

ในจิตของวิสุตา ขณะนี้มีแต่คำว่า “ จริงทั้งนั้น แหม...เข้าใจยกตัวอย่าง ! ”

“ สัจจะอยู่รอบตัว แต่มองไม่เห็นเอง เมื่อมนุษย์กำหนดรูปเดวะ มนุษย์จึงกำหนดให้สวยที่สุดตามจิตที่บูชา แท้จริง
เดวะในชั้นอรุณ ไม่มีรูป ไม่มีเพศ เดวะสูงสุด ถูกมนุษย์กำหนดเป็นชายและหญิง...”

(ไวษณวี. 2540 : 334-335)

จากบทสนทนาข้างต้นผู้เขียนสะท้อนให้เห็นว่ามนุษย์นำความพอใจของตนมากำหนดรูปลักษณะ
และเพศของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งความเชื่อเหล่านี้ปรากฏในทุกชาติทุกศาสนา

ส่วนการจินตนาการให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีรูปร่างเป็นอมมนุษย์ คือการจินตนาการให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีรูปร่าง
เหมือนคนแต่มีศรัทธาเป็นรูปสัตว์ต่างๆ ผู้เขียนแสดงความเชื่อของคนเกือบทุกชนชาติที่มีการจินตนาการให้
สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีรูปร่างเป็นมนุษย์นั้น มีที่มาจากตำนานและวรรณคดีต่างๆ ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องเงา
กฤตยา และมายา ดังเช่น

เรื่องเงา จากบทสนทนาของอิศราที่เล่าเรื่องคุณน้าบ้านชาลินีให้ท่านชายวสวัตที่ฟังถึงความเชื่อ
เรื่องเกี่ยวกับเทพ ดังข้อความต่อไปนี้

...แกเล่าเป็นกึ่งเป็นแควยังกับเคยเสวนากับเทวดามานานว่า องค์นั้นเป็นอย่างนั้น องค์นั้นเป็นอย่างนี้ ที่หน้าเป็นสัตว์ก็มีเพราะผลของวิบากกรรม หม่อมฉันยังเคยล้อแกว่า ถ้าได้เป็นเทวดาทิ้งที่แล้วหน้าเป็นหมูเป็นแมว หม่อมฉันขอเลือกเป็นคนดีกว่า

(เงา. 2542 : 227)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่ามนุษย์จินตนาการรูปลักษณะของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีศีรษะเป็นสัตว์นั้น เกิดจากวิบากกรรมที่ยังไม่หมดสิ้นซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากวรรณกรรม

บทสนทนาของกฤตยา กับไอวิลที่กล่าวถึงเรื่องเทพของอียิปต์ซึ่งมีลักษณะตัวเป็นมนุษย์ มีศีรษะเป็นรูปสัตว์ต่างๆ ดังข้อความต่อไปนี้

“ เมื่อ...เด็ก ๆ...” รอยยิ้มเอื้อนอ่อนโยนสดใส

“ ดิฉันเคยอยู่ในความดูแลของเทพีเซเค็ด เป็นหญิงชรา หัวเป็นกบ เธอทำหน้าที่พิทักษ์เด็ก ใจดี เธอเป็น...” คนเล่าพยายามเทียบเคียง

“ แม่ชื่อนะคะ ต่อมาก็คะ...เทพีเรनुเท็ด...ส่งเพื่อนเล่นมาให้...”

“ ถ้าคุณเห็นเทพเจ้าโซเบ็ค อาจจะชอบ และคุณต้องได้เห็น เพราะยามท่านเสด็จมา หมายถึงคนพินาศชีวิตจากการตาย เศียรท่านเป็นจระเข้ ”...

(กฤตยา. 2538 : 191)

จากบทสนทนาข้างต้น แสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องลักษณะของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามตำนานของอียิปต์โบราณ

เรื่องมายา จากบทสนทนาอติรุกับรินทรที่สนทนาเกี่ยวกับการกำหนดรูปลักษณะของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ดังข้อความต่อไปนี้

“ จิตกำหนดรูปทั้งนั้น ”

บ่อยครั้งประโยคนี้น่าจะถูกต้อง...เมื่อมนุษย์ หวังว่าเทวะเป็นอย่างไร เทวะจะมีรูป ตามความครุ่นคำนึงของมนุษย์เลิศเลอที่สุดตามความคิดมนุษย์หากมีโลกอื่นจริง และสิ่งที่มีชีวิต ในโลกนั้นมีดวงหน้าแจกเช่นเดียวกับวัว เทวะก็จะมีดวงพักตร์ เช่นวัวตัวที่สวยงามที่สุด แน่นอน ! เพราะรูปที่ว่านั้นอย่างนั้น...

(มายา. 2539 : 374)

จากบทสนทนาข้างต้นผู้เขียนได้สะท้อนความคิดเกี่ยวกับจินตนาการของมนุษย์ที่กำหนดให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นอมมนุษย์ในรูปลักษณะต่างๆตามความพอใจของมนุษย์เอง

2.2 ความเชื่อเรื่องพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ผู้เขียนสะท้อนความเชื่อเรื่องพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในการบันดาลสิ่งต่างๆให้เกิดกับมนุษย์ ทั้งในด้านการช่วยเหลือและการลงโทษ ปรากฏในนวนิยายในรูปแบบต่างๆ

2.2.1 ด้านการลิขิตชะตากรรมของมนุษย์

ด้านการลิขิตโชชะตาของมนุษย์ ซึ่งเชื่อกันว่าเกิดจากพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นผู้ลิขิต มนุษย์ไม่อาจฝ่าฝืนชะตากรรม ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องรักที่ต้องมนตรา เทพบุตรสุดแสน ทวิภพ และอติตา ดังเช่น

เรื่องรักที่ต้องมนตรา กล่าวถึงเพื่อนแก้ว แพงทอง และพระลอ ที่ต้องเผชิญกับชะตากรรมการพบกับความตายนั้นเกิดจากโชชะตาที่ลิขิตไว้

เรื่องเทพบุตรสุดแสน กล่าวถึงการต่อสู้กับชะตากรรมของตัวเองที่เกิดมายากจนของชาติ เชื่อว่าเกิดจากการบันดาลของสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เรื่องทวิภพ กล่าวถึงการเดินทางข้ามภพของมณีจันทร์นั้นเกิดจากโชชะตาที่ลิขิตให้เธอมาพบกับเจ้าคุณเทพอัศวรากร

เรื่องอติตา กล่าวถึงศิโรตม์ที่เดินทางข้ามภพกลับไปยังอดีตเพราะเกิดจากชะตาที่ลิขิตของเขาและเมืองใจมีความเกี่ยวข้องกัน

2.2.3 ด้านการให้ความช่วยเหลือและการคุ้มครองมนุษย์

ด้านการให้ความช่วยเหลือและการคุ้มครองของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นความเชื่อดั้งเดิมพื้นฐานของจิตใจมนุษย์ที่มีความเชื่อมั่น ความศรัทธาที่มีต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มนุษย์ยึดถือเป็นที่พึ่งทางจิตใจ ที่มนุษย์เชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามารถบันดาลสิ่งต่างๆ และให้การช่วยเหลือความทุกข์ร้อนของมนุษย์ ผู้เขียนได้แสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในด้านการให้ความช่วยเหลือและการคุ้มครอง ดังปรากฏในนวนิยายแทบทุกเรื่อง ดังเช่น

เรื่องทิพย์ จากบทสนทนาของศักดิ์ธรรกับหญิงชาวบ้านที่กำลังนำดอกไม้ไปบูชาเจ้าแม่เพื่ออ้อนวอนขอความช่วยเหลือในการรักษา และขอให้บันดาลให้ฝนตกถูกต้องตามฤดูกาลเพื่อการเพาะปลูกเจริญงอกงาม ดังข้อความต่อไปนี้

“วันนี้วันพระหรือครับ ?”

คนกลุ่มนี้หยุดยั้งตอบ ก่อนจะบอกว่า

“ไม่ใช่หรอกจ้ะ”

“อ้าว ผมนี่จะไปวัดกัน ”

“จะไปศาลเจ้าแม่ตรงนั้น”

หญิงกลางคนชี้มือไปแนวไฟเบื้องหน้า ศักดิ์ธรร มองตามพลาจ กลั่นยิ้มอย่างเยือกเย็น

“อ้อ...” เขารับคำเสียงต่ำ ๆ

“จะไปขอหวยหรือครับป้า”

“เปล่าหรอกพ่อ จะไปขอให้ปีหน้าข้าว น้ำ ดีๆ หน่อย โรคภัยไข้เจ็บก็อย่าเบียดเบียนน้าเลย ”

“ไม่สบายก็ไปโรงพยาบาลซิถ้าจะขอน้ำ ไปกรมชลฯ เขามีดีกว่าหรือ ”

“เจ้าแม่ท่านเพิ่งเสด็จลงมา ขอน้ำกับฟ้ามืดกว่าหรือพ่อ ”

(ทิพย์. 2544 : 61)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นอิทธิพลความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มนุษย์ ยึดถือเป็นที่พึ่งทางจิตใจ และมีความเชื่อต่อพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถบันดาลสิ่งต่างๆ ได้ จากหญิงชาวบ้านที่มาขอความช่วยเหลือจากเจ้าแม่ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ายังคงมีกลุ่มคนบางกลุ่มที่ยังคงมีความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อดั้งเดิมของมนุษย์

เรื่องอติตา กล่าวถึงมารดาของศิโรจน์จุตรูปสืบทอดก้ออ่อนวอนต่อเทวดาทั้งสิบหกชั้นฟ้าเพื่อขอให้ช่วยคุ้มครองบุตรชายที่เดินทางไปยังภพอดีต ดังข้อความต่อไปนี้

คุณปานทิพย์เท่านั้นที่รู้ความหมาย รูปสืบทอดก้อ...บอกกล่าวเทพทั้งสิบหกชั้นฟ้า...ขอให้ทวยเทพคุ้มครองศิโรจน์

ขอโปรดประทานลูกคืนมา...

ยามปักธูปลงที่ละดอก หัวใจแม่แน่นคงแน่นแฉะ ไม่หวั่นไหว ท่านอาจารย์ บอกแล้ว

“ไม่ได้หายไปไหน...ต้องกลับซิ...อีกไม่นานก็กลับบ้านเองแหละ ”

(อติตา. 2539 : 347)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อของมนุษย์ที่เชื่อเรื่องพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในด้าน การให้ความคุ้มครองจากการสวดมนต์อ่อนวอนต่อเทพทั้งสิบหกชั้นฟ้าของคุณปานทิพย์

ความเชื่อเรื่องพระภูมิเจ้าที่ที่ให้ความคุ้มครองดูแลคนในบ้านให้อยู่เย็นเป็นสุข และป้องกันการรบกวนจากวิญญาณต่างๆไม่ให้เข้ามาในเขตบ้าน หากดวงวิญญาณดวงใดจะเข้าไปในเขตบ้านได้ ต้องได้รับการอนุญาตยินยอมจากพระภูมิเจ้าที่ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านก่อน ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องเทพบุตร-สุดสเปง ไอ้คุณผี ฌาน จิตา และไวษณวี ดังเช่น

เรื่องไอ้คุณผี จากบทสนทนาของวิญญาณดิษพงศ์ขอให้จิริขออนุญาตพระภูมิเจ้าที่ให้วิญญาณของเขาเข้าไปในบ้าน ดังข้อความต่อไปนี้

“อ้าว ทำไมไม่เข้ามาล่ะ ?” คำถามรำคาญ

“หรือไม่เข้าใจ?”

“เข้าซิ...แต่...”

ดาคณีนีทำทาง ประสาธ เขามองไปทางมุมรั้ว ตรงนั้นมันมืดๆมีก้อพุดซ้อน...อ้อ...แล้วก็ศาลพระภูมิเก่า ๆ

“คุณ ! ” หญิงสาวโมโหเกิด

“จะต้องบอกพระภูมิเจ้าที่ด้วยอะ ? ”

“ต้องบอกซี เขามีหน้าที่รับรอง ”

เจ้าประคุณเอ๋ย...เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็น คนเอาไว้...ผู้ชายแท้ๆกลัวผีขนาดหนัก กลัวกระทั่งพระภูมิเจ้าที่ ต้องเป็นโรคซบประสาทแน่ๆ คนประสาทอ่อนยังงี้คงไม่น่ากลัวเท่าไร เกิดผีแกล้งทำอะไรแค่ทำผีหลอกก็คงจะเปิดแน่

(ไอ้คุณผี. 2538 : 14)

จากบทสนทนาข้างต้นแสดงความเชื่อเรื่องพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ให้ความคุ้มครองคนในบ้าน ซึ่งเป็นหน้าที่ของพระภูมิเจ้าที่ตามความเชื่อของคนในสังคมไทยมาแต่โบราณ

เรื่องกฤตยา กล่าวถึงความเชื่อเรื่องพระพุทธรูป เทพโอสิริส และเทพีอิซิส ที่ได้ให้ความคุ้มครองให้รอดพ้นจากการคุกคามของเทพีเซลเค็ตในคืนวันที่โอลวิล ปลุกพระวิญญาณของฟาโรห์สเมนการะดังข้อความต่อไปนี้

เทพโอสิริส เทพีอิซิส !

พระนามทั้งสอง ผุด ขึ้นในสมอง โดยที่เขาไม่รู้จัก แน่ใจว่าดูเหมือนจะไม่เคยจะได้ยินด้วยซ้ำ หากเขารู้จักว่า...ใช่...

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีว่าที่โดยอมทรงอาณภาพ

นายแพทย์สุนทร ใจชื้นทันที หาก เจริญ จะพาให้เขาคุ้มครองจิตราได้ พระนิรันตรายก็ย่อมทรงพุทธานุภาพ อยู่ ณ ที่นี้ด้วย

(กฤตยา. 2538 : 334)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นสิ่งสากล ที่มีในทุกชนชาติทุกศาสนาเหมือนกัน ดังจะเห็นได้จากความคิดของนายแพทย์สุนทรที่กล่าวว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีว่าที่โดยอมทรงอาณภาพ และการแสดงความศรัทธาต่อเทพโอสิริ เทพีอิซิสเทพเจ้าตามความเชื่อของอียิปต์โบราณ และพระพุทธรูปตามความเชื่อทางพุทธศาสนา ต่างก็ให้ความคุ้มครองให้มนุษย์รอดพ้นจากอันตรายเช่นกัน

2.2.3 ด้านการลงโทษมนุษย์

ด้านการลงโทษของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผู้เขียนแสดงให้เห็นอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ลงโทษผู้ที่กระทำความผิดต่างๆ และการลงละเมิดต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องเงา พิษสวาท กฤตยา มายา ไวยณวี และราชวดี ดังนี้

เรื่องเงาและราชวดี กล่าวถึงเหตุการณ์การลงโทษมนุษย์ที่กระทำความบาปกรรมได้รับการลงโทษจากฟ้าดิน เช่น ในเรื่องเงาจากเหตุการณ์การตายของนายพลที่ระดับยศยศที่ถูกฟ้าผ่าตาย ดังข้อความต่อไปนี้

ผู้คนที่ผ่านไปมาชะเง้อดูเบนซึ่งซึ้งพิงยับเอนอยู่ริมทางเป็นแถว พลังวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่าง ๆ นานาแต่ไม่มีใครสักคนเดียวที่รู้ว่าผู้ประสพชะตากรรมอย่างน่าขนลุกขนพองในวันนั้นได้กระทำการใดไว้ต้องพบกับจุดจบเช่นนี้!

หนังสือพิมพ์ทุกฉบับพาดหัวข่าวกันเกรียวกราวว่า

นายพลถูกฟ้าผ่าดับ

“หัวขารองลงมา

นายทหารคนสนิทสลับยังไม่ฟื้น คนขับรอดอย่างปาฏิหาริย์!

เนื้อข่าวภายในกล่าวถึงประวัติผู้ตายอย่างสั้นๆ และเนื่องจากเป็นการตายในขณะที่จะไปปฏิบัติหน้าที่ราชการ ศพของผู้ตายจึงได้รับการยกย่องอย่างหรูหรา แต่ในข่าวทุกฉบับไม่มีฉบับไหนสักฉบับเดียวที่จะกล่าวว่าขณะที่นายพลผู้นั้นก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งภายหลังจากการ ‘ปฏิวัติ’ ใหม่ๆ ได้ปฏิญาณตนไว้อย่างไร

(เงา. 2542 : 103-104)

จากข้อความข้างต้นการตายของนายพลที่ถูกฟ้าผ่าตายนั้นเกิดจากพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ลงโทษผู้ที่กระทำความผิดและผิดคำสัตย์

เรื่องมายา กล่าวถึงการลงโทษของผู้ที่ขโมยวัตถุโบราณล่องละเมิดต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จากเหตุการณ์ที่ชายสองคนเข้ามาขโมยโบราณวัตถุกล่าวล่วงเกินจึงถูกลงโทษ ดังข้อความต่อไปนี้

“ผู้อาจเอื้อมจ้วงจาบยอมได้รับโทษ”

ให้กลัวแสนกลัว คนทั้งสองก็ยังคงอยู่ในภาวะงวยงง หากพยายามทบทวนความจำเท่าใด ก็นึกไม่ออกว่าตนมาอยู่ ณ ที่นี้อย่างไร ทว่าภาพชุด ‘เชือก’ ที่ดำเป็นเงาจนออกแสงคล้ายสีเขียวเลื้อยพันอยู่ ณ คอแห่งเทวรูปทำให้ชนลุกด้วยความขยะเขยงและความกลัว

“เจ้า...ตกเป็นทาส ณ ที่นี้”

“ทาสอะไรวะ” คนหนึ่งสงสัย “ทาสใคร ทำไมต้องมาที่นี่”

“กลับไปทางไหนดี” อีกคนเหลียวซ้ายแลขวา ก็เมื่อยามมายังไม่รู้ว่ามีมาด้วยวิธีใด ยามกลับจะได้รู้ว่าควรกลับทางไหนได้หรือ

“ไป!” คำสั่งสั้นก้อง

จากเงามืด ร่างดำสองร่างปรากฏขึ้น ความกลัวทำให้ต้องเพ่งมอง...อีกแล้ว เหมือนภาพสลักหินมีชีวิต

‘เฮ้ย หนี่!’ ทั้งสองบอกแก่กันแล้วเผ่นออกคนละทิศคนละทางจะมาทางใดไม่ต้องคิด ยามนี้ขอให้มันไปเสียก่อนเท่านั้น

มือแข็ง เย็นกระด้างเช่นศิลาคว้าไว้แน่น

ร่างสองร่างพยายามดิ้นแต่ก็ ‘รู้’ ความแข็ง เย็น ที่จับไว้ไม่มีวันคลาย ผู้คว้าเดินดิ่งดั่งเสมือนวัตถุหนัก เก้งก้าง หากทรงพลังยิ่ง ร่างทั้งสองอ่อนเปลี้ยลงเป็นลำดับ ความเย็นค่อยไล่จากปลายเท้าขึ้นมาทีละน้อย ความรู้สึกค่อยซาอีกครั้งที่ ‘รู้’ วาอะไรจะเกิดขึ้น

ร่างของตนกำลังจะกลายเป็นหิน

เทวาลัยที่บิหม ๓ ยอดเขา ท่ามกลางความเงิบและสายลมหวัดหวิว ภาพหินสลักแต่ละตัว หากสังเกตบางดวง
หน้าคล้ายพยายามจะบอกเล่าอะไรบางอย่าง

อย่าจ้วงจาบจะได้รับโทษ

(มายา. 2539 : 170-171)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์ในการลงโทษผู้ที่ทำความผิดโทษฐาน
ขโมยโบราณวัตถุและการกล่าวหาจ้วงจาบต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ด้วยการถูกสาปให้เป็นรูปปั้นเฝ้าเทวาลัย

จากการศึกษาความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มนุษย์
ยึดเป็นที่พึ่งทางจิตใจ โดยมนุษย์แสดงความเชื่อต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แบ่งออกเป็น 2 ประการ คือ ความเชื่อเรื่อง
รูปลักษณะของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และความเชื่อเรื่องพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความเชื่อเรื่องรูปลักษณะของสิ่ง-
ศักดิ์สิทธิ์ แสดงให้เห็นว่ามนุษย์เอาความพอใจของตนเองกำหนดรูปลักษณะของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขึ้น ซึ่งเป็น
ความเชื่อที่ปรากฏในทุกชาติทุกภาษา ดังจะเห็นได้จากการกำหนดรูปเคารพที่ปรากฏมี 2 ลักษณะ คือ
การจินตนาการให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นรูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์ ดังจะเห็นได้จากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีรูปร่างหน้าตา
เหมือนมนุษย์จากรูปเคารพ และการจินตนาการให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีรูปร่างเป็นอมมนุษย์ที่มีอิทธิพลมาจากตำนาน
วรรณคดี และจะแตกต่างกันไปตามคติความเชื่อแต่ละชาติแต่ละศาสนา ส่วนด้านความเชื่อเกี่ยวกับ
พลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แสดงให้เห็นถึงพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในการบันดาลสิ่งต่างๆ ทั้งในด้าน
การกำหนดโรคชะตา ด้านให้ความช่วยเหลือและคุ้มครอง และด้านการลงโทษมนุษย์ผู้ที่กระทำความผิด

3. ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต

ความเชื่อเรื่องอำนาจจิตเป็นความเชื่อว่า พลังจิตเป็นพลังอำนาจลึกลับอย่างหนึ่งที่แฝงอยู่ภายใน
หากได้รับการฝึกฝนมนุษย์สามารถใช้พลังอำนาจให้เกิดประโยชน์ต่างๆ

นวนิยายเหนือประเพณีธรรมชาติของวิมล ศิริไพบุลย์ ที่สะท้อนความเชื่อเรื่องอำนาจจิตปรากฏ
ในนวนิยายเรื่องต่างๆ ดังจะเห็นได้จากพฤติกรรมของตัวละครจากนวนิยายเรื่องต่างๆ ล้วนแต่มีพลังอำนาจ
จิตทั้งสิ้น ที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดจากการสร้างตัวละครเอกและตัวละครประกอบในการดำเนินเรื่อง ซึ่งเป็น
ตัวละครที่มีอำนาจจิต ดังปรากฏในนวนิยายแทบทุกเรื่องทั้งที่เป็นตัวละครมนุษย์ เทพ วิญญาณ และมนุษย์-
ต่างดาว

จากการศึกษานวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบุลย์ พบว่าผู้เขียนแสดงความเชื่อ
เรื่องอำนาจจิตแบ่งออกเป็น 7 ประเภทดังนี้

- 3.1 โทโรจิต
- 3.2 สะกดจิต
- 3.3 การรักษาโรคด้วยพลังจิต
- 3.4 การพยากรณ์
- 3.5 การเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิต
- 3.6 พลังแสงรังสี

3.7 การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสพิเศษ

3.1 ไทโรจิต

ไทโรจิตหรือการติดต่อสื่อสารทางไทโรจิตเป็นการรับรู้กันด้วยการส่งกระแสจิต ผู้เขียนมีความเชื่อว่าการติดต่อสื่อสารทางไทโรจิตนั้นเป็นสิ่งที่อยู่ภายในตัวของคนทุกคน สามารถสัมผัสได้จากความรู้สึกของบุคคลที่มีความผูกพันกันที่ส่งกระแสจิตถึงกัน เช่น ความรักความห่วงใยของผู้เป็นแม่ที่ลูกสามารถรับรู้ได้จากความรู้สึกทั้งๆที่อยู่ต่างสถานที่กัน ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องทวิภพและอดีต เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าการสื่อสารทางไทโรจิตนั้นมีจริง ส่วนไทโรจิตอีกประการหนึ่งคือการล่วงรู้ความคิดของผู้อื่น เป็นความสามารถพิเศษในการติดต่อสื่อสารทางไทโรจิตด้วย

จากการศึกษาเรื่องไทโรจิตในนวนิยาย พบว่าผู้เขียนสะท้อนความเชื่อเรื่องการติดต่อสื่อสารทางไทโรจิตในรูปแบบต่างๆที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องต่างๆแทบทุกเรื่อง จากการสร้างตัวละครที่สามารถสื่อสารทางไทโรจิตได้ และจากบทสนทนา ดังเช่น

เรื่องที่พย์ ผู้เขียนเสนอความเชื่อเรื่องไทโรจิต ผ่านการสนทนาของศักดิธรรกับบิดาที่กล่าวถึงเรื่องไทโรจิต โดยแสดงให้เห็นว่าความเชื่อเรื่องไทโรจิตนั้นมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ ซึ่งผู้เขียนนำเรื่องพลังจิตตามภาพของพระพุทธเจ้าที่ปรากฏในพุทธกาล มาเป็นเครื่องยืนยันความเชื่อเรื่องไทโรจิตจากการแสดงธรรมของพระพุทธเจ้า ดังข้อความต่อไปนี้

“ถ้านัดหมายกันด้วยวาจาจะไม่ใช่ แต่เป็นการแสดงถึงจิตตามภาพของพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวทรงสามารถใช้ไทโรจิตนัดพระสงฆ์ได้ถึง 1,250 รูปในเวลาเดียวกัน คุณคิดดู คุณใช้ไทโรจิตบังคับคนคนเดียวยังยาก นี่จำนวนนับพันต้องแสดงว่าผู้ใช้จิตตามภาพทรงอำนาจจิตขนาดไหน กระแสคลื่นที่ส่งออกไปถึงจะรุนแรง แม้เป็นวงกว้าง ข้อสำคัญ ทำอย่างไรจึงให้พระสงฆ์ทั้งใกล้และไกล มาพบกันในวันเดียวกันพอดี”

“ไม่ยากนี่หม่อ ถ้าพระพุทธองค์เป็นเครื่องส่ง พระสงฆ์ 1,250 รูปเป็นเครื่องรับ พระพุทธองค์ก็ทรงส่งได้ทุกวันเพ็ญเดือนสามนะ ฝ่ายเครื่องรับไหนไกลหน่อยก็รับเดินทางเสียหน่อย องค์กรอยู่ใกล้ค่อยๆมาก็ได้”

(ทิพย์. 2544 : 222)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องการติดต่อสื่อสารทางไทโรจิต ผู้เขียนนำเรื่องการประชุมนัดหมายของพระสงฆ์ที่อยู่ต่างสถานที่กัน จำนวน 1,250 รูปในวันมาฆบูชา เกิดจากการแสดงพลังจิตตามภาพของพระพุทธองค์ เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้ที่สามารถส่งกระแสจิตถึงบุคคลอื่นๆที่อยู่ต่างสถานที่กันต้องอาศัยพลังจิตที่สูง ซึ่งเป็นผลที่เกิดจากการปฏิบัติสมาธิในขั้นสูง

ความเชื่อเรื่องไทโรจิตนี้ ผู้เขียนสะท้อนความเชื่อที่ว่า พลังจิตในการติดต่อสื่อสารเป็นพลังงานรูปหนึ่งคล้ายกับคลื่นวิทยุหรือโทรทัศน์ที่สามารถปรับจูนกันได้ ปรากฏในนวนิยายเรื่องที่พย์ กฤตยา ฌาน จิตา มายา ไวยณวี และราชาวดี ดังเช่น

เรื่องกฤตยา กล่าวถึงเหตุการณ์ที่กฤตยาส่งไทโรจิตไปเตือนหม่อสุนทรให้ระวังภัยในขณะที่เธออยู่กับไอลวลี ดังข้อความต่อไปนี้

“เทพีเซลเค็ดคุกคามคุณหม่อ เธอทำอะไรไม่ได้มากกว่านั้น หากนำความยุ่งยากมาให้เราได้ ฉันไปพบคุณหม่อ”

คนฟังแค่ปรายหางตา ดูเธอ ‘อยู่’ กับเขาตลอดเวลา ไม่คลาดเคลื่อนเลื่อนห่าง

“วิชาโทรจิต เป็นวิชาที่นักบวชในวิหารรามอน-ราทำกันได้เสมอ บางพวกอาจจะเรียก “กายทิพย์” การส่งคลื่นภาพ
ร่างเราไปยังที่ใดที่หนึ่ง โดยเฉพาะคล้ายกับการส่งโทรทัศน์” คำอธิบายดูจะง่ายดาย

“หรือการส่ง ‘วัตถุ’ เรา ก็เพียงแต่แยกอนุภาค รวมอนุภาคเป็นวัตถุ”

(กฤตยา. 2538 : 253)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องโทรจิตที่ผู้รับสามารถมองเห็นภาพได้เหมือน
โทรทัศน์ การส่งโทรจิตในลักษณะนี้ต้องเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนเป็นอย่างดี เช่น กฤตยา ที่ได้รับการฝึกฝน
จากวิหารรามอน-รา และยังกล่าวอีกว่าบางคนสามารถถอดจิตไปปรากฏในที่ต่างๆ ได้ที่ทางพุทธศาสนา
เรียกว่ากายทิพย์

เรื่องจิตา จากเหตุการณ์ติดต่อสื่อสารทางจิตของเด็กชายคนหนึ่งที่อยู่บนตาดฟ้าส่งโทรจิตขอ
ความช่วยเหลือจากจิตา ขณะที่จิตากำลังนั่งเล่นอยู่ในบ้าน จิตาจึงบอกให้มารดาขึ้นไปช่วยเด็กชายคนนั้น
ดังข้อความต่อไปนี้

จารวิก้าวออกมาจากครัว เช็ดมือกับผ้ากันเปื้อนไปฟลาง ตามองไปยังคอกที่จิตามักเล่นอยู่คนเดียว จริงอยู่ระยะ
หลังเธอมีคอก “สะดุ้ง” กับภาพที่ตุ๊กตาเคลื่อนไหวได้ เพราะพยายามบอกตนเองว่า

“เหมือนกับไขลานแหละ”

หากคราวนี้ จิตา “พูด” อยู่กับใครสักคน ทำทางพยักพยักกับความว่างเปล่า คล้ายคล้ายมี “ใคร” สักคนเกาะอยู่
นอกลูกกรงคอกทำให้เธอ “จิตตก” วูบลงได้เช่นกัน

... “หม่ามี เพื่อนมา”

จารวิรู้สึกคล้ายจะมีก้อนแข็งมาจุกคอ “จุกเธอ!” เธอยังพะวง

“ไม่ใช่ เพื่อน” เด็กหญิงพยายามอธิบาย

“เขาอยู่ข้างบน” เจ้าตัวชี้ขึ้นไปเบื้องบน

“เขาไม่สบาย”

“หือ !” จารวิยังไม่เข้าใจ

“ข้างบนไหน บนสวรรค์หรือ แล้วทำไมไม่สบาย?”

“ไม่ใช่ ข้างบนเรานี้ เขาเขาเจ็บด้วย”

“แล้วจะทำยังไง?”

“หม่ามีไปดูที” ประโยคนั้นปนที่ทำการวนกระวาย “ตรงเหล็กสูงๆนะ เดี่ยวเขาดกลงมา”

(จิตา. 2536 : 373-374)

เมื่อจาร์วีขึ้นไปบนตาดฟ้าพบเด็กชายคนหนึ่งที่กำลังจะตกลงมาจากตาดฟ้า และสามารถช่วยเหลือได้ทัน ต่อมาแม่ของเด็กชายคนนั้นมาขอบคุณที่ได้ช่วยเหลือบุตรชาย เหตุการณ์นี้เป็นสิ่งยืนยันได้ว่าเด็กสองคนมีการติดต่อกันทางโทรจิตเพื่อขอความช่วยเหลือ ดังข้อความต่อไปนี้

“ลูกสาวหรือคะ?” คำถามเบา ก่อนข้างสั้น

“ค่ะ” จาร์วีตอบสั้นๆ ไม่อธิบายอะไรทั้งสิ้น

“แถวๆ แกมาเล่าให้เด็กคนนั้นฟัง แล้วเด็กคนนั้นก็บอกให้แม่ออกไปช่วย แถวๆ แกยังตั้งมือออกไป” คนเล่ากลืนน้ำลาย

จาร์วีฟังด้วยที่ท่าปกติที่สุด “คนที่ตกอยู่ในอันตราย เวลากลัว พลังจิตมักจะสูง ตอนนั้นตาหนูแก อาจจะเห็นจิตฉันกับลูกก็ได้ จิตคงบอกให้ไปช่วย เผอิญจิตฉันก็คิดจะออกไป โชคดีนะคะ ใครที่ไม่ถึงที่เขาว่ามักจะโชคดีมีคนพบทันเสมอ”

(จิตา. 2536 : 386-387)

จากข้างต้นสะท้อนให้เห็นความเชื่อของพลังจิตที่เป็นพลังรูปหนึ่งที่สามารถใช้ในการติดต่อสื่อสารกันได้ จากการที่เด็กชายส่งโทรจิตมาขอความช่วยเหลือจากจิตาสะท้อนให้เห็นความเชื่อเกี่ยวกับอำนาจจิตนี้คือ เมื่อมนุษย์ตกอยู่ในอันตราย เวลากลัวมากจะมีพลังจิตสูง

3.2 สะกดจิต

ผู้เขียนมีความเชื่อว่าอำนาจที่ใช้สะกดจิตนั้น เกิดจากผู้มีพลังอำนาจจิตที่เหนือกว่าในการบังคับให้ทำสิ่งต่างๆ การสะกดจิตที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องต่างๆ เกิดจากการกระทำของตัวละครมนุษย์ที่มีพลังเหนือธรรมชาติในการสะกดจิตมนุษย์ และเกิดจากการสะกดจิตของตัวละครที่ได้รับการฝึกฝนพลังจิตซึ่งปรากฏในนวนิยายเรื่องเงา พิชสวาท รัศมีจันทร์ ทิพย์ ฌาน มายา ไวยณวี และราชาวดี

การสะกดจิตของตัวละครมนุษย์ที่มีพลังเหนือธรรมชาตินั้นมีสองประการคือ การสะกดจิตเพื่อให้มนุษย์ได้เห็นอดีตชาติ สะกดจิตให้เกิดประสาทหลอน และสะกดจิตให้มนุษย์กระทำการต่างๆ เช่น

เรื่องมายา กล่าวถึง อติรูปตัวละครที่เป็นเทพมีพลังอำนาจในการสะกดจิตมนุษย์ให้เห็นเหตุการณ์และสะกดจิตการกำหนดรูปของสิ่งของดังเช่น

การสะกดจิตของอติรูป เพื่อให้รินทรเห็นเหตุการณ์ในอดีตชาติในพิธีอุณมิลิต โดยมีเสียงเพลงเป็นเครื่องมือในการสะกดจิต ดังข้อความต่อไปนี้

เสียงระฆังแก้วกังวานสูง-ต่ำ

กลอดด้วยเสียงนุ่มนวล ในภาษาที่ยากจะจับความ รินทร ‘คลั่งคล้าย’ จะเคลิบเคลิ้มตามเสียงนั้น

“เอ เสียงอะไร” เธอถามตนเองพลางพยายามจะจับความในภาษานั้นให้ได้

“มนต์” เสียงนุ่มขึ้นจวบจนประหลาดดังใกล้ๆ

“สังวัธยายมนต์ในพิธีอุณมิลิต”

เวร! หญิงสาวอุทานอยู่ในใจ มาอีกแล้วไหมล่ะ! และแล้วเธอก็ 'รู้สึก' ถึงอาการลิ้มตาไม่ขึ้น หน้ตาหนักค่อยปิดลง

"ไม่่วง ไม่่วงน่า" จิตเริ่มต้นรบนอกตัวเอง "ไม่หลับ ไม่หลับ!" แน่นอน เธอไม่่วง ไม่ปรารถนาจะหลับ แต่หนังตาก็ปิดสนิทราวกับทากาวไว้

"เป็นอะไรวะ" เธอกคิดว่าเธอจะโกนถามตนเอง ทว่าในความจริงไม่มีเสียงใดลอดออกมา เสียงระฆังแก้วระคนเสียง 'มนต์' ดังรอบตัว ดุจเธออยู่ท่ามกลางพิธี

"สมองถูกกด!" รินทรยังค้นคว้าที่จะหาเหตุผลให้ได้ "เราถูกสะกดจิต" ความรู้สึกทั้งหมดเลื่อนห่างออกไป ออกไป

(มายา. 2539 : 223-224)

จากข้อความข้างต้นเป็นการสะกดจิตของตัวละครที่เป็นเทพ ซึ่งสะกดจิตให้รินทรเห็นอดีตชาติของตนเอง แสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องการสะกดจิตที่สามารถทำให้เห็นเหตุการณ์ในอดีตได้ ปัจจุบันนี้มีการสะกดจิตเพื่อการบำบัดทางจิตเพื่อหาสาเหตุของความเจ็บป่วย

การสะกดจิตของอติรุปีที่สะกดจิตให้เด็กที่มาขโมยกล้องของรินทรเห็นสายกล้องเป็นงู ดังข้อความต่อไปนี้

รินทรเดินเกือบเป็นวิ่งไปทรุด ในขณะที่ร่างสูงคงก้าวตามเป็นปกติ แม่ค้าที่ขายของบนทางเท้าใกล้ที่สุดลุกมาชะงักดู ทันทีที่หญิงสาวไปถึง เด็กชายในชุดกางเกงขาสั้นเก่า เสือยืดมอมนอนคว่ำหน้า ตัวพาดเบาะรถมือข้างหนึ่งกำกล้องถ่ายรูป สายสีตัวยังพันแขน

ไม่มี 'งู' เหา่สักรตัวในรถ

แม่ค้าผู้นั้นหันมามองรินทร พยักพโยกให้

"คงจะขโมยกล้องคุณละมัง" เธอเอื้อมมือไปจับขา รู้ถึงอาการเกร็งทั้งตัว กล้ามเนื้อระริกไหว

"โอ๊ย ช่วยด้วย" เสียงครางผะแผ่ว

"เป็นอะไร ลูกขึ้นลิ" รินทรออกคำสั่ง

"งู ูกัด"

แม้จะไม่เห็น หากคนฟังก็ต้องระมัดระวังตัว เธอถอยมานิดหนึ่ง กวาดตามองหาจนทั่ว

"ไหน งูที่ไหน ไม่เห็นมี"

"มะ มัน พันแขนผม" คำตอบสะท้อน แขนที่มีสายกล้องถ่ายรูปพัน เขี่ยโดยตรงเกร็งราวท่อนไม้ รินทรลงทูลเซียงปลายเท้ามอง

"ไม่เห็นมี..."

..."งูก็ไม่มี กลัวอะไรกัน" หญิงสาวบ่น จากนั้นก็หันไปมองคนขับ

“แล้วคุณจะมีอาการถูกงัดไต่อย่างไร”

“พลังจิตที่อธิบายให้ฟัง”

(มายา. 2539 : 234-235)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องการสะกดจิตให้เกิดประสาทหลอน เป็นการสะกดจิตผู้อื่นให้เห็นภาพหลอน ดังจะเห็นได้จากการสะกดจิตของอติรูปที่สะกดจิตเด็กที่มาขโมยกล้องให้เห็นสายกล้องเป็นงู

จากเรื่องราชาวดี กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ราชาวดีตัวละครที่เป็นวิญญาณสะกดจิตปลุกชั้นยรรยงขึ้นมากลางดึกเพื่อขอโครงกระดูก ดังข้อความต่อไปนี้

“จัน ขึ้นมากอย”

“กอยผม?” เขาย้อนถามเสียงสูง เธอรู้ไต่อย่างไรว่าเขาจะลงมา

“คุณถูกปลุก”

มือขาวฟันชายแขนเสื้อยาวคลุม ยกเท้าคล้ายตีกลอง นำแปลก เสียงกลองระรัวไกลๆ ปลายหู เธอทำได้อย่างไร?

“กระแสดิจ”

“คุณนะหรือ?” คำถามประหลาดใจยิ่ง

“จิตเป็น” เธอโล่แก้ว บางทีการพูดของเธอติดขัด ดูจุกจิกพูดไม่ได้

“กลิ่น กลิ่นจะเข้าไป” เธอเกาะหน้าผาก “กลิ่นจิตไต่ย่นทางนี้ ไม่ใช่ทางนี้” เธอตะมุ ให้รู้ว่าทางไหน

“คุณเป็น” เขาไม่มีความรู้ทางจิต ทำให้ยากจะหาคำเช่นกัน

“คุณเป็นนักสะกดจิต”

เธอส่ายศีรษะ

(ราชาวดี. 2544 : 158)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องพลังวิญญาณในการสะกดจิต จากการสะกดจิตของราชาวดีที่ปลุกชั้นยรรยงขึ้นมากลางดึกเพื่อขอโครงกระดูก

3.3 การรักษาโรคด้วยพลังจิต

การรักษาโรคด้วยพลังจิตหรือพลังลึกลับ (Faith Healing) เป็นการรักษาด้วยวิธีการใช้พลังจิตหรือพลังลึกลับส่งผ่านทางฝ่ามือสู่คนไข้ ความเชื่อในการรักษาโรคด้วยพลังจิตนี้ปรากฏในนวนิยายเรื่องผานและจิตา ผู้เขียนใช้วิธีการรักษาโรคไขข้อที่มีอาการปวดขา ปวดหลังต่างๆ ด้วยวิธีการนี้ คือ การรักษาโรคด้วย

พลังจิตที่ส่งผ่านฝ่ามือมีการแผ่รังสีความร้อนไปตามจุดต่างๆของร่างกาย เมื่อทำการรักษาเสร็จผู้ที่ได้รับการรักษาจะรู้สึกสบายกายจะไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดอีก และผลพลอยได้จากการรักษาคือสายตาจะคืนสู่ปกติเหมือนเดิมไม่ต้องใช้แว่นสายตาอีกต่อไป ดังเช่น

เรื่องฉาน กล่าวถึงใจแก้วรักษาคุณยายของพรรณธรา ให้หายจากการเจ็บป่วยด้วยโรคไขข้อ
ดังข้อความต่อไปนี้

สตรีชานิ่งตัวตรง เขยิบเท้าออกไปเบี่ยงหน้า มีดวงซ่อนประสานไว้บนคัก

เธอในชุดขาวขัดสมาธิลงตรงเบื่องหลัง หางออกมา

“วางจิตได้ค่ะ”

ต่อหน้าต่อตาผู้มีปริญญาระดับดอกเตอร์ ‘ภาพ’ เหล่านั้นดำเนินไปราวมายากล

“อย่าวอกแวกค่ะ”

เสียงใส เย็น ละม้ายคล้ายรู้วาระจิตคนนั่งหันหลังให้

“สว่างแล้วค่ะ คุณยายทำจุดสว่างให้กระจายทั่วตัวนะค่ะ”

เธอผู้นั้นพริ้มตาลงแล้วยกมือข้างหนึ่งแบกว่าเหนือศีรษะสตรีวัยชรา พักเดียว ร่างนั้นก็ไหวเทิ้ม

“วันนี้จะร้อนมาก อดทนหน่อยนะค่ะ จะได้หายเลย”

สตรีวัยชราสั่นตลอดร่าง ดอกเตอร์สัทมนเฝ้ามองอย่างสนใจยิ่ง เธอทำอะไร สะกดจิตเช่นนั้นหรือ ผู้มากด้วยวัย
วัยเหี่ยวห่อหุ้ม หายสุดหยาดหยด

“ดวงสว่างนั้นเป็นสีแดงแล้วนะค่ะ ตอนนี้คุณยายเลื่อนค่ะเลื่อนไปทางซีกซ้ายก่อนแล้วค่อยเลื่อนทางขวา เวลา
ผ่านจุดข้อต่อต่างๆจะปวดมากหรือร้อนมาก แต่ต้องเลื่อนผ่านให้ได้นะค่ะ”

ความร้อนภายในคงสูง เพราะผิวส่วนที่พันผ้าออกสีชมพูหรือไซกจนเรียกได้ว่าร่างทั้งร่างเปียก ผู้มากด้วยวัยมี
อาการกระดูก ร่างมิดดุดจได้รับความเจ็บปวด ขาทั้งข้างสั่นเทิ้มที่ละข้าง

“คุณยายเก่ง” คำชมเอาใจ

“ผ่านจุดหนึ่งแล้วค่ะ”

คนหลับตายกมือหนึ่ง จะเห็นได้อย่างไรก็สุดรู้ แต่คุณยายสั่นระริก ที่ทำคล้ายต่อสู้กับความรวดเร็วแสนสาหัส

“อย่าหยุดค่ะ พยายามต่อไป วันนี้จะหายเลยไม่ปวดอีกแม้แต่นิดเดียว”

(ฉาน 2. 2532 : 39-40)

จากเหตุการณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องอำนาจจิตในการรักษาด้วยพลังจิตหรือพลังลึกลับ
ของใจแก้ว

นอกจากนี้ผู้เขียนยังสะท้อนความเชื่อเรื่องการรักษาโรคด้วยพลังจิต จากการทำสมาธิและการเพ่ง
 กสิณ ซึ่งผู้เขียนมีความเชื่อว่าการทำสมาธิและการเพ่งกสิณนั้นช่วยบรรเทาความปวดและสามารถยับยั้ง
 การลุกลามของโรคมะเร็ง ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องจิตา มายา และไวษณวี เช่น เรื่องไวษณวี จากบท-
 สนวนาของไวษรทีที่แนะนำให้เพื่อนซื้อออร์ที่ป่วยเป็นโรคมะเร็งระยะสุดท้ายทำสมาธิเพื่อที่จะบรรเทาความ
 เจ็บปวด ดังข้อความต่อไปนี้

“ปวดไหม?” คำถามเบา ทางเสียงอ่อนโยนราวกับไม่ใช่เสียงตัวเอง

“มากซี ต้องทอ่งพุท-โธแทบจะทุกลมหายใจ แต่แปลกนะ พอรีวางมือมันค่อยยังชั่ว”

“สัญญาได้อย่าง จะไม่ปวดมากอีก แต่ต้องมีนิดหน่อย มีเวลาให้ทอ่งพุท-โธ ทำจิตทำให้สบาย แล้วก็หลับ
 เลยดีไหม?”

“ดีจัง!” คนใจแข็งน้ำตารินผ่านทางตาเงิบๆ “รี เราว่าตัวไม่ใช่โรครอก ตัวเป็นใครก็ไม่รู้ แต่ตัวเป็นท่านมาช่วย
 เรา เรากลับ” ริมฝีปากคนเจ็บสั่นระริก “ไม่ใช่กลัวตาย เรารู้ เราต้องตายแน่ แต่เราอยากสวดมนต์หลับไป
 เงิบๆไม่ปวดมากๆนะ รี ท่านให้เราได้ใช้ไหม?” คำถามมีความหวังยิ่ง

“ได้ซี” คำตอบรับราวทรงอำนาจลึกลับ “เวลาทอ่งพุทโธนะให้เห็นตัวพุทเข้ามาในช่องจมูก เข้าไปในอก พอโธ
 ค่อยผ่านออกจมูก เอาลมเข้าแก้มจะได้ไม่รู้สึกที่ช่องทอ่ง ลองซิ”

คนเจ็บหลับตา ทำตาม ชั่วครู่ก็ลืมตา ยิ้มสดใส “โล่งจริงๆแหละ ไม่เจ็บด้วย”

(ไวษณวี. 2540 : 33-34)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องพลังจิตในการบรรเทาความเจ็บปวดจากการฝึกสมาธิ

จากบทสนทนาของไวษรทีที่แนะนำบิดาที่ป่วยเป็นโรคมะเร็ง ให้ทำอาโปกสิณ คือการเพ่งน้ำเป็น
 อารมณ์เพื่อการยับยั้งเซลล์มะเร็ง ดังข้อความต่อไปนี้

ไวษรียุคบนสะพานข้ามลำธารพยายามอธิบายต่อ “เซลล์ร้ายพวกนั้นใช้เคโซธาตุ การตรวจหาเซลล์มะเร็ง
 พบได้จากจุดที่มีความร้อนสูงกว่าส่วนอื่นๆในร่างกาย การทำลายเซลล์พวกนี้ต้องใช้ความเย็น”

“พอชอบกินน้ำแข็ง” ประโยคนั้นสนุกสนาน “กับอยู่ห้องแอร์ อ้อ มีเมื่อยใจดีด้วยไหม?”

คนถามทำเสมือนไม่ทุกข์ร้อนต่อความเจ็บป่วยของตน

“ดูน้ำซี” ประโยคนั้นทอดเสียงยาว อ่อนลง หากไม่มีคำล่งท้าย ผู้มากวัยมองพิศวง ทว่าก้าวมายืนใกล้บุตรสาว

“ดูอะไรล่ะลูก”

ลำธารไหลจากน้ำตกจำลองบนภูเขาสูงเตี้ยๆ ความใสของน้ำแลลงไปเห็นกรวดต่างสี และปลาสีสวยว่ายลัดเลาะ
 ทวนกระแส น้ำหลังรินลึกเข้าไปในพงไม้มธธว มีดาข่ายกันเป็นสัดส่วน ทว่าเขาไม้เลื้อยพันซ่อนตาข่ายไว้
 เป็นที่เลี้ยกระต่ายตัวขาว ตาแดงใส แสงสว่างที่ทอดลอดถึงใบต้นจามจุรีใหญ่ลงมา มุมหนึ่งสะท้อนผิวน้ำในลำธาร
 มองคล้ายสิริ้ง คนมองจับตามดูโดยไม่ตั้งใจ หายสึดจับตานิ่ง

จุดเลื่อมพรายสีรุ้งขยายกว้างออก กว้างออกไป

ท้ายสุดคนมองรู้สึกคล้ายตนคือปลา อยู่ในน้ำฉ่ำ เย็น

ความเย็นนั้นไม่เหมือนอาบน้ำ ไม่เหมือนอยู่ท่ามกลางละออเครื่องปรับอากาศ เป็นความเย็นชาน สุขสงบ

“นี่คืออาไปกลืน”

เสียงนั้นทำให้จุดเลื่อมพรายเล็กลง เล็กลง แล้วหายวับไป

“จิตถอน” น้ำเสียงเบาเสนาะชวนทุกระยะ

คนถูกสอนให้รู้จักกลืนกะพริบตา ลำธารกลับเป็นลำธาร ความอวรณ์ต่อความเย็น สงบ ยังไม่คลาย

(ไชนวี. 2540 : 297-298)

จากบทสนทนาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความเชื่อการเพ่งกลืน สามารถช่วยบรรเทาความเจ็บปวดของผู้ป่วยโรคมะเร็ง โดยเชื่อว่าโรคมะเร็งเป็นเนื้อร้ายเป็นเซลล์ที่มีความร้อน ฉะนั้นต้องใช้ความเย็นเพื่อการยับยั้งเซลล์มะเร็งด้วยการเพ่งน้ำเป็นอารมณ์หรือที่เรียกว่าอาไปกลืน

3.4 การพยากรณ์

การพยากรณ์หรือการทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจากอำนาจจิต ทางปรจิตวิทยาเรียกว่า พรีคอกนิชัน (Precognition) ผู้เขียนมีความเชื่อว่า ผู้ที่มีอำนาจจิตหรือผู้ปฏิบัติสมาธิและฌานสามารถรู้เหตุการณ์ในอนาคตได้ ดังปรากฏในเรื่องรัศมีจันทร์ ทิพย์ ฌาน จิตา และราชวดี พิจารณาได้จากตัวละครที่มีอำนาจจิตสามารถพยากรณ์เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับบุคคลรอบข้างเพื่อเตือนภัย หรือบางคนสามารถรู้กำหนดวันตายของตนเองได้ ดังเช่น

เรื่องจิตา กล่าวถึง จิตาเป็นเด็กหญิงที่มีพลังจิตมาตั้งแต่เกิด สามารถรู้เหตุการณ์ในอนาคตที่กำลังจะเกิดขึ้นกับบุคคลรอบข้าง ปรากฏในเรื่องหลายเหตุการณ์ เช่น เตือนมารดาเรื่องแก๊สระเบิด บอกกับบิดาเรื่องเอกจะขาหัก ชวนบิดามารดาเดินทางบ้านไต่เพราะลิฟท์จะค้าง ดังนี้

จากเหตุการณ์กล่าวถึงเด็กชายเอกที่เล่นจนจนตกชิงช้าขาหัก ดังข้อความต่อไปนี้

เสียงร้องให้ดังมาจากกลางกลุ่มนั้น ทศพรก้าวยาวๆตรงไป จิตาในชุดเสื้อ กางเกงยีนทับเสื้อยืดขาว วิ่งผมปลิวเข้ามาบอก

“ไม่สนุก ขาหัก”

“ใคร?” เขาย้อนถามหาก جواب จิตาเคยพูดประโยคนีมาแล้ว เขาจำได้แต่วันนั้น คือตุ๊กตา ตุ๊กตาลิงขาหักมั้ง

“ชน ขาหัก” เด็กหญิงย้ำคำเดิม

กลางวงเด็กที่ห้อมล้อม หน้าเสีย เด็กชายลูกของพี่สาวคนโตอันเป็นที่รู้จักกันว่า ชนยังกับลิง นั่งขาพับ ร้องไห้แฉะ

“เป็นอะไร?” เขาแหวกวงล้อมลูกๆหลายนๆเข้าไป

“ตกซิงช้าค่ะ”

“เขายืนแกว่งค้ำบ”

เสียงเด็กหญิง-ชายช่วยกันอธิบายกันให้ชัด ทศพรก็มัวลุ่มหลงรู้แนจากอาการ ซาหัก เขาทรุดตัวลงพยายาม จับซาให้เหยียด

“เจ็บ เจ็บโไร?” เด็กชายโวยวายลั่น ทบเขาไม่นับ

“บอกว่าเจ็บ เจ็บ เจ็บจับหายได้ยืนไหม?”

ผู้เป็นน้าไม่ฟังเสียง มือคลำซาทั้งอพับ กระตุกโค้งบอกชัดว่าหักส่วนใด เขาจับตึงกระดูกเสียงดังกรอบพร้อมกับ เสียงหลานคำทออื้ออึง

“ไอน้ำพอล กูจะฆ่ามึง!”

อีกครั้งที่ทศพรกำซาเล็กๆ นั้นแน่น อาการอย่างนี้เขาเคยผ่านมาแล้ว อาการกระดูกเคลื่อนเข้าที่ภายใต้ฝ่ามือ แต่ คราวนั้น ตุ๊กตาลิงของจิตา

ซาหัก ลิง

จิตาพยายามบอก หรือเด็กหญิงรู้ล่วงหน้า หรือ ว่า คนคิดวาลึก จิตาทำ?

“มีคนบอกแล้วไม่ใช่หรือ?”

หลวงปู่ตบประโยชน์ ครูนี้ แต่ที่ทำให้ใจชื้น อุบัติเหตุ

(จิตา. 2536 : 51-52)

จากข้อความข้างต้นสะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องอำนาจจิตสามารถล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ ดังที่จิตาได้บอกกับบิดาล่วงหน้าเกี่ยวกับเรื่องอุบัติเหตุครั้งนี้

นอกจากนี้ผู้เขียนยังแสดงความเชื่อเกี่ยวกับผู้ที่มีอำนาจจิต หรือผู้ปฏิบัติสมาธิและฌานนั้น นอกเหนือจากการเห็นเหตุการณ์ในอนาคตแล้วยังเห็นเหตุการณ์ในอดีตอีกด้วย

3.5 การเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิต

ความสามารถในการบังคับวัตถุให้เคลื่อนไหวหรือเปลี่ยนสภาพ เช่น แดก หัก งอ ด้วยพลังจิต โดยไม่มีการสัมผัสกับวัตถุแต่อย่างใด เรียกว่าไซโคไคเนซิส (Psychokinesis) หรือชื่อย่อเรียกว่า พี.เค. (P.K.)

ความเชื่อเรื่องการเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิตนั้นปรากฏในนวนิยายเรื่อง ฌาน จิตา ไชยณวิและ ราชาวดี ดังจะเห็นได้จากการสร้างตัวละครให้มีอำนาจจิตสามารถเคลื่อนไหววัตถุ เปลี่ยนสถานะภาพของ วัตถุจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เปลี่ยนเป็นน้ำ หรือเปลี่ยนสภาพโลหะให้กลายเป็นทองคำ และการหักงอวัตถุให้ หักงอโดยผู้เขียนใช้วิธีการหักงอข้อหรือวัตถุให้เคลื่อนไหวเป็นรูปต่างๆ หรือการพายเรือโดยใช้พลังจิต ซึ่งผู้เขียนสะท้อนให้เห็นว่ามนุษย์มีอยู่ในตนเองและสามารถที่จะทำได้ ดังเช่น

การเคลื่อนไหววัตถุจากที่หนึ่งมาอีกที่หนึ่ง จากเหตุการณ์เรื่องจิตาที่กล่าวถึงจิตาใช้พลังจิตในการเคลื่อนไหววัตถุเมื่อขอให้บิดาหยิบของเล่นให้ แต่บังเอิญบิดาไม่ได้สนใจจึงไม่ได้หยิบให้ จิตาจึงใช้พลังจิตในการเคลื่อนย้ายของเล่นเอง ดังข้อความต่อไปนี้

ทศพรรู้สึกกลับคล้ายหงุดหงิด มีอะไรบางอย่าง ‘รบกวน’ กระแสนั้นทำให้รำคาญ ความคิดสะดุดเป็นห่วงๆ ดูจไฟดับๆ เปิดๆ เขาเงยหน้าจากโต๊ะหนังสือ สะบัดแขน บิดคอให้หายเมื่อยแล้วก็ชะงักมีอะไรสักอย่างเคลื่อนไหวยาวๆ เขาหันขวับไป ทนเห็นการเคลื่อนไหวครั้งสุดท้าย ก่อนทุกอย่างจะหยุด สะดุดนั่ง

ตุ๊กตาสัตว์เคลื่อนไหวยาวมาทั้งฝูงราวกับมีชีวิต!

ร่างทั้งร่างของทศพรแข็งราวท่อนศิลา แม้บัดนี้ “ผู้สัตว์” จะหยุด ไม่เคลื่อนไหว หมด “ชีวิต” แล้วก็ตามหากเขาก็ได้ทันเห็นตุ๊กตาเคลื่อนไหวยาวตามกันมาได้ยังไง? คราวนี้เขาถอยออกไปยังบุตรสาว

จิตาเพิ่งลดมือลงจากหัวเขา หากยังขัดสมาธิ

(จิตา. 2536 : 39)

จากข้อข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องอำนาจเรื่องการเคลื่อนย้ายวัตถุ จากการเคลื่อนย้ายของเล่นของจิตา

การเปลี่ยนสถานภาพของวัตถุ จากเหตุการณ์ในเรื่องฉานที่ใจแก้วใช้พลังจิตในการเปลี่ยนสถานภาพของโลหะให้เป็นทองคำและบิดตัวเป็นรูปตัวอักษรให้กับดร.สัทมน ดังข้อความต่อไปนี้

เขาก้าวผ่านไปตามระเบียบยาว ครุ่นคิด ไฟ ความร้อน ขนาดทำให้โลหะลุกไหม้ ชายหนุ่มแบมือดูโลหะชิ้นนั้น

ชิ้นโลหะหนักงอเป็นรูปตัวเอส สุกปลั่ง

ทอง ทองคำที่เขาอยากเห็น!

โลหะรูปตัวเอส ดัดสวยแบบภาษาอังกฤษโบราณที่ด็อกเตอร์สัทมนเคยหัดเขียนเป็นตัวย่อชื่อตน หากน้อยครั้งนักที่จะมีคนเห็น คนรู้ว่าเขาใช้ตัวอักษรเช่นนี้

“ของขวัญ” อักษรย่อ ทองคำตัวเอส ชื่อต้นแห่งเขาเอง

เธอผู้นั้น ‘ส่ง’ ให้เขาด้วยอารมณ์ขันลึกๆรวมทั้งเป็นคำตอบ

“มิใช่การสะกดจิตให้เห็น แต่เป็นการเปลี่ยนโครงสร้างโมเลกุลโดยแท้จริง”

เขาจะชอบหรือมิชอบก็ตาม หากเมื่อใดเธอปรารถนาจะ “ทำ” เธอย่อมทำได้ จิตของเธอกับจิตของเขามีเกี่ยวพันกัน ข้อสำคัญเธอ ‘เปลี่ยน’ ทุกอย่างได้ตั้งใจ การเปลี่ยนโครงสร้างของโมเลกุลเป็นเรื่องของจิตเท่านั้นหรือ

(ฉาน2. 2532 : 118-119)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องพลังจิตที่สามารถแปรสภาพของโลหะและการหักงอวัตถุได้ จากการเปลี่ยนไฟแช็คที่เป็นโลหะให้เป็นทองคำและบิดเป็นรูปตัวอักษรของใจแก้ว เป็นผลที่ได้จากการปฏิบัติฉานของใจแก้ว

การเคลื่อนย้ายร่างกายจากตำแหน่งหนึ่งไปยังอีกตำแหน่งหนึ่งในทันทีทันใด จะมีผลปรากฏเป็นเสมือนกับความสามารถในการล่องหนหายตัว ซึ่งนักปรจิตวิทยาบางกลุ่มเรียกว่า เทเลพอร์เทชัน (Teleportation) ผู้เขียนมีความเชื่อว่าผู้ปฏิบัติสามารถทำได้ ดังที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องผานและอติตาจากการปรากฏกายของตัวละครในสถานที่ต่างๆ ในเวลาใกล้เคียงกัน ที่ปรากฏเห็นเด่นชัดคือเรื่องผานที่กล่าวถึงการเดินทางไปยังดินแดนอื่นของใจแก้วที่ใช้เวลารวดเร็ว ดังข้อความต่อไปนี้

‘การเดินทาง’ ทำได้หลายอย่าง ที่คนตัวขาวผามันมาจากที่อยู่ของหลวงพ่อดาญ แต่ข้ามเนินเตี้ยๆสองครั้งพอหันหลังไปดูซิ ทิวเขาสูงทะมึนกันมันไว้ การทำอะไรแปลกๆอย่างนี้ มันเคยคุ้นจนไม่ตื่นเต้น แปลกใจ แต่ที่มันถูกพาไปมักแปลกใหม่อยู่เสมอ

“เขาเรียกการเดินทางด้วยจิต”

ไอ้ดาพองยามพูดเป็นเรื่องเป็นราวก็ทำได้อย่างดี

“จิตที่ฝึกดีแล้วจะเดินทางไปทีใดก็ได้ ความรวดเร็วแห่งจิตยิ่งกว่าความเร็วใดๆทั้งสิ้น แต่คนเดินทางต้องรู้จุดหมายของตนว่าจะไปที่ใด หรือผู้ที่พาไปต้องรู้ว่าพาไปที่ใด จึงจะจูงจิตไปด้วยได้”

(ผาน1. 2532 : 278-279)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องอำนาจจิตในการเคลื่อนย้ายตัวเอง หรือการเดินทางด้วยพลังจิต ซึ่งจะพบได้ในผู้ที่ปฏิบัติจนขั้นสูงจึงสามารถทำได้

นอกจากนี้ผู้เขียนยังแสดงให้เห็นถึงความเชื่อของพลังพี.เค.ที่สามารถเคลื่อนไหวสิ่งต่างๆว่าคนทั่วไปสามารถทำได้ถ้าได้รับการฝึกฝน เช่น

จากเหตุการณ์ในเรื่องจิตา ที่จิตาสอนให้เด็กๆใช้พลังจิตในการงอวัตถุ เพื่อแสดงความเชื่อว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่คนทั่วไปสามารถทำได้ถ้าหากรู้จักวิธีการใช้ ดังข้อความต่อไปนี้

“ใครมีกำลัง พี. เค. ยายจีระอะ”

“เด็กทุกคนก็ทำได้” จิตาบอกสงบเสียง “เดี๋ยว จะให้เขาทำให้อู”

... “นั่งลง ชัดสมาธิ เอาอะไรที่จะงอวางในมืออะ”

“นั่งตรงไหน?” เด็กหญิงเอ๋สงสัย

“แหม ง่อมตะพานันรันตร์กาล!” น้องชายยังปากจัดเช่นเดิม

“ทำจิ ทำแบบคุณยายไง” เจ้าตัวลงนั่งชัดสมาธิกับพื้นพรม มือซ้อนวางแท่งวัตถุกลมไว้บนฝ่ามือพาลงลับตา

“หลับตาไม่มีผิด ลูกกะพริบเขาด้า พ่อ -แม่ ทำนาได้ข้าวเม็ดเดียว!”

ตัวเองหลับไม่หลับเปล่า ยังตะโกนแข่งเสียงด้วย

“อย่าแข่งซิ” จิตาสำทับ “พลังจิตอย่างนั้นใช้ไม่ได้ นั่งติดๆกันนะของวางบนมือข้างเดียว อีกมือใช้นิ้วก้อยเกี่ยวกันไว้ตอๆกัน”

เด็กๆ ขยับมาชิด ใช้นิ้วก้อยเกี่ยวกันง่ายเพราะอะไรที่จะเป็นการเล่นได้ ย่อมสนุกทั้งสิ้น

“หลับตาเฉยๆ นะ อย่ากดตา ท้องพุท-โธ พุท-โธ เรื่อยๆ ไป เร็วๆ ก็ได้ ไม่ต้องท่องตามลมหายใจ”

ผู้ใหญ่มองอย่างมหัศจรรย์ แม้แต่คนที่คอยดักข่าวยังหยุดดู

“เอาละเริ่ม ไม่ว่านิ้วจะรู้สึกยังงี้ อย่าให้หลุดจากที่เกี่ยวกัน ใจคอยนึกภาพให้ดี อยากให้ของในเมืองนี้เป็นตัวอะไร”

(จิตา. 2536 : 626-627)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องพลังจิตที่มนุษย์ทำได้หากได้รับการฝึกฝน โดยการฝึกสมาธิในการรวบรวมจิตให้มีพลัง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสมาธิเป็นพื้นฐานของฝึกจิตให้มีอำนาจ

3.6 พลังแสงรังสี

มนุษย์มีความเชื่อเกี่ยวกับพลังแสงรังสีมานานแล้ว จากภาพเขียนหรือจิตรกรรมฝาผนังมักมีการแสดงรังสีของศาสดาหรือผู้นำทางศาสนา เพื่อแสดงความศรัทธาและแสดงความยิ่งใหญ่ของแต่ละศาสนา ซึ่งเชื่อว่าพลังรังสีเป็นรัศมีที่ห่อหุ้มสิ่งที่มีชีวิตไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ พืช หรือสัตว์ พลังรังสีนี้เรียกว่าออร์ราเป็นรังสีที่บอกให้เห็นถึงพลังชีวิต

ผู้เขียนเชื่อว่าพลังรังสีในกายมนุษย์ สามารถบ่งบอกได้ถึงสุขภาพ พลังแห่งชีวิต และอารมณ์ของมนุษย์ได้ ซึ่งผู้มองเห็นได้นั้นต้องมีพลังจิตถึงจะมองเห็นพลังรังสีหรือแสงออร์ราได้ ดังที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องกฤตยา ฌาน จิตา ไชยณวี และราชาวดี ดังเช่น

เรื่องญาณ จากบทสนทนาตอนหนึ่งที่กล่าวถึงพลังรังสีในกายมนุษย์ ดังข้อความต่อไปนี้

ความส่องใสจากรัศมีภายในอันฉายออกจากมนุษย์เป็นสิ่งมีจริง แสงเหล่านั้นบอกทั้งอารมณ์ อวัยวะใจคอที่แตกต่างกัน

สีเหลือง หมายถึงสติปัญญา ความเฉลียวฉลาด

สีแดงแก่ หมายถึงความโกรธ

สีส้ม ความทะเยอทะยาน

สีม่วง ความสูงส่งทางวิญญาณ

สีเทา ความกลัว

สีดำ ความมืดมนทางวิญญาณ ความพยายาบท ความเจ็บป่วยทางจิต

สีเขียวคล้ำ ความริษยา ชิงดีชิงเด่น

รังสีแห่งมนุษย์จะปะปนฉายออกมาตาม ‘อารมณ์ร่วม’ ที่มี หากเมื่อใด ‘ปัญญาบริสุทธิ์’ ความโอภาส ส่องใส จะกล้ำกลืนดูแสงประกายพริ้ว หากซัดลง รังสีเลื่อนรางย่อมหมายถึงความตาย

แม่เทพยดาจะ 'จู้จี้' ก็ดูได้จากแสงนั้น

(ฉาน 2. 2532 : 353-354)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องพลังรังสีในตัวของมนุษย์หรือพลังวิญญาณที่สามารถรู้ได้ถึงความรู้สึกอารมณ์และอหิยาตย์ของมนุษย์ ที่ปรากฏออกมาเป็นสีต่างๆ

เรื่องราวชาติ จากเหตุการณ์ที่ชั้นยรรเห็นพลังรังสีของเจ้าคำแปงที่แสดงให้เห็นอุปนิสัยใจดังข้อความต่อไปนี้

คนที่รู้จักแนบยอมทราบเสมอ เจ้าตัวไม่ค่อยพูดติดต่องเป็นเรื่องเป็นราว ทว่าสิ่งที่เด็กพูด บางคราวก็เป็นจริง ชั้นยรรเห็น 'สี' แปลกๆจากเจ้าคำแปง

สีเทาๆปนแดงคล้ายๆคล้ายสีเลือดหมู

ความรู้สึกขะเขย่งวังปราด

ความโลภน่าเกลียดอย่างนี้เอง!

คนเป็นเพื่อนเดินลงไปส่งกัน เงามืดที่ห้อมล้อมคนทั้งสองทำให้ชั้นยรรขย้อในท้อง พลังงานที่อยู่ในร่างกาย อาจจะก่อให้เกิดกายทิพย์และพลังเหล่านี้สามารถเปล่งสีออกมาได้

สี....บอกถึงจิตวิญญาณ

สีม่วง วิญญาณของคนตาย

(ราชาวดี. 2544 : 469)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อที่ว่ามนุษย์มีพลังรังสีในกายที่สามารถบอกถึงอุปนิสัยของมนุษย์ได้ และแสดงให้เห็นว่าผู้ที่เห็นพลังรังสีได้นั้นเป็นผู้ที่มีพลังจิต จากการเห็นพลังรังสีของแนบที่มีพลังจิตและชั้นยรรหลังจากที่ปฏิบัติสมาธิ

3.7 การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสพิเศษ

การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสพิเศษ หรือประสาทสัมผัสที่ 6 เรียกว่า พลังจิต อี.เอส.พี หรือ Extra Sensory Preception หรือที่คนทั่วไปเรียกว่า Sixth Sense คือ การรับรู้ที่ต่างไปจากสัมผัสทั้งห้าของมนุษย์ ความเชื่อเรื่องการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสพิเศษ ผู้เขียนสะท้อนความเชื่อปรากฏในนวนิยายในรูปแบบต่างๆ ดังเช่น

การรับรู้จากการมองเห็นเหตุการณ์ต่างๆจากการสัมผัสสิ่งของแล้วสามารถบอกเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องได้ทั้งในอดีตและอนาคต ปรากฏในนวนิยายเรื่องทิพย์และไฉนวี เช่น

การรับรู้จากการสัมผัสสิ่งของ เรื่องไฉนวี จากเหตุการณ์ตอนที่ไฉนวีสามารถรับรู้เหตุการณ์ในอนาคตของคนคนหนึ่งจากการสัมผัสเครื่องออกกำลังกาย ดังข้อความต่อไปนี้

ไฉนวีเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นชุดรัดแนบเนื้อ ในห้องแอโรบิก ผู้เดินชุดเก่ายังเดินไม่จบเพลง คนที่จะรอชุดต่อไปจึงใช้เครื่องมือออกกำลังกายตามใจชอบเสียก่อน หญิงสาวเลือกจักรยานบก หากพอขึ้นนั่งมือจับแฮนด์ อะไรบางอย่างก็วิ่งปราดขึ้นมา

“ถูกยิงหน้าประตูบ้าน”

ไวศรีสะดุ้ง ปล่ยมือโดยเร็ว ความรู้สึกกลับคล้ายสวิตช์ถูกตัด ใครจะถูกยิง ไม่ใช่เธอแน่นอน ! หญิงสาวยกมือทั้งสองขึ้นมอง แล้วแลเลยไปยังแอนด์จักรยาน

ใครที่ใช้เครื่องนี้ก่อนหน้าเธอ

ทั้งขานี้ไว้

(ไวศรี. 2540 : 38-39)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสพิเศษ จากการสัมผัสสิ่งของทำให้เห็นเหตุการณ์ต่างๆได้รับจากพลังของมนุษย์ที่ถ่ายทอดอยู่ในสิ่งของ

การรับรู้ทางหน้าผาก จากเรื่องจิตา กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เด็กชายเอกสามารถอ่านหนังสือจากทางหน้าผากและแสดงความเชื่อจากการรับรู้ทางฝ่ามือจากบทสนทนา ดังข้อความต่อไปนี้

“เห็นจริงๆหรือ?” เด็กหญิงเล็กคู่ปรับเก่าซักสงสัย

“เห็น ชัดแจ๋วเลย” เด็กชายหยุดเล่นซ่อนหา ไปแสดงกลวิธีอย่างอื่นแทนเพราะสนุกกว่า จนรู้ถึงจุดนี้
“ไหน ทำให้ยายดูซิ”

เด็กชายเอกอวดอย่างภาคภูมิใจ “มันเห็นจริงๆนะคุณยาย เห็นทางนี้” เจ้าตัวเกาะกลางหน้าผากเหนือคิ้ว “ที่แรกมันมัวๆเหมือนมองผ่านกระจกฝ้าๆตอนหลังๆมันชัดขึ้น แต่ถ้าตั้งใจฟังมันก็มี ถ้าทำเฉยๆมองเฉยๆก็ชัด”

“เอกหัดทำใจเฉยๆซิลูก” ระยะเวลาเสียงอ่อนโยนของคุณยายจะทำให้เด็กชายค่อยเชื่อฟังกว่าเสียงดุเกรี้ยวๆเคยครั้งก่อนๆ “มองเฉยๆ เหมือนลืมหืมตามอง”

ความสนุกสนานของเด็กๆจึงเกิดขึ้น เด็ก มองแค่สนุกแปลกๆ แต่คุณเอื้อยประหลาดใจ

“ทำไมมองผ่านฝ่าผันทาได้ล่ะ?”

“ไม่ได้มองทางตา” ผู้เป็นมารดาอธิบาย “มองตรง เรียกว่า ตาที่สามก็ได้ละมัง ตรงหน้าผาก เขาเรียกดวงตาแห่งปัญญา”

อะไรที่ไม่เคยรู้ คุณทัศนีย์ได้รู้ อะไรที่ไม่เคยเห็นกลับได้เห็น จนคุณทัศนีย์ไม่คิดว่ามีอะไร “แปลก” อีกต่อไป เหตุผลต่างๆที่เคยได้ยินมาฟัง “นี่ไงที่คนจีนเขาถึงบอกว่า เวลาออกจากบ้านตอนกลางคืน อย่าเอาผมมาปิดหน้าผาก มีมันจะเดินชน ถ้ามันเห็นแสงตรงหน้าผากมันจะหนี มนุษย์เราเขามองจุดสว่างในตัวที่หน้าผาก ฝ่ามือ กลางอก หายทอย บางคนอ่านหนังสือทางฝ่ามือได้ เขาก็ว่าเขามี สุดท้ายใครจะมีวาสนาทางไหน”

(จิตา. 2536 : 439)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องสัมผัสพิเศษ จากการรับรู้ทางหน้าผากของเอกที่สามารถอ่านหนังสือได้ทางหน้าผาก ที่เกิดจากการรับรู้ทางปัญญาจากการอธิบายของคุณทัศนีย์ซึ่งมีลักษณะเหมือนดวงตาที่สามของพระคิเว

การรับรู้ทางฝ่ามือ จากเรื่องไฉนวิ กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ไฉนวิไปเยี่ยมเพื่อนชื้ออที่โรงพยาบาล ไฉนวิสามารถมองเห็นก้อนเนื้อที่เป็นมะเร็งในช่องท้องของเพื่อนจากการวางฝ่ามือ ดังข้อความต่อไปนี้

ร่างโปร่ง ระหง เกือบเรียกได้ว่าค่อนข้างสูง ก้าวมายืนชิดหน้าเตียงวางมือลงบนส่วนที่หนุน

“ในช่องท้องหรือ?”

คนป่วยพยัก ยังยิ้ม หากแล้วก็ขมวดคิ้วนิดๆ “แปลก มีหรือร้อน ร้อนเข้าไปถึงช่องท้องเนอะ”

ไฉนวิก็ว่าแปลก! ภายใตฝ่ามือเธอ ‘เห็น’ ไม่ใช่ด้วยตา แต่เป็นภาพกลับคล้าย ‘รู้’ กลางกะโหลกศีรษะ ก้อนเนื้อ เป็นกลืนๆน่ากลัว สีแดงกำเด้นดูอยู่ภายใน

มรด!

(ไฉนวิ. 2540 : 33)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความเชื่อเรื่องการรับรู้จากประสาทสัมผัสทางฝ่ามือที่มองเห็น อวัยวะภายในเหมือนเครื่องเอกซเรย์ของไฉนวิ

ความเชื่อเรื่องอำนาจจิตนั้น ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นพลังจิตเป็นพลังงานรูปหนึ่งที่อยู่ในกายมนุษย์ แต่มนุษย์ไม่รู้จักคุณค่าและไม่นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ มนุษย์ทุกคนสามารถฝึกปฏิบัติได้ การฝึกปฏิบัติ สมารถเป็นขั้นพื้นฐานในการสร้างพลังอำนาจให้กับจิตนั้น และพลังจิตบางประการนั้นมีเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติ ฌานขั้นสูงหรือผู้ที่มีคุณสมบัติพิเศษตั้งแต่เกิด

4. ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์

ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ เป็นความเชื่อดั้งเดิมของมนุษย์ ซึ่งถือว่าเป็นวิทยาการสาขาหนึ่งว่าด้วย เวทมนตร์คาถาที่มีอำนาจลึกลับและอยู่เหนือเหตุผล สามารถบันดาลให้เป็นไปตามความต้องการ เช่น การรักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆให้หายไปด้วยการเสกเป่า การรดน้ำมนต์ การประกอบพิธีกรรมต่างๆ เพื่อให้ ประสบความสำเร็จ และสร้างความเชื่อมั่นทางจิตใจ

จากเนื้อหาในนวนิยายของวิมล ศิริไพบูลย์ ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ของคน ในสังคมที่มีมาตั้งแต่อดีต ดังพิจารณาได้จากการสร้างตัวละคร ในสมัยก่อนหรือในสมัยปัจจุบัน ให้มีความเชื่อ เกี่ยวกับเวทมนตร์คาถาต่าง ๆ

จากการศึกษาความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ ในนวนิยายของวิมล ศิริไพบูลย์ แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

- 4.1 เวทมนตร์คาถาที่ใช้ในการป้องกันตัว
- 4.2 เวทมนตร์คาถาที่ใช้ในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ
- 4.3 เวทมนตร์คาถาที่ใช้ในการขับไล่ผี
- 4.4 เวทมนตร์คาถาที่ใช้ในการทำเสน่ห์

4.1 เวทมนตร์คาถาที่ใช้ในการป้องกันตัว

ความเชื่อเรื่องเวทมนตร์คาถาที่ใช้ในการป้องกันตัว ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นความเชื่อของคนไทยในสมัยก่อนเกี่ยวกับวิทยาการในด้านป้องกันตัว ดังปรากฏในเรื่องอติตา ที่กล่าวถึงชายไทยต้องศึกษาเล่าเรียนคาถาอาคม วิชาป้องกันตัว และตำราพิชัยสงคราม วิชาคาถาอาคมที่ลูกผู้ชายต้องเรียน คือ วิชาคงกระพันชาตรี แคล้วคลาด มหาอุด นอกจากนี้ยังมีพิธีกรรมในการปลุกเสกต่างๆ เช่น ปลุกเสกเลขยันต์ ลงอาคม สักน้ำมัน สวมเสื้อยันต์ คล้องตะกรุดพิสมร ซึ่งเกิดจากการปลุกเสกลงอาคม และมงคลครอบศีรษะ เป็นต้น ดังเช่น จากเหตุการณ์ที่เมืองใจให้ศิรสองทอดสอบด้วยการนำเสียมที่เป็นเหล็กฟาดแต่ไม่เป็นอะไร ดังข้อความต่อไปนี้

ศิรสองคนที่จะให้ลองของอย่างไม่น่าเชื่อ...ใครจะกล้าฟาดด้วยท่อนเหล็ก...หากคนมั่นใจในตนเอง นั่งขัดสมาธิหลับตาว่าคาถา ชัดถ้อยชัดคำ มิได้มีงำในคอ...

คนบริกรรมนั่งชั่วคราว แล้วเอามือทั้งสองลูบไล้ทั่วตัว ตลอดแขน จากนั้นพยักหน้าให้สัญญาณ หากศิรสั่นหัว

“ไม่ลองแล้ว ”

เมืองใจ พยักช้า ก้าวเริ่มผูกนิตๆ รวาชัดใจ

“ เล่นเจ็บ ๆ ไม่ดีหรอก ”

“ พุดแล้วต้องทำ ! ” ประโยคสั้น ทว่าหนักแน่น

คนฟังถอนใจอืดยาว บ่นพึม “ พลาดพลั้งมันเจ็บนา ”

“ ไม่เจ็บ ! ดี ! ”

คนถูกบังคับกลาย ๆ จำยกท่อนเหล็กตีพอเป็นพิธี หากเสียงบอกย้ำ

“ ดี หนัก ”

เอวาะ ศิรสัปดาห์ หนักอีกนิตก็ได้ . . . แปลกแะ ความรู้สึกของคนตี คล้ายฟาดลงไปบอะไร

หยุ่น ๆ

“ อีก ”

ศิร “ หนักอีกหน่อย ” คราวนี้รู้ชัดถึงแรงกระดอนออก

“ ได้แรง ”

“ แรงอีกนิตก็ได้...ศิรฟาดลง เสียงนางฟ้าผมหยิก ในบ้านนี้ ที่โผล่ออกมาพอดีร้องลั่น พร้อมกับท่อนเหล็กที่คลายจากการกำเพราะตกใจเสียง และยิ่งแรงสะท้อนกลับทำให้หลุดมือ

“ ตายแล้ว ตายแล้ว ”

แม่มก้องเดินว่า หากคนถูกตีลุกขึ้น ยืนท่อนแขนให้ใครดู โดยไม่เอ่ยวาจา...รอยสีแดงนูน มิได้เกิดจากการตี หากต้องสังเกตให้ดี จะปรากฏเป็นเส้นสัณฐาน แม้ส่วนนอกก็ปรากฏเช่นกัน เมืองใจหันหลังให้แผ่นหลังนูนแดง เป็นรูปรอยชัดกว่าส่วนอื่น

(อติดา. 2534 : 128-130)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ในด้านคาถาอาคมที่ใช้ในการป้องกันตัวให้อยู่ยงคงกระพัน จากการทดสอบของศิรส์ที่นำเหล็กฟาดเมืองใจอย่างแรงแต่กลับไม่เป็นอะไรเลย แต่ปรากฏเลขยันต์เป็นรอยนูนสีแดงขึ้นมา แสดงให้เห็นว่าเมืองใจได้ลงคาถาอาคมด้วยการสัณฐานเพื่อให้อยู่ยงคงกระพัน เมื่อถูกฟาดจึงทำให้เห็นยันต์ขึ้นมา

นอกจากนี้ผู้เขียนยังแสดงความเชื่อเรื่องการเสื่อมของคาถาอาคมว่าห้ามนำของที่ลงอาคมต่างๆ วางปะปนกับผ้าถุงสตรี ดังข้อความต่อไปนี้

“เครื่องทรงเทวดาทำไม้อัดๆ ไว้รวมกัน ไม่เป็นสิริมงคล !”

ตามหลักไสยศาสตร์ เสือกับผ้าถุง ต้องแยกกัน แม้แต่เวลาซักก็รวมกันไม่ได้ ยิ่งผ้าถุงผู้หญิงจะต้องระวัง โดนเข้า เมื่อไรคาถาอาคมจะเสื่อมสลายหมดสิ้น

(อติดา. 2539 : 51)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องความเสื่อมของคาถาอาคมว่า ห้ามวางสิ่งของที่ลงอาคมรวมกับผ้าถุงสตรีเพราะเชื่อว่าเป็นของต่ำทำให้วิชาอาคมที่ลงไว้เสื่อม

4.2 เวทมนตร์คาถาที่ใช้ในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ

ความเชื่อเรื่องเวทมนตร์คาถาที่ใช้รักษาโรคภัยไข้เจ็บ ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อเรื่องเวทมนตร์คาถาต่างๆ จากการสร้างตัวละครที่มีเวทมนตร์คาถาในการรักษาคน ซึ่งปรากฏในเรื่องจิตาและกฤตยา ที่กล่าวถึงการรักษาโรคภัยไข้เจ็บด้วยมนต์คาถาเช่นกันแต่แตกต่างกันตามคติความเชื่อ เรื่องจิตาเป็นการรักษาด้วยการว่าคาถาทำน้ำมันต์ในการรักษา ส่วนเรื่องกฤตยา เป็นการรักษาด้วยมนต์คาถาตามความเชื่อของอียิปต์จากเหตุการณ์ที่กฤตยาไปเยี่ยมป้าที่บ้านพบว่าป้าไม่สบายจึงรักษาให้ด้วยกฤตยามนต์ ดังข้อความต่อไปนี้

เส้นที่หญิงสาวลากปราด ๆ ลงบนกระดาดคือรูปดาวหกแฉก เจกเช่นสามเหลี่ยมซ้อนกัน จากนั้นเจ้าตัวก็เขียน อักษรขยุกขยิก ทั้งหมด...

“มอง !” คำสั่งสั้น ทรงอำนาจ

“มองกระดาดนั้นเธอ ?”

คุณจิตาก็มองอย่างไม่แน่ใจ

“ป้าอ่านไม่ออก ”

“มอง !” คำสั่งสั้น หนักยิ่งขึ้น

คุณจิตรา ทำตามหากเพียงชั่วคราวก็บ่นเบา ๆ

“ เอ๊ะ ทำไมตัวหนังสือมันเดินได้ ? ”

นายแพทย์ผู้อำนวยการ โรงพยาบาลเพื่อchim กระดาษวาดภาพดาวหกแฉก บรรจุตัวหนังสือยังวางนิ่งอยู่ที่เดิม ตัวหนังสือมิได้เคลื่อนไหว แม้แต่น้อย

หญิงสาวนั่งนิ่งดูรูปปั้น ดวงตาจ้องตรง น้าแปลก...เธอไม่กระพริบตาเสียด้วยซ้ำ ทำแข่งที่อดูไรชีวิต ยกเว้น ... เสียงร่ำเร็ว สูงต่ำ คล้ายทำนองสวดมนต์ ดังจากลำคอ ทั้ง ๆ ที่ริมฝีปากเธอหุบสนิทไม่เคลื่อนไหวแวบหนึ่ง ผู้แก้วย หวนรำลึก

กฤตยามนต์ !

(กฤตยา. 2538 : 44-45)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องการใช้เวทมนตร์คาถาในการรักษาโรคของกฤตยาที่ วาดรูปดาวหกแฉกและร่ายมนต์คาถา

4.3 เวทมนตร์คาถาที่ใช้ในการขับไล่ผี

ความเชื่อเรื่องเวทมนตร์คาถาที่ใช้ในการขับไล่ผี ดังปรากฏในเรื่องจิตา ที่ชาวบ้านมีความเชื่อว่า น้ำมนต์สามารถขับไล่วิญญาณที่สิงอยู่ได้ เมื่อบุตรสาวถูกผีเข้าจึงมาขอความช่วยเหลือจากคุณทัศนีย์ให้ช่วย ขับไล่ ดังข้อความต่อไปนี้

“ ลูกสาวอฉันกะ ” สตรีที่นั่งข้างคนเจ็บ ตอบเสียงเบา “ เขาเป็นครูโรงเรียนวัดใกล้บ้าน เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว เขากลับ มากินนอนเลย ไม่พูดไม่จา หลับตาเฉย พอจะพาไปหาหมอ ก็ตื่น ร้องว่า...กูไม่ไป...เขาไม่เคยพูดกู มึงกับใคร พอ พาหมอมาดู เขาก็บอกไม่เป็นอะไร แต่อยากให้เป็นครูที่โรงพยาบาล ก็พาไปไม่ไหว ก็คนลากก็สู้ทรงไม่ได้...”

“ ก็...แบ่งน้ำมนต์ของท่านกรอกเขา เขาก็ร้อง... กลัวแล้ว เลยลากขึ้นรถมาจนได้ ”

คุณทัศนีย์ ถอนใจ “ แล้วจะให้ฉันทำยังไง ? ”

“ อยากให้ท่านช่วยรดน้ำมนต์ให้หน่อยเจ้าคะ ” คนนำมาถามแนะนำ

(จิตา. 2536 : 393)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อทางด้านการใช้น้ำมนต์ขับไล่ผี จากเหตุการณ์ที่ ชาวบ้านนำลูกสาวที่มาถูกผีเข้ามาขอให้คุณทัศนีย์ช่วยเสกน้ำมนต์ไล่ผีให้

4.4 เวทมนตร์คาถาที่ใช้ในการทำเสน่ห์

ผู้เขียนสะท้อนความเชื่อเรื่องการทำเสน่ห์ทำให้คนหลงใหล ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องรักที่ต้อง-มนตรา จากการกระทำของสมเด็จย่าที่ขอให้ปู่จ้าวสมิงพราย ทำเสน่ห์พระลอให้มายังนครสรวง การทำเสน่ห์ ให้ผู้คนหลงใหลที่ปรากฏนี้ได้แก่ การเสกขี้ผึ้งสีปากซึ่งเชื่อกันว่าเมื่อพูดสิ่งใดจะทำให้คนเคลิบเคลิ้มและเชื่อถือ และการเสกสลาเหินซึ่งเป็นหมากให้พระลอกิน ดังข้อความต่อไปนี้

ข้าฯ แทบกลืนลมหายใจ ขณะที่ท้าวเธอเอื้อมพระหัตถ์ไปที่พานพระศรี ตาข้าฯไม่ผาดไปเลยที่ได้เห็นพระศรี
คำนั้นกลิ้งไปสู่อุ้งหัตถ์ของลอลิตกราช

“อา!”

ข้าฯ ได้ยินเสียงเพื่อนแก้ว ทรงอุทานเบา ๆ อย่างหมดหวัง เมื่อทอดพระเนตรเห็นท้าวเธอเสวยพระศรีคำนั้น

“คราวนี้ภฤตยามนต์ซึ่มซาบเข้าสู่ภายในเสียแล้ว แพงทองไม่มีทางแก้ไข”

(รักที่ต้องมนตรา. 2537 : 223)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อเรื่องการทำเสน่ห์ให้หลงรักด้วยการเสกสลาเหินให้
พระลอลิต นอกจากนี่ยังแสดงความเชื่อเกี่ยวกับการแก้ไขไสยศาสตร์ว่า ไสยศาสตร์ถูกกระทำมีทางแก้ไขได้
ถ้าถูกกระทำภายนอกร่างกาย แต่ถ้าหากเข้าสู่ร่างกายแล้วยากที่จะแก้ไขเหมือนกับพระลอลิตที่ถูกทำเสน่ห์ด้วย
วิธีการเสกสลาเหินให้กิน

ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ในด้านต่างๆดังที่กล่าวมาในข้างต้น ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นว่าสิ่งเหล่านี้
เกิดจากความเชื่อมั่นภายในจิตใจของมนุษย์ ดังปรากฏในบทสนทนาตอนหนึ่งในนวนิยายเรื่องจิตาเกี่ยวกับการ
การประกอบพิธีกรรมต่างๆ ดังข้อความต่อไปนี้

“ทุกอย่างสำเร็จด้วยจิตเสมอ การประกอบพิธีกรรมใด ๆ ก็ตาม ผู้ประกอบพิธีกรรมต้องมีพลังจิตสูง
พิธีกรรมเป็นแค่อุปทานเท่านั้น น้ำ ด้ายสายสิญจน์ แม้มองค์พระจิตของผู้เห็นจะศรัทธา น้อมรับได้ทันที
สิ่งเหล่านั้นจึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุด”

(จิตา. 2536 : 349)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนแสดงทัศนะบางประการเกี่ยวกับความเชื่อทางด้านไสยศาสตร์ว่า
การประกอบพิธีกรรมต่างๆเป็นเพียงแค่อุปทานของมนุษย์

ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นว่าคนไม่ว่ายุคใดสมัยใดหรือชนชาติใดต่างยึดถือ
ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์อย่างหาเหตุผลไม่ได้ ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์นั้นสามารถสร้างศรัทธาความเชื่อ
มั่นทางจิตใจให้กับมนุษย์ โดยชี้ให้เห็นว่าการประกอบพิธีกรรม การปลุกเสก ต้องมีคาถาเป็นเครื่องกำกับสติ
เมื่อมนุษย์มีความเชื่อมั่นมีสมาธิและสติก็สามารถรักษาตนให้แคล้วคลาดจากภัยทั้งปวง

5. ความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์

ความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์มีอยู่ในสังคมไทยมาแต่โบราณ ดังจะเห็นได้จากวรรณคดีไทยที่ปรากฏ
ความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์อยู่แทบทุกเรื่อง

นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบูลย์ สะท้อนความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์ที่ปรากฏ
นำไปสู่เหตุการณ์จริง พบว่ามี 3 ลักษณะ ดังนี้

5.1 ลางสังหรณ์ที่เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

5.2 ลางสังหรณ์ที่เกิดแก่ร่างกาย

5.3 ลางสังหรณ์ที่เป็นความฝัน

5.1 ลางสังหรณ์ที่เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

ลางสังหรณ์ที่เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ซึ่งเป็นความเชื่อถือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่เกิดจากดินฟ้าอากาศหรือสัตว์บางชนิด เป็นลางบอกเหตุร้ายหรือดี ผู้เขียนสะท้อนความเชื่อที่เกิดจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเป็นลางร้ายของบ้านเมือง ดังปรากฏในนวนิยายเรื่องรักที่ต้องมนตรา รัตมีจันทร์ และอติตา ดังเช่น

เรื่องรักที่ต้องมนตรา กล่าวถึง เหตุการณ์ที่ประสบภาวะปัญหาต่างๆ เกิดปรากฏการณ์ทางธรรมชาติในการบอกเหตุลางร้าย เช่น เกิดปรากฏการณ์ท้องฟ้าเป็นสีแดงและมีหมอกควันขึ้นเป็นกลุ่มเรียกว่า ทุมเกตุ ทุมเพลิง ดาวหางปรากฏ เศวตจักรมีรอยน้ำไหลคล้ายรอยน้ำตา อีกาบินมาเสียบยอดปราสาทตาย เทวรูปประจำเมืองมีน้ำไหลออกจากพระเนตร และชาวต่อมาคือฟ้าผ่าชุมประตุมือง ดังข้อความต่อไปนี้

แต่ชาวที่เราได้รับทราบต่อมาเป็นชาวที่ไม่สู้ดีนัก ประชาชนชาวเวียงพะเยาพากันซุบซิบวิตกถึงการสงครามคราวนี้โดยถ้วนหน้า เพราะมีอุบาส์ปรากฏขึ้นหลายประการ ชั้นแรกสุดลือกันว่าอยู่ ๆ อีกาบินมาเสียบยอดปราสาทตาย เทวรูปประจำเมืองมีน้ำไหลออกจากพระเนตร และชาวต่อมาคือฟ้าผ่าชุมประตุมืองเวียงพินาศ เมื่อทูลกระหม่อมทรงทราบข่าวนี้ถึงกับถอนพระทัย

“น่ากลัวจะถึงคราวพินาศของเวียงพะเยาเสียแล้วลูก”

“ทำไมเพคะ?”

ปรากฏการณ์อย่างนี้ เขาเรียกว่าอุบาส์ลง จะเกิดขึ้นเฉพาะในคราวที่ชะตาเมืองกำลังถึงที่สุด”

“แล้วอย่างเรา ตอนที่มีทุมเกตุ ทุมเพลิงละเพคะ?”

“ถ้าทุมเกตุ ทุมเพลิง ดาวหางโบราณว่าจะต้องเสียคนดีไปลูก เหมือนอย่างเราต้องสูญเสียทูลกระหม่อม”

(รักที่ต้องมนตรา. 2537 : 112-113)

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นความเชื่อที่เกิดจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเป็นลางบอกเหตุร้ายของชาติบ้านเมือง ซึ่งในเวลาต่อมาแคว้นพะเยาพ่ายศึก

5.2 ลางสังหรณ์ที่เกิดแก่ร่างกาย

ลางสังหรณ์ที่เกิดแก่ร่างกาย เป็นอาการผิดปกติทางร่างกายหรืออาจเกิดจากความรู้สึกในจิตคล้ายกับมีอะไรมาคลอใจทำให้รู้สึกว่าจะมีเหตุใดเหตุหนึ่งเกิดขึ้น ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์ที่ปรากฏขึ้นทางกายในการบอกเหตุร้ายของเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นกับบุคคลใกล้ชิด หรือผู้ที่มีความผูกพันกันมาก อาจเป็นพ่อแม่กับบุตร หรือบุคคลที่รัก ปรากฏในนวนิยายเรื่องเงา มายา ไชยณวี และราชาวดี เช่น

เรื่องไชยณวี กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ไวยรีมีความรู้สึกกระวนกระวายใจ รับประทานอาหารจะกลับบ้านเหมือนมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นที่บ้าน ดังข้อความต่อไปนี้

ไวยรีรู้ว่าก่อนข้างกระวนกระวาย ราวกับต้องรีบไปที่ใดสักแห่งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่แน่ใจว่าตนเองไม่มีนัดกับใครอีก

“กลับเสียทีละมัง”...

...ตอนลุกจากโต๊ะอาหาร ไชยรัฐสิกละม้ายเข้าอ่อนยวบ ภาพตรงหน้าไฉวนิด ๆ แต่ก็พยายามก้าว...กลับบ้านให้เร็วที่สุด...เธอได้คำตอบ

ขณะที่ลงจากรถ คุณแม่บ้านมายืนคอยรายงานอย่างตื่นเต้น

“ท่านโทรศัพท์ทางไกลมาสั่งให้คนรถไปคอยรับที่ดอนเมืองแล้วค่ะ”

(ไฉฉวนี. 2540 : 204-205)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลางสังหรณ์ของไฉยรัฐ ที่มีลักษณะกระวนกระวายใจอยากกลับบ้าน เมื่อกลับมาบ้านได้ข่าวการกลับจากต่างประเทศของบิดามารดา ซึ่งเป็นเหตุการณ์เกี่ยวเนื่องกับเหตุการณ์ต่อมา คือทราบข่าวร้ายของบิดาที่ป่วยเป็นโรคมะเร็ง

เรื่องมาษา กล่าวถึง ความกระวนกระวายใจและความรู้สึกผิดปกติของร่างกายเป็นการบอกถึง ลางร้ายที่กำลังจะเกิดขึ้นกับคนใกล้ตัว ดังข้อความต่อไปนี้

คุณจิตรารู้สึกคล้าย ตนเองจะ ‘เป็นไข้’ อาการสับสนร้อนสับสนหนาวเกิดในกาย หากพอวัดปรอท ตนเอง กลับ ‘ปกติ’ หากความรุ่มร้อนกระวนกระวายทำให้นิ่งไม่คิด หรือเคยตัวต่อการต้องออกนอกบ้านไปทำหน้าที่ ‘ติดตาม’..

...เมื่อรู้ถึง ‘วิบาก’ อันเป็นผลของกรรม เจ้าตัวก็สงสัยมิได้สิ้นสุด คุณจิตราต่อโทรศัพท์เข้าบ้าน ‘ท่าน’

“กำลังนึกถึงอยู่เชียว” เสียงบุตรของ ‘นาย’ แจ่มใสยินดี อีกแวบของหัวใจ เจ้าตัวจึงคิดถึง..หรือจะเป็น ‘เพื่อน’ กันจริง

“จะชวนไปร้านแอนด์ที่ร้านนั้น”

“ฉันจะเข้าไปเดี๋ยวนี้เลยค่ะ”

ระหว่างพูดหัวใจเธออ่อนลง ดุจรู้ตัวว่ากำลังสูญเสียอะไรสักอย่างกระนั้น

(มาษา. 2539 : 448-449)

จากข้อความข้างต้นแสดงความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์ของจิตราที่มีต่อเจ้านายผู้มีความใกล้ชิดที่มีความผูกพันต่อกัน จากความรู้สึกไม่สบายกายเหมือนจะเป็นไข้เป็นการเตือนให้รู้ถึงเหตุการณ์ข้างหน้า ซึ่งเหตุการณ์ต่อมาเกิดเหตุเครื่องบินตกเจ้านายเสียชีวิต

5.3 ลางสังหรณ์ที่เกิดจากความฝัน

ลางสังหรณ์ที่เกิดจากความฝันเป็นความเชื่อที่ปรากฏเหตุการณ์ต่างๆในความฝัน ผู้เขียนสะท้อนความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์จากความฝันในการบอกเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นกับตนเองหรือบุคคลใกล้ชิด ปรากฏในนวนิยายเรื่องรักที่ต้องมนตราและมาษา ดังเช่น

เรื่องรักที่ต้องมนตรา กล่าวถึงความฝันของเพื่อนแก้วและแพงทองที่เห็นเหตุการณ์ในอนาคต ดังข้อความต่อไปนี้

“ทรงสุมินว่าอย่างไรเพคะ?”

เพื่อนแก้วแห่งพระพักตร์ขึ้นสู่เบื้องบน พระสุรเสียงสะท้อน

“พี่ฝันว่า เธอ...พี่...ตลอดลึกราชประทับอยู่ด้วยกันในตำหนักนี้แหละ ภายนอกแสงไฟฟุ้งจับไฟแดงฉาน เสียงคนเอะอะ แล้วเราทั้งสามคนก็ถูกอาวุธยืนพิงกันอยู่...”

“ตาย?” ซ้ายทูลถามเสียงสั้น

“จะ...ตาย เลือดท่วมตัว...พี่ตกใจตื่น ยังตัวสั่นอยู่เป็นนาน เกือบจะปลุกเธอแล้ว แต่เห็นเธอหลับสนิท”

“เมื่อคืนน้องก็ฝัน...”

“ฝันอะไร?”

“ฝันว่าไฟไหม้ตำหนักเราเพคะ เราจูบมือกันหนี แต่ก็ไม่พ้น ไฟท่วมสูงหาทางออกไม่ได้...”

(รักที่ต้องมนตรา. 2537 : 351-352)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงสาเหตุที่เกิดจากความฝันของเพื่อนแก้วและแพงทองที่ฝันเห็นเหตุการณ์ในอนาคต ซึ่งเป็นลางบอกเหตุที่กำลังจะเกิดขึ้นกับตนเองในเวลาต่อมา

นอกจากนี้ผู้เขียนยังสะท้อนให้เห็นความเชื่อเกี่ยวกับความฝันในการบอกข่าวหรือเหตุร้ายปรากฏในเรื่องจิตาที่กล่าวถึงความฝันของคุณเอื้อยที่เห็นเหตุการณ์ตอนเครื่องบินตก ในความฝันนั้นมีลักษณะเหมือนจริง เมื่อตื่นมาได้พบว่าสามีประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกเสียชีวิต ดังข้อความต่อไปนี้

เธอลืมตาอีกครั้งนั้น ห้องทั้งห้องสว่าง แม้ม่านยังรูดอยู่รอบด้าน แสดงว่าสายมากแล้ว บนเตียงไม่มีลูกสาวลูกชายที่กอดนอนออกไปโรงเรียน

“ฝันละมั้ง!” คุณเอื้อยจำเหตุการณ์ จำภาพที่เห็นติดตาครั้งสุดท้ายแม่นย่า จำกระทั่งซื้อสายการบิน

“ถ้าฝัน ทำไมรู้ว่าอยู่บนเตียง?” เธอมองผนังปลายเตียง ทั้ง ๆ ที่รู้ว่า...ไม่มีอะไร...

“ฝันครั้งหลังครั้งตื่น” เธอหาข้อคำตอบให้ตัวเองไม่ได้...

(จิตา. 2536 : 509)

“เอ๋ นั่นไง!” คุณเอื้อยตื่นเต้นเมื่อเห็นข่าว “เห็นไหมสายการบินเดียวกันด้วย!” เจ้าตัวเสียงดัง “ตัวเมื่อวานเอ๊ะ...แต่เอื้อยเห็น...ไม่ใช่เห็น รู้เมื่อคืน”

คนตื่นเต้นมองภาพก่อน “ระเบิดจริง ๆ ด้วย...โดนพายุ...” คุณเอื้อยมองมารดา

(จิตา. 2536 : 510)

จากข้อความข้างต้นแสดงความเชื่อเรื่องความฝัน ที่เชื่อว่าเมื่อคนเราหลับวิญญาณหรือจิตจะออกจากร่างกายเดินทางไปไปที่ต่าง ๆ และปรากฏในรูปของความฝัน จากความฝันของคุณเอื้อยแสดงให้เห็นถึงความผูกพันทางจิตของคุณเอื้อยกับสามี จึงทำให้คุณเอื้อยฝันเห็นเหตุการณ์ตอนเครื่องบินตก

ผู้เขียนแสดงความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์และความฝันด้วยการบอกเหตุการณ์ร้ายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ลางสังหรณ์ที่ปรากฏทางธรรมชาติเป็นการเตือนเหตุร้ายของบ้านเมือง ส่วนลางที่ปรากฏทางกายและจากความฝันเป็นการบอกเหตุร้ายของบุคคลใกล้ชิดที่มีผลกระทบต่อตัวเรา ความเชื่อเหล่านี้ยังคงปรากฏให้เห็นในสังคมปัจจุบันถึงปรากฏการณ์ต่าง ๆ

จากการศึกษาความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายของวิลม คิริไฟบูลย์ พบว่า ความเชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติมีความผูกพันกับมนุษย์ทุกชนชาติตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ความเชื่อที่ปรากฏในนวนิยายของวิลม คิริไฟบูลย์ ส่วนใหญ่เป็นความเชื่อเกี่ยวกับอำนาจจิต ผู้เขียนเชื่อว่าเรื่องพลังอำนาจจิตเป็นเรื่องธรรมชาติที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ หากฝึกปฏิบัติและรู้จักนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ส่วนความเชื่อในด้านต่าง ๆ เป็นความเชื่อที่มีความผูกพันกับวิถีชีวิตของคนในสังคม ดังเช่น ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายและชาติภพ ความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ และความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์ ซึ่งเป็นความเชื่อที่สืบทอดกันมา ความเชื่อที่ปรากฏในนวนิยายของวิลม คิริไฟบูลย์ แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลความเชื่อทางด้านศาสนาพุทธและศาสนาฮินดู ซึ่งปรากฏให้พบเห็นในสังคมทุกระดับ จากการสักการะบูชาเทวรูปต่างๆ ซึ่งเป็นความเชื่อในรูปแบบดั้งเดิมของมนุษย์ หลายคนอาจมองว่าความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติเป็นเรื่องมลาย ไร้เหตุผล ไม่ทันสมัย ถ้าทราบโดวิทยาาสตร์ยังไม่สามารถพิสูจน์ความเชื่อเหล่านี้ให้เห็นจริงได้ คนในสังคมก็จะยังคงความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติเช่นเดิม ดังปรากฏให้เห็นได้จากพฤติกรรมของคนในสังคมที่แสดงความเชื่อผ่านพิธีกรรมต่าง ๆ เป็นที่พึงทางจิตใจของมนุษย์

บทที่ 4

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การวิเคราะห์หลักวิธีการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ 3 ด้าน คือ โครงเรื่อง ตัวละคร และ ฉากและบรรยากาศ ซึ่งสรุปผลการวิเคราะห์ดังนี้

1. โครงเรื่อง ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์การสร้าง ความขัดแย้ง การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง เพื่อให้เห็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียน ดังนี้

การสร้าง ความขัดแย้งพบว่าผู้เขียนใช้ความขัดแย้งเพียง 2 วิธี คือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติและความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ ความขัดแย้งที่ปฏิเสธสิ่งเหนือธรรมชาติ เป็นความขัดแย้งที่มนุษย์ไม่เชื่อเรื่องอำนาจจิตและชาตทิพย์ว่ามีจริง โดยที่ผู้เขียนมุ่งเน้นความเชื่อเรื่องอำนาจจิตเป็นประเด็นสำคัญ ความขัดแย้งที่มีต่อโชคชะตา เป็นความขัดแย้งของมนุษย์ที่มีต่อโชคชะตาของตนเอง และความขัดแย้งที่มีต่อตัวละคร มนุษย์เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับวิญญาณ ส่วนความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งของมนุษย์นำไปสู่เหตุการณ์เหนือธรรมชาติ

การเปิดเรื่องพบว่าผู้เขียนใช้วิธีการเปิดเรื่อง 3 วิธี คือ การเปิดด้วยการสร้างนาฏการ การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา และการเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย การเปิดเรื่องด้วยการสร้างนาฏการเพื่อสร้างความลึกลับ ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาเพื่อสร้างความสนใจให้กับผู้อ่าน ส่วนการเปิดเรื่องแบบบรรยายเป็นการเปิดเรื่องที่ผู้เขียนนิยมมากที่สุด โดยผู้เขียนเน้นการบรรยายฉากและบรรยากาศที่แตกต่างกันออกไปตามเนื้อหาของเรื่อง เพื่อเป็นการปูพื้นฐานอารมณ์ให้ผู้อ่านเกิด จินตนาการถึงความลึกลับของตัวละครและเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น ส่งผลต่อความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง ส่วนการบรรยายตัวละครทำให้ผู้อ่านได้เห็นบุคลิกลักษณะและพฤติกรรมของตัวละคร ที่ผู้เขียนให้ความสำคัญกับตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง เพื่อเร้าให้ผู้อ่านสนใจตัวละคร

การดำเนินเรื่องพบว่าผู้เขียนใช้ในการดำเนินให้เรื่องเดินไปสู่จุดคลี่คลายของเรื่องนั้นประกอบด้วย การลำดับเหตุการณ์เรื่องราวและการสร้างความสนใจใคร่รู้ ด้านการลำดับเหตุการณ์เรื่องราวพบว่าผู้เขียนใช้การลำดับเรื่องราว 3 วิธี คือ การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน การเล่าเรื่องย้อนต้น และการเล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกัน การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทินเป็นวิธีที่ผู้เขียนนิยมใช้มากที่สุด ส่วนด้านการสร้างความสนใจใคร่รู้พบว่าผู้เขียนใช้การสร้าง ความสนใจใคร่รู้ 3 วิธี คือ การสร้างปมปัญหา การอำพรางข้อเท็จจริง และ การใช้ลางบอกเหตุ ช่วยให้การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างตื่นเต้นเร้าใจทำให้ผู้อ่านสนใจใคร่ติดตาม

การปิดเรื่องพบว่าผู้เขียนใช้วิธีปิดเรื่อง 2 วิธี คือการปิดเรื่องแบบมีความสุขและการปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม ผู้เขียนนิยมใช้การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรมมากที่สุดโดยการปิดเรื่องด้วยความตายและการพลัดพรากของตัวละครสำคัญ

2. ตัวละคร พบว่า วิมล ศิริไพบูลย์ สร้างตัวละครเหนือธรรมชาติแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติและตัวละครมนุษย์ที่เป็นเทพ วิญญาณ และมนุษย์ต่างดาว

ซึ่งผู้เขียนนิยมใช้ตัวละครมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติมากที่สุด ผู้เขียนมีลักษณะเฉพาะในการสร้างตัวละครให้มีลักษณะพิเศษที่แตกต่างจากตัวละครทั่วไป คือ พุดน้อย กินน้อย อาหารการกินส่วนใหญ่เป็นอาหารประเภทมังสวิรัต และมีลักษณะพิเศษทางร่างกายปรากฏแสงเรืองเหมือนฟอสฟอรัส มีกลิ่นหอม และมีพลังจิตในการช่วยเหลือผู้อื่น สามารถล่วงรู้ความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น สะกดจิต และเน้นการปฏิบัติสมาธิ

3. ฉากและบรรยากาศพบว่า วิมล ศิริไพบูลย์ สร้างฉาก 5 ลักษณะ คือ การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความมืดและความเงียบของธรรมชาติ การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า การสร้างฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความเชื่อ และการสร้างฉากและบรรยากาศโดยการใช้อนุสัญญลักษณ์ ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นความมืดและความเงียบของธรรมชาติ การสร้างฉากและบรรยากาศเน้นความลึกกลับของสถานที่ เพื่อสร้างลักษณะเหนือธรรมชาติและความลึกกลับให้กับตัวละคร การสร้างฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความเชื่อส่งผลในการสร้างความมหัศจรรย์ให้กับเรื่อง ส่วนการสร้างฉากและบรรยากาศโดยใช้อนุสัญญลักษณ์ก็เพื่อต้องการสื่อแนวคิดกับผู้อ่าน

การวิเคราะห์ความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายของ วิมล ศิริไพบูลย์ ได้วิเคราะห์ 5 ด้าน คือ ความเชื่อเกี่ยวกับชีวิตหลังความตายและชาติภพ ความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต ความเชื่อเกี่ยวกับलगสังหรณ์และความฝัน และความเชื่อเกี่ยวกับไสยศาสตร์ ซึ่งสรุปผลการวิเคราะห์ดังนี้

1. ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายและชาติภพ วิมล ศิริไพบูลย์ ได้สะท้อนให้เห็นเรื่องความเชื่อของวิญญาณที่เป็นพลังงานรูปหนึ่งที่ไม่มีวันดับสูญ เมื่อตายไปจะไปสู่โลกของวิญญาณตามบุญและบาปที่ได้กระทำไว้ และสะท้อนความเชื่อเรื่องชาติภพในการกลับมาเกิดใหม่ของตัวละครเป็นข้อพิสูจน์ให้เห็น การเกิดใหม่ของวิญญาณ โดยผู้เขียนเชื่อว่ามนุษย์เมื่อเกิดมาจะมีสัญญาเก่าติดตัวมาด้วยเช่นการมีพรสวรรค์ในเรื่องต่างๆ ตัวละครที่มีการกลับชาติมาเกิดมักมีรูปร่าง หน้าตา เพศ ความสนใจในเรื่องต่างๆเหมือนในอดีตชาติ

2. ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ วิมล ศิริไพบูลย์ สะท้อนให้เห็นความเชื่อของมนุษย์ที่เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของคนในสังคม โดยยึดถือสิ่งเหนือธรรมชาติที่มีอำนาจในการบันดาลสิ่งต่างๆเป็นที่พึ่งทางใจ โดยแบ่งความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์เป็น 2 ประการ ประการแรก เป็นความเชื่อเรื่องรูปลักษณ์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มนุษย์กำหนดรูปร่างให้เหมือนมนุษย์หรือเป็นอมมนุษย์นั้นเกิดจากความพอใจของมนุษย์ในการกำหนดรูปร่างต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ประการที่สองความเชื่อต่อพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถบันดาลความเป็นไปต่างๆ ทั้งในด้านการให้ความช่วยเหลือและให้ความคุ้มครอง ในขณะที่เดียวกันยังแสดงความเชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีอิทธิฤทธิ์ในการลงโทษผู้ที่กระทำความบาป

3. ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต วิมล ศิริไพบูลย์ สะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องพลังจิตนั้นเป็นเรื่องธรรมชาติที่มีในมนุษย์ทุกคน แต่มนุษย์ไม่สนใจและไม่รู้จักใช้พลังในกายนี้ให้เกิดประโยชน์ต่างๆ การฝึกให้มีพลังจิตมีอำนาจนั้นต้องอาศัยการฝึกสมาธิเป็นพื้นฐานและต้องหมั่นฝึกปฏิบัติเป็นประจำ

4. ความเชื่อเกี่ยวกับलगสังหรณ์และความฝัน วิมล ศิริไพบูลย์ สะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องलगสังหรณ์ที่บอกเหตุการณ์ข้างหน้าที่กำลังจะเกิดขึ้น ถ้าलगสังหรณ์ที่เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเป็นการบอกเหตุร้ายหรือภัยพิบัติที่จะเกิดกับบ้านเมือง ส่วนलगสังหรณ์ที่เกิดแก่กายและทางความฝันเป็นการบอกเหตุร้ายที่เกิดขึ้นกับตัวเองหรือคนใกล้ชิด

5. ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ วิมล ศิริไพบูลย์ สะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องเวทมนตร์คาถา ซึ่งเป็นความเชื่อดั้งเดิมของคนในสังคม โดยสะท้อนให้เห็นว่าไม่ว่ายุคสมัยใดหรือชาติใดยังคงมีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องไสยศาสตร์ผูกพันกันอย่างแยกไม่ขาด ผู้เขียนมีความเชื่อว่าเวทมนตร์คาถาเป็นเครื่องมือในการกำกับสติเพราะความเชื่อนั้นต้องประกอบด้วยคาถาต่าง ๆ และความเชื่อเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถาเป็นเรื่องอุปทานที่สร้างกำลังใจให้กับมนุษย์

อภิปรายผล

จากการศึกษานวนิยายเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์ ทำให้ได้เห็นลักษณะเฉพาะของ วิมล ศิริไพบูลย์ อย่างชัดเจนในด้านต่างๆ ซึ่งสามารถอภิปรายได้ ดังนี้

การสร้างโครงเรื่องผู้เขียนสร้างความขัดแย้งอยู่ในวงจำกัดเป็นผลต่อการสร้างตัวละครและเนื้อเรื่อง ทำให้มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ดังจะเห็นว่านวนิยายที่ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งลักษณะเดียวกันมักมีโครงเรื่องคล้ายคลึงกัน มีวิธีการสร้างปมปัญหาและคลี่คลายปัญหาในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน และนิยมใช้การสะกดจิตในการระลึกชาติเข้ามามีบทบาทสำคัญในการคลี่คลายปัญหา

วิมล ศิริไพบูลย์ เน้นการสร้างตัวละครให้มีลักษณะเหนือธรรมชาติ โดยการสร้างจากและบรรยายกาศเน้นความลึกลับและลักษณะเหนือธรรมชาติของตัวละคร ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องให้มีเรื่องราวมหัศจรรย์ และเพิลิตเพลินไปกับการจินตนาการ ตัวละครเหนือธรรมชาติโดยทั่วไปเหมือนคนปกติ มีลักษณะนิสัย คือ พุดน้อย กินน้อย อาหารการกินส่วนใหญ่เป็นอาหารประเภทมังสวิรัต มีลักษณะพิเศษทางร่างกายปรากฏแสงเรืองคล้ายของฟอสฟอรัส มีกลิ่นหอม และมีความสามารถพิเศษคือมีพลังอำนาจจิตสามารถล่วงรู้ความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น สะกดจิต และเน้นการปฏิบัติสมาธิ นอกจากนี้ยังประกอบพฤติกรรมที่เป็นประโยชน์แก่มนุษย์ เช่น ให้การช่วยเหลือด้านความเจ็บไข้ได้ป่วย บำบัดความทุกข์ร้อนของมนุษย์ และลงโทษผู้กระทำผิด ตัวละครที่เป็นอมมนุษย์จะปรากฏกายอยู่ร่วมกับมนุษย์และมีร่างกายเหมือนกับมนุษย์

ลักษณะนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์ ต่างจากนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติทั่วไปที่มุ่งเน้นเรื่องสยองขวัญ ผู้เขียนพยายามชี้ให้เห็นว่าสิ่งเหนือธรรมชาติต่างๆ แท้จริงนั้นเป็นเรื่องธรรมชาติ และเป็นความเชื่อสากลที่ปรากฏในทุกชนชาติ ศาสนา และทุกสมัย โดยการอธิบายเรื่องเหล่านั้นด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์แขนงต่างๆ ซึ่งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อของพุทธศาสนา และสะท้อนให้เห็นความเชื่อของคนในสังคมที่ยังคงยึดถือความเชื่อดั้งเดิมอยู่ และความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายของวิมล ศิริไพบูลย์ เป็นความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาฮินดูเข้ามาผสมผสานเป็นหลัก

ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์เรื่องเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบูลย์ ผู้วิจัยพบว่ามีสิ่งที่น่าสนใจควรแก่การศึกษาวิจัยต่อไป อาทิ การศึกษาเปรียบเทียบเรื่องจิตวิญญาณในนวนิยายของวิมล ศิริไพบูลย์กับนักเขียนต่างประเทศ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนฺตสิริ ภิกขุ. (2530). *เคล็ดลับการฝึกจิต*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เอราวันการพิมพ์.
- กาญจนา วิชญาปกรณ. (ม.ป.ป.). *หลักการเบื้องต้นในการศึกษาเรื่องสันและนวนิยาย*. พิษณุโลก : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- เกื้อพันธุ์ นาคบุปผา. (2542). *พื้นฐานวรรณคดีไทย*. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ จำกัด.
- ขนิษฐา ดันติพิมล. (2535). *วิเคราะห์ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ของคนไทยจากเอกสารสมัยอยุธยา*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.(ภาษาไทย). พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- จิตโส อยู่สุขี. (2539). *การศึกษาความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ของคนไทยจากเอกสารสมัยอยุธยา*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.(ประวัติศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- จิราภรณ์ ภัทรภานุภัทร. (2528). *สถานภาพการศึกษาคติความเชื่อของไทย*. กรุงเทพฯ : รายงานผลการวิจัย ศูนย์โครงการไทยศึกษา โครงการไทยศึกษา ฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยวัฒน์ คุประตกุล. (2523, กุมภาพันธ์). "พลังอี.เอส.พี. ตอนที่1," *มิติที่4*. 5 : 52.
- ชินโอสถ หัตถาเรอ. (2541). *ทฤษฎีคอมพิวเตอร์ชีวภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นายสุข จำกัด.
- ไชย ณ พล. (ม.ป.ป.). *ฤทธิ์อำนาจศาสตร์แห่งความสำเร็จ*. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย.
- เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. (2541). *นวนิยายและเรื่องสั้น : การศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์*. สงขลา : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา.
- ทฤษฎี เสมา. (2541). *วิเคราะห์การแต่งเรื่องสั้นแนวสยองขวัญของ เหม เวชกร*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ทวีศักดิ์ ญาณประทีป. (2530). *รายงานการวิจัยการศึกษานิทานพื้นบ้านและความเชื่อในวรรณกรรมพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทัศนีย์ ทานตวนิช. (2523). *คติชาวบ้าน*. ชลบุรี : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.
- เทพย์ สาริกบุตร. (2500). *คัมภีร์พุทธศาสตร์คม*. พระนคร : อุตสาหกรรมกรรมการพิมพ์.
- . (2514). *เคล็ดลับไสยศาสตร์*. กรุงเทพฯ : ศิลปาบรรณาการ.
- ชนเศ เวศร์ภาดา. (ม.ป.ป.). *ดินสอขอเขียน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ปาปิรัส.

- นิคม กองเพชร. (2543). *กลวิธีการแต่งนวนิยายเหนือสยของขวัญไทย*. วิทยานิพนธ์นิพนธ์ ศศ.ม.(ภาษาไทย).
มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- บรรยง บุญฤทธิ์. (2523). *เบื้องหลังการค้นคว้าพลังจิตและพลังลึกลับในโลกตะวันตกและโลกหลังม่านเหล็ก*.
กรุงเทพฯ : ประเสริฐศิริ.
- บุญมี เมธากูร. (2522). *ตีแผ่ไสยศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์*. กรุงเทพฯ : อภิธรรมมูลนิธิ.
- ปนาพันธ์ นุตร์อำพันธ์. (2542). *ภพภูมิ ภาวะหลังความตายและกายละเอียด*. กรุงเทพฯ : บริษัทสร้างสรรค์-
บุ๊คส์ จำกัด.
- ปัญญา บริสุทธิ์. (2533). *โลกทัศน์ของคนไทยวิเคราะห์จากวรรณคดีคำสอนสมัยสุโขทัย*. กรุงเทพฯ :
โอเดียนสโตร์.
- เปลื้อง ณ นคร. (2535). *ศิลปะแห่งการประพันธ์*. กรุงเทพฯ : สามัคคีสาร.
- พญาลิไท. (2525). *ไตรภูมิภพหรือไตรภูมิพระร่วง*. กรุงเทพฯ : สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล.
- พร รัตนสุวรรณ. (2525). *อำนาจจิต*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์วิญญาน.
- พรศรี นาควัชร. (2542). *การศึกษาวิเคราะห์เรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ของชัยคุปต์*. วิทยานิพนธ์ อ.ม.
(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พระยาอนุমানราชธ. (2514). *การศึกษาประเพณีไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน.
- . (2505). *สารานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 5*. พระนคร : บรรณาการ.
- พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ. (2507). *ลัทธิโยคีและมายาศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 3. พระนคร : เสริมวิทย์บรรณาการ.
- . (2532). *มหัศจรรย์ทางจิต*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สารมวลง.
- . (2532). *วิชาแปดประการ*. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : สารมวลง.
- พันเอก(พิเศษ) นวม สงวนทรัพย์. (2537). *สังคมวิทยาศาสนา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ไพโรจน์ นราดิธำรงทรัพย์, นาวาเอก. (2533). *วิเคราะห์ความเชื่อในพระอภัยมณี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ถ่ายเอกสาร.
- มณี พยอมยงค์. (2516). *"ความเชื่อของคนไทย," คติความเชื่อ*. กรุงเทพฯ : เอกสารประกอบสัมมนาเรื่องวัฒนธรรม
พื้นบ้าน โครงการไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา. (2533). *ความเชื่อและศาสนาในสังคมไทย*. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัย-
ธรรมราชา.
- มารยาท กิจสุวรรณ. (2536, มิถุนายน). *"ความเชื่อดั้งเดิมของไทย," วัฒนธรรมไทย*. 22(6) : 14.

ยุรฉัตร บุญสนิท. (2530, ตุลาคม-มีนาคม). "นวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว," *ภาษาและหนังสือ*. 19(2) : 75-85.

ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา. (2542). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

รื่นฤทัย สัจจพันธุ์. (2521). *อิทธิพลวรรณกรรมต่างประเทศในไทย*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เรไร สืบสุข. (2521). *ไสยศาสตร์ในวรรณคดีสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น พ.ศ.2325 – 2349*. ปรินิพนธ์ กศ.ม.(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

วนิดา บำรุงไทย. (2542). *ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย*. พิษณุโลก : ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.

วลีรัตน์ สิงหราช. (2528). *เรื่องเหนือธรรมชาติของจินตวิทย์ วิวัชร์*. ปรินิพนธ์ กศ.ม.(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

วนิดา ตีถียนต์. (ม.ป.ป.) *อิทธิพลของ มารี กอแรลลี ต่อวรรณกรรมไทย*. มปท.

วิมล ศิริไพบูลย์. (2532). *ผาน 1*. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.

———. (2532). *ผาน 2*. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.

———. (2534). *พิษสวาท*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.

———. (2536). *จิตา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.

———. (2536). *ทวิภพ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

———. (2537). *รักที่ต้องมนตรา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

———. (2538). *เงา*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

———. (2538). *ไอ้คุณผี*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

———. (2538). *กฤตยา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

———. (2539). *มายา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

———. (2539). *อดีตดา*. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

———. (2540). *ไวษณวี*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

———. (2542). *เทพบุตรสุดแสน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

———. (2542). *รัศมีจันทร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

———. (2544). ทิพย์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

วิมล ศิริไพบูลย์. (2544). ราชาวดี. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

สะอาด รอดคง. (2533). วิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว. ปริญญาโท กศ.ม.(ภาษาไทย).

พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก. ถ่ายเอกสาร.

สายทิพย์ นุกูลกิจ. (2537). วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2517, 18-21 ธันวาคม). รายงานการประชุมปฏิบัติการเพื่อเสริมสร้างระบบข้อมูลทางด้านวัฒนธรรม ครั้งที่ 1. 13-14.

สำเร็จ สัมพันธ์รักษ์. (2541). จานบิน การมาเยือนโลกของมนุษย์ต่างดาว. พิมพ์ครั้งที่ 9. สมุทรปราการ : สำนักพิมพ์เรือนบุญ.

สุวัฒน์ จันทระจำนง. (2540). ความเชื่อของมนุษย์เกี่ยวกับปรัชญาศาสนา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุขใจ.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวพิชากร กรัตนุตตะ
วันเดือนปีเกิด	28 สิงหาคม 2517
สถานที่เกิด	อ.พญาไท กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	201/192 ซ.เทศบาลบางปู 30 ถ.พุทธรักษา ต.ท้ายบ้านใหม่ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ 10280
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสมุทรปราการ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
พ.ศ. 2538	ครุศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
พ.ศ. 2545	การศึกษามหาบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ